

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

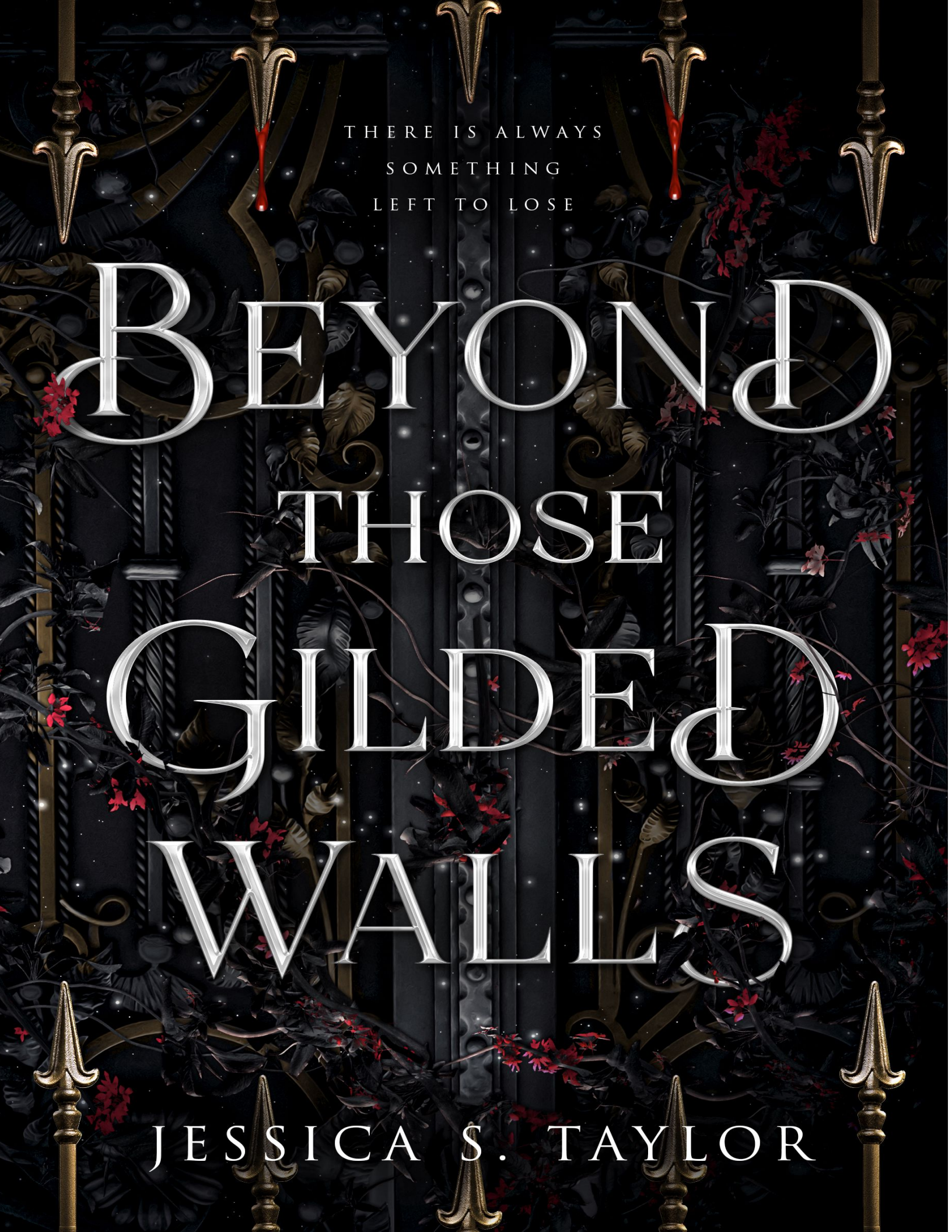
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THERE IS ALWAYS
SOMETHING
LEFT TO LOSE

BEYOND THOSE GILDED WALLS

JESSICA S. TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THERE IS ALWAYS
SOMETHING
LEFT TO LOSE

BEYOND THOSE GILDED WALLS

JESSICA S. TAYLOR

JESSICA S. TAYLOR TARAFINDAN DA

Caladhan Denizleri Duolojisi

[Syren'in İsyanı \(#1\) Kaptanın](#)

[İntikamı \(#2\)](#)

[Okyanusun Merhameti \(prequel novella\)](#)

Standalones

[Hollowed: Bir Sleepy Hollow Yeniden Hayali](#)

[Yıldızlı Duvarların Ötesinde](#)

[OceanofPDF.com](#)

BEYOND
THOSE
GILDED
WALLS

JESSICA S. TAYLOR

OceanofPDF.com

O YALDIZLI DUVARLARIN ÖTESİNDE

Telif hakkı © 2024 Jessica S. Taylor'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı Moonpress Designs (moonpress.co)

Harita İllüstrasyonu Cartography Bird

Yazarın web sitesini şu adresten ziyaret edebilirsiniz:

www.authorjessicastaylor.com

Birinci Baskı: Ekim 2024 Amerika

Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdakiler dışında)

inceleme amaçlı), lütfen yazarla iletişime geçin.

Bu çalışmanın üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır.

Görsel ve metinsel unsurlar da dahil olmak üzere bu çalışmanın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası:

ISBN'ler:

e-Kitap: 9798988711841

ciltsiz: 9798988711810

ciltli: 9798988711834

Redaksiyon: Booklight Editorial

Metin Düzenleme: Megan Records

Düzeltilme: Rachel L. Schade

OceanofPDF.com

*Gotik evresinden hiç çıkamayanlara.
Bu senin için.*

Ve Nebula'ya, her zaman süper ürkütücü ve aynı zamanda sevimli olduğu için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Veressia'nın Tanrıları](#)

[Başlamadan Önce](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bu Tallon ve Odyssa'nın hikayesinin sonudur...](#)

[Yazarın Notu](#)

[Yorum Bırakın](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[İçerik Danışma Konumları](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

OYUN LİSTESİ

Bir kitaba, onun için bir çalma listesi hazırlamadan başlayamam. Lütfen yazarken çok fazla dinlediğim şarkılardan oluşan bu seçkinin tadını çıkarın! Belirli bir sıraya göre değiller.

Devil - Shinedown
Şeytana Bakmak - Siebold, Neutopia, Leslie Powell Şeytanın
Arkadaşı - Adam Jensen
İçimdeki Katil - Willyecho 12
Rounds - Bohnes
Sen Kimsin - SVRCINA
Grimstone Malikanesi - Nox
Arcana Ölümüm - SAINT PHNX
Throne - Saint Mesa Flesh
and Bone - Black Math Dark
Matter - Les Friction Bloody
City - Sam Tinnesz
Show No Mercy - FJØRA, Oshins Death
Waltz - Adam Hurst

Canavar - Willyecho
Don't Stop the Devil - Dead Posey
Nobody's Gonna Save My Soul - Sin Shake Sin
Seven Devils - Florence + The Machine Blackest
Hand - Saint Mesa
In the Woods Somewhere - Hozier
Black Cathedral - This Cold Night
Blood in the Wine - Aurora
Dünyanız Yıkılacak - Les Friction
Saatçinin Kaderi - Ebedi Tutulma Kızıl Ölümün
Maskesi - Nox Arcana

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

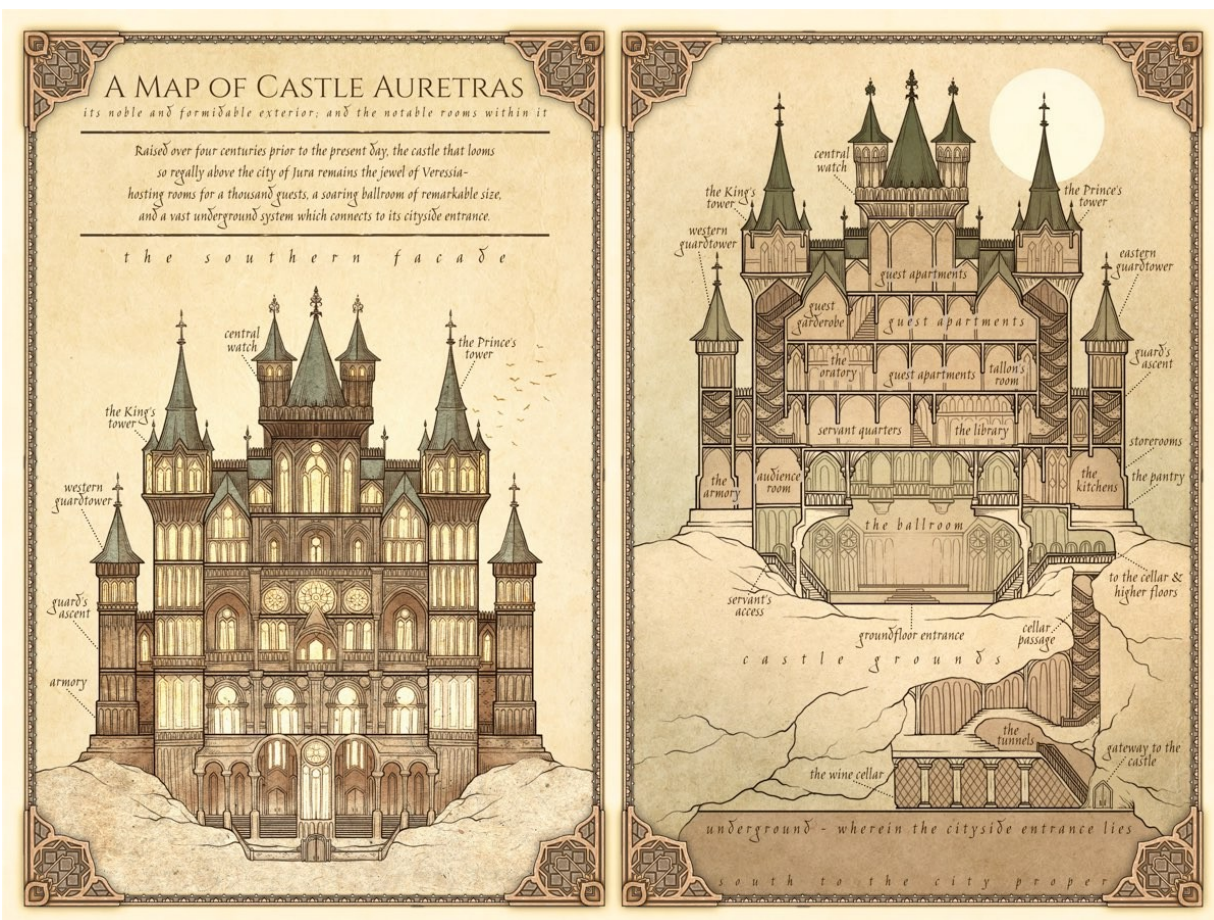
I Eğer henüz ipuçlarını yakalayamadıysanız, bu hikaye Edgar Allan Poe'nun çeşitli eserlerinden esinlenmiştir.

Şunu açıkça belirtmek isterim ki, birçok hikayeden esinlenmiş olsam da, bu kitap herhangi bir hikayenin yeniden anlatımı değildir. Umarım geride bıraktığım tüm gizli referansları ve Paskalya yumurtalarını bulurken eğlenirsiniz. Tüm ilham kaynaklarının tam listesi için bu kitabın sonundaki [Yazarın Notu'na](#) gidin!

Edgar Allan Poe'nun bu kitaba ilham veren orijinal kaynak materyaller de dahil olmak üzere tüm eserlerini okumak için <https://poemuseum.org/poes-complete-works/> adresindeki resmi Poe Müzesi web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Ve bununla birlikte, sizi Veressia dünyasına davet ediyorum...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

VERESSIA'NIN TANRILARI

Kitap boyunca Veressia'nın tanrılarından bahsedildiğini göreceksiniz. Anlatıcımız Odyssa tanrılara inanmıyor, ancak bu onların hikâye ya da dünya için önemli olmadıkları anlamına gelmiyor.

KALYX - Ölüm Tanrısı

ALYONA - Yaşam Tanrısı

SONYA - Bilgelik Tanrısı

RATKA - Savaş Tanrısı

JARYK - Vahşilerin Tanrısı

ALASTRIONA - Denizler

Tanrısı CETHIN - Gölge

Tanrısı SERENEILA - Işık

Tanrısı

BAŞLAMADAN ÖNCE

Tbu hikaye bazı okuyucular için tetikleyici **o l a b i l e c e k** karanlık ve olgun içerik ve temalar içermektedir. İçerik şunları içerir:

- Ailesel ölüm (sayfa içi ve sayfa dışı)•
Pandemi/veba referansları
- Vücut korkusu, kan ve vahşet (sayfa içi)•
Şiddet ve cinayet (sayfa içi)
- Açık cinsel içerik (sayfa içi)

Bölüm konumları da dahil olmak üzere içerik önerileri ve tetikleyici uyarıların daha ayrıntılı bir listesine ihtiyacınız varsa, lütfen [kitabın son sayfasına](#) gidin veya authorjessicastaylor.com/BTGW adresindeki web sitemi ziyaret edin.

OceanofPDF.com

*Ve Karanlık, Çürüme ve Kızıl Ölüm herkes
üzerinde sınırsız bir egemenliğe sahipti.*

- EDGAR ALLAN POE

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

D Veressia Krallığı'nda ölüm kaçınılmazdı. Artık şehri boğan kırmızı bir sisle gelen ölüm, şehrin yüzeyine kalıcı olarak kazınmış karanlık lekelerde oyalanıyordu. sokakları kaplayan taşlar. Evlerinden dışarı adım atmaya cesaret eden herkesin üzerinde gezinen daimi yas örtüsünde. Boğazımın arkasını kaplayan ve hiçbir şarabın kovamayacağı bakırımsı kan tadında.

Ama her şeyden önce Ölüm, annemin dudaklarını ve çenesini kaplayan, öksürük nöbeti sırasında ciğerlerine dolan kanı dışarı atmaya çalışırken ağzından fişkırان kıpkırmızı lekelerdeydi.

Kraliyet doktorları tarafından bu şekilde adlandırılan *Noctisanguis Ciuma*, bir kan rahatsızlığıydı.

Biz buna basitçe kan vebası dedik.

Lanetli vebanın çöküşü bir ömür önceymiş gibi geliyordu, kana bulanmamış bir hayatın uzak bir anısıydı. Ölüm ve sefaletle örtülü olmayan bir hayat. Bu bir vebadan ya da hastalıktan çok daha fazlasıydı. Bu bir lanetti, topraklardan kan nehirleriyle akan kokuşmuş bir lanet. İğrenç miasma kıpkırmızı bir dalga gibi her yeri kaplıyor, dokunulmadık köşe, zarar görmedik ruh bırakmıyordu. Kökenleri gizemle örtülüydü ve kurbanları görünüşte kaprisli bir hevesle seçiliyordu.

İntikamcı bir tanrı gibi Veressia'nın üzerine gölgesini düşürdü.

Ancak bu gelişigüzel lanet, ailelerimizi sadece birkaç gün önceden haber vererek ölüme mahkûm etti ve Veressia halkına büyük zarar verdi. Belki de yaşayacaklardı. Büyük ihtimalle, yaşamayacaklardı. Kanlı ve korkunç bir sonla öleceklerdi.

Yatak odamın penceresinden, Auretras Kalesi'nin sivri kuleleri, sis örtüsünü pençeleyen parmaklar gibi gece gökyüzüne doğru uzanıyordu, karanlıkta koyu bir kıızıllık vardı, sanki taşın kendisi bile lanetli varlığına ağıt yakıyordu. Ama bu umutsuzluk diyarında Ölüm'ün amansız ilerleyişinden kaçacak bir sığınak yoktu. Veressia kendi kanında boğularak ölecek olsa, kale de bize eşlik ederdi.

Lamba ışığı yaşlı taşların üzerinde dans ederken, titrek bir ışık gözüme çarptı ve aşağıdaki sokağın gölgeli girintilerinden beni çağırdı. Orada, değişen kırmızı sislerin arasında, hayali bir figür cisimleşmeye başladı, formu dumanın örtülü dallarından bir insan görüntüsüne dönüştü - ancak geriye kalan şey yaşayanlara pek benzemiyordu.

Bakışlarımı kaldırarak kaleye doğru baktım ve Ruh Gölgesi'nden, Öteki Dünya'ya geçemeyen ve bunun yerine bir zamanlar yaşadıkları dünyada dolaşmakla lanetlenen, asla huzur bulamayan ruhlardan uzaklaştım. Bir zamanlar bunlar sadece annemin ve hala tanrılara ve Ötesi'ne inanan diğerlerinin uslu durmamız için anlattıkları hikayelerdi. Ama kan vebasıyla kendi savaşımından ve Ölüm'ün kendisine bu kadar yaklaştıktan sonra... artık inkâr etmek imkânsızdı.

Onlara ne kadar çok ilgi gösterirsem, gitmelerini sağlamanın o kadar zor olduğunu çabuk öğrenmiştim. En iyisi onları hiç görmemiş gibi davranmaktı. Herkes onları göremezdi - insanların doğrudan içlerinden geçtiğini gördüğüm birkaç seferden bu çok açıktı. Ama onları kimin görebildiğini söylemek, kimin göremediğini söylemekten çok daha zordu. Ve sormaya cesaret edemedim.

Auretras Kalesi'ni koruyan ağır demir kapılar, en zengin vatandaşların ölçülerine göre bile gösterişliydi. Altın ve obsidyen kakmalı ve

Yılanları andıracak şekilde işlenmiş dekoratif metaller, düz demir parmaklıkların etrafında kıvrılıp aşağıdaki şehre bakarken, kral ve ailesinin krallıklarının geri kalanı hakkında ne düşündüklerinin ilk hatırlatıcısı sayılmazlardı.

Auretras Kalesi'nin gösterişli cephesinin ardında, kapıları duvarlarının ötesindekilerin acılarıyla alay eden gösterişli süslemelerle bezenmiş, bölünmüş bir krallık uzanıyordu. Prens Eadric ve benzerleri, aşağıdaki sokaklarda ortaya çıkan dehşetten yalıtılmış bir şekilde inzivaya çekilmişlerdi; çökmekte olan eğlenceleri, tebaalarının kötü durumuna karşı kayıtsızlıklarının grotesk bir kanıtıdır.

Kaleyi kilitlemesi ve dünyanın geri kalanını dışarıya kapatması pek de sürpriz olmamıştı. Böylesine duygusuz bir ihmal karşısında, bir zamanların asil krallığı kaosa sürüklenmiş, sokakları artık tacın terk ettiği krallığın acı dolu çığlıklarıyla dolup taşmıştı.

Veressia Krallığı ölüyordu ama annem daha hızlı ölüyordu.

Islak, tıktırlı bir öksürük beni öfkemden çekip çıkardı ve sesi tam olarak algılayamadan ayaklarımı hareket ettirdi. Kan vebası bize bulaşmaya başladığından beri bu ses her şeyden daha yaygındı. Sadece birkaç ay içinde Veressia'nın tamamı kanlı öksürük seslerine, havadaki bakır ve çürüme kokusuna alışmıştı. Kan vebası, ciğerlerimizi ya da sokaklarımızı kanla doldurmaya niyetli bu öksürüklerle içimizi dışarı çıkardı.

Annemin yatağının başucundaki kâsedan nemli bezi aldım ve ağzının kenarından akan kıpkırmızıyı sildim. Şimdiye kadar yedi bez yakmıştım, lekeleri ya da pis kokuyu çıkaramayacak kadar kanıyla ıslanmıştım. Giderek azalan temiz noktalara baktığımda, bunun da yakılması gerektiğini biliyordum.

"Şşş, anne, buradayım," diye mırıldandım, saçlarını terli alnından geriye doğru iterek. Ateşten yanıyordu ve vücudu titriyordu.

Gözle görülür bir şekilde. Yıldızlara ne kadar yalvarmış olursam olayım, onun bu dünya için fazla uzun olmadığını kalbimde biliyordum.

Kollarımı süsleyen benek benek siyah izler, annemin neredeyse kansız tenine karşı çok belirgindi. Ölüm'den güç bela kurtulduğumu gösteren izler şimdi boynuma, göğsüme, sağ koluma ve elime kalıcı olarak kazınmıştı. Girdaplı, desensiz karanlık çizgiler beni hayatta kalan biri olarak ayırıyordu.

Onları küçümsedim.

Annemin gözleri izlere takıldı ve elimden geldiğince onları örtmek için kolumu aşağıya çektim. İkimiz de onun kendi tenindeki izleri almayacağını biliyorduk.

"Odyssa," diye hırıldadı, başka bir öksürük krizine girmeden önce adımı zar zor söyleyebildi. Öksürürken akan kanı temizlerken yatıştırıcı sözler mırıldandım. "Kardeşlerine iyi bakmalısın. Duygularının seni kontrol etmesine izin veremezsin. Kardeşlerin artık her şeyin."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bunu duymak, kardeşlerimin iyiliği için öfke ve kızgınlığımı bastırmam için bana yalvarmasını duymak istemiyordum. Konuşmayı artık ezbere biliyordum, sanki iliklerime kadar işlemişti. Bunu söylemesine gerek yoktu ve ben de duymak istemiyordum. Bu sadece onu gerçek kılıyordu. Ama benim rahatlığımın burada bir önemi yoktu. Gözlerimi açtım ve annemin ellerini kendi ellerimin arasına aldım. "Evet, anne. Yapacağımı biliyorsun. Onları her zaman ilk sıraya koydum ve koyacağım."

Başını salladı ve elimi okşadı. Parmakları tenime kazınmış benekli siyah kıvrımların üzerinde gezindi. "İyi biri olabilirsin Odyssa. Eğer denersen olabileceğini biliyorum. Ölümün kendisi sana dokundu ama yine de hayatta kaldın. Alyona seni kutsadı, çocuğum. Sen güçlüsün. Kardeşlerini güvende tutacaksın. Benim koruyamadığım yerde onları koruyacaksın. Benim sağlayamadığımı sen sağlayacaksın."

Kendimi güçlü hissetmiyordum. Ve sanki yaşam tanrıçasının bir lütfuymuş gibi hayatta kalmamı dile getirme şekli... Eğer bir şey varsa, ben diğerlerinden daha lanetliydim. En azından onlar ölmek gibi tatlı bir ertelemeye sahipti.

Ölülerin kalıntılarını elemek ve her biri öldüğünde hayatımın parçalanmış parçalarını bir araya getirmek zorunda kalmak yerine huzur içinde.

Ölüm ölümler için kolaydı. Yaşayanlar içinse bir yükten başka bir şey değildi. "Yapacağım." Yatağından kalkmadan önce elini sıktım. Kaldırdım Eğilip dudaklarımı alnına bastırırken hiç tereddüt etmedim. "Şimdi dinlen anne. Kısa bir süre sonra geri geleceğim."

Dokunuşuma doğru eğildi, ben ayaktayken bile onu kovaladı. Evde onunla ilgilenen, ona dokunmak isteyen tek kişi bendim. Dokunma yoluyla geçmediğinden şüphelenilse de kimse emin olamıyordu. Kızarmış sise eşlik eden gizemli hastalık hakkında keşfedilecek daha çok şey vardı. Kimse bir sonraki ölümün kendisi olma riskini almak istemiyordu. Belki de tedavi başkalarıyla temastan kaçınmak kadar basit bir şey olsaydı, bunu hazmetmek daha kolay olurdu. Bununla mücadele etmek kesinlikle daha kolay olurdu.

Kardeşlerimi ve onları görmekten başka bir şey istemediğini biliyordum ama hepimiz bunu yapamayacaklarını biliyorduk. Onunla ilgilenmenin onları hasta etme ihtimali bile annemin öksürmeye başladığı anda onları göndermesi için yeterliydi.

Kan vebasından ölen binlerce kişi arasında hayatta kalan bir avuç insandan sadece biriydim ve bu, küçük kardeşlerimi riske atmak isteyeceğim bir şey değildi. Onlarla ilgilenmek, onlara öncelik vermek, bildiğim tek şeydi ve ciğerlerimden son nefesimi verene kadar da bunu yapmaya devam edecektim.

Bir arkadaşımın evinde güvenle saklanıyorlardı ve annemiz nihayet vefat ettikten sonra geri dönmeleri için onları gönderecektim. Kapıdan ona baktığımda, bunun uzun sürmeyeceğini anlayabiliyordum. Başımı kapının çerçevesine yasladım ve gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

İçimde daha fazla keder kalmamıştı. Yas tutacak enerjim kalmadı. Annemin acınası bir şekilde sarıldığı tanrıları lanetlemek için hırsım kalmamıştı.

son nefesler. Geriye kalan tek şey ruhun derinliklerindeki yorgunluktu. Ve öfke.

Kendimi mutfaktaki küçük masamızın sandalyesine bıraktım. Yemek yemem, yıkanmam ve ardından annemin son anları için başucuna dönmem gerekiyordu ama içimde kıpırdayacak gücü bulamıyordum.

Bakışlarım tekrar pencereden görünen kale kulelerine kaydı ve beni yemek ya da hijyenle ilgili her türlü düşünceden uzaklaştırdı. Yumruklarım masanın kenarında sıkılaştı ve dişlerimi gıcırdatmamak için çenemin çözülüp açılmasına izin vermek zorunda kaldım. Parmaklarımı teker teker masadan ayırdım ve başımı yere bırakırken alnıma çarpmalarına izin verdim.

Öfkemin tanıdık canavarı zihnimin arkasını tırmalıyordu. Sadece annemin öksürüğü onu uzak tuttu.

Kaleden, prens ve halkı için daha fazla erzak almak üzere gecenin köründe şehre gönderilen hizmetkârlardan fısıltılar geliyordu. Fısıltılar kulaktan kulağa yayılıyordu, ta ki şehirdeki herkes kapıları kapattıklarından beri kaledeki hiç kimsenin kan vebasının lanetine yakalanmadığını öğrenene kadar. Lanetli hastalığı kovacak bir tedavi söylentileri dolaşmaya başladı, ancak prens adına şehre giren hizmetkârlardan hiçbiri bunu iki kez yapmadı, bu yüzden sadece bir hayalin fısıltısı olarak kaldı.

Şato mühürlendikten sonra Prens Eadric her gece gülünç derecede zengin partiler vermeye başladı. Saate bakınca bu geceki partinin birazdan başlayacağını fark ettim. Çok geçmeden gece şenlik ve çöküş sesleriyle dolacak, daha ayrıcalıklı olanlar ölüme terk ettikleri şehre bakarken balkonlardan kahkaha sesleri yankılanacaktı. Veba vücudumu harap ettikten sonra pek bir şey duyamıyordum ama kaleden gelen her şeyi duyabiliyordum.

Artık her gece, şatodan aşağı süzülen müziğin ipuçlarını dinlerken, Prens Eadric'in bizi terk ettiği veba hastalığına yakalandığını görmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Her deliğinden kırmızı nehirler aktığını görmek ve kendi kanında boğularak ölmesini izlemek. En azından bunu hak ediyordu.

Kan vebasının belirtilerini ilk göstermeye başladığında bile, annem kimseye kızmamam konusunda kararlıydı, bunun sadece onun zamanı olduğunu söylemişti. Ölümüne değil hayatına odaklanmam, kardeşlerime odaklanmam ve onunla geçirdikleri güzel çocukluğu hatırlamam için bana yalvarmıştı.

Ama onun da benim gibi her gece partileri duyabildiğini biliyordum. Ailesi krallığa hizmet etmeye ve onu korumaya yemin etmiş bir prens tarafından önemsiz görülmemizin onu incittiğini biliyordum. Müzik ve şatodan yayılan neşeyi dinlemek beni geceleri uyutmuyordu. Öfkemi besliyor, tek düşünebildiğim bu olana kadar karnımdaki ateşi körüklüyordu.

Annem çok iyi, çok nazikti. Peki bu onu nereye getirmişti? Yan odada ölüyordu ve Prens Eadric bir parti veriyordu.

Yavaş yavaş kendi bedeninde boğulan anneme bakarken İKİ GÜN DAHA geçti. Ne kadar sık temizlesem de odadaki neredeyse her yüzey kanla kaplıydı. Öksürükler öğürmeye, öğürmeler kusmaya dönüşmüştü, ta ki görebildiğim tek şey ahşap zeminlerimize sıçrayan kırmızı, bir zamanlar bembeyaz olan çarşafı ıslatan kıpkırmızı olana kadar. Ne evden ne de ruhumdan asla çıkaramayacağım lekeler.

Her su yudumu ya da yemek ısırığı bir kan nehrine dönüşüyordu. Dişleri pembeye boyanmıştı ve elinde tuttuğu mendili neredeyse sürekli kanlı burnuna bastırıyordu.

Kendi annemin ölümüne tanıklık etmek zorunda kalmak, kendim ölmekten daha kötüydü.

Bize bu kadar uzun süre bağlı kalmasına şaşırmıştım ama inatçılığımı nereden aldığım bir sır değildi. Annem hastalanmadan önce toplumun temel taşlarından biriydi, herkesin güvendiği biriydi ve

tavsiye almak için aranırdı. Nadiren akşam yemeğinden sonra sırf anneme danışabilmek için masamıza bir başkasının katılmadığı bir gece olurdu. Kendisi yardım edemiyorsa, yardım edebilecek birini bulana kadar rahat etmezdi.

Etrafindakilere olan bağlılığına hayranlık duydum ama aynı özveriyi lanetledim. Belki de o son çifte yemek götürmeseydi, ölmek üzere olan kızlarına bakmasaydı, kan vebasından kurtulabilirdi. Belki de onu kontrol eden lanetin bakışlarından uzak kalabilirdi.

Annem o çifte ve kızlarına duyduğum öfke yüzünden beni azarlamış, her zaman elimizden geleni yapmamız gerektiğini söylemişti, özellikle de daha iyi durumdayken. Kardeşlerime aynı öğretiler verilmemiş olsa da, bu benim yürekten aldığım bir dersti. Bana, onun bu lanetli hastalığa nasıl yakalandığını bilmenin hiçbir yolu olmadığını ve geriye kalan tek şeyin bununla barışmak olduğunu hatırlatmıştı.

Yine de, eli elimde onun yanında otururken, göğsünden soluk soluğa gelen sığ nefesler arasındaki duraksamaların giderek uzamasını izlerken öfkemi bastıramıyordum.

"Odyssa," diye mırıldandı, elimi sıkarken.

"Evet, anne?" Ona bakarken elimi alnına koydum ve kelimelerin dudaklarında şekillenmesini izledim.

Ölüm gözlerine yansımıştı. Kanlı diş etlerini örtmek için dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi. Söyleyecek enerjiyi toplayamadığı kelimeler gözlerinden okunuyordu.

"Onlarla ilgileneceğim anne," diye söz verdim, kalbim göğüs kafesimin altında paramparça olmuştu. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ama ellerini çekmeye cesaret edemedim, onun yerine dudağımı ısırarak annemin bir zamanlar ipeksi olan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına ittim. "Bu dünyanın ötesinde, tekrar buluşacağız anne."

Annem gözlerini kapattı ve bir daha açmadı.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düşerek ağzımın köşesine yuvarlandı. Dudaklarımın kuru derisini ıslattı ve dilim onu yakalamak için dışarı çıktı. Gözlerim tuzlu hüznün tadıyla kapandı.

Kalkmam gerekiyordu. Yapmam gereken işler vardı; cenazeciyi gönderip cesedini aldırmam, kardeşlerimi eve çağırmam, onlar gelmeden evi temizlemem gerekiyordu. Ama kendimi hareket etmeye, ellerini bırakmaya zorlayamadım. Onun cansız ellerini tutarken kendimi *yanlış* hissediyordum. Sıcak ve emin olması gereken eller şimdi soğuk ve gevşekti.

Belki de aklımın bir köşesinde annemin de benim gibi hayatta kalacağını ummuştum ama şimdi ona bakınca, gevşemiş yüzüne ve kanlı geceliğine... Bunun aptalca bir hayal olduğunu biliyordum. Ailemiz ikinci kez şanslı olmayacaktı ve kader tek istisnamızı benim için harcamıştı.

Kollarını vücudunun üzerinde kavuşturan annemden elimi dikkatlice çektim. Yapmam gereken şeyler vardı ve annem ölmüş olsa bile benden bunları yapmamı beklerdi.

Bildirimleri hallettikten ve cenaze levazımatçısıyla ayarlamaları yaptıktan sonra kendimi tekrar onun odasında, bir kez daha ona bakarken buldum. Kulaklarım, sessizlik geldiğinde sık sık kafamı dolduran, diğer her şeyi bastıran ve durması umuduyla başımı tutmama neden olan bir sesle çınlıyordu. Hiçbir zaman durmadı; en azından ben istediğimde durmadı.

Annem gömülmeyecekti; artık mezarlıklarda yer yoktu. Yakılacaktı. Bedeninin yakılacağı düşüncesi gözlerimi kapadı.

Ölüm iğrenç, iğrenç bir yaratıktı ve hayatımdaki tek iyi şeyin bu şekilde elimden alınmasına izin verdikleri için onlara bağırmak için bile olsa bir gün karşılaşmayı umduğum bir yaratıktı. Ölmesi gereken kişi ben olmalıydım, o değil.

Annemin kafamın içindeki sesi beni azarlıyor, kendim için üzülmeyi bırakmamı söylüyordu. Yapmam gereken bir görev vardı, onun bana verdiği bir görev ve bunu yapmam gerekiyordu. Çarşafı vücudundan çektim ve

Onları yerde bir yığının içine attım, ardından da mahvolmuş geceliğini. Evdeki son temiz bezlerden birini kaparak vücudunu temizlemeye başladım. Görevime odaklandığımda kulaklarımdaki çınlama yavaş yavaş azaldı.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadım bezi çenesinde gezdirirken. "Seni kurtaramadığım için üzgünüm."

Onları görmeye başladığımdan beri ilk kez bir Ruh Gölgesi'nin ortaya çıkmasından başka bir şey istemiyordum. Onun Ruh Gölgesi. Ama ne titreyen bir sis, ne duman tadı, ne de kulaklarımda çınlayan bir uğultu vardı. Sadece sessizlik vardı. Kahredici, bitmeyen bir sessizlik.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

A Derisindeki kan temizlendikten sonra, annemin bedenini sessizlik içinde taze beyaz bir çarşafa sardım. Kapıyı açtığımda bile ne bedenim ne de zihnim oradaydı.

cenazeciye götürmesine izin verdim. Hâlâ o odadaydım, annem son sözlerini boğulurcasına söylerken yanıdaydım. Gözlerimi kapattım.

Hep o odada mı olacağım?

Annemin sesi tekrar zihnimde belirdi ve bana hâlâ çarşafı yakmam ve kardeşlerim eve gelmeden önce döşemeleri kirleten kanı temizlemem gerektiğini söyledi. Ona verdiğim sözün tadı kül gibi gelmişti. Onun yasını tutacak vaktim yoktu, hayatımdaki en önemli insanın elini tuttuğum anda benden koparıldığını düşünecek vaktim yoktu.

Dizlerimin üzerine çökerek yerleri fırçalamaya başladım.

Yas daha sonra tutulacaktı. Tutmam gereken bir söz vardı ve ciğerlerimde nefesim olduğu sürece, kardeşlerimi hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım, tıpkı onlara bakabilecek yaşa geldiğimden beri yaptığım gibi. Onlar annemin gururu ve neşesiydi. Kendince benimle gurur duyduğunu biliyordum ama ben her zaman farklı bir şey olmuştum. Onun yardımcısı, sağ koluydum, çocuğu değil.

Ben de temizledim. Evdeki kan kokusunu ve bunaltıcı ölüm hissini elimden geldiğince temizledim. Yine de yeterli değildi ve

Keskin limon ve büzücü kokusu, bakırın kalıcı kokusuyla karıştığında burnumu yaktı.

Kapı çaldı ve zamanımın kalmadığını söyledi. Bu iş görür.

Aldığım güçlendirici nefes parçalıydı, ateşten zayıf düşmüş ciğerlerime inmeden önce dilimin üzerinde yol alan titrek bir hareketti. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum güçle doldurmamıştı beni ama idare etmek zorundaydı. Kardeşlerime annemizin vefatını bildirmek zorundaydım ve bu görevden ne kadar nefret etsem de, bunu benim yerime başka kimse yapamazdı. Artık yapamazdı.

Kapıyı açtığımda kardeşlerimin yüzleri belirdi. Nihayet bir araya geldiğimiz için çok mu sevineceklerini, yoksa son anlarında annemizle ilgilendiğim için benden nefret mi edeceklerini merak ederek içimi bir endişe kapladı. Annemin umutlarını ve hayallerini benden ziyade en büyük kardeşim Emyl'in omuzlarına yüklediği bir sır değildi.

Dehşet, gözlerimiz buluştuğunda gerginleşerek omurgamın tabanını sardı. Ama aynı zamanda umut da omuzlarımdan kulaklarıma doğru yükseliyor, izin verirlerse ikisini de kucaklamak için sabırsızlanıyordum. Uzun zamandır bana gereğinden fazla dokunmamışlardı, kan vebasına yakalanmadan önce bile.

Emyl ellerini Rhyon'un omuzlarına koydu, onu sıkıca yerinde tutarken parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkı kavramıştı. "Odyssa."

Omuzlarımdaki umut kanadı ve omurgamdaki kemirme kalbimde bir çukur açtı. Görünüşe göre annemizin ölümü burada hiçbir şeyi değiştirmemişti. Annem beni hiçbir zaman gerçekten çocuğu olarak görmediği gibi, kardeşlerim de beni hiçbir zaman kız kardeşleri olarak görmemişlerdi. Onlar için ben sadece başka bir bakıcıydım, onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen ve yapmamaları gereken şeyleri yaptıkları için onları azarlayan başka bir ses.

Onun ölümünden sonra, artık hep birlikte yalnız kaldığımız için her şeyin farklı olacağını ummuştum ama bu aptalca bir umuttu. Kapıyı öyle sıkı tutuyordum ki

Hem parmak eklemlerim hem de ahşap inledi, içeri girmelerine izin vermek için daha geniş açtım.

Annem semptomlar göstermeye başladığında ve onları evden kovduğunda Emyl çok öfkelenmişti ve şimdi yanımdan geçerken omzunun omzuma çarpışından anladığım kadarıyla bu öfke dinmemiştir. Kendi öfkemi dizginlemek için dilimi ısırdım.

Bazen Emyl ve Rhyon'un aynı babayı paylaşıyor olmaları beni şaşırtıyordu. Annem henüz hamileyken benim babam beni terk etmişti ve daha sonra Emyl ve Rhyon'un babaları da bizi terk etmişti. Bu durum Emyl'i öfkeli bir çocuk olarak bırakmıştı ve bunun tek tesellisi Rhyon'un daha iyisini bilemeyecek kadar küçük olması ve sınırsız bir öfke yerine dünyaya karşı eğlenceli bir merak duymasıydı.

Annemin Emyl'e duygularını belli etmemesi konusunda bana birçok kez yaptığı konuşmayı yapıp yapmadığını merak ettim. Başının arkasına, ceketinin altındaki omuzlarının gergin hatlarına baktığımda, bir şekilde bundan şüphe duydum.

Beni her zaman daha yüksek beklentiler içinde tuttu, çocukluğum boyunca beni mümkün olduğunca kusurlu olmak istemekle onu memnun etmekten başka bir şey istememek arasında sürekli çekiştiren bir mükemmellik itkisi.

Hiçbir zaman doğru dengeyi bulamamıştım ve şimdi de bulamayacağımdan korkuyordum.

Biz mutfak masasının etrafında otururken evi sadece ahşap gıcırtilarının sesi dolduruyordu.

Rhyon, kaşlarının arasında derin yarıklar oluşturacak kadar yoğun bir kaş çatmayla alt dudağını çiğneyerek derisinden titreşmeye hazır görünüyordu. Elimi uzatıp başparmağımla onları düzeltmek istedim ama tam ona uzanacakken kara gözleri bana doğru kaydı.

"Annem öldü, değil mi?"

"Öyle." Kelimeleri söylerken sesim çatallaştı. Annem uzun zamandır beni başkalarının önünde ağlamamam için eğitmeye çalışıyordu -zayıflık belirtisi olduğunu söylerdi-.

Ama akmayan gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. "Onu kurtarmak için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm Rhyon."

"O senin yüzünden öldü." Sözleri sakindi, öfke ya da üzüntüden eser yoktu. Sadece bir hafta önce gönderdiğim o şakacı çocuktan eser yoktu.

Keskin nefes alışımı durduramadım. Sözleri herhangi bir hançerin hayal edebileceğinden daha keskindi, kaburgalarımın arasından kayarak kalbimin derinliklerine yerleşti. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı, ikisinin de benden daha fazla nefret etmesine neden olmayacak bir cevabı bir araya getirmeye çalıştım.

"I-" Başımı salladım, kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Rhyon bana bakarken dudağını ısırdı ve dişlerinin arasında sıkıldı. "Sıradaki biz mi olacağız?"

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok-" Sesim yine çatallaştı, kelimeler boğazımı tırmaladı. Boğazımı temizleyerek devam ettim: "Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım."

"Daha fazlasını yapmalıydın. Yapman gerektiği gibi o yemeği çifte götürmeliydin. Sen yaşadın, o neden yaşamasın?" diye ağladı, gözlerinden yaşlar süzülüp yanaklarına dökülürken dudakları öfke ve üzüntüyle titriyordu. "Keşke onun yerine sen ölseydin."

Oda gözden kayboldu, görüş alanımın kenarlarında siyah dans ediyordu. Odaklanabildiğim tek şey Rhyon'un gözleriydi. Emyl'in dudaklarının kıpırdadığını gördüm ama tek ses Rhyon'un sözlerinin yankılanmasıydı. *Keşke onun yerine sen ölseydin.*

Zihninde bir gerçeği, doğru olduğunu bildiği bir şeyi ifade ediyordu, sanki bana saçlarımın siyah olduğunu söylüyormuş gibi. Korktuğumdan da kötüydü, en küçük kardeşimin, birkaç yaşından beri baktığım çocuğumun şimdi ölmemi dilemesi.

Ben de aynısını dilerdim. Şu anda bu odada olmaktansa vebanın pençesinde bin gün geçirmeyi tercih ederdim.

Emyl Rhyon'u göğsüne bastırđı, sanki sekiz yaşında bir çocuk değil de bir bebekmiş gibi mırıldandı ve salladı.

"Özür dilerim Rhy." Elimi ona doğru uzatmaya cesaret edemedim, bunun yerine ona sözlerimle ulaşmaya çalıştım. Buna inanmaya devam etmesine izin verirsem annem beni asla affetmez. "Bu değil-"

"Bana öyle deme." Ayağa kalkıp Emyl'in kollarından çekilerek bana bakarken sesi buz gibi sertti. Ve Rhyon kalbime sapladığı o son bıçak darbesiyle dönüp odasına doğru yürüdü. Kapının çarpmasıyla irkildim.

Annemin ilk öksürüğünden beri içimde biriken öfke, ağabeyimin o sözleri söylerken sesindeki kederle söndü.

Normalde kendimi başkalarına karşı çabuk savunur, çabuk sinirlenirdim ama kardeşlerime karşı, her ikisine karşı da ön paspasımız kadar çatışmacıydım. Ne de olsa haklıydı. Annemizin hayatta kalmasını sağlayamamış, bu yüzden ikisini de hayal kırıklığına uğratmıştım ve ben de bunun yerine ölmüş olmayı diliyordum. Rhyon'a kendi düşüncelerimi yüksek sesle söylediğı için kızamazdım.

"Bunu yapmasına neden izin verdin?" Emyl'in sesi bakışlarımı dalgın dalgın izini sürdüğü tahta deseninden kaldırdı. "Annem ona izin vermezdi."

"O burada olsaydı bunu yapmazdı." Omuz silktim, ağzımdan dökülmek isteyen diğer sözcüklere, öfke ve kin sözcüklerine umutsuzca tutunmaya çalıştım. şu anda söylenmesi gerekenler onlar değildi. "Bir çıkışa ihtiyacı var. Öfkesi için bir hedefe. Onun yaşındayken ben de öyleydim ve o doğduktan sonra öfkemi saklamayı öğrenmem uzun zaman aldı. Eğer ihtiyacı olan şey annemin ölümüyle ilgili duygularını sindirmekse, onun için bunu yapmaktan mutluluk duyarım. İhtiyacı olan her şey olmaktan mutluluk duyarım. İhtiyacın olan her şey."

Emyl bakışlarımı tuttu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sizler benim kardeşlerimsiniz. İkinizi de korumak için yapmayacağım şey yoktur. Annem bunu biliyordu. Umarım siz de bunu biliyorsunuzdur." Gözlerimi tekrar masaya diktim.

Bir an için aramızda sessizlik geçti, öyle ki bu durum rahatsız edici bir hal aldı. Emyl ayağa kalkarken sandalye gıcırdayarak yere düşerken başımı kaldırdım. Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Bir an tereddüt etti, ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı. "Ben dışarı çıkıyorum. Daha sonra dönerim."

Bu beni de ayağa kaldırdı. "Gitmemelisin, Emyl. Nereye gidiyorsun?"

Emyl ceketini çekiştirdiği yerde dondu, bakışları buz gibiydi. "İster inan ister inanma Odyssa, annemin ölmesi onun yerini senin alacağın anlamına gelmiyor. Nereye gittiğim ve ne yaptığım seni ilgilendirmez. Sakıncası yoksa biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ve birkaç dakika içinde ikinci kez ağabeyim üzerime bir kapı kapattı. Emyl, Rhyon gibi kapıyı çarpmamıştı ama yine de gözlerimi yaşartmıştı. Annemin son isteğinin üzerinden daha tam bir gün bile geçmemişti ve ben şimdiden başarısız oluyordum. Onu hayal kırıklığına uğratiyordum. Gözyaşlarımın üzüntüden mi yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyordum. Belki de her ikisiydi; bir gözümünden nefret, diğerinden keder akarken dengede durmaya çalışıyordum.

Gökyüzüne bağırarak, öfkelenmek ve duvarlardan portrelerimizi söküp Emyl'in peşinden sokağa fırlatmak istedim. Bağırıp çağırmak ve onları ikisinin de hatalı olduğuna ikna etmek istiyordum. Ama bu hiçbir işe yaramazdı. Ve öfkem her zaman kardeşlerimle birlikte bu çarpık boyun eğme durumuna geri çekildi, görüş alanımdan çıktıkları ana kadar bastırıldı.

Duman ve külün tadı ağzımı doldurdu ve girişin köşesinde titrek bir sis belirdi.

Gözlerimi silerek, bir Ruh Gölgesi'ne dönüşmeden önce mutfığa geri döndüm. Dikkatimi çekmek için yalvaran başka bir işkence görmüş ruhla uğraşacak ne zamanım ne de isteğim vardı. İlgilenmem gereken kendi ruhum varken olmazdı.

Dikkatimi dağıtacak, Rhyon'ın kapısının önünde oturup beni dinlemesi için yalvarmamı engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Birdenbire, Rhyon'ın

Karısı vebadan öldüğünde kralın neden kendini kulelerden attığını. Eğer bir kulemiz olsaydı, ben de aynısını yapabilirdim.

Hepimizin farklı şekilde yas tutacağını biliyordum ve bir şekilde öfkeyi bekliyordum. Ama ikisinin de beni terk etmesini beklemiyordum. Belki de beklemeliydim.

Soğuk sandığı ve kileri karıştırarak hızlı bir çorba için malzemeleri çıkarmaya başladım. En azından yeniden ortaya çıktıklarında ikisinin de yiyeceğinin olmasını sağlayabilirdim.

İkisi için de yemek hazırladıktan sonra mutfak penceresinin önündeki banka kıvrılıp akşam karanlığındaki gökyüzüne baktım. Morlar ve turuncular bulutların arasından süzülüyor, çatıların üzerinde asılı duran kan kırmızısı sis tarafından karartılıyor, her ikisi de Auretras Kalesi'nin kulelerini çerçevelemek için birbirine karışıyordu.

Parmaklarımı camdaki örümcek ağı çatlaklarında gezdirirken şakağımı ahşap çerçeveye dayadım. Parmağımın ucu çıkıntı yapan bir cam parçasına takıldı, geride kalan küçük kesikten kan akmaya başladı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

P Huzur benden kaçtı, zihnim bana sadece hastayken gördüğüm ateşli rüyaların anlık görüntülerini gösterdi. Çırpınan uzuvların, acı dolu iniltilerin ve kaçamadığım soğuk bir karanlığın anıları. Ne olursa olsun

Pencere kenarındaki koltuğun üzerinde bedenimi nasıl büktüysem, bir türlü rahat edemiyordum. Kendimi yatak odama gitmeye ikna edemedim.

Mutfakta, titreyen Ruh Gölgelele nihayet dikkatimi çekmek için yarışmaktan vazgeçmiş olsalar da şenlik sesleri azalmamıştı ve güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlayana kadar da azalmayacaktı. Rhyon'un akşam yemeğine gelmeyeceğı belli olunca, salondaki şezlonga kıvrılıp yatmaya karar verdim.

Emyl'in dönmesini beklerken gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışsam da, Auretras Kalesi'nden gelen müzik ve kahkaha sesleriyle çarpışan kabuslar beni uyanık tuttu. Saatler bu şekilde geçti, duvarın tavanla birleştiğı yerdeki kıvrım boyunca soyulan boyaya bakarken, akşam serinliğinde kaldırım taşlarına yapışan günlük sisin üstündeki kırmızı sisi kesen ürkütücü müzik sesleri.

Uykusuz bir geceye daha katlanarak mutfaktaki pencereye döndüm, yastığı kucağıma aldım ve zenginlik ve ölüm damlayan kulelere bakarken yumruklarımı sıktım.

Gece yarısı çanlarının çalmasıyla birlikte düşüncelerim dağıldı. Rhyon'un söylediği sözlere ve annemin hayatının son anlarına geri döndüm. Derimin üstündeki ölüm izlerinin karanlık ve dolambaçlı yolundan geçerek veba ile olan kendi mücadelemi ve yenik düşmeye ne kadar yaklaştığımı hatırladım.

Dudaklarım haftalar sonra kıpkırmızı olmuştu ve yaşadığım sürece kendi kanımın tadını asla unutmuyacaktım. Şu anda bile vücudum hala savaşımın izlerini taşıyordu. Belirgin izlerin ötesinde, işitme duyum azalıyor, çoğu zaman yerini hiçbir uyarı vermeden tüm sesleri ele geçiren ve saatlerce süren yoğun bir çınlamaya bırakıyordu ve her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Belki de kan vebası eninde sonunda beni ele geçirecekti.

Veba ilk yayılmaya başladığında bir tedavi yöntemi olduğuna dair söylentiler yayılmıştı. Söylentilere göre, annesinin bu hastalıktan ölmesinin ardından Prens, krallıktaki tüm doktorları toplayıp, hastalığın tedavisini bulmak için onları kaleye kapamıştı.

Doğru olup olmadığını hiçbirimiz bilmiyorduk ama aylardır Auretras Kalesi'nden mezarlıklara ceset taşınmamıştı ve oralar dolduğu için çöp yakma fırınlarına da kimse gitmemişti.

Keşke o duvarları aşabilseydik, o yaldızlı duvarları, demirle kaplı ve altın sivri uçlu duvarları. Keşke kaleye girebilseydik... Halkımız yaşayabilirdi ama prens oturmuş, kendi krallığından saklanıyor, tahta çıkmayı reddediyor ve bunun yerine ölmemize izin veriyordu. Prensın ölümünü izlemek hayatımın geri kalanında tek dileğim olacaktı.

Belki de vebadan bu yüzden kurtulmuştum, prensin ölümünü görecektim kadar uzun yaşayabilmek için. İnsan sadece umut edebilirdi.

Ön kapının usulca açılıp kapanması beni sessiz öfkemin içinden çekip çıkardı ama kardeşimi karşılamak için ayağa kalkmadım. Sonunda Emyl, gözleri kızarmış ve cam gibi olmuş bir halde mutfığa girdi. Üzüntüsünü alkolle boğma tercihi hakkında bir şey söylememek için dilimi ısırdım.

"Hâlâ uyanık olmanı beklemiyordum," diye mırıldandı ve masanın karşısındaki sandalyeye çöktü.

Dilimi hâlâ dişlerimin arasında tutarak başımı tekrar pencereye doğru çevirdim ve gözleriyle bir kez daha buluşmadan önce bakışlarımı takip ettiğinden emin olmak için eğildim.

Başı bir an için eğildi ve sonra ses nihayet pencereden süzülürken anlayışla doldu. "Ah."

"Açsanız akşam yemeği var." En azından bu sözler güvenliydi ve ruhumdaki çalkantıya rağmen ses tonum şaşırtıcı derecede düzgündü. Tek istediğim onların onayı, dostlukları ve sevgileriydi. Ama uzun zaman önce kendimi gerçeğe teslim etmişim: Beni sadece bir bakıcı olarak göreceklardı, tercih ettikleri kişi olarak değil.

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim, omzumun üzerinden camdaki yansımasına bakmaktan kaçınmaya çalışıyordum. "Rhyon yemek yemedi. Ona biraz götürmeyi denerseniz, belki sizin için yer."

Bir kalp atışı geçti ve pencereden yumruklarının gevşemeden önce iki yanında sıkıldığını gördüm. Kollarını kavuşturdu, sandalyesine doğru kayarken oflayıp pufladı. Vücut dilinden yayılan tüm öfkeye rağmen sesi beklediğimden daha yumuşaktı. "Bu şekilde ayrıldığım için özür dilerim Odyssa. Bu durum..." Başını iki yana salladı. "Sadece çok *kızgınım*."

"Ve sen benim öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?" Sonunda arkamı döndüm ve çenemi dizime dayayarak ona baktım. "Her gün her dakika kızgınım ama annem benden ikinize de bakmamı, ikinizi de korumamı istedi. Ve eğer bu Rhyon'un öfkesini herkesin içinde değil de burada çıkarmasına izin vermek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Emyl'in omuzları çöktü, bir elini asi saçlarında gezdirdi, koyu Benimki gibi, ama annemizinki gibi çılgınca kıvrıktı. "Öyle demek istemedi, biliyorsun. Dediğin gibi, o da kızgın ama duygularını yönetmeyi henüz öğrenemedi. Bizim gibi değil."

Homurdandım. Ne büyük bir yanılsama. "Öyle miyiz? Duygularımızı yönetiyor muyuz Emyl?"

Kahkaha atması umduğumdan daha iyi bir yanıtı.

Sessizlik bir kez daha çöktü ve Emyl ağırlığını kaydırıp kaşlarını çatarak çenesini kaldırana kadar odayı kapladı. "Annem gittiğine göre şimdi ne yapacağız? Ne yapacağız?"

Toparlamayı başardığım hafif gülümseme, ağır bir iç çekişle birlikte dudaklarımdan kayıp gitti. Kardeşimin kahkahasıyla biraz hafifleyen ağırlık geri dönmüş, omuzlarıma eskisinden daha da ağır bir şekilde çökmüştü. Cevabım hoşuna gitmeyecekti - bu yüzden konuyu henüz kendim açmamıştım.

"Annem hastalandığında önlem olarak tüm kayıtları gözden geçirdik. Biliyorsun ona zaten yardım ediyordum, evi idare ediyordum ve başkaları için temizlik yaparak kazanabildiğim parayla katkıda bulunuyordum, ama burada yaptıklarının hepsinden benim bile haberim yoktu." Bunun üzerine doğruldu, ayağa kalkıp kapı çerçevesine doğru ilerledi ve kollarını tekrar kavuşturdu. Devam ettim, sonraki kelimeler dilimden yağlı ve acı bir şekilde dökülürken boynumdaki kaslar gerildi. "Hepimizi uzun süre hayatta tutmaya yetecek kadar para olmayacak. Geçimimizi sağlamak için bir iş bulman gerekecek. Tam zamanlı temizlik yapmaya başlasam bile, tam zamanlı yardımcı tutmaya istekli birini bulsam bile, üçümüzün masraflarını bir aydan uzun süre karşılamaya yetmeyecek. Her kuruşa gerçekten el atarsak belki iki ay."

Stone o anda Emyl'den daha etkileyici olabilirdi. Çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu, sanki konuşmak üzere olduğu kelimeleri çiğniyor gibiydi ama asla konuşmadı. Öfkesinin arttığını hissedebiliyordum, sanki ayrı bir varlıkmiş gibi bedeninden dışarı taşıyordu. Yanaklarının kızardığını ve şakağının yanından aşağıya doğru inen damarın zonkladığını hissedebiliyordum.

"Özür dilerim Emyl," diye fısıldadım. Öfkesi patlamak üzereydi, evin duvarlarını yıkmaya ve etini parçalamaya hazırdı. Hissediliyordu ama bu evde kalmak, karnımızı doyurmak istiyorsak, biraz sorumluluk alması ve ailemizi geçindirmeme yardım etmesi gerekiyordu.

"Peki ya miraslarımız? Babamın bizi terk etmeden önce Rhyon ve benim için para bıraktığını biliyorum." Sesi aldatıcı bir şekilde sabitti, fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Duvarlarının yıkılması an meselesiydi. Öfkesini kontrol etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, olmak zorunda da kalmamıştı. Yirmi yaşındaydı ve hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmamıştı, oysa ben sekiz yaşına girdiğimden ve o doğduğundan beri öyle ya da böyle boğaz tokluğuna çalışıyordum. Burun delikleri alevlendi. "Sen onu yenilemek için daha fazla çalışırken bu bizi daha uzun süre idare edemez mi?"

Göğsümde kaban duygunun bir kahkaha mı yoksa bir hıçkırık mı olduğundan emin değildim ama yine de yuttum. Kendi duvarlarım öfke ve korkumun ağırlığı altında titriyordu ama yaşamak istiyorsak dürüst olmam gerekiyordu. Sonrasında fırtınayı atlatırdık. "Dikkatli bir şekilde yönetirsek bizi birkaç ay daha hayatta tutabilir, ama inandırıldığımız kadar çok değil."

"Biz" mi? O para Rhyon'un ve benim. Üzerinde hiçbir hakkın yok Odyssa."

İlk kez gerçekten kardeşime yönelttiğim öfkem, ben durduramadan dışarı taşı. "Yani, sen burada oturup ikinizi de kalacak kadar bile önemsemeyen bir adamın parasıyla kendini unutturana kadar içerken, ben iliklerime kadar çalışıp sonra eve gelip senin için yemek ve temizlik mi yapacağım?"

"İşe ihtiyacım yok, Odyssa." Sesi buz gibiydi. "Senin var. Ve vebadan çoktan kurtulduğuna göre bir iş bulmak için evden ayrılabilirsin."

"Dışarı çıkıp içki içebilmek için kendi hayatını, Rhyon'un hayatını riske atmaya hazırsan, onu besleyip giydirebilmemiz için çalışmak için de riske atabilirsin." Derin bir nefes aldım. Boğazımı tırmaladı ve ciğerlerimi yaktı. "O para sana en iyi ihtimalle iki üç ay yeter. Sonra ne yapacaksın?" "Daha iyi bir iş bul Odyssa ve Rhyon'la benim paramızla ne yaptığımızı dert etme," dedi gözlerini kısarak. "Harcayacak daha iyi şeylerim var.

o parayı sana sadaka vermekten daha iyi. Evde kalmana izin verdiğim için memnun ol."

Öfkem göğsümde birikiyor, damarlarımda ateş gibi yayılıyordu. Boynumdaki ölüm izleri kalp atışlarımla eş zamanlı olarak zonkluyordu. "Ben bu evde doğdum Emyl. Senden çok önce. Evin kendisi üzerinde en az senin kadar hak sahibiyim. İstesen bile beni buradan çıkaramazsın."

Bana baktı ve gözlerindeki zehir, sözlerim hakkında ne düşündüğünü fazlasıyla anlatıyordu.

"Sırf dürüst bir iş günü geçirmemek için ailenizin acı çekmesine ve açlıktan ölmesine göz mü yumacaktınız? Hayatının geri kalanında ne yapmayı umuyordun?" Öfke dalları bedenimin kafesinden kaçıyordu ve bu biraz daha devam ederse patlamasından korkuyordum. Ölüm izlerim, gürleyen kalbimin ritmiyle birlikte tenimde zonkluyordu.

"Sanırım artık asla bilemeyeceğiz, değil mi?" Ceketini bir kez daha giyerek ön kapıya doğru ilerledi. "Ya daha iyi bir iş bul ya da ikinci bir iş aramaya başla Odyssa. Annemizin ölmesine izin verdikten sonra en azından bunu yapabilirsin. Beklemeye zahmet etme, ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Bu sefer de kapıyı çarpmaması küçük bir merhametti.

Ayağa kalktım, parmaklarım mutfak masasının ortasında duran vazoyu sardı ve bir çığlıkla odanın diğer ucuna fırlattım, tüm öfkemi seramiğin duvara çarpıp yere düşmesiyle açığa vurdum.

İkisi de annemizi öldürdüğüme inanıyordu. Belki de öldürmüştümdür. Belki de son aileye yemek götürürken kan vebasına yakalanmıştı ve bu veba dokunarak yayılıyordu. Belki de annemi ölüm döşegine gönderen kişi bendim, benim yerime ondan almasını istemiştım, çünkü bir başka ateş kaynaklı baş dönmesi nöbeti nedeniyle işi bırakması için yalvarmıştım. Bundan asla emin olamayacaktık ama Veressia'daki diğer tüm aileler gibi, geride kalanlar için yaşamaya devam etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Ama içimde en ufak bir şüphe olmadan biliyordum ki, eğer annem hala hayatta olsaydı, Emyl'den bize para yardımı yapmasını isteyen ve ona bir iş bulmasını söyleyen kişi o olsaydı, Emyl onu reddetmezdi.

Ama aynı zamanda onun bunu asla istemeyeceğini de biliyordum. Kendi ruhlarımız için ne pahasına olursa olsun, geçimini sağlamasına yardım etmemi isterdi.

Annemden daha mı güçsüzdüm ki kardeşlerimden yardım istemeden iki yakamı bir araya getiremiyordum?

Annem hepimizi kendi tarzında çok sevmişti ama belki de onları dünyadan koruyarak hepimize kötülük etmişti. Ve belki ben de kardeşlerimi onun yanında koruyarak bunu devam ettirdim.

Zor nefes alarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Kardeşim gerçekten de hayatta kalmamıza yardım etmektense kendini içkiye vermeyi tercih ederdi ve onu aksi yönde ikna etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şimdi olmaz. Onu hayal kırıklığına uğrattık, ona herhangi bir sorumluluk duygusu, herhangi bir aile duygusu aşılayamadık. O her zaman dilediğini yapabiliyordu ve korkarım bunu düzeltmek için artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek umudum Rhyon'un Emyl'in bencilliğinin kurbanı olmamasıydı.

Ellerim yumruk oldu, kanım şişelenmiş öfkeyle şarkı söylüyordu. Bir şeye vurmak, başka bir şeyin kırıldığını hissetmek, yok etmek için kaşındım. Ama bunun yerine yere düştüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ve yıllar sonra ilk kez ağladım.

Annemin cesedini sarmamın üzerinden daha tam bir gün bile geçmemişti ve ben şimdiden onu hayal kırıklığına uğratiyordum. Göğsüm daralmıştı, sanki bir mengene kaburgalarımı sarmış ve sıkıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, dudaklarımdan akıyor ve ağzımı tuzla dolduruyordu.

Artık Emyl'in bir şekilde kendiliğinden yola gelmesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bir süre daha ağlamama izin verdim ve sonra kendi gözyaşlarımı kurulayıp kendimi toparladım.

Hızla ölmekte olan bir dünyada ve mezar gibi hissettiren bir evde yalnız başıma, artık kimsenin bana yardım etmeyeceğini biliyordum - bunu kendim yapmalıydım.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rhyon ertesi sabah benimle tek kelime etmek şöyle dursun, bana doğru bakmaya bile tenezzül etmedi. Nihayet şafak vakti şehrin üzerine çöktüğünde ve sabahın puslu havası dağılıp sadece Açığı onu odasından çıkarmıştı ve şimdi ben yemek pişirirken masada oturuyor, bakışlarını inatla önündeki tahtadan ayırmıyordu.

En azından öfkesini kanıtlamak için açlıktan ölmezdi. Aramızdaki bir başka benzerlik. Çocukken annemle tartışmalarımızı yemek yemeyi reddederek kazanmaya çalışmıştım ama inatçılık konusunda benden çok daha deneyimliydi ve her zaman önce ben kırılmıştım.

Ön kapının klik sesi ve sürüklenerek açılması ikimizin de dikkatini çekti. Rhyon yanaklarında bir kızarıklıkla bakışlarını kapıya çevirmeden önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu, sanki kendi kız kardeşine bakmak cezalandırılmaya değer küçük bir suçmuş gibi.

Bir kalp atışı kadar daha onu izledim, gidip alnındaki uyku sersemi saçları düzeltmek için can atıyordum. Alnındaki çatlağın düzelmesini ve sandalyesinden sıçrayarak kalkmasını izledim; kendini kapı aralığından Emyl'in kollarına atarken bacakları tahtaya çarparak gıcırdıyordu.

Kahvaltı hazırlamayı bitirmek için geri döndüm.

"Merhaba, Rhy." Sözcüğün sonunda homurdandı, kıkırdayan Rhyon'u kucağına alırken inledi. Sevgilerinin sesi içime işledi, elim eti tencerenin etrafına iten tahta kaşığının etrafında sıkılaştı. Yerde ayak sesleri duyuluyordu. "Odyssa, kalkmanı beklemiyordum."

"Evet. Birinin Rhyon'a kahvaltı hazırlaması gerekiyordu." Arkamı dönmedim. Yapamadım. "Sen de ister misin?"

"Hayır, ben zaten yedim." Sesi düz ve soğuktu. En azından yüzünü göremediğim için mutluydum.

Cevap vermemek için dilimi ısırđım, umutsuzca söylemek istediğim kelimeleri yuttum. Daha fazla sandalye sesi ve sandalyelere düşen bedenler mutfağı doldurdu. Kardeşlerim arasında, ne söylediklerini duymak istemediğimden değil, anlayamayacağım kadar yumuşak, sessiz kelimeler geçiyordu.

Her ne kadar üçümüz de annemizin ölümünden benim sorumlu olduğuma inansak da, son nefesinde benden istediğı şeyi yapacaktım. Kardeşlerime bakacak, onları koruyacaktım. Bunun için benden nefret etseler bile.

Kulaklarım çınladı, tiz ses diğer her şeyi bastırdı. Beni sevmek zorunda değillerdi. Sadece yaşamaları gerekiyordu.

Her nasılsa Rhyon'un yemeğini pişirmeyi ve tabağı koymayı kendimi yaralamadan bitirmeyi başarmıştım. Tabağı onun önüne koyarken aklım bugün yapılması gereken diğer işlere takılmıştı bile: çamaşır, temizlik, cenaze eviyle ölü yakma masrafları hakkında görüşme. Dizlerim titriyordu, beni dik tutan tek şey ellerimin masaya tutunmasıydı.

Anneme bir mezar taşı bile veremedik. Mezarlıklar kapasitelerinin ötesine geçmemiş olsaydı bile, bunu karşılayamazdık. Annemizin anısı sadece evimizde, özel olarak onurlandırılacaktı. O heykelleri ve anıtları hak ediyordu ve ben ona bunu veremezdim.

"Odyssa." Emyl'in sesi beni düşüncelerimden uyandırdı ve eli bileğimin etrafındaki boşlukta dalgalandı, sanki bana dokunacaktı ama daha iyi düşündü. Parmaklarını geri çekmeden önce havada esnetti, cebine uzandı ve buruşuk bir parşömen parçası çıkardı. Elime tutuşturdu. "Al. Bu barda asılı duruyordu."

"Nedir o?" Kağıdı ondan alarak sordum. Kenarlarını kavradığım anda ellerini geri çekti ve ellerini kalçalarına sildi. Kâğıdı yumruğumun içine aldım. "Ben bulaşıcı değilim, Emyl. Neredeyse altı ay önce vebaya yakalandım diye sana da bulaştıramam."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Şato yeni hizmetkârlar arıyor ve ücret hepimizi geçindirmeye yeter de artar bile."

Elimdeki kâğıda hızlı bir bakış onun sözlerini doğruladı. Öfkem bir gecede yeniden inşa ettiğim dikkatli duvarları çatlattı ve şimdi onu geri çekemiyordum. "Tek başına, zar zor. Bu ancak çok dikkatli olursak ve sadece temel harcamaları yaparsak yeterli olur. Bu şekilde yaşamaya devam etmek istiyorsak ailemiz için ikinci bir gelir kaynağına ihtiyacımız olacak." Kâğıdı masanın üzerinde düzelttim ve yumruğumu masaya bastırarak daha da yaklaştım. Sesim sessizdi ama içinden sızan öfke ve kınamayı duyabiliyordum. "Bu senin düşündüğün gibi bir çözüm değil Emyl. Ama hayatta yükselmek için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Rhyon ve benim için yeterli olacaktır."

Geri çekildim ve öfkemdeki tasma koptu. "O zaman beni öbür dünyaya mı göndereceksin? Doğduğunuz andan itibaren ikinize de bakan kız kardeşiniz. Hiçbir şey ifade etmiyorum ve sırf ikiniz de hayatta kalasınız diye beni ölüme mi terk edeceksiniz?" Kollarımı iki yana açtım ve masadan geri çekildim. "Peki ben ölene kadar çalıştığımda size kim bakacak? Korkak Prens beni beslemediği için açlıktan öldüğümde?"

"Onunla böyle konuşma!" Rhyon tabağını iterek bağırdı. "Bu senin hatan!"

Gözlerimi kırpıştırdım, kırmızılık görüşümden çok az uzaklaştı. İstedğim kelimeleri söylememin hiçbir yolu yoktu. Zaten onları anlamayacaktı. O Emyl'in tarafındaydı ve söylediğim hiçbir şey onu etkilemeyecekti.

Bakışlarım tekrar Emyl'e kaydı. "Bu işi kabul edersem sonsuza dek kalede tecrit edileceğimi biliyorsun. Kan vebası tedavi edilmediği sürece beni bir daha asla göremezsin. Sana kim yemek yapacak? Evi kim temizleyecek? Yiyecek ya da giyecek almak için nereye gideceğinizi biliyor musunuz? Biriniz hastalanırsa ne olacak? Bırak başka bir insanı, kendinden bile sorumlu olmak zorunda kalmadın Emyl. Rhyon'a bakabilir misin? Gerçekten, birdenbire bunu yapabileceğine inanmaya mı başladın?"

"Birini işe alacağız." Kelimeleri dişlerinin arasından tıslayarak söylüyordu.

Güldüm, mizahtan yoksun, sert ve kırık bir sesle. Bu durumun komik hiçbir yanı yoktu. Önerdiği ve gerçekleştiremediği şeyle ilgili hiçbir şey eğlenceli değildi. "Hangi parayla?" Elimin altındaki kâğıdı işaret ettim. "Bu maaşın her *kuruşunu* sana gönderebilsem bile, Korkak Prens tüm masraflarımı üstlenmeye tenezzül etse bile, ikinizi beslemeye ve evi tutmaya ancak yeter. O zaman bir hizmetçinin parasını nasıl ödeyebilirsiniz? Bunun ne kadara mal olacağını biliyor musunuz? Bu işi yapacak birini bulmak için nereye gideceğinizi biliyor musunuz?"

Emyl ayağa kalktı, yumruklarını masaya dayamıştı, yüzü bana yakındı ve dudağı hırslayarak kıvrılmıştı. "Bir çözüm bulmaya *çalışıyorum* Odyssa."

Ve bununla birlikte öfkemi tutan maske tamamen parçalandı. Öfkem patlamaya hazırdı ama sessizdi. "Sana dün gece çözümü söyledim Emyl. Rhyon'un yetişmesine ikimiz de katkıda bulunacağız. Biz. İkimiz de. Çalışıyoruz." Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bu senin bencilliğin, yine parmağını bile kıpırdatmak istemiyorsun. Annem hayattayken seni şımarttı, ama onun ölümüyle kendini şımartmaya devam etmeni kaldıramayız."

Daha avucunun yanağıma değdiğini bile fark edemedi tenin tene değme sesini duydum. Elim acıyan deriye doğru uçarak sertçe bastırdı. Emyl daha yakına eğildi, nefesi elimin arkasını okşuyordu. "Yapacaksın-"

Bakışlarımı onunkilere çevirdim, maskemden geriye kalan zavallı kalıntıların toz haline gelmesine izin verdim, böylece tüm duygularım onun görebileceği şekilde ortaya çıktı. Gözleri irileşti. Gerçek öfkemi daha önce hiç görmemişlerdi, her zaman duvarlarımın arkasına saklayabilmişim. Az önce bana vurduğunda o duvarlar paramparça olmuştu. "Söyleyeceğin şeyi iyi düşün kardeşim. Bir kere söyledin mi geri alamazsın."

Rhyon küçük bir ses çıkardı, neredeyse boğmaya çalıştığı bir öksürüğe benziyordu. Bu ses, ikimizin de gözlerini birbirimizden ayırıp ona çevirmemize neden olan küçük bir iniltiye dönüştü. Öksürük bir zamanlar arka planda kaybolan bir sestir, zihinlerimiz onu asla tam olarak kaydetmezdi. Ama şimdi, her şeyden önce onu duyuyordum. Emyl ve ben bir an birbirimize baktık. Önce ben ayrıldım, Rhyon'a döndüm ve sandalyesinin önünde diz çöktüm, benden nasıl geri çekildiğini görmezden geldim. "Rhyon, bu bir öksürük müydü? Lütfen dürüst ol."

Başını hızla salladı. Çok hızlı.

"O iyi." Emyl'in sesi taş gibiydi. Gözleri başımın arkasını yakıyordu. "Ve sen gideceksin."

"Öyle mi?" Gözlerimi bir süre daha Rhyon'dan ayırmadım, hastalandığına dair başka bir işaret aradım, sandalyesinde kıpırdanışını ve benden başka her yere bakışını izledim. Sonunda ayağa kalktım ve Emyl'le karşılaştım, sesimi fısıltıya indirdim, yüzünde Rhyon'un duyamayacağı kadar yumuşak bir sessizlik vardı. "Rhyon ölürken ona bakmak için kendini riske atar mısın?"

Emyl'in yüzü acıyla buruştu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O iyi."

"Bu riski göze alacak mısın?"

"Onunla ben ilgileneceğim. Eğer ona bakmak istiyorsan, işte böyle yaparsın. Şatoda seninle ilgilenilir ve maaşın buraya, bize geri gelir," dedi Emyl. "Bu ve miras arasında, sensiz de idare edebiliriz."

Sessizlik mutfağı doldurmuştu, öyle bir sessizlikti ki kaşınmanıza, kıvrınmanıza ve sırlarınızı sırf onu doldurmak için dökmenize neden oluyordu. Dilimi ısırdım.

Rhyon yumuşak bir öksürük daha çıkardı ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. O hastaydı. Şimdiye kadar olmadıysa bile yakında olacaktı. Kalenin içindeki tedavi söylentileri tekrar aklıma geldi. Rhyon'u hayatta tutmak için, Emyl'i hayatta tutmak için, hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler her şeyi yapardım. Annemi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Annem bizi korumanı mı söyledi?" Emyl'in sesi önceki şiddetini kaybetmişti. Kâğıdı işaret etti. "İşte böyle."

"Eğer bu evi terk edersem, ikiniz de ölürsünüz. Kan vebasından değilse bile, kendi kibriniz yüzünden açlıktan ölürsünüz."

"O zaman öyle olsun. Ölüm bile seni istemedi Odyssa. Biz neden isteyelim ki?" Parçalandığımı görmelerine izin vermeyecektim, kalbimi paramparça ettiklerini görmelerine izin vermeyecektim. İliklerimdeki tüm irade gücünü kullanarak maskemi dikkatlice yerine çektim ve kalbimdeki kayıtsızlıkla dolu o boş yere yerleştim. Yüzüm nötr, alnım pürüzsüz ve dudaklarım düz, çenem rahat, omuzlarım aşağıda, ellerim gevşek.

"Pekâlâ o zaman." Annemin inandığının aksine, öfkenin yeri olmadığını biliyordum ve bu da onlardan biriydi. Öfke Emyl'in fikrini ya da Rhyon'un kalbini değiştirmeyecekti. Aksine, onları daha da katılaştırırdı.

Koridora geçerek kapının yanındaki kancadan pelerinimi çıkardım ve boğazıma bağladım. Ayakkabılarımın içine girdim ve eğilerek onları sıkıca bağladım. Artık gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bir şey olmadan

Geriye doğru bir bakış ya da vedalaşmadan sonra evden çıktım ve kapıyı kapattım.

Kapı ile çerçeve arasındaki son boşlukta bir öksürük daha yankılanırken elim kapı koluna gitti. Sonra kapı tıkırdayarak kapandı ve ses tamamen kesildi.

Ön sahanlıkta donup kaldım, ayaklarım ilerlemek istemiyordu. Gitme kararımda neredeyse tereddüt ediyordum. Neredeyse.

Ama dinlemek istemezlerse, onlara yardım etmek için elimden geleni yapardım. Ücret hiç yoktan iyidir ve eğer tedavi söylentileri doğruysa, onu bulur ve çok geç olmadan Rhyon'a geri götürürdüm.

Öksürük tekrar başladı, bu sefer daha yüksek sesle. O kadar yüksekti ki kapıdan bile duyabiliyordum. Tek tesellim öksürüğün hâlâ kuru olmasıydı. Bu, bunun veba olmama ihtimali olduğu, belki de sonbahar rutubetinin getirdiği normal bir hastalık olduğu anlamına geliyordu.

Annemin yakarışları aklımda, tedavinin gerçeğini keşfedeceğime yemin ettim. Şu anda hasta olmasalar bile, bu sadece bir zaman meselesiydi, gerçekten. Ve hiçbir risk almayacaktım. Planım sağlamlaştı. İş sağlama almak, kaleye sızmak, tedaviyi keşfetmek, Emyl ve Rhyon'a ulaştırmak. Ve bu arada hepimizi hayatta tutmaya çalış.

Ayaklarımın beni kasabaya götürmesine izin verdim, aklım hala ön kapımızda, o öksürük sesini dinliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

T Emyl'in gidebileceği bir avuç bar vardı ve hepsini aramak sıkıcı olurdu. Neyse ki -ya da ne yazık ki- hangi bara gidileceğini ayırt etmek çok kolaydı.

Prens Eadric'e personel toplamak için kullanılıyordu. İnsandan çok Ruh Gölgesi'nin yaşadığı bir kasaba haline gelen bu yerde, öfkeli kalabalıklar artık sıradan değildi.

Bu yüzden daha köhne barlardan birinin kapısının önünde oluşan kalabalık doğru yerde olduğumun işaretiydi. Sokağın başından gelen sesler anlaşılmazdı, üst üste binen sesler ve kelimelerden oluşan öfkeli bir uğultu, gürültü bana saldırdıkça kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyordu. Kalabalığa yaklaştığım her adım, protestolarına hem ses hem de netlik katıyordu. Veba işitme duyumun bir kısmını elimden almadan önce, yaklaşımdan çok önce onları duyabilirdim. Ama şimdi, kelimeler daha anlaşılır hale gelmeden neredeyse tepelerindeydim. Dönüp geri çekilmek istedim ama her adımımı ileriye doğru atarak protestolarını araştırdım.

Sözler, Auretras Kalesi'nden şehre gelen herkese her zaman savrulan aynı kin, halkını ölüme terk eden Korkak Prens'e duyulan aynı nefretti. Yine de bugün bu sözlerin arkasında *daha başka* bir şey vardı; kan davasının ilk günlerini anımsatan bir şey

Hepimiz hâlâ kraliyete bize yardım etmesi için yalvarıyorduk.

Adımlarım duraksadı. Şehir son aylarda teslim olmuştu. İlk başlarda bazıları kaleye saldırmayı denemişti ama her girişim başarısız olmuş ve geride daha fazla ceset bırakmıştı. Artık kimse denemiyordu; riske atacak kadar kimse kalmamıştı. Kalenin uşağı öfkeyi yeniden alevlendirmek için yüzeye ne getirmişti?

Bara yaklaşırken kalabalık sayılamayacağını fark ettim ama son altı ayın tamamında gördüğümde daha fazla insan toplanmıştı. İnsanlar ya vebanın yayılma ihtimaline karşı bir önlem olarak ya da tanıdıkları bir kişinin daha yasını tutmak zorunda kalmamak için birbirlerinden uzak duruyorlardı.

"Onları öylece *alamazsınız!*" diye bağırdı biri.

Buz damarlarımdan aşağı süzüldü. *Almak mı?*

Kapıdaki adam, işlemeli ceket ve muhtemelen bir aylık maaşından daha pahalıya mal olan parlak bir malzemedan yapılmış pantolonuna bakılırsa şatodan bir uşaktı, gözlerini devirdi ve kollarını çekiştirerek ofladı. "*Söylediğim* gibi, Prens Eadric *sadece* gönüllü yoksa zorunlu askerliğe başvuracaktır. Bu alışılmadık bir şey değil ve Veressia'daki her şehirde uygulandı. Burada da insanların hâlâ işe ihtiyacı olduğu kesin, değil mi? Onları bana gönderin, hiçbir sorun çıkmayacaktır."

"*Neden o kalpsiz korkak için çalışalım ki?*"

"*Tedavisi var. Neden hiçbir şey yapmıyor?*"

"*Onun gibiler için asla çalışmayacağım.*"

"*O bizim kralımız değil! Tahta bile çıkmayacak!*"

Adamın burun delikleri alevlendi ve bu mesafeden bile gözlerinin nasıl karardığını görebiliyordum. "Dilinize dikkat edin. Hepiniz. Kral Gavriel isyana müsamaha göstermedi, Prens Eadric de göstermeyecek, tahta ne zaman çıkacağını kendisi seçse de. Sizler kraliyetin tebaasısınız ve bunu hatırlamanız iyi olur." Ceketini düzeltti, omuzlarını geriye attı ve

çenesini dışarı çıkararak. "Şimdi, kraliyet ailesine hizmet etme onuru için gönüllü olmak isteyen birileri varsa, lütfen onları bana gönderin. Akşama kadar gönüllü çıkmazsa, hizmet etmek üzere seçilenlerin isimleriyle birlikte yarın döneceğim."

"Nasıl seçeceksiniz?" Bu, kalabalığı bir kez daha bağırmaya teşvik etti ve duyguyu yankıladı.

"On dokuz ve yirmi dokuz yaş arasındaki vatandaşlar rastgele seçilecek bir kuraya yerleştirilecek," diye yanıtladı. "Şimdi, hepsi bu kadarsa."

Kalabalık dağılırken hafifçe homurdandı, artık öfkelerini yöneltecekleri kimse olmadığı için evlerinin güvenliğine geri dönüyorlardı. Söyledikleri sözler doğrudu, ancak bunları yüksek sesle söyleyenler benden çok daha cesurdu. Prens Eadric kesinlikle bir korkaktı, ancak yine de emrinde bir ayaklanmayı memnuniyetle bastırarak kişiler vardı.

Bir kadın yanımdan geçerken omuzlarımız birbirine çarptı. Yumuşak bir özür mırıldandım ve kenara çekildim, gözlerim hâlâ kaderimi içinde barındıran ahşap kapıya sabitlenmişti. Kadının dudaklarından kaçan nefes, gözlerimi onunkilere indirdi; gözlerim boynumda ve göğsümde sabitlenmişti; Ölüm izleri derimin üzerinde yılan gibi kıvrılmış ve yayılmıştı.

"Çok güzeller, değil mi?" Genişçe sırtarak ve dişlerimi göstererek cevap verdim.

Koşarak uzaklaşırken yanakları kızardı. Gülümseme yüzümden düştü, yanımdan geçenlerin ayak sesleri altında ezildi, bakışlarını gizlemeye çalıştılar ve başaramadılar. Ölüm izlerimin açtığı ağızlara ve keskin nefeslere karşı kayıtsızlaşmışım. Yarım yıldır tenime kazınmışlardı ama yine de sanki onlarla doğmuşum gibi hissediyordum.

Lanetli veba Veressia'yı kasıp kavurmadan önce, bu ilgi karşısında solup giderdim ama şimdi sadece şakağımdaki damarın zonklamasına ve çenemin sıkılmasına neden oluyor.

İyileştikten sonra şehrin sokaklarına ilk kez çıkmaya cesaret ettiğimde çok zorlanmış ve haftalarca evden çıkmayı reddetmişim. İlk kişi

Annem ve ben yanından geçerken izlerime bön bön bakmışlardı. Adam bana ters ters bakmış ve toplum içine girmeme izin verilmemesi gerektiğı konusunda homurdanarak ailesini uzaklaştırmıştı. Neredeyse ağzına bir yumruk atacaktım. Sadece annemin kolumdaki sakinleştirici eli buna engel oldu.

"Duygularını ve hareketlerini sen kontrol ediyorsun Odyssa," demişti bana. "Onları değil. Onlara bu gücü verme."

Başımı arkaya yatırdım ve bayat bakır ve keskin duman kokusunu içime çektim. Ölüm izleri bir cezaydı, benim yaşadığımı ve annemin yaşamadığını hatırlatan bir şeydi. Ama onlardan utanmıyordum.

Çenemi indirerek, bana bakan her kişiyle göz teması kurdum.
Ben.

Son insanlar alanı terk ederken oyalandım ve içeri girme şansımı bekledim. görünmeden bara girdim. Kardeşlerimin beni buraya yönlendirmiş olmasına rağmen, içeri girdiğimi gören biri gönüllü olduğumu düşünürse bunun onlar için doğuracağı sonuçlardan korkuyordum. Ortalık aydınlandığında saçlarımı kulağımın arkasına taradım ve barın kapısını açtım.

Gözlerim içerideki loş ışığa alışamadan, kılılı bir kol ve iri bir el kapı aralığından uzanarak daha fazla hareket etmemi engelledi.

"Kapalıyız." İri yarı adam iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce kolunu yavaşça geri çekerken bana baktı. Bu pek de gerekli olmayan bir gözdağı verme taktiğiydi; kollarının çevresi, onları şişirmeden bile kafamdan daha büyüktü.

"Onu buraya girerken izledim." Çenemi dışarıda konuşan adama doğru kaldırdım. Uysal ve sinmiş olmak burada hiçbir işime yaramayacaktı. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Kraliyete hizmet etmeye çok isteklisin, ha?" Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bedeli ne olursa olsun ailemi kurtarmaya hazırım."

Dişlerini sıkarken gözleri bir an için kısıldı. Başka tarafa bakmayı reddettim, sessiz yargılamadan geri adım atmayı reddettim. Kurtaracaktım

Emyl ve Rhyon, bunu yapmak için tüm krallığı yanımda sürüklemek zorunda kalsam bile.

Yüzümde her ne gördüyse incelemesinden geçti ve sözsüz bir şekilde kenara çekilerek çenesini barın arka köşesine doğru kaldırdı. Masanın ortasındaki mumların ışığından zar zor görülebilen gölgelerin arasında şatonun uşağı oturuyordu.

Kül dilimi kapladı ve kulaklarım o aralıksız vızıltı sesiyle doldu - titrek bir sis sürüsü yanımda katılaşmaya başlamadan önceki tek uyarım. Çenem tıkırdadı. Burada bile dikkatimi çekmek için yarışan Ruh Gölgelerinden kaçamıyordum. Gözlerimi önümden ayırmadan aceleyle masaya doğru ilerledim.

"Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?" Adam bir yandan bana bakarken bir yandan da burnunu aşağıya indirdi. "Oldukça meşgulüm."

"Ah?" Sivri sözlerin geri kalanını bastırmak için dilimi ısırđım ve daha lezzetli bir yanıt vermek için kelimeleri yanağıma bastırdım. "Prensın yeni personel aradığını duydum. Gönüllü olmak istiyorum ve sizi bulmam söylendi."

Kupasının kenarından uzun bir süre beni inceledi. Bir parçam beni bir şekilde eksik bulmasını ve eve geri göndermesini umuyordu. O zaman en azından kardeşlerime onların istediğı gibi yapmaya çalıştığımı ve prens için yeterince iyi olmadığımı söyleyebilirdim.

"Neden?" Elindeki bardağı yere bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bu şehir zorunlu askerliğe dönmekten memnun görünüyordu. Yine de sen buradasın. Neden?"

"Ailemin yemeğe ihtiyacı var." Belki de sesime biraz duygu katmalıydım ama gerçekten söyleyebileceğim çok az şey vardı ve yalan söylemek için çok az nedenim vardı. Hayatım boyunca yaldızlı bir kafese kapatılmayı ve egoist bir çocuktan prens olmayı özlediğimi söylememi mi bekliyordu? Pek sanmıyorum.

Bir kahkaha attı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Oldukça haklısın, sanırım." "Yani?" *Bana hayır de. Hayır de. Hayır de.*

"Şimdiye kadar tek gönüllümüz sen olduğuna göre, sanırım sen idare edeceksin." Masadan kalktı, fincanını alıp boşalttı ve yerine koyarken dudaklarını şapırdattı. Ellerini çırpı. "Eee? Başlayalım mı?"

Vücudumu neredeyse sarsan şoku zar zor durdurdum. "Şimdi mi? Yarın demiştin."

"Evet, askere alınanlar için. Şimdi kaleye gidebilirsiniz." Dudaklarını büzerek bana bir kaşını kaldırdı. "Tabii ilgilenmeniz gereken daha önemli bir şey yoksa."

Omzumun üzerinden geriye baktım, sanki evime ve kardeşlerimin olduğu yere kadar olan yolu görebilecekmişim gibi. Dudağımı ısırarak ayaklarımın üzerinde sallandım. Onlara veda edememiştım ve şimdi benimle konuşmak isteyeceklerinden pek emin olmasam da, yine de canım yanıyordu. Hâlâ ruhumdan geriye kalanları parçalara ayırıyordu.

İkisi de muhtemelen beni unutacaktı, zamanın geçmesiyle değilse bile kendi tercihleriyle. Hangisinin daha kötü olacağını söyleyemem.

Omuzlarımı geriye atarak adama döndüm. Oyalanmanın bir faydası yoktu. Emyl seçimini çok net bir şekilde yapmıştı ve eğer ortak bir noktamız varsa o da kararımızı bir kez verdikten sonra değiştiremeyecek olmamızdı. "Hayır, ben hazırım."

Gözleri kısıldı ve bir parmağını kaldırarak boynumu işaret etti. "Hayatta kaldın mı?"

Kızarmayı reddettim, bu cehennemden kurtulduğum için utanç duyduğumu göstermeyi reddettim. Çenemi yukarıda tuttum. "Evet. Bu bir sorun mu?"

Çenesini sıvazlarken bir mırıltı çıkardı. "Hayır, hayır, sorun olmamalı. Personelde hayatta kalan başka kişiler de var." Ellerini bir kez daha çırpı ve bu sefer irkilmeme engel olamadım. "Hadi gidelim o zaman."

Masanın her iki yanındaki gölgelerden iki muhafız çıktı ve adam keskin bir dönüşle topuğunun üzerinde dönüp masaya doğru ilerlerken bizi kuşattı.

Barın arka girişinde. Onları bardan çıkıp şehrin sokaklarına kadar takip ettiğimde başka bir şey söylemediler.

Dolambaçlı sokaklarda attığım her adım mideme saplanan bir bıçak gibiydi. Annemin benden istediği tek şeyde başarısız olduğumu hatırlatıyordu. Auretras Kalesi'nin karanlık ambarında tecrit edilmişken kardeşlerimi korumayı hayal bile edemezdim. Belki şans benden yanaysa, pencerelerden birinden evimizi görebilirdim. Ama hayatım boyunca kaderin lütfuna mazhar olmamıştım, o yüzden bunun değişmesini beklemek boşunaydı.

Ben yalnızdım. En azından birbirlerine sahiplerdi.

Tek umudum annemin beni affetmesiydi. Öbür dünyada bir yerlerde, bunun benim tek seçimim olduğunu görecekti ve onaylayacaktı. Eğer bir Ruh Gölgesi'nin ortaya çıkması için bir zaman varsa, bunun şimdi olmasını ve annem olmasını istiyordum. Bu bencilceydi ama umurumda değildi.

Onun durduğuna dair tek ipucum arabanın arkasına doğru koşmamdı.

"Konuşulmadıkça konuşmayın. Kimseyle göz teması kurma." Durdu ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Anladın mı?"

Başımı salladım. O arkasını dönerken ben de kalbimin, zihnimin ve ruhumun etrafındaki duvarları güçlendirdim. Tuğla tuğla, duygularımı mühürledim, hiçbir şeyden etkilenmeyen bir insan heykeline dönüşmeme izin verdim. Duygusuz. Boş.

Annem bana her zaman zoraki kayıtsızlığımın içimi kemiren öfkeme çözüm olmadığını söylerdi. Bir aşırılık diğerinin çözümü değildi ve her şeyi bu kadar güçlü hisseden biri için, bu duygular sonunda ortaya çıktığında işleri daha da kötüleştirecektim. Bu dünyada başarılı olmak istiyorsam dengeyi bulmam gerektiğini söylemişti.

Ama annem ölmüştü ve sahip olduğum tek şey buydu. Bu savaştaki tek silahım buydu.

Beni hayatta tutacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

T Önümdeki kapılar, dikey uzunluğu boyunca uzanan bükülmüş dövme demir çubuklarla yüklü, uzun boylu duruyordu. Üstlerinde ve altlarında, keskin ve ışıltılı yaldızlı kuleler ağır demirlere doğru yükseliyordu.

boyunca uzanan çubuk. Muhafızlar çubuğu yukarı kaldırdı ve o kusursuz yaldızlı kapılar mümkün olmaması gereken bir sessizlikle açıldı. Uşak eğildi ve önce beni içeri davet etmek için kolunu uzattı.

"Bana ne getirdin, Corbyn?" Dümdüz siyah saçları, biz daha kapıdan tam olarak adım atamadan etrafımızı saran kadının yumuşak yuvarlak yüzünü çerçevelemek için düştü. Öne doğru uzandı ve çenemi kavradı, uzun tırnakları derimi kazıyordu. Gözlerimi aşağıda tuttum ve başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirmesine izin verdim.

Başımı geriye doğru eğdi ve yüzümü serbest bırakmak yerine iterek dudak büktü. Hayal kırıklığına uğramış ses tonu karşısında sinmemek için kendimi zor tutarken midem çalkalandı.

"O işaretlendi. Gözle görülür şekilde ve diğerlerinden çok daha fazla. Bununla ne yapmam gerekiyor? Onun kötü şans getirdiğini düşünecekler." Parmağıyla beni işaret etti. "Sen. Pelerinini çıkar."

"Hâlâ çalışabilir Camelya," diye yanıtladı beni buraya getiren adam. Bana bir Corbyn gibi görünmedi; böyle sıradan bir isme sahip olamayacak kadar kendini yükseklerde taşıyordu. "Bu benim talimatımdı."

"Bakalım seni bir daha dışarı bırakacak mı?" diye mırıldandı. Kadın bana parmaklarını şıklattı. "Defol kızım."

Camelya'nın talimatlarını takip ettim, başımı kaldırıp göz göze gelmemek için boğazımdaki düğmeyi çözerken ayaklarının dibindeki taş döşemeleri saydım. Görünüşe göre çok yavaşım ve o da pelerini ellerimden çekip aldı ve saçlarımı ensemden itti. Beni incelerken mırıldandı, kollarımı yukarı ve yakamı aşağı çekmek için uzandı.

Pelerini ellerime geri itti. "İğrenç izler bunlar. Ama sanırım onları örtmenin bir yolunu bulacağız. Peçen bunun çoğunu yapacaktır. Belki sana eldiven de alabiliriz." Tekrar mırıldandı ve tırnaklarını dişlerine geçirirken çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Kanım damarlarımda kaynıyordu ama kendimi onun sözlerinin üzerimden yağın üzerinden su gibi akıp gitmesine izin vermeye zorladım. Söyleyebileceği hiçbir şey beni incitemezdi. "Yapacaksın. Adın ne kızım?"

"Odyssa." Söylenmemiş sözcükler, *kız* diye çağrılmayı protesto eden sözcükler dilime ağır geliyordu, ama dikkatle dinleyen biri bunu sesimde duyabilirdi. Ne Camelya'nın ne de Corbyn'in umurundaydı. Bu benim kardeşlerimi kurtarma şansımdı ve öfkem onlar için her şeyi mahvetmeyecekti. Benim içinse.

"İşe yarayacaksın," diye tekrarladı.

Ne *için* yapacağımı sormaktan daha iyisini biliyordum.

Elini bileğime doladı, beni koridora ve kalenin içine doğru çekerken narin kemikler sıkı kavrayışının altında titriyordu. Yüzümü buruşturdum ama herhangi bir sesi kaçmadan yakalamayı başardım.

Arkamda, kapıların çarparak kapandığını ve parmaklıkların üzerlerine inerek bir kez daha mühürlendiğini duydum. Evimin bir mezar olduğunu düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Auretras Kalesi benim mezarım, o sivri kuleler de mezar taşım olacaktı. Bundan emindim.

Aptal ağabeyim üçümüzün de ölüm ilanlarını imzalamıştı. Ama en azından yakında tekrar annemizle birlikte olacaktık.

Salondan salona geçiyor, her adımda şatonun derinliklerine doğru ilerliyordum. Etrafımda taş duvarlar yükseliyordu ve bu önemsiz bodrum katları bile hayatım boyunca görmeyi umabileceğimden çok daha fazla zenginlikle süslenmişti. Midemin çukurundan adını koyamadığım bir his yükseldi, yağlı ve sıcak bir şekilde omurgamın etrafında kıvrıldı ve boğazımın arkasında kaydı.

Her yaldızlı çerçeve, taze çiçeklerin, altın şamdanların ve ağır demir heykellerin ağırlığı altında inleyen her oyuk masa, kadının beni yanından geçirdiği her zenginlik sembolü bir hatırlatıcıydı. Unutulmuş bir koridordaki küflü bir köşeyi süslemek için para harcamayı seçen kişi, krallığı bir mezarlığa dönüşürken boş boş oturan kişiyle aynıydı.

Neden burada olduğumu unutmamalıydım. Bunu göze alamazdım.

Uzaktan gelen gök gürültüsü, biz geçerken masanın üzerindeki vazoyu salladı. Masanın altında gözümün ucuyla bir şey titredi, bir gölge vardı ve ben onu gerçekten görmeye fırsat bulamadan kayboldu. Yine de tüylerimi diken diken etti ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Dumanın tadı yoktu ama salonda başka kimse olmamasına rağmen birinin beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Burada... olduğunuzu... biliyor musunuz?" Kadın soruyu omzunun üzerinden bana doğru savurdu, ne hızını yavaşlatmaya ne de bileğimi bırakmaya tenezzül etti. Kelimelerin sadece bir kısmını duyabildim, taş onları ben duyamadan yutmuştu ama boşlukları doldurmak zorunda kalmaya alışmıştım ve ne sorduğunu biliyordum.

Gözlerimi koridorların gölgeli köşelerinden ayırdım ve dikkatimi koridorlarda beni kaderime doğru sürükleyen kadına verdim.

Tedaviyi bulup prensi öldürmek ve kardeşlerimi kesin ölümden kurtarmak için. "Prens Eadric'in asasının bir üyesi olmak."

Homurdandı, ses kulaklarımda uğuldadı ve kardeşlerimin geride bıraktığı boşlukta göğsümün derinliklerine yerleşti. Kovulma

O arkasını döndüğünde netleşti ve dilimin arkasında tükürmeye ve saldırmaya hazır tanıdık bir öfke koru kıvılcımlanırken, onu geri yuttum. Boğazıma yapışan *bir şeyin* yağlı hissiyle buluştu, öfke orada sabırla bekleyen duygulara katıldı.

Her neyse sonunda patladığında Tanrılar hepimize yardım etsin.

"Beni nereye götürüyorsun?" Her kelime dikkatlice nötrdü, yüzüme zorla taktığım maske kadar sıkıcı ve ilgisizdi.

Duvarın yanından daha büyük bir gölge geçti, zemin boyunca alçaktan yürüyordu. Neredeyse bir hayvana, bir kedinin ya da köpeğin gölgesine benziyordu ama *yanlıştı*. Bunlardan biri olamayacak kadar uzun ve köşeliydi. Ve sonra ben onu tekrar arayamadan kayboldu. Kalbim göğüs kemiğime doğru hızla çarpıyordu. Bu yaratık kalenin bir parçası mıydı, yoksa beni takip mi etmişti? Cevabı bilmek istediğimden emin değildim. Tekrar Camelya'ya odaklanırken sertçe yutkundum.

"Hizmetçi odası. Yıkanmanız, ölçülerinizin alınması ve giydirilmeniz gerekecek. Sonra diğer kızlar sizi ilk geceniz için hazırlayacak."

Parmaklarımı bileğine dolamak için elimi onun elinden çekerek durdum. Gölgeyi yaratık çoktan unutulmuştu. Sesim son derece sakindi ve nötr olmaktan olabildiğince uzaktı. Sormamam gerektiğini biliyordum ama yine de kendimi daha fazla tutamadım. "İlk gece tam olarak *ne* yapıyorsun?"

Bileğini tuttuğum yere baktı ve kaşlarını kaldırarak gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Demek bir omurgaya sahipsin."

"Gerekirse bundan çok daha fazlasına sahibim."

"Bunu başka kimlerin öğrenmesine izin verdiğin konusunda dikkatli olurum." Bir kalp atışı geçti ve sonra dudaklarında bir gülümseme oynadı, ilk sözlerine eşlik eden uğursuz ifadeyi sildi. "Ama endişelenme, sen sadece partiler için bir hizmetçi olarak işe alındın, eğlence için değil."

Yüzünde yalan söylediğine dair bir ipucu aradım. Hiçbir şey bulamayınca bileğindeki tutuşumu yavaşça bıraktım.

Kardeşlerim beni evlatlıktan reddetmiş olsa da ailem için yapmayacağım şey yoktu ama bedenim bana aitti. Kan vebası tarafından parçalara ayrılmış ve bu kadının iğrenç dediği işaretlerle tekrar bir araya getirilmişti. Ama o *benimdi* ve onunla ne yapacağıma sadece ben karar verebilirdim. "Güzel."

Koridorlarda ilerlemeye devam ettik, tek ses ayakbabılarımızın taşa vuruşu ve uzaktan gelen gök gürültüsü sesleriydi. Artık maskemin bir kısmının düşmesine izin verdiğim için aramızdaki atmosfer değişmişti. Bunun iyi bir şey olup olmadığından tam olarak emin değildim.

Sonunda, nispeten sade görünen bir kapının önünde durdu. "Burası giyinme odası. Kendi yatak odanız olacak, daha sonra kızlardan biri sizi oraya götürecek ama her akşam için tüm hazırlıklar burada birlikte yapılıyor. Hepiniz aynı anda hazırlanırsanız daha kolay olur."

Midem düğüm düğüm oldu ama buna rağmen zorla başımı salladım. Arkadaş edinmek istemiyordum, kimseyle gerekenden fazla etkileşime girmek istemiyordum. Kardeşlerimi nasıl kurtaracağımı bulmak, prensi öldürmek ve buradan defolup gitmek için buradaydım. Ama dışarıdan biri olarak gelmenin bana sağlayacağı olası avantajları da göz ardı edemezdim. Belki de bu kızlar bana yardım edebilirlerdi, bunu bilseler de bilmeseler de.

Kapı açıldı ve odanın iinden dört çift göz bana doğru döndü. Camelya içeri girip beni de yanında srkleyince tüm hareketlilik durdu, diğer kadınlar donakaldı.

"Bu Odyssa," diye tanıttı ve ne çıkmam için belimden hafıfe itti. "O da size katılacak."

Başımı sallayarak selam verdim, sözlerimin düzgün çıkacağına güvenmiyordum. Kusmak, kaçmak ve beni buraya kilitleyen kapılara vurarak serbest bırakılmam için yalvarmak istedim. Ama artık geri dönüş yoktu. Seçtiğim yol buydu ve ne kadar az gerçek bir seçim olsa da

takip etmek. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Eğer başarısız olursam, kardeşlerim muhtemelen öleceklerdi.

Başka bir hayatta başımı eğmeme neden olacak ağır bakışlarla birlikte sessizlik bizi karşıladı. Ancak bu hayatta onların fikirleri, yargıları umurumda değildi. Kardeşlerime para göndermek için işimi yapmak ve Korkak Prens'in paylaşmayı reddettiği tedaviyi bulmak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Benim hakkımda ne isterlerse düşünebilirlerdi. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim.

Kadınlardan biri nihayet kıpırdandı, elindeki saç fırçasını önündeki makyaj masasına bırakıp ayağa kalktı. Önümde durup elini uzatırken adımları yumuşak ve kendinden emindi. Cildinin üzerinde koyu renkli izler vardı - benimkilerin aksine narindi- ve bana gökyüzünde uzanan bir yıldırım çarpmasını hatırlattı. Gözlerini bana dikti. "Ben Zaharya."

Kendi elimi yavaşça uzattım. Hareketlerim Auretras Kalesi'ndeki kadınlar için yine çok yavaştı ve bir hışımla uzanıp elimi tuttu, tekrar bırakmadan önce kabaca salladı.

"Nerelisin sen?" Sesi pürüzsüzdü, hala yanımda duran Camelya'nın korkusundan ya da endişesinden eser yoktu.

"Şehir," diye cevap verdim. Boğazımı temizledim. Sesim çatallaşmamış olsa da, dilimin arkasında baskıcı ve rahatsız edici *bir* ağırlık vardı. "Sende Ölüm izleri var."

Başını eğerek kalın beyaz saç perdesinin omzunun üzerinden düşmesini sağladı. "Şehirde onlara Ölüm İşaretleri mi diyorsunuz?"

"I-"

"Pekâlâ, tanışma faslı tamamlandığına göre hanımlar, lütfen Odyssa'yı hazırlayın. Bu gece sadece gözlem yapacak ama yarın hizmet edecek, o yüzden onu hazırladığınızdan emin olun." Camelya ellerini tekrar çırttı ve kapıdan fırladı, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapıyı arkasından kapattı.

talimatlarını anlayamadım. Kulaklarım zonkluyordu, hâlâ onun yüksek sesle alkışlamasının etkisindeydim.

Kafam duygu ve düşüncelerle dolup taşıyor, düğümler halinde onları çözmeye çalışıyordum ama bunu belli etmemem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine odadaki diğer kızlara baktım. Hiçbiri herhangi bir şekilde zarar görmüş görünmüyordu ve hiçbiri özellikle neşeli olmasa da, aynı şekilde hiçbiri açıkça melankolik görünmüyordu. İsimlerini bilmek istemiyordum ama yüzlerini hatırlamam gerektiğini biliyordum. Zaharya'nın ay ışığı gibi parlak beyaz saçları vardı. Ayrıca uzun boylu bir sarışın, kendini olabildiğince küçük göstermek ister gibi görünen alev gibi saçları olan biri ve benimki gibi siyah saçlı ama safir gibi parlayan gözleri olan biri vardı.

Odada hala sessizlik hüküm sürüyordu, hepimiz birbirimizi izliyor ve bir sonraki sözleri başka birinin söylemesini bekliyorduk. O kişi ben olmayacaktım, bunu biliyordum. Diğer dört kadın beni incelerken ben odanın ortasında durdum. Bazıları herhangi bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibi görünüyordu ama hiçbirini bulamayacaklarını biliyordum. Duygularımı saklayan duvarı mükemmelleştirmiştım.

"Başka kıyafetin var mı?"

Gözlerimi kırptırdım ve bakışlarımı bal rengi saçları omuzlarına dökülen ve pürüzsüz, lekesiz tenli sırtına inen kadına çevirdim. Boyu benden sadece birkaç santim uzundu ama sanki hepimizin üzerinde yükseliyormuş gibi duruyordu. Dünyada yer kaplamak için böyle bir özgüvenin özlemini çekiyordum.

Sözlerinin anlam kazanması bir an aldı ve kendime, evden çıkarken giydiğim sade kıyafete baktım. Tekrar yukarı baktım ve onun siyah ipek sabahlığını gördüm. "Eşyalarımı almak için geri dönmeme izin verilmedi."

"Yazık," diye cevap verdi burnunu kıvrarak. Kendi makyaj masasına dönerek saçlarını geriye taradı ve yanlarını tutturdu.

Dilimi ısırđım.

"Maricara'ya aldırmayın. Gerçekten başka bir şeye ihtiyacın yok," dedi Zaharya elini sallayarak. Arkamdan dolaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve beni makyaj masasında oturduğu sandalyeye doğru yönlendirdi. "Talyssa, gidip ona bir elbise ve duvak getirebilir misin? Saçından başlayacağım." Onun emriyle, çilli köprücük kemiklerine değen zarif dalgalar halinde yanık bakır saçları olan minyon bir kadın köşede saklandığı yerden kalktı ve büyük bir gardırobun yanına gitti.

uzak duvara. Eğildi ve kumaş demetlerini çıkarmaya başladı.

Gardırobun yanında gölgeler yine titreşti. Ama bu kez, karanlığın içinde parlak sarı gözler belirdi. Gözümü kııptım ve kayboldular. Zaharya omzumu sıktı. "İyi misin? Korkmuş görünüyorsun."

Bana bu kadar kolay dokunması, saçlarımı boynumdan uzaklaştıırıp parmağını oradaki girdaplı izlerin üzerinde gezdirirken hareketlerinde hiç tereddüt etmemesi kalbimi yerinden oynattı.

Sorusuna cevap vermeme beklemedi. "Seninkiler benimkilerden çok daha büyük."

Dehşet omurgamdan yukarı kıvrıldı, ürkütücü bir his üzerime çöktü. Sadece hayatta kalanları duymuştum, vebanın tenimizde bıraktığı izleri duymuştum. Başkalarının izlerini hiç yakından görmemiştım, veba ortaya çıktıktan sonra ailemden başka kimseyle birlikte olmamıştım. Ama sonuçta benimkiler neden normal olsun ki? Ben doğanın bir ucubesiydim ve görünüşe göre bu da farklı olmayacaktı. Duman dilimin arkasına doğru kıvrıldı ve gözlerimi köşedeki titreşen gölge yığınınan uzak tutmak için mücadele ettim. Gözler yeniden ortaya çıkmamıştı ama üzerimde olduklarını, beni izlediklerini hissedebiliyordum.

"Nerelisin sen?" Önümüzdeki aynada gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırarak sordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kaçmak, gözlerimi kapatıp hiçbir şey görmüyormuş gibi davranmak istedim. Aynadaki görüntüyü görüp görmediğini sormak istedim.

Ruh Gölgelele de öyle, ama aynı zamanda onun öyle demediğini duymak istemiyordum. "Onlara Ölüm İşaretleri demediğini mi söyledin?"

"Jura'nın dışında Konorya adında küçük bir köydenim," dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak ve kalın, koyu dalgalarımın tutamlarını toplayarak. "Ve onlar ölmediğin anlamına geliyor, o zaman neden onlara Ölüm izleri diyelim ki? Onlar sadece izler. Onları nasıl aldığının ne önemi var?"

"Burada, benden mümkün olduğunca uzaklaşman gerektiği anlamına geliyor." Zaharya mırıldandı.

"Kalede nasıl görülüyorlar?" Başımı kapıya doğru salladım. "Camelya işaretlenmemden hoşnut olmamış gibiydi."

"Kalede işaretlenmiş başkaları da var."

Ayrıntıya girmesini bekledim ama girmedi. Annemle birlikte o kadar çok varlıklıya katılmıştım ki, söylemediği sözleri biliyordum. Başkaları da vardı, evet, ama Camelya'nın tepkisi normal olacaktı.

Oda hâlâ gergindi, ancak saçlarımı yüzümden ve boynumdan uzaklaştıran kadının etrafında bu gerginlik biraz azalmaya başlamıştı. Bir yanım diğerlerini sormak, kendimi tanıtmak ve birlikte olacağım bu kadınları tanımak istiyordu ama diğer yanım hiçbirleriyle bir şey yapmak istemiyordu. Herhangi biriyle bağlantı kurmak, duygusal bağlar kurmak, *arkadaşlık* kurmak sadece kötü sonuçlanırdı. Ne kadar yakınlık istesem de buna asla sahip olamayacaktım.

"İşte," dedi siyah saçlı olan, yanımıza geldi ve Talyssa'nın aldığı iki kumaş demetini yakındaki bir sandalyenin üzerine serdi. Kalçasını makyaj masasına yasladı ve okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Ben Elena. Camelya size ne yapacağınızı söyledi mi?"

Bu sorudan, herkesin beni açıklama yapması için başkasına havale etmesinden sıkılmaya başlamıştım. "Hepinizin yapacağını söyledi." Zaharya'dan hafifçe uzaklaştım ve ikisine de bakmak için döndüm. "Lütfen. Öngörülebilir gelecekte sizinle çalışmak için buradayım. Bana ne yapacağımı söyleyin."

Zaharya iini çekerek makyaj masasının diğ er tarafına geçti ve kollarını kavuşturarak sırtını masaya yasladı. "Eğ er Jura'da yaşıyorsanız, her gece partileri duyduğunuza ş  p e yok. Biz onlara katılıyoruz. İçkileri servis eder, boş bardakları kaldırır, konukların eğlenmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yaparız. Bu gece sadece g zlemleyeceksiniz."

"Ve yarın bize yardım edeceksin," diye ekledi Elena. "Oldukça basit ama."

"Bu yüzden, altlarındaki ş ehir kendi kanında boğulurken onların partide harika vakit geçirmelerini sağlayacağız."

"Gördün m ? Çok iyi anlıyorsun."

Ayaklarımmın dibindeki gölgelerden neredeyse k hkahaya benzer bir fısıltı geldi. G r n ş e göre Ruh Gölgeleri bile benimle eğleniyordu.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

“**T** Bu son kısım," diye mırıldandı Zaharya, gece mavisi şeffaf kumaşı kaldırarak. Ellerini başımın üzerine kaldırdığında irkilmeme engel olamadım,

Ben tepkime lanet ederken kaşlarını çattı. "Sana zarar vermeyeceğim, Odyssa. Bu bir peçe; partiler sırasında yüzümüzün görünmemesi gerekiyor."

Başımı salladım, yumruklarımı elbisenin kenarlarına sıktım. İrkilmem aptalcaydı. Bana vurmayacağını biliyordum ama bedenim hâlâ Emyl'in elinin tenimle buluşmasını hatırlıyordu. Daha iyisini yapmalıyım.

Dikkatli gözlerle yoluna devam etti ve kumaşı başımın üzerinden geçirerek yüzümün üzerine düzgün bir şekilde düşecek şekilde ayarladı. Duvağın beni başımın üstünden neredeyse ayaklarıma kadar örttüğü düşünüldüğünde, elbisenin amacının ne olduğunu neredeyse merak ediyordum. Görüşümü kesinlikle maviyle yıkasa da, beklediğimden daha kolay görülebiliyordu. Yine de onu takıyor olmak *yanlış* hissettiriyordu. Bir örtüden ziyade bir kefen gibi hissettiriyordu.

Belki de öyleydi.

"Artık hazırsın," dedi Zaharya, kendi peçesini vücudunun üzerine çekmek için geri adım atarak.

Kendimi hiç hazır hissetmiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Tekrar başımı salladım.

"Bu ilk gece benim yanımda olacaksın. Yakın durun, hiçbir yerde fazla oyalanmayın ve kimseyle konuşmayın," dedi Zaharya. Oradan ayrıldık

Grup olarak soyunma odasına girdik ve şimdi bir dizi uzun koridorda yan yana yürüyorduk. Her dönüşü inceledim, kafamdaki haritayı genişlettim ve yürürken bize ayak uyduran yerdeki gölgeyi itaatkâr bir şekilde görmezden geldim.

Duman kokusu aldım ve bu sefer Ruh Gölgesi katılaşmadan önce kafamı çevirecek kadar hızlı değildim. Bir kadın belirdi ve giyimi bana hiç benzemiyordu. Elini bana doğru uzattı, sessiz hıçkırıklar omuzlarını titretiyordu. Yüzü hiçbir zaman netleşmedi ama ben de tam olarak anlayabilmek için ona yeterince uzun süre bakamadım.

Zaharya tepki vermedi, adımlarını bozmadı. Ruh Gölgesi'ni görmedi. Damarlarımda dolaşan duygunun hayal kırıklığı mı yoksa rahatlık mı olduğunu anlayamadım.

Gözlerimi önümde duran Elena'nın sırtına, mavi perdenin altında her adımda sıçrayan bakır dalgalarına odakladım. Dumanın tadı görüntüyle birlikte kayboldu ve omuzlarımla hafifçe gevşemesine izin verdim. Buradaki tek tehlike ruh gölgeleri değildi ve uyanık olmak ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilirdi. Benim ve kardeşlerimin.

Sonunda küçük bir mutfığa ulaştık. Orijinal tasarıma sonradan eklenmiş gibi duvarların içine yerleştirilmiş olan bu mutfak neredeyse hiç işlevsel değildi, ancak oyuğun üç tarafını kaplayan tezgahlar pırıl pırıl taştan yapılmıştı. Görünüşe göre küçük mutfaklarda bile hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. İçeri girdiğimizde tepsiler dolusu narin kadehler ve küçük parmak yiyecekler tezgâhın üzerinde bekliyordu.

Elena, Maricara ve Talyssa tek kelime etmeden birer tepsi aldılar ve küçük mekânı terk etmek üzere döndüler. Hareketleri zahmetsizdi, onları gözden gizleyen metrelerce uzunluktaki şeffaf kumaş tarafından engellenmemişlerdi. Bu kadınlardan birine her bakışında, peçelerine her bakışında öfkem omurgamı kemiriyor, karnımdaki çukuru büyütüyordu. Prens'e bizi sakladığı, kendisinden aşağı gördüklerini örtmek için metrelerce pahalı kumaşa para harcadığı için öfke, burada olduğumuz için öfke.

Duman tekrar dilimin üzerinde patladı, tükürük ağzımda birikirken acı ve buruktu. Kabaca yutkundum ve sis Zaharya'nın ayağının yanında bir, iki, üç kez titrerken başka tarafa bakmaya çalıştım. Odağını kendi tepsisine çevirmeden önce bir an yere baktı.

"Bunu görüyor musun?" Dilimi tutamadığım için kendime lanet ederek ağzımdan kaçırdım. Yine de koridordaki kadının aksine tepki vermişti.

"Neyi gördün?" Hem onun hem de benim peçelerimiz yüzündeki ifadeyi tam olarak görmemi engelledi ama sesindeki şüpheyi gizleyemedi.

Ayaklarının dibindeki gölgemsi kütlenin katılaşılarak büyük bir kara kedi şeklini aldığı yeri işaret ettim. Orada oturmuş, geniş sarı gözleriyle bana bakıyor ve çok uzun kuyruğunu yavaşça sallıyordu. "Bu."

Tekrar aşağıya baktı. "Orada hiçbir şey yok, Odyssa. Sadece bir şey hissettiğimi sandım."

Damarlarımdaki kan buza dönüştü. Tekrar kediye baktım, bana göz kırptı ve sonra yavaşça, çok yavaşça, sırtını kamburlaştırdı, o kadar doğal olmayan bir şekilde gerildi ki bakışlarımı başka yöne çekemedim. Gerildikçe uzuyor gibi görünerek kıvrıldı, sırtı gittikçe daha yükseğe uzanıyordu. Sonunda durdu, oturur pozisyona geçti ve pençesini kaldırıp yalamaya başladı. Dili çatallıydı.

Gözlerimi kırptırdım ve kaçmaya başladım, sırtım tezgâha çarptı ve bir bardak yere düştü. Kedi kaybolmadan önce bardağa tekrar göz kırptı.

"Neyin var senin?" Zaharya tıslayarak cam parçalarını toplamak için eğildi.

"Vardı..." Başımı salladım, cümleyi tamamlayamadım. Deli damgası yemeden gördüklerimi anlatmamın bir yolu yoktu. "Bir şey gördüğümü sandım."

Kırık camı yakındaki bir çöp kutusuna atarken bir kahkaha attı. "Ne? Hayalet mi gördün?"

Sessizliğim bir an çok uzun sürdü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten, bir Ruh Gölgesi gördün mü?"

Yavaşça başımı salladım, cevabını beklerken kollarımı kefenin altından kaldırıp kendi etrafıma sardım. "Bir kediye benziyordu. Ama burada başkalarını da gördüm."

Çabucak toparlandı ve önlerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Ben olsam bunu kendine saklardım, Odyssa."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Ben durduramadan soru ağzımdan çıkmıştı. "Peki onları göremiyor musun?"

"Bu kalenin sırları var Odyssa. Senin öğrenmeni istemediği sırlar. Sana onları aramaya çıkmamanı tavsiye ederim." Uyarısı uğursuzdu, gözlerinin beyazında görünen korkuyla daha da kötüleşti, parlak peçeler tarafından bile gizlendi. "Ve hayır, onları göremiyorum."

"Neden yapabileceğimi biliyor musun?"

Başını öne eğdi, onunla birlikte hareket eden uzun peçesinin içinde bir oyuncak bebeğe benziyordu. "Muhtemelen işaretler, diye tahmin ediyorum. Ölümüne çok yaklaştın, belki de benden daha fazla yaklaştın ve şimdi vefat edenleri görebiliyorsun."

Dilim sanki binlerce kilo ağırlığındaydı.

"Kaç tane gördün?" Elleri kaldırdı ve iki yana açtı. "Burada, kalenin etrafında. Kaç tane Ruh Gölgesi gördün?"

"Şimdiye kadar sadece iki tane. Ama Jura'da çok daha fazlası var."

Uzun bir nefes verdi. "Daha fazlasını aramaya kalkma. Yani o."

"Diğer kızların izleri var mı? Kalede izi olan başka biri var mı? burada hastalandı ve hayatta kaldı mı?" Gözlerimin genişlemesinin masum merakımı bastırmaya yardımcı olacağını umuyordum. Kefenin daha da yardımcı olacağını umuyordum.

Üzerimize sessizlik çöktü ve bir ürperti hayalet parmaklar gibi omurgamdan aşağı indi.

"Odyssa-"

Koridorun sonundan gelen çınlama sesi, söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. Kim olursa olsun lanetlemek istedim ama safır gibi gözleri ve yanmış bakır gibi saçları olan Talyssa odaya girdiğinde, zaten kendi içine kıvrılmış gibi görünüyordu, ona kızmak için içimde bir şey bulamadım. Elimi uzatıp ona zarar vermek istemediğime dair güvence vermek istedim ama konuşmaya cesaret edemedim. Sanırım bu rahatlığa kendim için ihtiyacım vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim ama Zaharya, sana aşağıda ihtiyacımız var."

Talyssa konuşurken ellerini önünde kavuşturmuş, başını öne eğmişti. "Gel Odyssa," dedi Zaharya, ayağa kalkmak için kendini zorlayarak. "Birini al ve beni takip edin."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ama nemli avuçlarımı elbiseme sildim ve kefenin kenarlarındaki yarıklara uzandım.

"Bekle." Eli bileğime doğru uzandı ve ben irkilmeyi zorlukla yakaladım, kaçamadan kemiklerimin içine geri ittim. Sesi ile birlikte dokunuşu da hafıfledi. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sakin ol. Önce izlerini kapatman için sana eldiven bulmamız gerekiyor, hepsi bu."

Neden örtülmeleri gerektiğini, hayatta kaldığım anlamına geldikleri halde neden saklanmaları gerektiğini sormak istedim. Ama hiçbir şey söylemedim, bunun yerine başımı salladım. Kendi taç giyme törenini bile düzenleyemeyecek kadar partileriyle ilgilenen prens, halkına bıraktığı acıların hatırlatılmasını istemezdi.

Birkaç dakika sonra ellerim ve kollarım dirseklerime kadar dantel eldivenlerle kaplıydı, öyle ki izlerimin altında yatan girdapları dantelin tasarımından ayırt edemezsiniz. Kefenin altında aradaki farkı görmek imkansızdı.

Ölüm izlerim artık uygun bir şekilde örtüldüğünden, Zaharya ellerime küçük hamur işleriyle dolu bir tepsi koydu ve beni mutfaktan çıkarmadan önce kendi kefenini düzeltti.

Müziği duymadan çok önce hissettim, derin notalar kemiklerimde titreşiyor ve biz yaklaştıkça tepsiyi sallıyordu. Balo salonuna girdiğimizde, yıllar boyunca geliştirdiğim irade gücüm için minnettardım. Ağzım hafifçe açılıp gözlerim önümdeki manzarayı görmek için genişlerken bile adımlarım sarsılmadı ve tepsi ellerimde sallanmadı. Huşu hızla kayboldu ve ağzım kapandı, alnımdaki damar bir kez daha zonkladı. Duman dilime dolandı ve ben Zaharya'nın sırtına odaklanmaya devam ettim.

Üzerimizi örten gece mavisi kumaşın standart bir üniforma olmadığı, bu gece için özel olarak seçildiği belliydi. Odaya mükemmel uyum sağlamıştı. Uzun kemerli balo salonunun tavanının odanın en önemli parçası olması amaçlanmıştı; duvarlardan aşağıya doğru inen derin, gece mavisi kadife perdelerle süslenmişti ve oda geniş, yükseltilmiş bir platformun her iki yanında uzanırken yıldızlarla aydınlatılmış bir gökyüzü yanılsaması yaratıyordu.

Gözlerim kumaşı, Veressia'nın tanrılarının bazılarının tasvirleriyle işlenmiş karmaşık duvar halılarıyla süslü duvarlara kadar takip etti
-Kalyx, Ölüm Tanrısı; Ratka, Savaş Tanrıçası; ve Jaryk, Vahşi Doğa Tanrısı
-Benzerleri, ışığı yakalayan ve uzaktaki yıldızlar gibi parıldayan gümüş ve altın ipliklerle örülmüştü. Uzun şamdanlar köşelerde nöbet tutuyor, titrek alevleri dans eden gölgeler saçıyordu.

Obsidyen parlaklığında cilalanmış zemin, yukarıdaki yıldızlı tavanı yansıtıyordu ve odanın ortasında, bükülmüş dalları andıran süslü ferforje korkuluklarla çevrili, geniş siyah mermer bir dans pisti vardı.

Çok güzeldi. Korkunçtu. Nasıl tepki vereceğime karar veremedim.

"İşte buradasın; açlıktan ölüyorum!" Arkamdaki adamın derin sesi beni irkiltti ama tepsiyi tutmaya devam ettim. "Tanrım, çok ürkeksin, değil mi? En iyisi prensin görmesine izin vermemek, ha?" Neredeyse tüm hamur işlerini büyük avucunun içine aldı ve dönerek uzaklaştı, tekrar mücadelenin içinde kayboldu.

Adamın umursamazlığı karşısında öfkem kabardı ve karşılık vermemek için dilimi sertçe ısırđım. Şimdiden Zaharya'nın bana verdiği kuralları çiğnemekle tehdit ediyordum. Orada durmuş, diğereğlence düşkünlerinin de adamın izinden gitmesini, müzik hareketlenip canlı bir melodi çıkarırken birbirlerine gülümseyip gülmelerini izliyordum. İnsanlar gülerek dans etmeye başladılar, yaldızlı duvarlarının hemen altında meydana gelen kan gölünden habersiz, etraflarında dönerken tamamen engelsizdiler.

Zaharya uzaklaşmıştı, şimdi odanın kenarlarına yayılmış uzun masalardan birinde duruyordu. Büyüyen kalabalığa son bir kez bakarak yanına koştum. Yaklaştığımda başını kaldırdı. "Peçe takıyor olabilirsin ama ifadelerine dikkat etmelisin Odyssa," diye mırıldandı ve kadife masa örtüsünün üzerine bardakları yerleştirme işine devam etti.

Meraklı bakışlardan yüzümü saklamak için başımı eğerek ona yardım etmek için acele ettim.

Elini peçesinden uzattı ve hareketlerimi sakinleştirmek için benimkinin üzerine koydu. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Ama bunu burada gösteremezsin."

"Korkunç bir şey," diye mırıldandım, elimi onunkinden çekip tepsilerimizdeki eşyaları yerleştirmeye devam ettim. Sayıları binleri bulan bu insanlar, krallıkları boğulurken zenginlik ve refahın tadını çıkarıyorlardı. Bu müstehcendi.

"Öyle."

"Bunu neden yapıyor? Neden tahta geçip halkına yardım etmiyor?"

"Böyle soruları herkesin duyabileceğı yerlerde sormamalısın." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyordu ama içindeki ihtiyatı duydum. Sözsüz bir uyarıydı ve hem takdir ettiğim hem de lanetlediğim bir uyarı. Bilgiye ihtiyacım vardı ve bunu temkinli davranarak elde edemezdim.

Son tepsileri de boşaltırken sessizliğe gömüldük, sonra beni odanın içinde dolaştırıp boş bardakları topladı.

Onlarca. Şarap, Veressia'nın kalbinde olduğu gibi burada, kalenin içinde de kesinlikle az bulunmuyordu. Aşağıda, bu duvarların dışında, umut ve neşe de dahil olmak üzere her şey kıttı. Oysa burada, diğer her şeyde olduğu gibi, bolluk içinde geliyordu.

Zaharya aniden yanımda belirdi ve boş bardaklarla dolu kendi tepsisini benimkilerle birlikte elime tutuşturdu. Bana doğru eğildi, gözleri odanın geri kalanında geziniyordu. "Hemen mutfığa dön. Prens geliyor ve bunun için şu anda burada olmamalısın. Ona karşı tepkilerini kontrol edemeyeceksin." Tepsileri tutarak öylece durdum, donup kalmıştım, gözlerim hâlâ mırıldanan ve kutlama yapan kalabalığa sabitlenmişti. "Odyssa," diye tısladı, sonunda bakışlarımı kendisine çekti. "Git. Şimdi."

Sözlerindeki keskinlik sersemliğimi delip geçti ve odanın arka tarafındaki küçük kapıya doğru kaçmadan önce bir kez başımı salladım. Haklıydı; eğer Prens'in seçtiği parti müdavimlerine karşı yüz hatlarımı yeterince kontrol edemiyorsam, Korkak Prens'in kendisi karşısında da kendimi kontrol edemeyeceğim kesindi.

Tamamen mutfığa geri dönmeye niyetliydim ama duman boğazımı yaktı ve adımlarım duraksadı. Kedi yeniden ortaya çıktı ve tam ayaklarımın dibine oturdu. Dönüp uzaklaşmadan önce başını eğerek bana baktı. Sadece birkaç adım ötede omzunun üzerinden tekrar bana baktı ve bir kez daha ne kadar *yanlış* olduğunu ortaya koydu çünkü kafası neredeyse tamamen geriye doğru bana bakıyordu.

"Seni mi takip edeceğim?" "Seni mi takip edeceğim?" diye sordum. Nefes al.

Eğer bir kedi gülümseyebilseydi, bu gülümserdi.

Kediyi koridorda takip ettim ve başka bir küçük oyugu önünde durana kadar kısa bir merdivenden yukarı çıktım. Tünellerin derinliklerinden farklı olarak, bunun balo salonuna bakan bir balkonu vardı, ancak hem balkon hem de oyuk gölgelerle kaplıydı ve odanın arka tarafına yerleştirilmişti. Hayır

kimse beni aşağıdaki balo salonundan göremeyecekti ve ben de onları dilediğı gibi izlemekte özgür olacaktım.

Kedi kolaylıkla balkon tırabzanının üzerine sıçradı ve sırtını partiye döndü.

Tepsileri köşedeki küçük masaya bırakıp kedinin yanındaki balkona çıkarken ter damlaları omurgamdan aşağı süzüldü. Kefeni bedenimden sıyırmak, eldivenleri yırtıp atmak istedim. Her şey çok boğucuydu, kumaş ağır ve kaşındırıcıydı.

"Ah, küçük dostum," diye mırıldandı derin bir erkek sesi. Gerildim, gözlerim oyukta gezindi ama orada kimse yoktu. "Bu akşam burada ne yapıyorsun?"

Gürleyen sesin ardından kedinin göz devirmesine eşdeğer bir hareket geldi, kedi bana mümkün olmaması gereken bir kızgınlık ifadesi gönderdi. Ve böylece kedi ortadan kayboldu.

Onun bulunduğu balkona koştum, ellerim tahtaya dolandı, eldivenlerimin dantelleri tenimi tırmaladı. Kediye aradım ama hiçbir şey yoktu. Ne titreyen bir sis ne de dilimin arkasında yanan bir duman.

Balo salonunun zemininde metalik bir parıltı gözüme çarptı. Odanın köşesinde tamamen siyah giyinmiş bir adam duruyordu, görünüşe göre gecenin temasını görmezden geliyordu, çünkü partiye katılanların geri kalanı gece gökyüzünün abartılı ve ayrıntılı yorumlarını içeren kıyafetler içindeydi. Onun kıyafeti nispeten daha basitti. Önünde gümüş düğmeleri olan siyah bir ceket, siyah bir gömlek ve siyah botların içine sokulmuş siyah bir pantolon.

Yüzünün üst kısmı, erimiş gümüşe batırılmış, ışığı yakalayan ve keskin çene hattına gölgeler düşüren, kafatası şeklindeki bir maske tarafından gizlenmişti.

Dans etmeyen tek kişi olduğı için kıyafetinden çok daha fazlasıyla dikkat çekiyordu. Bunun yerine ayakta durdu ve dudaklarında bir çatık kaşla odanın geri kalanını inceledi. Diğerleri onu görmezden geldi, dansçılar baloncuğı görmezden geliyordu.

Sanki etrafında fiziksel bir bariyer varmış gibi. Bir çift ona yaklaşırken tökezledi, kalabalığın arasına karışırken elleri birbirlerine kenetlendi.

Balonun görünürdeki normuna karşı küçük bir isyan hareketi takdir edildi, ancak eğlenip eğlenmediğine bakılmaksızın, burada bulunması sadece ve sadece bir şey ifade ediyordu. Prensın arkadaşıydı ve bu da benim arkadaşım olamayacağı anlamına geliyordu.

Sanki bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını çevirdi ve doğrudan bana baktı. Kaşları çatıldı, dudaklarının kenarları yukarı doğru çekilerek çarpık bir sırıtışa dönüştü. Beni izlerken sırıtışı yavaşça büyüdü, duvarı tamamen itti ve tüm vücudunu bana doğru çevirdi. Sırıtışı tam bir gülümsemeye dönüşürken dişlerinin beyazlığını buradan bile görebiliyordum.

Vücudumdaki her kas dondu ve başka tarafa bakamadım. Bu imkânsızdı. Elbette beni göremezdi, gizlendiğim gölgelerden ve aramızdaki mesafeden göremezdi. Belki de birinin ona baktığını hissetmişti ama başını kaldırıp beni bu kadar çabuk bulmamalıydı. Yine de bulmuştu.

"Peki, sen kimsin küçük kurt?" Ses sanki hemen yanımdaymış gibi geliyordu ama kimse yoktu. Dilimde duman ve kül tadı, yanımda bir beden hissi yoktu. Gözlerim hâlâ ona sabitlenmişken, maskeli adamın dudaklarının yanımda duyduğum kelimelerle aynı anda hareket edişini izledim. Kelimeleri kulağımda hissettim, nefesi ensemdede geziniyor, omurgamda korkudan kaynaklandığından emin olmadığım ürpertiler yaratıyordu. "Merak etme, yakında kendim öğreneceğim."

Nefesim kesilmeden önce beni terk etti ve göğsümü tutup sendeleyerek geri çekildim, başka bir ses çıkarmamaya çalıştım. Aşağıda güldüğünü görebiliyordum ve bir an için, başı geriye doğru eğilip kadehini bana doğru kaldırdığında nasıl bir ses çıkacağını merak ettim.

Yerle öpüşen kumaşın uçlarını toplayarak döndüm ve mutfağın güvenliğine doğru koşmaya başladım. Adamın benimle nasıl konuştuğu göz önüne alındığında bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum ama seçeneklerim sınırlıydı ve en azından kendimi bir anlığına başka türlü ikna edebilirdim.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Parti güneş doğana kadar devam etti ve kırmızıya çalan altın rengi ışınlar bu Tanrı'nın unuttuğu yerde satılan utancı aydınlattı.

Neyse ki ilk karşılaşmamızdan sonra maskeli yabancıyı düşünmek için çok az zamanım oldu. Mutfağa geri döndüğüm andan itibaren meşguldüm. Tepsileri temizleyip yeniden dolduruyor, elimden geldiğince yardımcı oluyor ve diğerlerinin neyi hatırlamam, nasıl davranmam ve kimden kaçınmam gerektiği konusunda verdiği talimatları dinliyordum.

Balo salonuna geri dönmemek, onunla aynı odada bulunmamak için her şeyi yapardım. Geniş gülümsemesini, kulağıma değen nefesini hatırlamak bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bu adamda da, açıkça tanıdığı kedide olduğu kadar yanlışı bir şeyler vardı.

Bu, rehavete kapılmamak için iyi bir hatırlatmaydı. Kızlar yeterince iyi davranırsalar da alışık olmadığım bir yerdeydim; yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmadan eğlence olsun diye ölmemi izleyecek insanlarla dolu bir kaledeydim. Annemin odaklanmama, neden burada olduğumu hatırlamama ihtiyacı vardı. Kardeşlerim benden nefret ediyordu ama ben onların hayatta kalmasını sağlayacaktım. Eğer bu Tanrı'nın unuttuğu yerde bir tedavi varsa, onu bulacak ve Rhyon ile Emyl'e ulaştıracaktım. Kin ve öfke beni besliyordu ve maskemin, duvarlarımın ardında bunu kucaklayabilirdim.

Göz kapaklarım ağırlaşmış ve sarkmış halde durduğum yerde uykuya dalmaya hazırdım. Ama uyumadan önce mutfakları temizlememiz gerekiyordu ki gündüz personeli kendi işlerine başlayabilsin. Geriye kalan tek şey balo salonunda kalan içki takımlarını toplamaktı.

Zaharya bu görev için ikimizi aday göstermiş, bana şafak öncesi ışığında balo salonunu göstermek istemişti.

Altın sarısı gün doğumunda, şimdi uykuda olan abartılı avizeler ve şamdanlarla aydınlatılan gecenin karanlığından çok daha farklıydı. Gündüz vakti, mağara gibiydi. Her ses duvarlarda yankılanırdı.

Balo salonunun her yerinde bardaklar ve kırıntılar vardı, bir kenara saçılmış ve çok az özenle atılmıştı. Eğlenenlerin acı çeken krallığın geri kalanına karşı sergiledikleri özensizlik göz önüne alındığında bunu beklemeliydim, ancak yükselen güneşte parıldayan bardakların görüntüsü yumruklarımı iki yanımda sıkımda neden oldu.

En azından artık peçelerin altında saklanmak zorunda değildik.

Prens ve benzerleri, güneş gökyüzünü henüz aydınlatmaya başlamışken odalarına çekilmişlerdi, kafatası maskeli yabancı da onlarla birlikte. Artık burada sadece ikimiz vardık ve balo salonunu sadece çınlayan cam parçalarının ve çöp kutularına atılan sert yiyecek kırıntılarının sesi dolduruyordu.

"Bütün bu insanlar nereden geldi?" Kırılmamış bir çift gözlük aldım, yıkanıp bu gece için yeniden kullanılmak üzere tepsiye koymadan önce herhangi bir çatlak olup olmadığını kontrol ettim.

"Partiler için mi?" Zaharya kendi işlerine ara vermedi, gözlerini yerden kaldırmadı. Ben cevap veremedim devam etti. "Kraliyet danışmanları, kralın dostları, prensin dostları. Sis çöktüğünde ve ne olduğunu anladıklarında, güvenlik ve sözde planlama için herkesi buraya çektiler. Sonra da bir daha hiç ayrılmamışlar."

"Peki neden partiler sırasında örtülü olmak zorundayız?" Yumuşak bir geçiş olmadı ama işinin dikkatini yeterince dağıtacağına güveniyordum.

fark etmekten.

"Yüzümüzü göremiyorlarsa, bize insan muamelesi yapmak zorunda değiller, değil mi?" Sözleri bir fısıltı gibiydi. Yine de çalıştı ve bana bakmadı.

"Dün gece bir adam vardı," diye başladım, herhangi bir şüpheyandırmadan ihtiyacım olan bilgiyi almak için kelimeleri doğru seçmeye çalışıyordum. "Kafatası gibi bir maske takıyordu. Kim olduğunu biliyor musun?"

"O prensin sağ kolu." Gözlerini benimkilere dikti ve dikkatle yüzümü inceledi. Aradığı şeyi bulduğunda omuzları gevşemiş gibiydi. "Diğerlerini uyardığım gibi şimdi de seni uyaracağım. Burada bulunan insanların bir sebepten dolayı burada olduklarını unutma. Ve o sebep, prens için bu duvarlarda onlara güvenli bir liman sunacak kadar önemli olmalarıdır. Seni umursamıyorlar Odyssa ve asla da umursamayacaklar. Hiçbiri. Bunu bir an bile unutmamalısın."

"Endişelenmenize gerek yok. Bu asla aklımdan çıkmayacak. Neden burada olduğumu ve onların neden burada olduğunu biliyorum. Sadece merak ediyordum."

"Merak hakkında ne derler bilirsin." Bir süre durakladı, dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Belki de Soulshade kediniz bu yüzden ölmüştür."

Tüm çabalarımaya rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. Zaharya'nın öyle bir hali vardı ki, tüm savunmalarımaya rağmen beni rahatlatıyordu. Ona karşı dikkatli olmam, onu kendimden uzak tutmam gerekiyordu. Onun ölümünün kalbimde yer etmesine, anısının ruhumda yeni bir çukur açmasına ihtiyacım yoktu.

"Burada hiç kimsenin hastalanmadığına dair söylentiler var. Bunlar doğru mu?"

Bardak ağır bir şekilde çöp kutusuna düştü ve gözlerini aydınlatan kahkaha gitti, yerini çok iyi tanıdığım tamamen boş bir bakış aldı. Maskesini takmıştı ve ben çok ileri gitmiştim. "Sözlerine dikkat et Odyssa. Duvarların kulakları var ve sırlarımıza açlar."

Görevlerimizin geri kalanını sessizlik içinde tamamladık, mutfakları temizledik ve bir sonraki balo için yeniden düzenledik. Çalışırken onları izledim, birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini inceledim. Talyssa ürkekti, ne zaman

Birisi çok yüksek ses çıkardı ya da kazara ona sürtündü. Elena ve Maricara konuşmadan bile sorunsuz bir şekilde çalışıyorlardı ve belli ki yakınlardı. Zaharya'yı anlamak daha zordu, bu da beni onu çözmeye daha da kararlı hale getirdi.

"Burada çalışmaya nasıl başladınız?" Gerçekten bilmek istemiyordum. Burada ihtiyaım olan son şey bağlantılar kurmak, kaçınılmaz olarak birini ya da hepsini kaybettiğimde kederin beni paramparça etmesinin yolunu amaktı. Ama bilgi gt ve bu mezarda hayatta kalmak için elde edebileceğim her türlü avantaja ihtiyaım vardı. "Gönüllü m oldun?"

Maricara parlatmakta olduğu tepsiyi yere çarptı. "Neden bir insan bu hapishaneye gelmek için *gönüllü olsun* ki? Ailelerimizden koparıldık, buraya gönderildik ve elindeki gümüş kaşığı hayatlarımızdan daha çok önemseyen bir prens için çalışmaya zorlandık."

Ona göz kırptım. Belki de Korkak Prens'e karşı savaşta beklenmedik bir mtfefik bulmuştum.

"Gönüllü m *oldun*?"

"Evet, gönüllü oldum."

Boğazının arkasından sert bir ses çıkardı, sanki taşlarla gargara yapıyormuş gibiydi. Yanakları kızardı ve gğş daha belirgin bir şekilde inip kalktı. "Bu onun seni fark etmesini sağlamayacak, biliyorsun değil mi?"

"Kim? İnek mi, prens mi? Olup olmaması pek umurumda değil." Doğrusu, burada durup kendimi ve nedenlerimi açıklamak benim de pek umurumda değildi ama burada kaldığım süre boyunca muhtemelen etkileşimde bulunacağım tek insanlardan kendimi soyutlamak hiç de akıllıca değildi. Vücudumu gevşek tuttum ve kemiklerimin bana bağırdığı gibi gerilmek ve onun alanını işgal etmek yerine duvara yaslandım. Sesim eşitti, öfkem duvarları çatlatmaya başladığında bu nadir görülen bir durumdu. "Annemin ölmesi ve küçük kardeşlerimin açlıktan ölmesi umurumda. Jura'da hepimize yetecek kadar para kazandıracak hiçbir iş yok. Bunun dışında. *Bu* yüzden gönüllü oldum."

"Umarım gitmeden önce onlarla vedalaşmışsındır." Dönüp odadan çıkarken sarı saçları havada dalgalanıyordu.

Odadan çıktığı için şanslıydı, yoksa muhtemelen daha sonra pişman olacağım bir şey söyleyecektim. En azından arkadaşlık kurma konusunda endişelenmem gereken bir kişi eksilmiş oldu.

"Hepimiz askere alındık," diye ekledi Talyssa, sesi odadaki gerginliği usulca yırtıp dikkatimi ona çekti. Çatık kaşları cildine çizgiler halinde kazınmıştı. "Maricara buraya getirildiğinde kızını geride bırakmak zorunda kaldı."

Boğazımdaki safra ekşidi.

"Hepimiz geride bir şeyler bıraktık," dedi Zaharya. "Bazılarımız diğerlerinden daha fazla."

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

"Şimdi, buradaki işimizi bitirip biraz dinlenelim mi? Bence bunu kesinlikle hak ettik."

İşimiz çabucak bitti ve sessiz olmasa da hepimizin dikkatli davrandığı açıktı. İşimiz bittiğinde Maricara hâlâ dönmemişti. Başka kimse bu konuda endişeli görünmüyordu ama ben endişeliydim. Daha az yorgun olsaydım, onu sorabilir, nereye gittiğini bulmaya çalışabilirdim. Ama bedenimi dik tutacak enerjim bile yoktu. Bu huysuz sarışını araştırmak için akşama kadar beklemem gerekecekti.

Zaharya bana odamı gösterdi ve kafamda dönüşleri haritalandırmaya, yeni kapımın ve yatak odamın görüntüsünü zihnime kazımaya çalıştım, ama doğrusu, hiçbirinin neye benzediğini söyleyemedim. Göz kapaklarım ağırlaşmış, uykusuzluktan ve iliklerime kadar sızan yorgunluktan görüşüm bulanıklaşmıştı ve kapıyı arkasından kapatır kapatmaz yatağı örten pelüş nevresimlerin üzerine yığıldım.

Kapıyı kilitleme zahmetine bile girmedim. Bir sonraki nefesimi alamadan uyuyakalmıştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

R Kan damlaları obsidyenden yüksek kayalıkları oyarak karaya doğru bir yol açıyordu. Gölgeler sivri kayaların üzerinde dans ederek karanlığı gerçek bir boşluğa dönüştürüyordu. Çınlayan kahkahalar

Acı dolu çığlıklarla çarpıştı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü, sesler yükseldikçe ellerimi kulaklarımın üzerine kapatmama neden oldu.

Çığlıklar belirginleşti, kulaklarımda çınladı ve kemiklerimi titretti. Buz gibi rüzgâr kayalıkların arasındaki vadiyi kırbaçladı ve sonra nehrin önündeydim, kan dizlerime vuruyor ve elbiseme işliyordu.

Arkamdan bir el omzumu kavradı, aynı anda hem soğuk hem de yakıcı bir sıcaklıktaydı.

Bir el beni çekti ve sonra düşmeye başladım. Düşüyordum. DÜŞÜYORDUM.

Altımda toprak yok, yanımda uçurum yok, önümde nehir yok, sadece çığlıklar gittikçe artarken mürekkep gibi bir hiçlik çukuruna düşüyorum.

BİR GASPLA UYANDIM, bedenim kâbusu gerçekmiş gibi hatırlıyordu. Tenim soğuk ama aynı zamanda sıcaktı, boynumda boncuk boncuk ter vardı ve sonra

saçlarıma dökülürken donuyordum. Hayallere daldıkça göğsüm kabarıyor ve nefesim kesiliyordu. Kâbus tanıdıkta ama değildi; buz, gölgeler ve çığlıklarla doluydu. Bu kâbusun da diğerlerinden bir farkı yoktu; uyanır uyanmaz, ne kadar sıkı tutunmaya çalışsam da en ince ayrıntılar elimden kayıp gidiyor, geriye sadece soğuk ve korku hissi kalıyordu.

Ve böylece orada uzandım, nefesimi tutarken bu kale hapishanesindeki yeni odamın tavanına baktım. Görüntüler şimdiden kaybolmaya başlamıştı ama bu hislerin günün geri kalanında da devam edeceğini biliyordum. Işık, pencerelerdeki ağır perdelerin çatlakları arasından parlıyordu, lanet olası sis yüzünden kırmızıya çalıyordu ama uzun süredir uyuduğumu bilecek kadar da parlaktı.

Bu rüyanın verdiği rahatsızlığı, boynumdan aşağı süzülen pençeleri ve üzerimdeki ağır gözleri, hiç görmediğim insanların uzaktan gelen çığlık ve hıçkırık seslerini üzerimden atamıyordum. Uyku bugün geri gelmeyecekti, beni hemen kâbuslarımın sürekli cehennemine geri çekmeden olmazdı.

Belki de bu fazladan zaman, herkes uyurken kaleyi daha fazla keşfetmemi sağlayacaktı.

Yataktan kalkarak nihayet odamı incelemek için bir an ayırdım. Dün gece çok yorgundum, battaniyenin altına bile giremeyecek kadar yorgundum ama şimdi neredeyse enerjiden titriyordum. Odanın kendisi güzeldi, küçüktü ama yine de evimizin tamamından daha zengin döşenmişti. İki büyük pencere sağ tarafımdaki batı duvarının çoğunu kaplıyordu ve yatağın önünde duvara yaslanmış küçük bir oturma alanı vardı.

Diğer taraftaki bir gardirop, yatak ile Auretras Kalesi'nde geçireceğim sürenin tek olumlu yanı olacağından emin olduğum büyük bir küvet ve makyaj masası bulunan bir banyo odasına açılan başka bir kapı arasında duruyordu.

Diğer hizmetkârların iddia edebileceğinden çok daha iyi bir odaydı, bu yüzden telaşlanmadan kabul etmenin akıllıca olacağını düşündüm.

Yatağa doğru döndüğümde, kendimi tekrar duvara çarparken çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Zihnim gözlerime yetişip yatağımın ucuna tünemiş kedi şeklindeki gölgeyi fark ettiğimde kalbim yavaşlamaya başladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona tısladım. Elim boğazımı kavramak için aşağı indi, nabzımın parmaklarımın altında titrediğini hissettim. "Buraya nasıl girdin ki?"

Sadece başını yana doğru eğdi. Bu tuhaf kediyle ilgili her şeyde olduğu gibi, bu hareket de bir kedinin başını eğebileceği normların ötesindeydi, sanki boynu kırılmış ve başı yana doğru sallanıyormuş gibi tüm başı yere dikti. Neyse ki hareket uzun sürmedi ve yataktan zıplayarak yanımdan geçti.

Yaklaşırken yatak odamın kapısı açıldı.

Açık kapı aralığında durup bana bakarken, "Seni takip etmiyorum," dedim. İnsanların bana taktığı pek çok isim vardı ama aptal bunlardan biri olmamıştı. Ve kapı kendiliğinden açıldığında bir Ruh Gölgesi kedisini bu şatoya kadar takip etmenin aptalca bir şeyin tam tanımı olduğunu biliyordum. "Yolumu kendim bulurum."

Ofladı.

"Yapmayacağım."

Gözlerinin parlak sarısı daha da parlıyor gibiydi ve arkamdan odaya soğuk bir esinti girdi. Pencereyi açmadığımı bildiğim halde perdeler kıpırdadı. Midemde huzursuzluk çalkalandı. Daha önce hiçbir Ruh Gölgesi'nin yaşayan dünyayı manipüle edebildiğini görmemiştim ve hepsinin bunu yapabildiğini göz ardı edemesem de, bu beni bu yaratıktan çok daha fazla endişelendirdi.

Odadan ayrılmak pek tavsiye edilmese de merak ettiğimi inkâr edemezdim. Bu yer ve insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

İçeride. Ayrıca, Ruh Gölgesi kedisine itaatsizlik etmek şu anki durumum için kalenin içine girmekten çok daha tehlikeli görünüyordu. Bu yüzden elimden geldiğince elbisemi düzelttim, saçlarımı dağınık halinden çıkarıp düzelttim ve kediye kapıya kadar takip ettim. "İyi. Ama sadece zaten gitmeyi planladığım için."

Bir cevap beklemiyordum, en azından kelimelerle. Tıpkı bir gece önce olduğu gibi, kedi beni koridorda dolaştırdı, duvarlar boyunca bedenini kucaklarken köşelerde kıvrıldı. Gölge varlığın doğal olmayışı tüylerimi diken diken ediyordu, bu yüzden ona bakmaktan mümkün olduğunca kaçındım.

Daha süslü koridorlardan geçtikten sonra, cephesine güller ve dikenlerle kaplı sarmaşıklar oyulmuş bir dizi ahşap çift kapının önünde durdu. Oturdu, kuyruğu seğirerek önce kapının koluna sonra da bana baktı.

"Bunu kendi başına açamaz mısınız?" Homurdandım. Kolu çevirerek kapıyı ittim ve açtım.

Önce koku çarptı yüzüme. Eski parşömen, deri, mürekkep. Kokuları derin derin içime çektim, tadını çıkardım. Bu kadar çok kitapla karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kediye baktım, kalbim garip bir şekilde yumuşamış ve gözlerim garip bir şekilde nemlenmişti. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

Pençesini kaldırdı ve bir, iki, üç kez yaladıktan sonra işaret eder gibi uzattı.

Onun rehberliğini takip ederek kütüphanenin daha da içine baktım ve tanıdık bir figür gördüm. Bir adamın geniş omuzları ve dağınık siyah saçları. Sırtı bize dönüktü ama bunun bir gece önce beni balkonda gören adam olduğunu en ufak bir şüphe duymadan biliyordum. Kapı arkamızdan kapandı ve kilit sesi duyuldu.

Kediye ters ters baktım. "Hain."

"Orada olduğunu biliyorum. Kedinin bana söylemesine gerek yoktu."

Tekrar baktığımda adam bana doğru dönmüştü, dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı. Ve sonra oda eğildi.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım. Kütüphane kâbuslarıma dönüşmüştü; kitap raflarının yerini pürüzlü siyah kayalardan, buz gibi havadan ve duvarlar boyunca dalgalanan gölgelerden oluşan çorak bir manzara almıştı. *Hayır, hayır!*

Geri çekildim, arkamdan kapı koluna uzandım ama hiçbir şey yoktu. Soğuk havadan başka bir şey yoktu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nefesim çok hızlı geldiği için görüşümün kenarları kararmaya başladı. *Uyanmam gerekiyordu.*

Adam ellerini çırpı, taşa yüksek sesle yankılandı ve ayaklarıma titreşimler gönderdi.

Sese tekrar göz kırptım ve kütüphaneye geri döndüm, adam beni dikkatle izliyordu. Elim tekrar boğazıma dayandı ve diğeri vücudumu sarmak için geldi. Ne oluyordu? Alkışlamıştı, diye düşündüm, ama bunun dışında herhangi bir tepki vermemişti. Bunu görmemiş miydi?

"Odyssa, değil mi?" Sesi tıpkı dün geceki gibiydi, zengin ve derindi, tenimin üzerinde kadife gibi kayıyordu. Aynı anda hem içinde eriyip gitme hem de kaçma isteği uyandırıyor. Tıpkı kedi gibi, bu adamda da *doğru* olmayan bir şeyler vardı ve ne olduğunu anlayana kadar uzak durmam gerekiyordu.

Arkamdan tekrar kulpa uzandım ama parmaklarım kulpun etrafını saramadan adam boşluğumdaydı, nefesi alнімda ve burnumda usulca dolaşıyordu. İçimde bir ürperti patlak verdi, gıdıklayan parmaklar gibi omurgamdan aşağı iniyordu. Bana dokunmadan bile gücü kendini belli ediyordu. Sadece varlığı bile dikkatimi çekiyordu ve bedenim bunu yapmaktan mutlu olsa da zihnim böyle biriyle yalnız kalmanın potansiyel tehlikelerinin tamamen farkındaydı.

"Yapma." Bana bakarken dudakları bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. Soluk mavi gözleri fırtına sırasındaki bulutlar gibi dönüyordu.

Sis. Tenimdeki izler karıncalandı ve kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. "Henüz gitme, küçük kurt."

"Neden kalmalıyım?" Ellerim titrese de çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Kimsin sen?"

Daha da yakınımaya eğildi, sıcak ve hafif baharatlı kokusu burun deliklerimi istila etti. Saçlarımdan bir tutam alnıma ve yanağıma düştü ve o da buna gülümseyerek parmaklarının arasına aldı ve bırakıp eğilmeden önce onunla oynadı.

"Önemli biri değil."

"Burada olduğunuza göre bundan oldukça şüpheliyim."

Tüm dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Siz de buradasınız. Önemli değil misin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Ben bir hizmetkârım," diye belirttim. "Siz burada misafîrsiniz."

"Öyle miyim?"

Kütüphanenin dışındaki sesler koridorlarda yankılanıyor, yaklaştıkça daha da yükseliyordu. Hâlâ birbirimize bakıyorduk. Gözlerini kaçırın ilk kişi olmayı reddettim. Zayıflık bu adamın konuştuğu dildi -Auretras Kalesi'nin dili- ve ben onun işini kolaylaştırmayacaktım.

Bir kahkaha attı, bir adım uzaklaştı ve bir kolunu uzattı, belinden hafifçe eğildi ve diğer kolunu karnının üzerinde çaprazladı. "Ne olursa olsun burada olmamalısın." Kediye doğru baktı. "Onu arka geçitten götürebilirsin. Görünmeyecektir."

Kedi ayaklarımın dibindeki yerinden doğruldu, sözler benden çok onun için söylenmiş gibiydi. Adamın yanından geçerken, kolunun altından bileğindeki siyah kıvrımlara bir an gözüm takıldı. Gözlerim tekrar yüzüne kaydı. Bu adam işaretlenmişti. Hayatta kalmıştı.

"Kimsin sen?" Tekrarladım, bu sefer sesimde daha fazla aciliyet vardı. İzleri benimkiler gibi kalın ve öfkeliydi, Zaharya'nınki gibi narin değildi. Daha fazlasını öğrenmek için kaşındım.

"Bilmek istemez miydin, küçük kurt," dedi bir başka sırtışla. Kollarını indirdi ve başını kapıya doğru eğdi, kapı kolu tıkırdadı. "Yine de şimdi gitsen iyi olur. Merak etme, seni sonra bulacağım. Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Kedi kuyruğunu sarsakça salladı ve dikkatimi tekrar ona verdiğimde tekrar yola koyulduk, küçük tek bir kapıya ulaşana kadar kitap rafları arasında ilerledik. Kapı bir kez daha müdahale olmadan açıldı. En azından insan müdahalesi.

Beni daha dar bir koridora geri götürürken dikkatimi veremedim. Buranın yeni bir yer olduğunu anlayacak kadar fark etmiştim ama odağım yine o kütüphanede, adamın yanındaydı. Zaharya'nın sözleri kafamda yankılanıyordu ama daha fazlasını bilmem gerekiyordu, o imgelemin ne olduğunu ve neden onun huzurunda gerçekleştiğini bilmem gerekiyordu. Neden onun müdahalesi beni bu durumdan çekip çıkarmıştı ve en önemlisi, o da bunu görmüş müydü?

Yüzümün tam önünde bir kapı açılana kadar durduğumuzu fark etmedim bile. Benim kapım.

Bu sefer kendi kapımı iterek açtım. Görünüşe göre kedi görevini yerine getirdiğine karar verdi ve dönüp kapımın yanındaki taşın içinde kayboldu. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra kapıya yaslandım ve elimi bir kez daha boğazıma dayadım. Buna gerek yoktu ama sanki kendimi dışarıdan bir arada tutuyormuşum gibi daha güvende hissediyordum.

Bu adamın kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ve Zaharya'nın uyarısı aklımın bir köşesinde olsa da, cevaplarımı bulana kadar durmayacağımı biliyordum. Her zaman meraklı bir çocuk olmuştum ve önceliğim tedavi ve kardeşlerimin hayatta kalması olmasına rağmen, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Kedi onunla birlikte ya da onun için çalışıyor gibiydi; her halükarda beni ona doğru götürmeye devam etti. Daha akıllı insanlar böyle bir yaratığı takip etmeyi bırakırdı. Nereden bildiğimi bilmiyordum ama bunun bir ipucu, bu şatoda neler olduğunu anlamam için bir anahtar olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Kapının çalınması ahşabın arasından göğsüme doğru ilerledi ve beni irkiltip kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Adam mıydı o? Geri döneceğini söylemişti ama odama döneli sadece birkaç dakika olmuştu.

Yavaşça kapının kilidini açtım ve sadece bir parça araladım. Beyaz saçları görünce omuzlarım rahatlayarak çöktü.

"Bu akşam için hazırlanma vakti geldi Odyssa." Durdu, beni inceledi. "Hasta mısın? Dün geceye göre daha solgun görünüyorsun." Gözleri kısıldı. "Ve hâlâ dün geceki elbiseni mi giyiyorsun?"

"I-"

Kapıyı iterek açtı ve emin adımlarla uzak duvarda duran, henüz açmadığım gardıroba doğru ilerledi. Kapıyı açarak omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çattı. "Buradaki kıyafetleri giyebilirsin. Burada olmasının bir sebebi var."

"Hayır, biliyorum," dedim, umutsuzca ayak uydurmaya ve endişelerini savuşturmaya çalışarak. "Daha yeni uyandım. Dün gece -yani bu sabah- uykuya daldım ve planladığımdan daha uzun süre uyudum. Üzerimi değıştirecek fırsatım olmadı."

Mırıldandı. "Sanırım programa alışmak biraz zaman alıyor. Her halükarda, gitme vakti geldi. Ama bu oda senin. Bunu unutmayın."

"Unutmayacağım, teşekkür ederim." Onu kapıya kadar takip ettim.

Kapının yanında çiviye asılı bir anahtar. Daha önce görmemiştim ama yine de kafam meşguldü. Anahtarı alıp çıkarken kapıyı arkamızdan kilitledim ve Zaharya'nın yüzündeki memnun gülümsemeyi fark ettim.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

I Bir zamanlar yatak odamın penceresinden partileri dinlemek zorunda kalmaktan daha büyük bir işkence olmadığını düşünmüştüm.
Yanılmışım.

Prens Eadric'in kaleye çektikleri iğrenç insanlardı ve Talyssa'nın neden kendini böyle taşıdığını çabucak anlıyordum. Bu canavarlar tarafından görmezden gelinmek, dikkatlerini çekmekten çok daha iyiydi. Birbirlerine bile üstünlük taslayarak büyüyorlardı. İçimizden biri onların görüş alanına girdiğinde neler olacağını tahmin bile edemiyordum.

Bu geceki kefen koyu bir mordu, Veressia'nın üzerine kızıl sis çökmeden önce akşam gökyüzünün aldığı renkteydi. İzlerim dün geceye göre şeffaf kumaştan daha fazla görünüyordu ama Zaharya loş ışıkların ve saçlarımın yumuşak dalgalarının izleri yeterince gizleyeceğini umarak saçlarımı açık bırakmıştı.

Kalabalığın arasında dolaşırken, içki ikram ederken ve boş bardakları kaldırırken duman ve külün tadı dilimden hiç gitmiyordu. Kefenin mor sisi içinde kimin katı bir figür, kimin bir Ruh Gölgesi olduğunu anlamak zordu ve üç kez kendimi bir ruha içki ikram ederken buldum. Şimdi, o üç Ruh Gölgesi partide beni takip ediyor, ben yürürken amaçsızca arkamda süzülüyorlardı.

Neyse ki kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. O kadar insanın arasında, tepsiyi bir Ruh Gölgesi'ne uzatmış olmama rağmen, bir insan tepside bir yudum almıştı.

"Evet, evet, Prens Eadric kızınızın böyle acı çekmesine asla izin vermezdi." Kulaklarım partiye katılanlardan ikisinin konuşmasına takıldı. Biri, her ikisi de altın düğmelerle süslenmiş beyaz bir yelek ve pantolon giymiş, tepesinde altın telkari bir maske olan uzun boylu sarışın bir erkek, diğeri ise soluk mavi bir elbise giymiş, gözlerinde kanat şeklinde gümüş bir maske olan bir kadındı. "Zamanı dolmadan önce sana tedaviyi uygulayacağını biliyorsun. Ona güvenmelisin."

Mor görüşümü bulanıklaştırdı, ancak görebildiğim tek şey kırmızıydı. Annemin kanı, yüzünü ve ellerimi kaplıyordu. Şehrin üzerindeki sis, baskıcı ve lanetleyici.

Örtü her zamankinden daha boğucuydu ve alnımda boncuk boncuk birikmeye başlayan tere yapışıyordu. Parmaklarım elimdeki tepsinin kenarlarında sıkıştı ve tüm varlığım çifte odaklanana kadar tünel oluşturdu. Sözleri kulaklarımda yankılanıyor, zihnimde bir çan sesi gibi çınılıyordu. Bir tedavi vardı ve bu tedavi *prens*in elindeydi.

Daha fazla dinlemek niyetiyle onlara doğru bir adım attım. Onlar konuşmaya devam ederken havada asılı kaldım, neredeyse boş olan tepsiyi geçenlere uzattım, ancak gözlerim ve kulaklarım önümdeki ikisine sabitlenmişti.

"Sence bunun için ne isteyecek?" dedi erkek, ceketinin düğmeleriyle oynarken. "Buraya geldiğimizden beri param azalmaya başladı."

"Bunun mantıksız olmayacağına eminim." Kadın elini adamın koluna koydu.

"O-" Adam beni fark etti ve tüm duruşu değişti. Omuzları geriye düştü, kaşları çatıldı ve boyunun tamamını kaldırarak aramızdaki üç ya da dört adımı kapattı.

benim alanım. Botları elbisemin uçlarını çekiştiriyordu. "Neden kulak misafiri oluyorsun, değersiz hizmetçi?"

Kendimi savunmadan önce dilimi ısırđım, konuşmamam için verilen tüm talimatları hatırladım. Bunun yerine başımı salladım, gözlerimi indirdim ve tepsiyi hafifçe dışarı doğru tuttum.

"Hayır, sen *bizi dinliyordun*," diye hırladı. Etli eli bileğime dolandı ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

Dengemi kaybettim ve Zaharya'nın beni yapmamam konusunda uyardığı tek şeyi yaptığımı bildiğim için midem bulandı: dikkatleri üzerime çekmek. Elbisemin eteğinin adamın çizmesinin altında kaldığı yerden yırtıldığını duydum ve daha fazla tökezledim, ancak hemen birinin omzuna çarptım. Daha doğrusu *onlar* bana çarptı. Ayaklarım kumaşa dolanırken dünya yavaşlıyor gibiydi ve tepsinin eğilmeye başlamasını izledim.

Düşmeden önce, büyük, eldivenli bir el uzanıp onu ellerimden aldı, diğer eldivenli el dirseğimi yakaladı ve beni dik tuttu. Eldivenlerin içinden bile, beni iten diğer adamın soğuk öfkesinin aksine, temasın sıcaklığını hissettim.

Yakın çevre sessizliğe bürünmüştü, odaklandığım çift de buna dahildi ve partiye katılanlar bana bakıyordu. Gözlerim geniş bir göğüsle aynı hizadaydı ve başımı kaldırıp kiminle çarpıştığımı görmekten neredeyse korkuyordum. Ama yavaşça gözlerimi kaldırdığımda tanıdık bir sırtıyla karşılaştım.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Bu adam, her kimse, aldığı sessiz fısıltılar ve dolu bakışlar göz önüne alındığında açıkça önemliydi. Tepsimi uzattı ve ben de başımı hafifçe eğerek tepsiyi hızla ondan aldım. Ellerimiz birbirine değdi ve maskesinin arkasından gözlerinin genişlediğini gördüm. Arkamızdan fısıltılar yükseldi ama kelimeleri çıkaracak kadar odaklanamadım. Ona dokunduğum için irkilmiş gibiydi ve bir an için bu dikkatsizliğin, bu geceki bir diğer dikkatsizliğin, beni öldürtüp öldürmeyeceğini merak ettim.

Uzaklaşmak için hareket ettiğimde, eli tepsinin etrafında sıkılaştı ve benimkine karşı esnedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, gözlerimi maskesinin vurguladığı güçlü çene hattına değil, ceketinin gümüş düğmelerine dikmişim. Tepsiyi yavaşça çekiştirdim, geri vermesini sağlamaya çalışıyordum, böylece olması gerektiği gibi arka planda kaybolabilecektim.

Arkamdan daha fazla fısıltı yükseldi.

Gözleri arkamdaki bir hareketi takip ederken kafatası maskeli adamın çenesi sıkıştı. Sırtışı artık tamamen silinmiş, yerine sadece nötr bir ifade gelmişti. O kadar nötrdü ki, kasıtlı olarak yapıldığını biliyordum.

Sertçe yutkundum. Tanrılar yukarıda, şimdi yapmışım. Kardeşlerimi kurtaracak tedaviyi asla bulamayacaktım. Ben ölürsem olmazdı.

Elini kaldırdı ve vücudum tamamen içgüdüsel olarak tepki verdi. İrkildim, başımı eğdim ve gözlerim kapanırken kendi içime kıvrıldım. Darbenin ne zaman geleceğini görmek için gözlerimi açık tutmalıydım ama elinin bana doğru uçuşunu izlemeye kendimi alamadım. Vücudum gergindi, darbeyi bekliyordum ama hiç gelmedi.

"Kes şunu," diye tısladı adam, onu zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle.

Gözlerimi açarak doğruldum ve omuzlarımı kulaklarımdan aşağı doğru çektim.

Başımın üzerinden bakarak, "İşinize dönün," diye emretti. Toplanan küçük kalabalık hızla uzaklaştı ve bizi dansçı kalabalığının içinde yalnız bıraktı. Bana dönüp bakarken başını eğdi.

Daha önce fark etmemiştim, bu kadar yakın olmamışım ama gözleri mavi değil griydi. Gri görünecek kadar soluk bir mavi değil, bir fırtına bulutunun, şöminedeki küllerin, soğuk ve kasvetli bir kış sabahının gerçek grisi. Bir mezar taşının grisi.

Başını eğerek bana bakarken çenesindeki gerginlik azaldı. Beni inceliyor. Bir daha konuşmadı ve ben de aynı şeyi yapmaya cesaret edemedim.

iki kez hata yaptım. Bu balo salonunda bir kelime daha söylemeden önce kendi dilimi ikiye bölerdim.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve ağzı açıldı ama bakışları bir kez daha başımın üzerinde gezindi. Gözlerindeki bir şey bir kez daha değişti ve şimdi bu adamın burada sadece önemli olmadığını, tehlikeli olduğunu anladım.

Gözlerindeki bakış artık fırtına bulutları ve küllerden ziyade çelik ve demirin grisi gibiydi. Sert ve meydan okuyan. Ölümcül. Bana son bir kez baktıktan sonra başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü.

Derin nefesler beni dengeledi ve dizlerimin büküleceğini hissetmeden yürüyebilecek hale gelene kadar orada durdum. O karşılaşmada son derece şanslıydım. Öfkem beni dikkatsiz yapmıştı ve dikkatsiz olmak sadece benim ölümümle sonuçlanırdı.

Tepsiyi daha sıkı kavradım ve boş bardakları toplamak için turlarımı tamamladım, sadece her ayağımı diğerinin önüne koymaya, tepsiyi dik tutmaya ve kimsenin yoluna çıkmamaya odaklandım.

Saatler sonra nihayet tepsi dolmuştu ve mutfağa gitmek için bir bahanem vardı. Çıkarken maskeli adamla tekrar göz göze geldim ve kadehini bana doğru kaldırdı, dudaklarında bir kez daha sırıtiş vardı. Ölümcül adam gitmiş, yerine kalbimin hızla çarpmasına ve ellerimin titremesine neden olan bu alaycı adam gelmişti.

Adımlarımı hızlandırdım.

Güvenle mutfağa döndüğümde tepsiyi tezgâhın üzerine fırlattım ve kefenden kurtulana kadar çekiştirdim.

"Odyssa, ne oldu?" Zaharya bardakları doldurmak için kullandığı şarap şişesini bırakıp yanıma gelerek sordu.

Omzumdaki elini silktim ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Şu anda bile kelimeler ağızımdan çıkmayı reddediyor, bunun yerine dişlerimin arkasına saklanıyordu. Kül ve duman dilimin üzerinde patladı ve kedi ayaklarımın dibinde titreşerek var olurken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Onun nesi var?" Maricara'nın sesinin endişeli olduğu söylenemezdi. Öfkemi körüklemesi gerekirdi ama bunun yerine tek yaptığı, ben nefes nefese yere yığılana kadar göğsümden çılgınca kahkahalar atmak oldu. "Pek uzun sürmediği kesin."

"Bu kadar yeter," diye tersledi Zaharya. O ve Talyssa hâlâ kefenlerinin içinde, yanıma çömeldiler. "Odyssa, *ne oldu?*"

Başımı tekrar salladım, dilimi ısırđım. Onlara olaylara neyin yol açtığını anlatamazdım, kafatası maskeli adamın bana vuracağını düşündüğümde bana acıyarak baktığını itiraf edemezdim.

"Tallon'a çarptı ve neredeyse tepsisini düşürüyordu. Tallon onun yerine yakaladı ve sonra *konuştu*." Elena'nın sesi hepimizin başını ona doğru çevirmesine neden oldu. Kefenin altında kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında duruyordu ve mor kumaşın ve gözlerimdeki akmayan yaşların arasından bile yüzündeki çatık kaşları görebiliyordum. "Sonra tam omzuna dokunacaktı ki kız irkildi. Prens kısa bir süre sonra içeri girdi."

Sessizlik bir kalp atışı, iki, üç kalp atışı boyunca odaya hâkim oldu. Ve sonra yankılanan üç ses aynı anda "*Ne?*" dedi.

Kolektif sesteki yargı sağır ediciydi. Odaklanmam gereken çok fazla şey vardı ve odanın dönmeye başladığını hissedebiliyordum. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım. Kafatası maskeli adam Tallon'dı. Elena her şeyi görmüştü. Tallon bana dokunmak üzereydi. Prens içeri girmişti. *Elena her şeyi görmüştü*.

Zihnim dönüyordu.

"İsteyerek yapmadım," dedim, sesim dizlerimden boğuk çıkıyordu. Bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Birisi boynumdan eldivenlerime kadar uzanan izlere bakıyordu. Soğuk ayağımı yıkadı ve başımı kaldırdığımda kedi ayağımın üstünde oturmuş bana bakıyordu. Geniş sarı gözlerinde endişeye benzer bir şey vardı ve bir an için neredeyse insan gibi göründü. "Birisi, bir şey ikram etmek için oyalandığımda beni gizlice dinlediğimi düşündü."

onlara bir içki. Adam sinirlendi ve beni diğer adamın üzerine itti. O -Tallon-beni ve tepsiyi yakaladı. Tek söylediğim teşekkür etmektir."

"Onun eline dokundu," diye ekledi Elena.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Zaharya. Elini tekrar omzuma dokunmak için uzattı ve bu sefer onu durdurmadım. "Prens içeri girmeden önce olduğu için çok şanslısın."

"Neden?" Bakışlarımı ayaklarımdan -kediden- uzaklaştırdım ve örtüsünün altındaki büzülmüş dudaklarına odaklandım.

"Tallon'un indireceğini düşündüğün darbeden çok daha kötü olurdu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Maricara elbisesinin ve duvağının uçlarını yukarı çekerek tezgâhtan indi ve ayaklarımdan önüne çömeldi. Kedinin sinirli bir bakışla ve kuyruğunu sallayarak yanımdan uzaklaşmasına ve yanıma gelmesine odaklanmamaya çalıştım. "Geriye kalan tanrılara asla öğrenmemen için dua et."

Yanımdaki kedi başını salladı. Başını kaval kemiğime sarılı elime sürttü ve tenime buz gibi karıncalanmalar gönderdi.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Zaharya partinin geri kalanında mutfakta kalmamı söyledi. Hiçbiri benim yanlış adımımı prenze söyleme riskini almak istemiyordu ve ben de bu müdahale için minnettardım.

Bana bu kadar uzun süre lütuf gösterilmeyeceğini biliyordum. Zihnimi toparlamam, önemli olana odaklanmam ve diğer her şeyi dışarıda bırakmam gerekiyordu. Annemin öfkenin ölüm fermanım olduğuna dair sözleri gerçek olamazdı. Başka hayatlar bana bağlıydı ve gururumu ayaklar altına alıp öfkemi dizginlemem gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun.

Tallon hâlâ kafamı karıştırıyordu. Diğer parti katılımcıları ondan korkmuş görünüyorlardı. Zaharya beni ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı ve Elena onun adını sesinde bir korku dokunuşuyla söylemişti. Adamın etrafındaki gizem daha da artmıştı.

Bir gece önce balkondan onu izlediğimde çok korkutucu görünmüyordu ama bir şekilde beni görebiliyor ve sanki yanımdaymış gibi benimle konuşabiliyordu. Belki bir ses ve açılı hilesi, belki de daha fazlası.

Her ne olursa olsun, kim olursa olsun, korkuya hükmediyordu ve bu da onu Korkak Prens'in tarafına geçiriyordu.

Merakım zaten Zaharya'dan sessiz bir azar işitmeme neden olmuştu, bu yüzden bir daha onun hakkında soru sormayacaktım. Ama daha fazlasını öğrenmeliydim. Özellikle de şimdi tedavinin bilgisiyle. Belki de anahtar oydu. Eğer onu bulabilirsem

Ona yakın olursam, fark edilmeden prene ulaşabilir ve Rhyon'u tedavi ettirebilirim.

Sabahın üçünü ve partinin resmen sona erdiğini işaret eden çanlar çalmaya başladı. Eğer bir önceki gece de aynı şekilde geçtiyse, konukların balo salonundan tamamen dağılıp güneş doğana kadar eğlenebilecekleri başka yerlere gitmeleri yaklaşık bir saat daha sürecekti.

Çok geçmeden diğerleri boş tepsilerle mutfığa dönmüş, derin iç çekişler ve kaş çatmalarla başlarındaki örtüleri çekmişlerdi.

"Daha iyi hissediyor musun?" Talyssa sessizce sordu. Yüzünde gerçek bir endişe vardı ve bu beni duraksattı. Cevabımı bekledi, gözleri geniş ve ciddiye.

"Yarın daha iyi olacağım." Dikkatleri duygulardan uzaklaştırmak en iyi hareket tarzıydı. "Bu gece hepinizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Maricara ellerime iki şişe şarap sıkıştırdı. "Al o zaman, şimdi bir işe yara. Bunları yarın için mahzene geri götürebilirsin."

Şişeleri göğsüme bastırdım ve yavaşça ayağa kalkarak bir kez başımı salladım, ancak onun dikkati çoktan başka bir işe kaymıştı. Bir duygu girdabı hala dönüyordu, zihnim hala tüm olanları kataloglamaya çalışıyordu. Yine de kaçıışı ve görevi memnuniyetle karşıladım, ancak bunun aşağılayıcı olduğunu biliyordum. Seyirci olmadan düşüncelerimi toparlamak çok daha kolay olacaktı ve mutfaktan dikkat çekmeden çıktım.

Sadece bir koridoru geçtikten sonra durdum. Şarap mahzenleri henüz gittiğim bir yer değildi ve oraya nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Etrafımda Ruh Gölgesi kedisini aradım, bir kez daha şatonun kıvrımlı koridorlarında bana rehberlik edeceğini umuyordum ama hiçbir şey yoktu.

İçimi çekerek mutfaklara doğru geri döndüm. Daha fazla yardım istemek yapmak istediğim son şeydi, ama hevesli değildim

Şatoda dolaşarak zaman kaybetmek istemiyordu, özellikle de parti daha yeni dağılmışken.

Mutfaktan gelen seslerle adımlarım yavaşladı.

"Camelya onu neden işe aldı?" Maricara'nın sesi seçebildiğim ilk sestti. "Buraya adımını bile atmadan geri çevrilmesi gerekirdi. Hepimizi öldürtecek."

"Yardıma ihtiyacımız vardı." Zaharya'nın sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha kuruydu. "Artık seçici olmayı göze alamayız."

"Öğrenecek." Talyssa. "Bu onun sadece ikinci partisi. Başladığımızda hepimiz çok daha zariftik."

"Tallon'la olan olaydan önce oldukça iyi gidiyordu," diye itiraf etti Elena. "Ama birinin içki istemediğini anlayamadığı için boğazımı kestirmeyeceğim."

"Prens bu gece dikkati çok dağınık olduğu ve henüz orada olmadığı için şanslıyız." Yine Maricara. "Aksi takdirde, onun konuşması yüzünden hepimiz cezalandırılabilirdik."

"Tallon ona vuracaktı, değil mi?" Talyssa'nın sesi kısıktı ama yine de kelimeleri seçebiliyordum. Nefesimi tuttum ve cevabı bekledim. "Sadece omzuna dokunmaya çalışmıyordu, değil mi?"

"Elbette ona vuracaktı, Talyssa. Saf olma."

"Talyssa'nın dediği gibi," diye araya girdi Zaharya. "Bu onun sadece ilk hizmet gecesi. Bundan önce de iyi gidiyordu. Sadece daha dikkatli olması gerekiyor. Hepimizin daha dikkatli olması gerekiyor."

"Onun yüzünden öldürülmeyeceğim." Maricara'nın sesi zehir gibiydi. "Kızım için hayatta kalmalıyım."

"Hepimiz hayatta kalmalıyız, Maricara. O öğrenecek. Ya da ölecek. Bu hep böyle olmuştur."

Hepsinden mırıltılı anlaşmalar duyuldu.

Parmaklarım şişelerin boynunu sıkıca kavradı, yine hiçbir şeyi doğru yapamadığım için utandım. Ve yine tek istediğim şey

onların onayıydı.

Kendime kızarak koridora geri döndüm. Lanet mahzenleri kendi başıma bulacaktım ve bunu yaparken çenemi yüksek, omuzlarımı geride tutacaktım. Sözleri ruhumda, kalbimin eskiden olduğu yerdeki boşlukta yanıyordu. Beni kalenin derinliklerine götüren her adımda öfkem büyüyor, iltihaplanıyor, zonkluyor ve sözleri kafamda yankılanırken her türlü utancın yerini alıyordu.

Tallon'un da bana vurmak üzere olduğunu düşünmüştüm ama benim kaçışım karşısında şaşırmış görünüyordu. Bu yer, bu insanlar kafamı karıştırıyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve kimse anlamama yardımcı olacak bir şey yapmıyordu. Belki de bu bir tasarımdı.

Yoluma devam ederken koridorlar bulanıklaştı ve görüşüm tünelleşti. Çok geçmeden bir kavşağa geldim, koridor önümde ikiye ayrılıyor ve uzun kollar halinde iki yana doğru uzanıyordu. Her iki seçenek de tamamen aynı görünüyordu ve ikisi de şarap mahzenine götürecek bir yere benzemiyordu. Umutsuzca kaybolmuştum.

Hayal kırıklığı şimdi öfkenin yerini aldı ve kendimi durduramadan, bu kalenin bu duyguları dışa vurmak için güvenli olmadığını kendime hatırlatamadan, şarap şişelerini bir çılgılla önümdeki duvara fırlattım ve camların paramparça olmasını izledim.

Şişelerin kalıntılarından şarap fışkırdı, yerde birikti ve kan gibi taşın üzerine yayıldı.

Kül ağzıma doldu ve uğultu kulaklarımı doldurdu.

Duvarları oluşturan taş, dayanıksız bir parşömen gibi yırtılmaya başladı ve boşluklardan Ruh Gölgelele belirdi; önce iki, sonra dört, altı, ta ki en az bir düzinesi koridorun her iki yanından bana doğru gelene kadar.

Nefesim göğsümde sıkıştı ve dizlerim titredi ama varlığımın her zerresi uzaklaşmam için bağırmasına rağmen onları hareket ettiremedim. Ruh Gölgelele yaklaştı ama gözlerim onlara odaklanmayı reddetti.

Her bir ruhun detaylarını görmek yerine, bana genel şekillerinin bulanık flaşlarını gönderiyor, görüşümün kenarlarını siyah noktalar oluşturmaya başlıyor.

Bana en yakın olan elini uzattı, vücudum nihayet canlandığında bana dokunmasına birkaç santim kalmıştı. Geldiğim koridordan aşağıya doğru koşmayı bekleyerek döndüm ama kendimi daha önce kesinlikle orada olmayan başka bir duvarla yüz yüze buldum.

Şimdi iki yanımda uzanan Ruh Gölgele ve hem önümde hem de arkamda bir duvarla uzun bir koridorda sıkışıp kalmıştım.

İlki bana dokundu, çıplak bileğimi kavradı. *Yanıyordu*, sıcak yerine buz gibi soğuktu ama yine de derim eriyormuş gibi hissediyordum.

Hayaletimin pençesinden kurtulmaya çalışarak haykırdım. Parmaklarım sırtımdaki taşa tırmandı ve bir başka Ruh Gölgesi diğer tarafımdan gelip bana doğru uzanırken hamle yaptım. Kırık şarap şişesinin bir parçasını kavradım, ellerimle sıktım ve dışarı fırlattım.

Parça üstüne parça kaparak onları Ruh Gölgelelerine fırlattım. Avuç içlerimi kesmekten başka bir işe yaramadılar. Yine de son bir parçaya uzandım.

İki Ruh Gölgesi beni yakaladı, her iki yanımda birer tane, manik cam fırlatmamdan etkilenmediler. Dokunuşları tenime işledi ve kaslarım gerildi. Elim, elimdeki bardağın etrafında sıkılaştı ve keskin kenar avucumun ve elimin topuğunun derinliklerine doğru kesildi.

Dudaklarımdan bir çığlık daha koptu, hıçkırık gibiydi ve niyetlendiğimden daha yüksek sesle.

Neredeyse tüm Ruh Gölgeleleri üzerimdeydi ve iki Ruh Gölgesi'nin tutunduğu sağ kolumdaki hisleri kaybetmeye başlamıştım.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Böyle ölecektim, değersiz ve başarısız biri olarak, bir şarap mahzenine giderken hayaletler tarafından öldürülerek. Bu kadar acı çekmiyor olsaydım, bunu eğlenceli bulabilirdim. Nefesim titreyen soluklarla geliyordu ve neredeyse Ruh Gölgeleleri beni öldürmeden önce bayılmak istiyordum. Bu en küçük merhamet olurdu.

Ve sonra, bir anda yok oldular. Hayali ambarlar kaybolmuş, arkalarında sadece yakıcı soğuğu bırakmışlardı. Sırtındaki duvar da yok olmuştu ve ben duvarın desteği olmadan geriye doğru tökezledim. Yere düşerken, aptalca düşüşümü ellerimle yakalamaya çalışırken bir acı çılgılığı daha attım.

Acı içimi parçaladı ve tek yapabildiğim yaralı elimin bileğini olabildiğince sıkıca kavrayıp nefes nefese acıyı dindirmeye çalışmak oldu.

Burada neler olmuştu böyle? Duvarlar artık normal görünüyordu, taştan yırtık dikişler yoktu. Ruh Gölgeleleri iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Arkamdan ağır ayak sesleri geliyordu.

Bir anda, Ruh Gölgeleleri'nden duyduğum korkunun yerini omurgamda gezinen huzursuz bir endişe aldı. Ruh Gölgeleleri'nin ortadan kaybolmasının nedeni yaklaşan kişiydi.

Ve dönüp bakmadan, taştan yankılanan ayak seslerinin kime ait olduğunu tam olarak biliyordum.

Bir şekilde hissedebiliyordum, onu kütüphanede gördüğümde hissettiğim duygunun aynısını. O huzursuz his, sanki biri beni izliyormuş ama izlemiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyormuş gibi. Sanki biri derimin altına ve ruhumun derinliklerine bakmaya çalışıyordu.

Ayak sesleri tam arkamda durdu.

"Kendini neyin içine soktun, küçük kurt?" Tallon buradaydı.

Maskesi dışında hâlâ balodaki kıyafetlerini giyerek önümde bir adım attı. Bakışlarımı yüzünden ayırdığımda paltosu baldırlarında dalgalanıyordu. Elini bana doğru uzatırken, gözlerim bir kez daha elinin arkasındaki kalın siyah izlere takıldı, yukarı doğru kıvrıldı ve ceketinin kolunda kaybolmadan önce bileğinin etrafında kıvrıldı. Dilimi sertçe ısırarak ağzımı kapalı tuttum.

Ölüm işaretli bir adamın nasıl olup da prensin yanında yer aldığı, Ruh Gölgeleleri'nin neden ondan uzaklaştığı ve

kale duvarlarına ulaştığında, kalbim gürleyen hızından hiç
yavaşlamayacaktı.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

“İ ayağımı kaybettim; ben iyiyim.” Elimden acı fişkırıyordu ve kelimeleri çıkarabilmek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Diğerlerinin sözleri geri geldi,

bana Tallon'un buradaki gerçek amacını hatırlattı. Yaralı kolumu sıkıca göğsüme doğru çekerek ve gözlerimi bileğinden ziyade ayaklarından ayırmamaya özen göstererek elini geri çektim. "Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

Homurdandı, yanıma çömeldi ve ben onun hareketlerini fark edip geri çekilmeden önce işaret parmağını avucumdaki açık yaraya soktu.

Sesi aniden kesmek için dudağımı ısırarak haykırdım.

"Evet, gayet iyisin." Ayağa kalktı ve botuyla büyük cam parçalarını iterek uzaklaştırdı. "Ayakların üzerinde gerçekten çalışmalısın. Her zaman her şeye takılıp düşmene izin veremeyiz."

Yanaklarım kızardı. Zonklayan elimi göğsüme bastırarak ayağa kalkmayı başardım. "Rahatsızlık verdiğim için tekrar özür dilerim." Başımı eğmeden önce bir an tereddüt ettim, acı seline karşı çenemi sıktım. "Bu geceki davranışlarım için de özür dilerim. Konuşmamalıydım ve hatamdan dolayı beni ya da diğerlerini cezalandırmadığınız için teşekkür ederim."

Gözlerimi botlarından ayırmadım, siyah derisi daha koyu lekelerle beneklenmişti. Tabanların etrafında şarap birikti.

Hiçbir şey söylemedi ama bakışlarının omuzlarımda ağırlaştığını hissettim. Sonunda, uzun bir süre sonra, "Seni neden cezalandırayım ki?" diye sordu.

"Sana çarptığım için. Konuştuğum için. Tepsiyi geri götürdüğümde sana dokunduğum için." Devam edebilirdim ama düşünmemiş olabileceği başka bir sebep vermek istemediğim için durdum.

"O adam seni içime itti. Bunun için seni cezalandırmazdım, küçük kurt." Başını hafifçe eğdi. "Biri sana yapacağımı mı söyledi?"

"I-" Tereddüt ettim, bunun bir numara mı olduğundan yoksa gerçekten bir cevap mı istediğinden emin değildim.

"Söyle bana; söz veriyorum benim elimden sana bir zarar gelmeyecek."

"Herkes beni cezalandırmanı bekliyor gibiydi. Sana dokunduğum için ürkmüş görünüyorlardı, konuştuğumdan daha çok."

Mırıldandı ve bana bakmaya devam etti, ancak bakışları ilk başta olduğundan çok daha az ağırdı.

Gözlerimi yerden kaldıramıyordum ama odağımı onun çizmelerinden dökülen şaraba ve kendi kanımla karışmış cam kırıklarına kaydırdım. Burada gerçekten neden olduğum hasarı fark ettiğimde midem bulandı. Fiziksel yaralanmamdan daha fazlasıydı; bu şarap muhtemelen *pahalıydı* ve ben onu bir Ruh Gölgesi'ne fırlatmıştım. "Bunu kime rapor etmem gerektiğini biliyor musun? Sanırım şarabın değiştirilmesi ve maaşımdan kesilmesi gerekecek."

"Kimse bunu özlemeyecek," dedi. "Yaralarınızla ilgilenmeniz gerekiyor."

"Saygısızlık etmek istemem ama ben iyiyim," dedim, başımı kaldırıp ona bağırma dürtümle savaşıyor. Sesimle Talyssa'yı taklit etmeye çalıştım, yumuşak ve uysal. "Görevlerime dönmeliyim."

"İnatçı küçük kurt, değil mi?" Eğildi ve nefesi kulağımın ve boynumun üzerinde gezinirken kendimi bir kez daha donmuş buldum. Fısıldadığı sözcükler tenimde sıcak bir etki yarattı. Yüzündeki maske bir kez daha düşmüştü ve bu sefer sesi daha yumuşaktı ama yine de alaycı bir tonu vardı. "Tökezlemediğini biliyorum. Bana ne olduğunu anlattıysan belki yaralarını kendin tedavi etmene izin vermeyi düşünebilirim."

Ensemde bir ürperti patladı ve tüylerim diken diken oldu. İşaretleri... Bu Ruh Gölgelelerini de hissedebildiği anlamına mı geliyordu? Onun gibi önemli birinin partilerden sonra kalede tek başına dolaşacağından şüpheliydim. Onu buraya ben mi çektim? *Onlar* mı çekti?

Sertçe yutkundum ve yine başımı eğmemek için mücadele ettim. Kimsenin sırlarımı, zayıflıklarımı öğrenmesi riskini göze alamazdım. Bu yaldızlı hapisshanede güven diye bir şeyin olmadığı az önce kanıtlanmıştı ve bunu bu kadar çabuk unutmak benim için aptallık olurdu. "Gerçekten, sadece ayağımı kaybettim. Bu elbisenin uzunluğuna hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Bana yakın durdu, balodan kalma nefesindeki şarap kokusunu alabileceğim kadar yakındı ve neden olduğu rahatsızlıktan habersiz olamayacak kadar yakındı. "Yalancı. Çıglıklarını duydum."

Vücudumun onun sözlerine, sesine tepki vermemesi için mücadele ederken tırnaklarım etime battı. Bu ona sadece yalan söylediğimi onaylatacaktı ve bildiğinden kesinlikle emin görünse de, bunu ona gümüş tepside sunarsam lanetlenirdim.

Sonunda doğruldu ve benim alanımdan uzaklaştı. Hâlâ göğsümde tuttuğum elime başıyla işaret etti. "Bunu halletmen gerekiyor."

"İdare edebilirim, ama teşekkür ederim." Avucumun sert eti her kalp atışında zonklarken kelimeleri dişlerimi sıkarak söyledim. Acı geçiciydi ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilecek kadar deneyimim vardı. Dökülen şarabı ve kırılan camları temizledikten sonra odamın mahremiyetinde kendim bandajlayacaktım.

"İsrar ediyorum, Odyssa." Eli yaralı kolumun dirseğini kavrayacak şekilde uzanırken adımını mırıldandı. İtiraz etmek, kolumu onun elinden çekip almak ve ters yöne koşmak istedim ama yapamayacağımı biliyordum. Sadece elim *zonkladığı* ve hâlâ kanadığı için değil, bu kaledeki rollerimiz yüzünden de. Onu reddedemezdim, sonuçları olmadan olmazdı. Mırıldandı, bana aynı eğik baş ve araştırıcı ifadeyle baktı.

ve sonra elini bıraktı. "Seni incitmeyeceğim küçük kurt, eğer endişelendiğin buysa."

Gururumun acı tadı karşısında sertçe yutkundum. Gerekirse canımı yakardı, dahası canımı *yakabilirdi* ve verdiği sözlere rağmen bunu unutmamam gerekiyordu. Reddettiğim ve saygısızlık ettiğim için şimdiye kadar yapmadığı için şanslıydım. Gözlerimi tekrar indirerek, "Seninle geleceğim. Yardım teklifiniz için minnettarım."

Dilini şaklattı, arkasına yaslandı ve kollarını paltosunu kaplayan gümüş brokar düğmelerin üzerinde kavuşturdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin Odyssa. Bu teklif sadece bir teklif. Bir talep değil. Sana sahip değilim."

"Ama prensin var." Sözcükler ben daha onları durduramadan salonun havasında asılı kaldı. Ona bakmak için gözlerimi kaldırdım. Sözler söylenmişti. Şimdi kendimi mahkûm etmek için daha ne yapabilirdim? Devam ettim, "Prens benim sahibim ve eğer buradaysanız, sizin de sahibiniz. Bu yüzden beni bağışlayın, burada yeni olabilirim ama bu şatoda gücün kimin elinde olduğunu biliyorum ve *Tallon* -" adını söylediğimde gözleri kısıldı- "bunun ben olmadığımı anlıyorum."

Bir süre beni izledi ve kaslarının her seğirmesini takip ettim, geleceğini bildiğim ani darbeyi bekliyordum. Asla gelmedi. Onun yerine başını sallarken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Beklediğim gibi biri değilsin, küçük kurt."

İçimdeki kavga kanadı, avucumdaki kesikten damladı ve şarap ve kan birikintisine katılmak üzere yere düştü. "Ne?"

"Bunu tek elle temizlemek ve düzgün bir şekilde sarmak zor olacak," dedi. Dirseğinin kıvrımını uzattı. "Sana yardım edeyim ve odana kadar sana eşlik edeyim."

"Mutfığa dönmeli ve balo salonunun temizlenmesine yardım etmeliyim." Koluna girmedim. Ağırlığımı kaydırdığımda zemin ayaklarımın altında yapış yapış olmuştu. "Biri görmeden önce burayı da temizlemeliyim."

"Neyi temizleyeyim?" diye sordu.

Etrafımda döndüm. "The-" Orada hiçbir şey yoktu. Şarap havuzunun aniden yeniden ortaya çıkmasını bekler gibi hızla gözlerimi kırptım ama hiçbir şey yoktu. Ayaklarımı kaldırdığımda kuruyan şarap ve kanın yapışkanlığının bile yok olduğunu gördüm. Başım, olması gerekenin iki katı ağırlığındaymış ve her an tehlikeli bir şekilde bir tarafa ya da diğerine devrilecekmiş gibi hissediyordum. "Şarap şişeleri. Nereye gittiler? Bunu sen mi yaptın?"

"Şimdi gel Odyssa, elin enfeksiyon kapmadan önce."

Onun sözleri beni sersemliğimden kurtardı. Kan vebasından kurtulmuştum ama bu beni yenilmez yapmıyordu ve Auretras Kalesi her neyse onun üç lanet olası salonunda bile bir enfeksiyon pekâlâ bir ölüm cezası olabilirdi.

Kolunu hâlâ uzatmış bir halde bana bakarak kaşlarını kaldırdı. Aksini yapmam için bana bağırarak tüm sağduyuma rağmen içimi çekti ve hâlâ elimi tutarak koridorda başımı salladım. "Yolu gösterin lordum." Homurdandı ama kolunu indirip kalenin göbeğine doğru yol almaya başladığımızda hiçbir şey söylemedi. Zaharya bu konuda haklıydı.

En azından duvarlar açtı.

Tallon'ı şatonun koridorlarında takip etmek, kendimi kontrol etmek için bir egzersizdi. Attığımız her adımda hem acı içinde haykırmak hem de olabildiğince uzağa kaçmak istiyordum. Ama Ruh Gölgeleleri'ni dışarı çıkarmak için kağıt gibi yırtılan taşların anısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Eğer ondan korkuyorlarsa ya da onları bir şekilde kontrol edebiliyorsa... En azından şimdilik onun yanında daha güvendedim.

Belki sadece şu an için.

Yolumuz bizi kulelerden birine çıkan merdivenlere götürmeye başladığında, sonunda beni tam olarak *nereye* götürdüğünü anladım. Sadece konut odaları

kuleleri doldurdu, tıbbi sütleri değil.

"Odana gitmeyeceğim," dedim, kelimelerim fısıltıdan öteye geçmemesine rağmen durduğumda sesim duvarlarda yankılanıyordu. "Diğerlerinin yanına dönüp yardım etmem gerekiyor. Lütfen beni onlara geri götürebilir misin?"

"Hayır."

"Neden-" Yaralı elimi tutup yırtık etin etrafındaki zaten iltihaplı deriyi d  rterken sözlerim bir tıslamayla kesildi.

"İşte bu yüzden." Elimini bıraktı ve omzunun üzerinden bana bakarak döndü. "Seni ta  şımama izin verme küçük kurt. Bundan daha üstün değilim. Lanet olası bir an için ba  şkalarının ihtiyaçlarını bir kenara bırak ve kendi yaralarıyla ilgilenmene yardım etmeme izin ver."

Kar  şılık vermemek için dilimi sertçe ısırđım. Dikenli kelimeleri geri yutarak tekrar denedim. "Minnettarım ama odana yalnız gitmekten rahatsız oluyorum. Seni tanımıyorum ve ilgilenmem gereken i  şlerim var."

Yüzünü tamamen bana dönüp baktı, g       kaçışları çatılmıştı. Bir an sonra omuz silkti. Sonra kollarındaydım, kollarından biri sırtımın arkasında, kürek kemiklerimin altında, diğeri de dizlerimin altındaydı.

Vücudum uğ  ldadı, iliklerime kadar uğ  ldadı. Dokunu  şundan ka  mak için derimden sürünerek çıkmak istedim. "Koy beni-"

Duvarlar sanki dengemi kaybetmi  şim ve çok hızlı d  n  yormu  şım gibi dönüyordu. Midem boğazıma kaçtı ve kulaklarım patladı. Kusma isteğime kar  şı koydum ve gözlerimi sıkarak kapattım. Ne *oluyordu*? Odanın dönmeyi bıraktığını hissettiğimde gözlerimi açtım.

Hareket etmemi  ştik -bundan emindim- ve ta  şın üzerinde herhangi bir hareket hissetmemi  ş ya da ayak seslerini duymamı  ştım. Yine de buradaydık, daha önce yakınından bile ge  mediğimiz bir çift kapının önünde idik. Buradaki koridorlar bile daha önce girdiklerimizden farklıydı, bu ta  şlar ya   ve nemden kararmıştı. Ba  şım hâlâ yüzüyordu ve gözlerim

tek bir Şeye odaklanmakta zorlanıyordum. Başımı salladım, temizlemeyi umuyordum ama Tallon'ın parmakları yan tarafımdaki ve dizimdeki deriye saplandı.

Bu kule salonu boştu ve eğer görüdüğü kadar önemliyse, bu odalarda başka kimse olmazdı. Öfke damarlarımda kaynıyor, elimdeki acıyla aynı anda alnımda zonkluyordu. Yaralanmamış elimi yumruk yaptım ve göğsüne yumruk attım. "Koy. Beni. Yere."

Kaşlarını çatarak beni yere bıraktı. Öfke göğsümün derinliklerinde birikti, birikti, boğazıma tırmandı ve dilimin tabanını bir yılan gibi sardı.

Parmaklarım kıpırdadı, uzanıp yüzündeki sırtışı tokatlamak için can atıyordum ama düşüncesizliğimin ikinci kez affedilmeyeceğini biliyordum. Dilimin de kafesinden çıkmasına izin vermemeliydim ama kendime hâkim olmamın bile bir sınırı vardı. Yaralı elim aramızda sıkışana kadar ona yaklaştım ve başımı kaldırıp taş grisi gözlerine baktım. "Eğer bir daha iznim olmadan bana dokunursan, bu terk edilmiş krallıktaki her Şey üzerine yemin ederim ki canını yakarım. Kim olduğun umurumda değil."

O da bana baktı ve yüzünde bir mizah belirtisi aradım. Ama o beni ciddiye aldı ve gözleri karardı. "Sanırım bunu görmek isterdim, küçük kurt."

Öfkem biraz azaldı ve merkezimdaki siyah çukura geri kıvrıldı. şimdi öfkem dağılıyordu, elimdeki zonklama dikkatimi geri çekiyordu. Diğer elimle bileğimi sıkarak kan dolaşımını kesmeye ve acıya karşı koymaya çalıştım.

"Gidelim mi?" diye sordu, kolu çevirdi ve belinden hafifçe eğilirken kapıyı benim için iterek açtı.

Soğuk bir hava beni karşıladı ve kapı aralığından kâbuslarıma bakıyordum. Sarp kayalar, kana benzeyen bir Şeyle kayganlaşmış, buz gibi soğuk siyah taş patikaları sıralıyordu. Uzakta, kırmızı-

gece yarısı, arazinin üzerinde yükselen korkunç dağ zirvelerini aydınlattı. Ve sonra çığlıklar başladı.

Dikkat kesildi, kapıyı çekip kapatmadan önce bir süre kapıya bakarken dudaklarını büzdü. Dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü ve kolu eskisinin tersi yönde çevirerek kapıları bir kez daha itti. Bu kez kapılar açılırken eğilmedi.

Bu kez beni normal, hatta daha da gösterişli odalar bekliyordu. Ne olursa olsun, bu hızlı çalışma sadece çarpan kalbimi sakinleştirmeme ve tekrar konuşmama yetti.

"O da neydi öyle?" Nefes aldım, gözlerim hâlâ onun odasına dikilmişti, pelüş kumaşları ve sayvanlı büyük yatağı çevreleyen yaldızlı dekoru inceliyordum. Bu, onun yanındayken kâbuslarımın alanlarını gördüğüm ikinci seferdi ve bu tesadüf olamayacak kadar fazlaydı.

"Elini görebilir miyim?" Koluma uzandı ve ben onu geri çektim. Vücudum öfke ve korkudan neredeyse titriyordu ve cevap vermeden bana dokunmasına izin vermektense o cehenneme doğru koşmayı tercih ederdim. Ofladı ve gözlerini devirdi, omzunun üzerinden seslenirken odasına adım attı. Kalın, ağır perdeler, etrafa saçılmış düzinelerce şamdan, komodinlerdeki minyatür gaz lambaları ve şömineden gelenler dışında dışarıdan gelen her türlü ışığı engelliyordu. Şömineden damlayan servete bakılırsa, şöminenin mi yoksa yatağın mı odak noktası olması gerektiğinden emin değildim. Muhtemelen ikisi de. "Gerçekten Odyssa, sana zarar vermek isteseydim şimdiye kadar verirdim. Lütfen odamın her yerine kan damlatmadan önce işbirliği yap."

Buz gibi bir soğuk bacağıma değdi ve yere bakmadan kedinin geri döndüğünü anladım. Bana baktı, çok uzun kuyruğu elbisemin altından baldırıma dolanıyordu, dokunuşu tenime sarılmış bir buz yılanı gibi yakıcı bir soğukluktaaydı. Tutuşunu bırakarak odanın içine doğru yürüdü ve çok geniş gözlerle bana baktı. O da Tallon'un varlığında bana gelmeyi tercih ediyor gibiydi. Ya da beni ona götürmeyi.

Elim zonkluyordu, öncekinden daha fazla acı veriyordu ve boğazımı yakan gözyaşlarımı tutamadan bir nefes verdim. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı ve burada başka bir şeylerin döndüğünü, sırtımda gözler olduğunu iliklerime kadar hissetmeme rağmen, bunu elde etmenin tek yolu buydu. Tallon bunu sağlamıştı.

"Bir yaranın nasıl temizleneceğini bile biliyor musun?" Şöminesinin yanındaki pelüş oturma alanında ona katılırken kelimeleri dişlerimi sıkarak söyledim. Oturmadım.

Gülüşü zengin ve sıcaktı ama yine de yaydığı güçle tüylerimi diken diken etti. *Sığmıyordu*. Ne bu odaya ne de bu kaleye uyuyordu. Derisinin altında, gözlerinin grisinin ardında gizlenen karanlık bir şey vardı ve bunu saklamak için kötü bir iş çıkarıyordu.

"Kimsin sen?" diye mırıldandım. Ruh Gölgeleeri yeniden ortaya çıkmamıştı ama ruhumdaki bir şey tepki veriyordu. Dilimde kül, boğazımda duman yoktu ama ağırlık kaburgalarımı sarmış ve sıkıyordu. "Neden hepsi senden bu kadar korkuyor?"

"Ne kadar da güzel sorular bunlar," diye cevap verdi. Paltosunu çıkarırken hışırdadı ve sandalyelerden birinin arkasına sarkıttı. Gömleğinin kolları dirseklerinin hemen altından kelepçelenmiş, güçlü ön kolları ve her ikisini de çevreleyen Ölüm izleri ortaya çıkmıştı. "Cevabını duymaya hazır olduğunuzu pek sanmadığım sorular."

Kedi yine bacağıma sürtünerek beni sandalyeye doğru itiyor gibiydi. Muhtemelen haklıydı ama Auretras Kalesi'nde cehalet ölüm fermanıydı. "Yine de anlat bana."

"Neden benden korkmuyorsun?"

Cevap vermedim. Ondan korkuyordum; bunu göremiyor muydu?

"Bana inanmıyormuş gibi davranıyorsun. Korkunun neye benzediğini biliyorum Odyssa. Havadaki tadının nasıl olduğunu, bedeni kendi iradesine nasıl boyun eğdirdiğini biliyorum. Bu çok açık. Ve sen, küçük kurt, benden korkma." Elini uzattı. "Şimdilik izin ver elinle ilgileneyim."

Dikkatlice elimi onunkinin içine koydum, yırtılan et çekildikçe irkildim. Ateşin loş ışığında bile dikiş atılması gerektiğini görebileceğim kadar derindi. "Dikiş atmayı biliyor musun?" Elimi hafifçe geri çektim ama elimi sıkıca kavramıştı. "Gerçekten revire gitmeliyim."

"Burada otur ve ısın," dedi başparmağımın dibini ovarak. Bileğimden ve kolumdan aşağı karıncalanmalar gönderdi, tahriş olmuş sinirlerin rahatsız edici iğne batmaları onun teninin benimkine değen sıcaklığıyla dengelendi. "Benim için bir rahatsızlık değilsin. İzin ver sana yardım edeyim."

Annemden başka biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Elimi nazıkçe tekrar kucağıma koyup ayağa kalkarken, dokunuşa doğru eğilmemek ve onu kovalamamak için kaslarımı kilitledim.

O arkamdaki odayı karıştırırken gözlerimin ateşi izlemesine izin verdim. Ateş bile burada yanlış görünüyordu, alevler çok sarıydı ve sanki öyleymiş gibi titriyordu. Vücuduma değen ısıya rağmen gerçekten alev olup olmadığını görmek için elimi içine sokmak istedim.

"İşte." Tallon'ın dönüşü dikkatimi tekrar ona çekti. Elindeki malzemeleri önümüzdeki masaya koymak için hareket ettiğinde gömleğinin ipeği gecenin dalgaları gibi dalgalandı. Gözlerim hâlâ kollarına takılmıştı; ellerini, bileklerini süsleyen ve çıplak bıraktıklarından daha fazla deriyi kaplayan siyah sarmaşıkların izini sürüyordum. Bir boğaz temizleme sesi beni ürküttü ama yine bana sırtıyordu, yüzü tahmin ettiğimden çok daha yakındı. Bir an için gözlerinin ağzıma kaydığını sandım ama sonra gözümü kırdım ve başını eğmiş, dikkatini elime vermişti. "Gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu biliyorsundur, küçük kurt."

Yüzüm kızardı ve başımı eğerek elimi ona doğru uzattım, keskin acıyı duymazdan geldim, ta ki tekrar donuk zonklamasına dönene kadar. "İşaretlerin..." İstilacı görünmeden soruyu nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Peki ya onlar?" Dikişleri düzgündü ve iğnenin her çekişini ve ipliğın etimdeki her kayışını hissedebilmeme rağmen, o çalışırken hareketsiz ve sessiz kaldım. Ve ona bakmak için ne kadar dolaşmak isteseler de gözlerimi kendi tenimde tuttum.

Onun tenindeki izler benimkilere benziyordu ama bir o kadar da farklıydı ve neye benzediklerini görmek için yanıp tutuşuyordum. Benimkiler şekilsiz, anlamsız çizgilerdi, soluk teninin üzerine dökülmüş mürekkep gibiydiler. Onunki desenliydi, detaylarla daha büyük bir şekil oluştıuruyordu. Sadece bileklerini ve kollarını görebilmiştim ve oradaki inceliklere bakarak gömleğinin altında ne olduğunu hayal bile edemiyordum. Düşüncelerimin izi beni yakaladı ve yığılıp sandalyenin içinde kaybolmak istedim. Yanaklarım önümüzde yanan ateşten daha sıcaktı ve koltuğumda sinirli bir şekilde kayma dürtüsünü yenmek için mücadele ettim. Gömleğinin altında ne olduğunu görmeme gerek yoktu, görmek de istemiyordum. Beni ilgilendiren izlerdi, o değıl. "Benimkilere benziyorlar."

"Öyle mi?" Gözleri diğerkoluma kaydı. "Hmm, sanırım öyle."

"Ne kadar zaman önce hastaydın?" diye sordum. şato neredeyse bir yıldır kapalıydı ve prensin koleksiyonuna ne zaman katıldığını merak ediyordum. İğnesi elimin hassas bir noktasına battı ve irkildim.

"Acıttıysa özür dilerim," dedi. Başını işinden kaldırmadı ve nefesi avucuma sıcak bir şekilde değıdi. "Neredeyse bitirdik."

Sorumu tekrarlamadım.

Son dikişi düzgün bir düğümle bağıladı ve avucumun etrafına bir bandaj sarmaya başlamadan önce temizledi. Dikişlerden çok daha az düzgündü.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Bandajla tam olarak ne yapmaya çalıştığını görmek için büyük ellerinin etrafına bakmaya çalışarak sordum.

"Sanırım senden hoşlanabilirim, küçük kurt," dedi bandajın ucunu bağlarken. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Ne olacağımı sanıyordun?"

Yüzündeki karanlık sırıtiş geri geldi ve bana doğru eğildi. Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarken kalbim göğsümde çarpıyordu. "Artık bunun pek önemi yok, değil mi? Bu beklentileri aşıyorsun, buna güven."

Gece rüzgârıyla açık penceresinden içeri giren belli belirsiz bir çığlık dişlerimi kenetledi. O çığlığı, Jura'dan gelen o sesteki acıyı biliyordum. Birisi ölmüştü.

Neredeyse başımı döndürecek kadar şaşırtıcı bir netlikle ne yaptığımı anladım. Burada, prensin şatosunda, onun verdiği kıyafetlerle, onun arkadaşlarından birinin odasındaydım. O sırada kardeşlerim yalnızdı. Muhtemelen henüz açlıktan ölmeye başlamamışlardı ama Emyl bir yolunu bulmazsa yakında öleceklerdi. Ve ben çıkarken duyduğum öksürük... Ya içlerinden biri hastaysa? Burada oturmuş, Tallon'ı gömleksiz hayal ediyordum.

Bir daha olamazdı.

Olmayacaktı.

Annemi hayal kırıklığına uğratmadan, kardeşlerimi ölüme terk etmeden önce ölecektim. Ayrılmadan önce onlara, onları hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma dair yemin etmiştim. Ve üç gün geçmemişti ki yeminimi unuttum.

Bir kız ve kız kardeş için ne acınası bir bahane.

Ellerimi kucağıma çektim ve başparmağımı dikişlerin hemen üzerindeki ete gizlice soktum. Acı daha fazla netlik sağladı ve hiç şüphesiz bu odadan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Tedaviyi bulmalı, hafif öksürük kanlı bir öğürüğe dönüşmeden önce kardeşlerime geri götürmeli ve prensin zalimlik saltanatına son vermeliydim.

"Diğerleri beni soruyor olmalı," dedim aniden ayağa kalkarak. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi.

Sertçe yutkundum ve elimi kaldırdım. "Yardımlarınız için teşekkür ederim lordum."

O cevap vermeden önce kapıya varmışım.

"Odyssa?" diye seslendi.

Döndüm.

"Ben bir lord olmaktan çok uzağım."

Bakışlarımız bir an daha kilitlendi ve ben kendimi geri çekip ona sırtımı dönmeyi başardım.

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Bundan iyi bir şey çıkmayacaktı ve kendimi bu yere gittikçe daha fazla kaybediyordum. En başta buraya gelme nedenimi unutuyor, kendimi bu kaleye *neden* feda ettiğimi unutuyordum.

Bir daha olamazdı. Bir daha olmaz.

Bir el belimi okşadı. "Sana eşlik etmeme izin ver. Dönüş yolunda tekrar yaralanmanı istemem."

Sözlerindeki sıcaklık boynuma vurdu ve Tallon'un o koridorlarda neler olduğunu tam olarak bildiğinden hiç kuşku yoktu. Kalbim bunun beni rahatlattığına mı yoksa iliklerime kadar dehşete mi düşürdüğüne karar veremedi. Burnumdan derin bir nefes aldım. Nihayetinde hangisinin olduğu pek de önemli değildi. Ben buradaydım, o da buradaydı ve eğer Ruh Gölgeleleri'nin bana saldırmasını engelleyebiliyorsa, bundan faydalanmalıydım.

"Çok nazıksınız," diye yalan söyledim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I bir başarısızlıktı ama yine de kendime acımayı reddettim. Bu kardeşlerime yardım etmeyecek, annemi yatıştırmayacak ve Korkak Prens'i cezalandırmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Yapmam gereken bir iş vardı ve şüphe içinde boğulup Tallon ve gizemiyle dikkatimi dağıtırsam bu işi başaramazdım.

"İşin için üzülme," dedi ve düşüncelerimi yüksek sesle dile getirerek beni korkuttu. Belki de söyleyebilirdi. Belki de duvarlar ona düşüncelerimi fısıldıyordu. Hangi işten bahsettiğini merak ettim. "İcabına bakılmasını sağlayacağım."

Ellerimi arkamda birleştirdim ve konuşmadan önce başparmağımı avucumun ortasına gömdüm. Düzgün dikişlerden birinin etimden koptuğunu ve bandajın içine kan sızdığını hissetmeme rağmen bu beni ortaladı. Ellerimi daha sıkı kenetledim. "Çok cömertsiniz."

Kapıma doğru başıyla işaret etti. "Biraz dinlenmelisin. Kaleye hoş geldin Odyssa."

Cevap vermeden odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve arkama yaslandım. Bu gece benim için dinlenme olmayacaktı.

Ayak sesleri koridorda kaybolur kaybolmaz kapıyı tekrar açtım. Koridora dönüp duvarları incelemem gerekiyordu. Üzerime kapandıklarını ya da arkamda beliren yeni duvarı hayal bile edemezdim.

yolumu kapattı. Taşın, Ruh Gölgeleeri'nin akmasına izin vermek için kâğıt gibi yırtılacağını hayal bile edemezdım.

Yapabilir miyim?

Bu noktada, olanların kendi zihnimde olmadığından emin olmaktan çok uzaktım. Ruh Gölgeleeri daha önce bana hiç saldırmaya çalışmamıştı ve ben de onların duvarlardan geldiğini hiç görmemişim. Her zaman öylece belirmişlerdi, bir var olup bir yok oluyorlardı ve buna kül ve dumanın buruk tadı eşlik ediyordu.

Koridorlardan geçip mahzen katına doğru geri dönerken, elimden geldiğince yolu takip ederken her ses tüylerimi diken diken ediyordu.

Eğer bu kaleden sağ çıkma umudum varsa, neyle karşı karşıya olduğumu anlamam gerekiyordu. Zaharya duvarların aç olduğunu söylemişti ama ben de açtım. Bu kalede neler olduğunu öğrenecek ve ailemden kalan son kişinin de hayatta kalmasını sağlayacaktım.

Birileri kalede oyunlar oynuyordu ve bu ister sihir, ister illüzyon, ister ilaç olsun, devam etmek istediğim bir oyun değildi.

Nihayet koridora geri döndüğümde, geçitte eğildim ve parmaklarımın daha önce şarap ve cam kırıklarıyla dolu bir havuz olduğuna şüphe duymadığım taşların üzerinde gezinmesine izin verdim, ama pürüzsüz ve kuruydular, artık kuruyan şarap ve kanla yapış yapış değillerdi. Bir leke bile yüzlerini karartmamıştı.

Tallon'un bu işle bir ilgisi vardı ama ondan cevap alabileceğimden şüpheliydim. Beni içine çekeceğini bildiği yorumlarla sorularımı saptırmakta çok iyiydi. Duvarları kontrol eden o muydu? Ruh Gölgeleerini? Her ne sebeple olursa olsun, kâbus yanılsamalarımı yaratan kesinlikle oydu. Bir dahaki sefere bana bu hayalleri gösterdiğinde onunla yüzleşmeye yemin ettim.

Diğerleri beni tereddütte bıraktı, küstahlığımdan dolayı bana vuracağını düşündüm. Belki de yapardı. Hayatta fiziksel acıdan daha kötü şeyler de vardı.

İncelemem beni daha sonra duvarların kendisine götürdü. Kaba taş, yaralı elimin etrafındaki bandajı çekiştirdi ama hiçbir dikiş ortaya çıkmadı. Ruh Gölgeleleri'nin nasıl ortaya çıktığını ya da duvarların nasıl hareket ettiğini gösteren hiçbir iz yoktu.

Ayak sesleri koridorun sağ kolunda yankılandı ve donakaldım.

"...yapmamalarını sağlamalıyız..." bir erkek sesi duyuldu, kelimelerden emin olamayacak kadar silikti. "...yapılacak çok iş var... hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim..."

Sesler ve ayak sesleri daha da yükseldi. "Evet, elbette Majesteleri. Halledilmesini sağlayacağım."

Kanım dondu. Prensle konuşan Tallon'un sesiydi. Kan vebasına karşı verdiğim savaşta şans benden yanaydı ama bu mezara kapatıldığımdan beri şansım giderek tükeniyordu. Kimden bahsediyorlardı ve yapılması gereken iş neydi? Daha fazla dinlemek istedim ama ayak sesleri daha da yaklaştı ve eğer burada kalırsam fark edilecektim.

Elbisemin uçlarını toplayarak, odama geri dönmeden önce olabildiğince sessiz bir şekilde güvenli bir yere koştum.

Sonunda içeride güvendeydim. Kilitleri çevirdim ve nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken titreyen ellerimi göğsüme bastırdım.

Görünüşe göre Tallon prensin sağ koluydu.

Kendi elimi kaldırdım, az önce bandajladığı elimi. Onun nezaketi bir manipölasyondan başka bir şey olamazdı ve ben bu iğrenç insanlar tarafından manipüle edilmeyi reddediyordum. Dişlerimi sıkarak başparmağımı tekrar yaranın ortasına soktum ve nefes darlığından ziyade acıdan nefesim kesilene kadar bastırdım.

Acı bana hatırlatırdı.

"NEREYE GITTİN?" Maricara, soyunma odasına girer girmez benimle teke tek karşılaşmak için önüme atılarak talepte bulundu. Gözleri ateş gibi parlıyordu ve dudakları hırıltıyla kıvrılmıştı.

Yüzündeki kin karşısında yaşadığım şoku bastıramadan bir adım geriye sendeledim. Tallon'un beni odamda bırakmadan önce kesinlikle bir şeylerle ilgilenmediğini fark ettiğimde alnımdaki damar zonkladı. Onun bir müttefik olmadığını ve asla olmayacağını hatırlatan bir başka şey daha. Beni diğerlerinden ayırmak için bunu istemişti. Her ne amaçla olursa olsun, bu onun manipölasyonunun bir parçasıydı ve ben bundan nefret ediyordum.

Yaramı mümkün olduğunca gizli tutmayı planlamıştım ama Tallon benden nefret etmelerini istediye, nezaketlerini geri kazanmalıydım. Güvenleri ve dostlukları çok az önemseydiğim şeylerdi ama beni hor görmedikleri algısı bile işime yarayabilirdi. Elimi kaldırıp onlara bandajı gösterdim. "Revire gitmem gerekti. İşlerini bitirip beni bıraktıklarında hepiniz gitmişsiniz."

Talyssa nefes nefese elimi tutmak için yanıma geldi. Bandajın altından bakarken dokunuşu nazikti. "Ne oldu? Çok derin görünüyor. İyi misin?"

Endişesi neredeyse gerçek gibiydi. Neredeyse, ama gözlerindeki bir şey güvensizliğine ihanet ediyordu.

Elimi geri çektim, konuşmadan önce kelimeleri dilimde yuvarladım. Onlara gerçeği, kendimi bir Ruh Gölgesi'nden korurken şarap şişelerini kırdığımı söyleyemezdim. Ama onları benimle daha fazla karşı karşıya getirmeden mümkün olduğunca gerçeğe yakın olmalıydı. "Mahzende kırık camlar vardı, temizlemeye çalıştım ve kendimi kestim."

Bir an sessiz kaldılar, hepsi bana bakıyordu. Onların toplu bakışları altında yer değiştirmeyi, sessizliği daha fazla kelimeyle doldurmayı reddettim. Sık sık yalan söylemezdim ama nasıl yalan söyleneceğini biliyordum ve eğer rahatsızlığımı belli edersem bunun beni ele vereceğini de biliyordum. Zaharya'nın gözlerini yakaladım ve tuttum.

"Pekâlâ," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Tedavi edildiğine sevindik. Bu gece hep birlikte bütün geceyi atlatmaya çalışalım, olur mu?"

Başımı eğdim, sözleri kovulma olarak algıladım. "Bu gecenin teması nedir?"

"Yeşil." Bana sırtını döndü ve tekrar yerine yerleşti.

Kanepenin arkasına serilmiş orman yeşili kumaştan bir parça alarak makyaj masam olarak tahsis edilen yere yerleştim. Uzun dalgalarımı yüzümden uzaklaştırıp düşük bir topuz haline getirirken aynadan diğerlerini izledim. Kesik kesik bakışlar ve sessiz konuşmalar onların da beni izlediğini gösteriyordu ama kimse bir şey itiraf etmeyecekti.

Onların korkaklığı burada benim avantajım olacaktı. Bana güvenmiyorlardı ve benim de onlara ihtiyacım yoktu ama benimle yüzleşmeyeceklerdi de. Ve benimle yüzleşmedikleri sürece onlardan bilgi almaya devam edebilirdim.

"Kaledeki herkes her partiye katılıyor mu?" diye sordum. Odanın sessizliğini bozan sesim karşısında Talyssa'nın irkildiğini gördüm aynada.

"Yapacakları başka ne var ki?" Elena homurdandı. "Evet, tabii ki var. Hepimiz kaderimizi beklerken tek soluklanabileceğimiz şey bu."

"Herkes ne zamandır burada kilitli?" Yutkundum ve ses tonumdaki şaşkınlığın açık olduğundan emin oldum. "Ve kimse bu partilerden bıkmadı mı?"

Bir saç fırçası makyaj masasına çarptı. Aynada, Maricara'nın ayağa kalkıp arkamda durmak için yaklaşmasını izledim. Gözlerimiz camda kilitlendi. "Buraya gelmeyi sen istemiş olabilirsin ama geri kalanımız sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. Karışmayı bırak yoksa hepimizi öldürteceksin."

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım ve onunla yüzleştim. Annemin kansız bedeninin görüntüleri gözlerimi doldururken yumruklarımı sıktım. Kendimi onlara tekrar sevdirmek için yaptığım tüm planlar rüzgârdaki duman gibi yok oldu. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturalım. Buraya gelmeyi ben *istemedim*."

"Yine de gönüllü oldun," diye alay etti, bakışlarımı yakalamak için çenesini eğdi. "Yine de buraya gelmeyi *seçtin*. Ve şimdi seçiminizin sonuçlarıyla karşı karşıyasınız. Korkmuş olman ve eve gitmek istemen umurumuzda değil. Artık burada sıkışıp kaldın ve bunu kabullenmenin zamanı geldi."

"Size neden gönüllü olduğumu söyledim. Bir *iş* için gönüllü olmak ya da küçük kardeşlerimin açlıktan ölmesini izlemek pek de bir seçim değil. Sen bu kadar özverili olabilir miydin, yoksa ailenin de seninle birlikte ölmesine izin mi verecektin?" Sesim ancak bir fısıltıdan daha yüksekti ve nabzımın boynumda attığını hissedebiliyordum. İçimden sızan bu öfke azgın bir cehennem ya da kükreyen bir ateş değildi. Buz gibi bir bıçaktı, keskin bir şekilde kesiyor ve odadaki havayı donduruyordu. Gözleri sertleşti ve boynundaki kasın seğirmesi, eli avuç içi açık bir şekilde yüzüme doğru uçmadan önce sahip olduğum tek uyarıydı. Tuttum ama darbe hiç inmedi.

Vücudumdan siyah bir gölge yayılıyordu, Ölüm izlerinden çıkan dallar bileğini sarıyordu. Gözleri büyüdü ve çırpındı ama gölge onu sıkıca tuttu. Ve sonra kayboldu. Eli düştü ve göğsüne bastırarak geriye doğru tökezledi. Dizlerimin bağı çözüldü ve kalbim hızlandı ama sakın kalmak için mücadele ettim. Kontrol edebileceğimi düşünmeleri daha iyiydi.

"Az önce bana ne yaptın?" diye tükürdü. Çevremde, bizi ayırmaları gerekirse müdahale etmeye hazır, gergin ve sarmal bir şekilde bekleyen diğerlerini görebiliyordum.

İçim hala sersemlemiş olsa da sesimi sabit ve sakın tuttum. "Ellerini kendine saklamalısın."

"Bu kadar yeter, ikiniz de," dedi Zaharya. Makyaj sandalyesinden kalkmamıştı ama yüzünü bize dönmüştü, gözleri hâlâ etrafımda dolaşan gölgelere dikilmişti. "Parti için hazırlanın ve birbirinizin yolundan çekilin. Herhangi bir hatayı göze alamayız. Şimdiye kadar şanslıydık ve sen de dün geceye rağmen iyi gidiyorsun Odyssa. Ama bu şans eninde sonunda tükenecek. Her zaman öyle olur."

Maricara ve ben bir süre daha bakıştıktan sonra Maricara burnunu çekti ve kendi makyaj masasına geri döndü. Derin bir nefes alarak, gölgeler geri çekilirken ben de aynısını yapmadan önce boynumu yuvarladım.

"Bu da neydi böyle?" Zaharya tısladı. "Bunu yapabileceğini biliyor muydun?"

Başımı salladım. Gölgenin nereden geldiği ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ölüm izlerimden çıkmıştı ve onu *hissedebiliyordum*, sanki Maricara'nın darbesini durdurmak için bileğine dolanan kendi elimmiş gibi. Göğsüm sıkıştı ve daha derin nefesler almaya zorlandım. Makyaj masasının üzerindeki tokalara, sonra da kucağımdaki titreyen ellerime bakınca, saçımı bitirmeye çalışmanın sonuçsuz kalacağını anladım.

"Bu normal değil Odyssa," diye nefes aldı omzunun üzerinden diğerlerine bakarak. "Bunu prensten ve Tallon'dan saklamayı söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Diğerleri söyleyecek mi?"

"Hayır." Emin görünüyordu; cevabı hızlı ve kesindi. Her ne kadar yapmamam gerekse de, onun sözüne inandım.

Başıyla onayladıktan sonra sessizliğe gömüldük. Saçımı tutmaya başlamış olan iğneleri çektim ve dalgaların omuzlarımdan aşağıya, sırtımdan aşağıya bir perde halinde düşmesine izin verdim. Odadaki enerji tuhaftı ve dilimin üzerine duman ya da kül yerine mide bulandırıcı derecede tatlı, iğrenç bir şeyin tadı yerleşmişti. İçime yerleşmiş *olan* bu hissi, bu tabakayı çıkarmak için kaşımak istedim.

Gözyaşlarım burnumun direğini sızlattı ama ağlamayacaktım. Bocalamayacak ve başarısız olmayacaktım. Bu kızlar ellerini göstermişlerdi ve ben de kendiminkini gösterirsem lanetlenirdim. İzlerim tenimde ilk ortaya çıktıklarından beri beni diğerlerinden ayırıyordu. Ve vebayla bir hafta süren savaşımın ardından tenimin doğal olmayan solgunluğuna karşı onları gördüğüm andan itibaren, hayatımı kolaylaştırmayacaklarını biliyordum.

Bir kez daha, lanetin annem yerine beni ele geçirmiş olmasını dilerken buldum kendimi. Ama bu cehennemi onun için de dilemezdim.

Soğuk baldırıma değdi ve kalp atışlarımın hafifçe yavaşladığını hissederek gözlerimi kapattım. Kedi nesnel olarak korkutucuydu ama buz gibi soğğun rahatlatıcı olduğunu da inkâr edemezdim. Başka bir varlığın, her ne ise, orada olduğunu bilmek. Kedinin ne olduğunu ya da neden beni takip ettiğini bilmiyordum. Gözlerim bir anda açıldı. Bu Tallon'un manipölasyonlarından biriydi, neredeyse kesinlikle.

Şans eseri ona baktım ve bir an için bana bakan sarı gözler gri renkte parladı. Tanıdık bir gri, başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar açık.

"Defol," diye tısladım, bacağımı tekmeledim. Kedinin getirdiğı rahatlık gitmişti. En iyi ihtimalle Tallon için bir casustu, en kötü ihtimalle de... O gözleri tanıyordum ve mahzen koridorlarında ve yine yatak odasında gördüklerimden sonra, artık onunla ilgili hiçbir şeyi göz ardı etmek istemiyordum.

Buradan çıkmam, temiz hava solumam ve diğerlerinin ağır bakışları olmadan bir anlığına *düşünmeme* izin vermem gerekiyordu. Bu lanet olası kale duvarlarının ağır bakışları olmadan. Bir şeyler mi görüyordum? Bu kale beni delirtiyor muydu? Oda sanki kapanıyor gibiydi ama duvarlar gittikçe yaklaşırken bile diğerleri ne yer değiştirdi ne de hareket etti.

Aniden ayağı kalktığımda sandalyemin arkamdan yere çarptığını zar zor duydum. Yeşil kefeni göğsüme bastırdım. "Ben odamda hazırlanmayı bitireceğim. Çanlar çaldığında sizinle mutfakta buluşacağım."

Hiçbiri itiraz edemedi oradan ayrıldım.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

B Odama döndüğümde balkona doğru ilerledim, kapıları açıp gecenin ilk ışıklarına adım atmadan önce kefeni yatağa doğru fırlatmak için zar zor durdum. Yutkundum

nefes alıyor, havanın metalik demir rengine aldırış etmiyordu.

Beni ayakta tutan tek şey balkon korkuluklarını sıkıca kavramamdı.

Yavaşça, her nefes alışımında vücudum, artık titremeyene ve Veressia'yı örten kırmızı sise bakarken kendimi tutabilene kadar tuttuğu gerginliğin bir kısmını serbest bıraktı.

Başımı aşağı eğdim ve aşağıdaki şehri seyrettim.

Bu yükseklikten şehrin pek çok ayrıntısını seçemiyordum ve bu kadar yüksekten hiçbir ses yükselmiyordu. Yine de evimi arıyor, Rhyon ya da Emyl'i görebileceğime dair aptalca bir umudun peşinden koşuyordum.

Birdenbire kralın, karısı kan vebasına yenik düştükten sonra neden kendini kuleden attığını anladım.

Uçuyormuş gibi hissettirir miydi? Yoksa sadece yerin beni karşılamak için yükselişini izlerken midenizin dibe vurduğu o mide bulandırıcı hissi mi verirdi? Fark eder miydi?

Baldırıma değen bir soğukluk yanımdan geçip sol ayağıma yerleşti. Garip bir histi, çünkü hayalet kedinin ağırlığı yoktu, sadece bir soğukluk vardı. I

yine de tekmeleyerek uzaklaştırdı ve bunu balkondan geri çekilmem için bir işaret olarak kabul etti.

Güneş batıyordu ve benim hâlâ balo için hazırlanmam gerekiyordu.

Ellerimin altındaki balkon korkuluğunun sert metaline, yüzümdeki serin esintiye, ayaklarımın altındaki balkon zemininin engebeli taşına odaklandım. Beni topraklayacak ve göğsümde oluşan paniğin içine düşmemi engelleyecek her şeye.

O yaldızlı kapılardan girip arkamdan kapandığını duyduğumdan beri ilk kez bu kefen için minnettar oldum. İçeri döndüğümde gardırobun karşısındaki aynaya yaklaştım ve bana bakan tek şey kan çanağına dönmüş gözler ve onların altındaki karanlık gölgelerdi. Eğer açıkta bırakılsaydım, onları gören herhangi bir soyluyu korkutup kaçırarak ve benim bakımsızlığımdan dehşete düşüreceklerdi.

Balkondan koşarak atlamak ve sonuçlarına katlanmaktan başka bir şey istemesem de kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Burada geçirdikleri her gün vebaya yakalanmaları için bir şans daha demkti ve ailemizin şanssı sadece bir kez yaver gidecekti ve ben onu da tüketmiştim. Prensın sakladığı tedaviye ihtiyacım vardı, onu alıp kardeşlerime geri götürebilmeliydim.

Gardırobumdaki zümrüt yeşili elbisenin omuzlarıma batacağını bildiğim ince askıları ve içinden dökülmemek için dikkatli hareketler yapmamı gerektirecek derin bir yakası vardı. İhtiyacımız olan tek şey basit bir şeyken, bu elbiselerin kefenlerin altında saklı olması bana göre israftı. Tenime değen ipek, Korkak Prens'in zengin israfının bir başka hatırlatıcısı olacaktı. Üzerime geçirdim.

Koyu yeşil kefen bile bu elbisenin içindeki izlerimi gizleyemeyecekti ve eldivenlerin eklenmesinin bile bir fark yaratacağından şüpheliydim. Her şeye rağmen, kefeni başımın üzerine çekmeden önce onları giydim.

Kedi balkon kapısında oturdu ve tüm zaman boyunca beni izledi.

Odadan çıkarken onu görmezden geldim ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.
Ben.

PARTİ BOYUNCA, sürekli arkamı kollama hali beni yıpratmaya başlamıştı. Şatoya gelirken asla güvende olamayacağımı, hiç kimseye ve hiçbir Şeye g venemeyeceğimi biliyordum ama bu iddiaların önüme serildiğini görmek çok daha farklıydı. Diğ r hizmetkârlar, Ruh Gölgeleri, Şatonun kendisi, Tallon ve prens arasında... zihnim hızla neredeyse sürekli bir delilik haline dönüşüyordu.

Bu gece her Şey zümrüt rengine b r nm Ő t  ve balo salonu, spiral Şeklinde kıvrılan bitkilerle dolu uzun vazolar ve tavandan avizelerin etrafına sarkan süslü sarmaŐıklarla bir orman gibi dekore edilmişti.  nceki gecelerde olduğu gibi, cilalı oniks zemin, süslü Őamdanlardan fırlatılan mum ışığını yansıtıyor ve duvarları süsleyen duvar halılarının üzerine gölgeler düşürüyordu.

İçkileri servis ederken gözlerimi aşağıda tuttum. Önceleri mutfakta kalmaktan başka bir Şey istemezdim ama Şimdi mutfak olmak istediğim son yerd . Mutfaklar bana hiçbir Şey vermiyordu ama burada, korkunç hak kokusuna rağmen arka plana karıŐabilir, unutulabilirdim. Kendimi nerede olduğumu ve neden burada olduğumu unutmaya zorlarsam burada başarılı olabilirdim. Ne de olsa hayatım boyunca hizmet etmiştim.

Partiye katılanların hiçbiri dillerine dikkat etmedi. Ne kadar korkunç olursa olsun, prensin yarattığı ilginç bir fenomendi. Zaharya'nın dediğı gibi, yüzümüzü alırsanız insanlığımız da beraberinde gider. Bu insanlar için hareketli servis tepsilerinden başka bir Şey değıldik ve sanki hiçbir  nemimiz yokmuŐ gibi bizimle, bizim hakkımızda ve etrafımızda konuŐuyorlardı.

Bundan faydalandım, hasarlı kulaklarımın izin verdiği kadar yakından dinledim. Ama bir yerde asla uzun süre kalmamam gerektiğini öğrenmişim ve hareket etmeye, hizmet etmeye devam ettim. Belki de üzerimi örten tül gibi örtünün tek iyi yanı, hoş bir yüz taklidi yapmak zorunda kalmamamdı.

Gece boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissetmişim. Bazıları diğerlerinden daha uzun süre baktı, kaleye yeni eklenen kişiyi incelerken örtünün altından yüzümü seçmeye çalıştılar. Ama hava çok karanlıktı ve peçe bunu yapmalarına izin vermeyecek kadar opaktı.

Kulak misafiri olduğum konuşmaların çoğu prene ve halkına duyduğum öfkeyi körüklemekten ve savurgan zenginlikten duyduğum tiksintiyi pekiştirmekten başka bir işe yaramasa da, yanlarından geçerken söyledikleri bazı sözler son derece aydınlatıcıydı.

Prens burada beklediğimden çok daha az saygı görüyordu. Bu insanlar ondan korkuyorlardı elbette ama ondan *hoşlanıyor* gibi de görünmüyorlardı. Ona bağlıydılar ama şimdi bile, bu vebanın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişken, hareketsizliği en güvendiklerini bile rahatsız etmeye başlamış gibi görünüyordu. Unvanını alamamanın, dışarı çıkmasına izin verilmemesinin yarattığı hayal kırıklığı.

Çoğu önemsizdi ama her bir parçayı zihnimin derinliklerine sakladım. Şimdi hepsi mantıklı gelmeyebilirdi ama eninde sonunda birinin bir şey söyleyeceğini ve her şeyin yerli yerine oturacağını biliyordum. O zaman kardeşlerimin yaşamasını ve anneme verdiğim sözün tutulmasını sağlayabilirdim.

Mucizevi bir şekilde bu sefer beladan uzak kaldım ve çok geçmeden parti sona erdi. Önceki gecelerde olduğu gibi, eğlenenler arkalarından gelenleri pek umursamadılar ve ben de boşalan ve atılan bardakları toplamaya başladım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama dilimi kül kaplamadı. Arkamda kimin olduğunu görmek için dönmeden önce dikkatlice tepsiyi tutuşumu yeniden ayarladım.

Diğerleri hâlâ kefenlerinin içinde uçuşup dururken ve balo salonunun son sakinleri hâlâ dışarı süzülürken, Tallon önümde durmuş, hiç utanmadan maskesinin ardından bana bakıyordu. Yine bir yarım kafatası maskesiydi ama daha önce gördüklerimden farklıydı. Bu daha basitti, koyu yeşil renkteydi ve kenarlarında gümüş telkari vardı. Gümüş, gri gözlerini daha da delici hale getiriyordu.

Bardağını bana uzattı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Kaşlarımı çatarak tepsime ekledim. Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü ve başını arkaya eğip yüksek sesle güldü, ses neredeyse boş olan balo salonunda yankılandı ve geride kalanların dikkatini çekti. Dönerken çenem havada kaldı. Mutfaklara doğru geri çekilirken adımlarımı yavaş tuttum ve gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissetsem bile arkama bakmadım.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

A Kapımın çalınması beni şafak vakti uyandırdı. Daha yeni uyumuştum ve ziyaretçiyi görmezden gelmeyi düşünüyordum ki bir başka sinirli kapı sesi beni yataktan kaldırdı. Gözlerim kamaşarak kapıyı açtım.

Camelya, göğsünde bir zarf tutmuş, kaşlarını çatmış bir halde orada duruyordu.

Sözünü sakınmadan mektubu ellerime tutuşturdu.

Zarfı yırtıp açarken bakışlarını üzerimden ayırmadım, yüzünde zarfın içeriğine dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Zarfın ön yüzünde Emyl'e ait olduğunu hemen anladığım bir el yazısıyla sadece benim adım yazıyordu.

Harfler gözlerimi doldurdu, kelimeler ve cümleler oluşurken göğsüm sıkıştı.

Çok sayıda kelime vardı. Bana hayatımın en kötü haberini veren kelimeler. O öksürük bana veda ettiğinden beri duymaktan korktuğum ama duymayı beklediğim haber.

Rhyon kan vebasına yakalanmıştı.

Gözlerim cevap aramak için mektubu tekrar taradı ama tarihe takıldı. Mektubun tarihi iki gün öncesine, şatoya vardığım günün ertesine aitti. Kafamı kaldırdım. Kalbimde bunun doğru olduğunu, ayrıldığım gün duyduğum öksürüğün ne anlama geldiğini biliyordum. Ama onu burada görmek,

Emyl'in dağınık el yazısıyla, herkesin görebileceği şekilde... "Gitmem gerek. Gitmem gerek."

Çoktan ölmüş olabilir. Çok gençti. Veba onu normal yedi günden daha hızlı öldürürdü ve eğer ben ayrıldığımda zaten hastaysa, bu ona sadece üç gün, belki de dört gün bırakırdı. *Bana* da sadece üç gün kalmıştı. Yaldızlı duvarların sırlarının altına bakmak için kaleyi bilenlerin güvenini kazanmanın bir yolunu bulmaya çalışırken zaten çok fazla zaman harcamıştım. Çok uzun sürmüştü ve şimdi küçük kardeşim hatalarımın bedelini ödeyecekti.

Aklım başımdan gitti ve nefesimi tutamadım. Camelya orada öylece *durmuş* bana bakıyordu. Alaycı bir tavırla mektubu aramızdan yere bıraktım ve kıyafetlerimi çıkararak gardıroba koştum. Gardırobun altını karıştırdım, bir çanta aradım ama yoktu. Homurdanarak kapakları kapattım. Yanıma kıyafet almama gerek yoktu; idare edebilirdim. Bir an önce eve gitmem gerekiyordu.

Yerdeki giysileri karıştırarak temiz bir elbise giydim ve yolculuk için çorap ve bot aramaya başladım.

Emyl'in Rhyon'la ilgilenmesi mümkün değildi ve yaptığı ilk şeyin bana bir mektup göndermek olduğuna da pek güvenmiyordum. Kardeşimizin, biricik Rhyon'ımızın kan vebasına yakalandığını inkâr etmek için en az bir gün harcardı. Ama belirtileri iki gün önce göstermeye başlamış olsa ve Emyl hemen harekete geçmiş olsa bile çok geç olabilirdi. Rhyon gençti ve küçük bedeni bu hastalıkla benim ya da annemizin mücadele ettiği kadar uzun süre mücadele edemezdi.

"Odyssa, dur," dedi Camelya, aniden önüme geçip her iki kolumu da tutarak. "Nefes al. Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Mektupta ne yazıyordu?"

"En küçük kardeşimde veba var," dedim, kelimeleri yüksek sesle duyunca hıçkırıklarımı zorlukla bastırarak. Rhyon'da kan vebası olduğunu kabul etmek mideme bir darbe indirdi ve boğazımda yükselme tehdidi oluşturan safrayı yutmak zorunda kaldım. "Ona yardım edecek birine ihtiyacı var. Diğer kardeşim

-Gitmem gerek. Hemen gitmem gerek."

Camelya dudağını ısırđı, beni bu cehenneme getiren kendinden emin ve özgüvenli kadına hiç benzemiyordu. Ben ona odaklanmaya çalışırken kollarımı sıkıca kavradı. "Üzgünüm Odyssa. Ama kimsenin gitmesine izin yok."

Oda sanki üzerime kapanıyor gibiydi ama bu sefer duvarlar sallanmıyordu. Durduramadan boğazımdan bir hıçkırık koptu ve ardından gözyaşları geldi. Camelya bulanıklaştı ve sonra düşüyordum, bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Yere çakıldım ve belli belirsiz dizlerimin taşla temas etmesinin acısını hissettim ama bu hiçbir şeydi. Acı hiçbir şeydi.

Camelya yavaşça yanıma diz çöktü, bir eli geçici olarak sırtıma koydu. Ona bağırarak, dokunuşundan kurtulmak istiyordum ama başka birinin beni rahatlatması iyi hissettirdi. Bana sarılmasını, beni yatıştırmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim ama bunun olmayacağını biliyordum. Beni çok az tanıyordu, hatta bana düşkün bile değildi. Kendi kardeşlerim yalnızken, bu cehennemde acı çekerken, bir yabancıda teselli aramamalıydım. Çocukluğumdan beri kimse beni teselli etmemişti; o zaman buna ihtiyacım olmamıştı ve şimdi de buna ihtiyacım olmasına izin veremezdim.

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak ondan uzaklaştım. Gözyaşlarım hâlâ serbestçe akıyor, yanaklarımda ve boynumda sıcak izler bırakıyordu. "Özür dilerim Odyssa," diye tekrarladı.

"Kimse gidemez de ne demek?" Ben ağladım. "Corbyn beni almak için gitti, başkalarını almak için. Mutlaka bir çıkış yolu vardır! Geri dönmem gerek. Anlamıyorsunuz, o sadece bir *çocuk*."

"Anlıyorum," dedi. Sesi sertti ama acımasız değildi. "Sandığından çok daha fazla anlıyorum ve keşke sana yardım edebilseydim. Ama buradan ayrılamayız. Katıldığınızda bunu biliyordunuz."

"O sadece bir *çocuk*." Sesim kesildi ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Buz gibi bir dokunuş kalçama bastırdı ve bunu anlamak için bakmama gerek kalmadı.

kedi oradaydı. Gerçek olmasını, yüzümü kürküne gömüp gözyaşlarımı ıslatmasını ne kadar çok isterdim. Bir elimi soğuk noktaya koydum.

Hem Camelya hem de kedi ben ağlarken yanımda oturdular ve gözyaşlarım kuruyana ve sağ elimin parmakları kedinin varlığının soğukluğundan uyuşana kadar yanımda kaldılar.

"Her şey yoluna girecek Odyssa," dedi, sırtımı uzun uzun ovmaya devam ederek. "Öyle hissetmediğini biliyorum ve muhtemelen uzun bir süre de hissetmeyeceksin ama ölüm bir son değil."

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandım, ellerimin topuklarını acıyan gözlerime bastırarak. Ölüm Rhyon'u alamazdı, buna izin veremezdim. "O ölemez. Bu hiç adil değil. Bu o olmamalı."

İç çekti. "Hayır, bu adil değil canım. Ama hayat böyle."

Ellerimi indirirken hiçbir şey söylemedim ve bunun yerine gözlerimi hâlâ bacağıma yaslanmış olan kediden ayırmadım. Bana baktı, başını eğdi ve o kocaman sarı gözleriyle bana baktı.

"Eğer bir yanıt yazmak isterseniz, hemen gönderilmesini sağlayacağım."

Başımı kaldırdım. "Bir yanıt ne işe yarar ki? Kardeşim ölüyor ve sen beni bu cehenneme kilitledin!"

Gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi. "Odyssa. Bunu ben yapmadım."

"Bu kaledeki her bir kişi burada oturuyor ve dışarıdakileri umursamıyor. Kendi kanlarında boğularak ölenler umurlarında değil." Ayağa kalktım. "Çünkü burada, yaldızlı duvarlarınızın ve demir kapılarınızın ardında güvende olduğunuza inanıyorsunuz ama değilsiniz. Kendinizi daha iyi sanıyorsunuz ama değilsiniz. Ve bunu kanıtlamak için son nefesime kadar uğraşmam gerekse bile, prensin de benim kadar acı çektiğini bilerek mutlu bir şekilde öleceğim."

Gözleri daha da büyüdü ve hafifçe sağıma kaydı. Bakışlarımı ondan ayırmadım. Neye baktığını biliyordum, izlerimin bir kez daha derimden sıyrılıp havada yankılandığını hissedebiliyordum.

Hava enerjiyle çatırıyor, dilimde karıncalanıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gözleri arkamdaki bir şeye kaydı ve elini göğsüne bastırarak gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Oh, güzel, buradasın. Korkarım kendini kaybediyor. Yapabileceğin bir şey var mı?"

Arkamı döndüğümde kendimi bir kez daha Tallon'la yüz yüze buldum. İşaretlerime ve onları bedenimin dışında yansıtan dalgalı gölgelere bakarken artık yüzünde bir sırtma yoktu. Kaşları çatıldı ve eldivensiz elini bana doğru uzattı, kendi izleri derisinin altında dönüyor gibiydi. "Uyu, Odyssa."

Zihnim bilince tutunmaya, işaretlerinin nasıl hareket ettiğine ve *neler* olduğuna odaklanmaya çalıştı ama görüşümün kenarlarına siyahlık çöktü ve sonra düşüyordum, gözlerimi daha fazla açık tutamayacak kadar güçsüzdüm.

Farkındalığımın son kırıntılarında, Rhyon'a karşılık beni alması için Ölüm'e dua ettim.

Uyku iyice bastırıldığında sırtımda ve dizlerimin arkasında yumuşak bir baskı ve kulağıma değen ılık bir nefes hissettim. "Henüz vaktin gelmedi, küçük kurt. Şimdi uyu."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Buz gibi soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor, yanaklarıma düşen gözyaşlarımı donduruyordu. Burnumu ve kulaklarımı yaktı, dudaklarımı, dilimi ve gözlerimi kuruttu. Uğultu çığlık gibi geliyordu ama yine de,

Üzerinden adımları duyabiliyordum. "ODYSSA!"

Büyük bir rüzgâr beni geriye itti, dengemi bozdu ve yere yuvarlanmama neden oldu. Pürüzlü kayalar elbisemin içinden avuç içlerimi ve kalçalarımı kesti. Önümde, kararmış taştan bükülmüş kuleler yerden sivri dişler gibi yükseliyor, siyah gökyüzüne karşı uğursuz silüetler oluşturuyordu. Kayalıkların dibindeki gölgelerin arasından Rhyon çıktı, gece kıyafetlerini giymiş ve yalınayaktı, bu karanlık ve çürüme diyarında tamamen yersizdi.

"Rhyon," diye nefes aldım. Burada olmamalıydı; böyle bir yer onun için güvenli değildi. Ayrıca ayakkabısız ve paltosuz dışarı çıkması için hava çok soğuktu. "Hayır, burada olmamalısın."

Rüzgâr şimdi arkamdan esiyor, saçlarımı yüzüme savuruyor ve görüşümü engelliyordu. Çırpınarak öfkeyle rüzgâra doğru hamle yaptım ama Rhyon'ı önümde çömelmiş, başını eğmiş bana bakarken buldum. Genellikle kahkahalarla parlayan ve sıcak bir kehribar rengi olan gözleri simsiyah ve ruhsuzdu.

Ondan kaçmaya çalıştım ama daha önce orada olmayan sivri kayalara çarptığımda çığlık attım. "Ne yapıyorsun Rhyon?" "Burası benim yeni evim Odyssa. Beğenmedin mi?" Kanlı dişlerini ve diş etlerini göstererek bana gülümsedi. "Gel oyna, Odyssa. O zaman biz de hep birlikte olacağız. Sen, annem ve ben."

"Peki ya Emyl?"

Mırıldanırken küçük parmaklarıyla omzumdaki Ölüm izlerimi takip etti. Dokunuşu buz gibiydi, çizgileri takip ederken tenimde soğuk ateşten izler yakıyordu. "Ama önce bunların gitmesi gerekecek. Sonra gelip benimle oynayabilirsin."

Bir sonraki nefeste tırnaklarını sivriltti ve etimin derinliklerine batırdı.

Bir ÇIĞLIKLA UYANDIM, nefes nefese yataktan kalktım ve yere düştüm. Omzum yanıyordu ve onu tutmaya çalıştıkça parmaklarım kanla kayganlaşıyordu. Ayağa kalkmaya çalışıp başaramayınca panik kalbimi sıkıştırdı ama her seferinde bacaklarım beni tutamayacak kadar güçsüzdü.

Kapı pat diye açıldı ve perdeler aralanıp gözlerimi yakan parlak gün ışığını içeri aldı. Gözlerimi kısarak içeri kimin girdiğini görmeye çalıştım.

"Aman Tanrım." Bu yumuşak sözleri, çarşafımın omzuma bastırılması ve alnımda nasırlı bir el hissi takip etti. Sonunda gözlerim önümde eğilenin Zaharya olduğunu görecektik kadar düzeldi. "Ne oldu?"

Hâlâ nefes alamıyordum, sesimin konuşacağına ya da bedenimin beni dinleyeceğine güvenemiyordum. Bu bir *rüyaydı*, ama neden beni o çorak hiçlik diyarında bıraktığı gibi, omzum kanlar içinde yerde yatıyordum?

Boğazımdaki safra yükseldi ve Zaharya'dan uzaklaştım, çırpındım ve kusmadan önce zar zor tuvalete ulaştım.

Kasıldıkça tükürük ve kusmuk damlaları saçlarıma yapışıyor, acı bir başka mide bulantısı dalgasına yol açtığı için saçlarımı çekemiyordum.

Enseme dokunan serin bir bez önce irkilmeme sonra da tekrar kusmama neden oldu. Zaharya'nın çevik parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru çekti ve büküp enseme sabitlerken hissettim. Bir şeyler söylüyordu ama kendi nefes alıp verişlerimden duyamıyordum.

Vücudum bir önceki gün tükettiğim her şeyi ve daha fazlasını dışarı atmayı bitirene kadar saatler geçmiş gibi geldi. Ama sonunda, titreyen uzuvlarımla tuvaletten uzağa düştüm ve duvara yaslandım.

Zaharya boynumdaki bezi değiştirdi ve bir başkasını yüzüme getirerek çenemi ve yanaklarımı sildi. Gözlerimi açmaya çalışmak ıstırap gibi geliyordu, bu yüzden sonsuz karanlıkta kaldım. Zaten onun bana nasıl baktığını görmek istemiyordum.

"Bu sık sık olur mu?" diye sordu beni temizlemeye devam ederken. Bezi yüzümden çekip küvete attı ve geri dönmeye önce lavaboda başka bir bezi ıslatmak için ayağa kalktı. Bunu omzumu silmek için kullandı. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

"I-" Sesim mırıltıdan başka bir şey değildi ve boğazım acıyordu. İçimi çektim, başımı arkaya yasladım ve bir kez daha gözlerimi açmaya çalıştım. Bu sefer biraz daha başarılıydı ve omzumu silerken yüzündeki endişeyi bir an için fark ettim. Gözlerimi tekrar sıkarak kapattım. "Hastalandığımdan beri kâbus görüyorum." Boğazımı temizledim, acıdan yüzüm buruştu. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı."

Bez, boynumun omzumla birleştiği yerde tenimde durakladı. Sesi dikkatlice nötrdü. "Ne hakkında kabuslar?"

Kuru dudaklarımı yaladım ve yutkundum, ağzıma ve boğazıma tekrar nem kazandırmaya çalıştım. Ona gerçeği söylemek, özellikle de daha önce söylediklerini duyduktan sonra, aptallık olurdu. Ama o da benim gibi hayatta kalmaya çalışıyordu.

Sessizliğimi bir cevap olarak kabul ederek ayağa kalktı ve bezi yanına aldı.

"Bekle," diye seslendim, acıyarak arkasından uzandım. Ona söyleyecektim, yalnız olmadığım sürece ne isterse söyleyecektim. Hâlâ yüzünü görebiliyor, ellerini ellerimde hissedebiliyordum ve yorgunluktan bile olsa tekrar uykuya dalarsam neler olacağından korkuyordum.

"Gitmiyorum," diye seslendi yatak odama geri dönerken. Sadece bir dakika sonra, ellerime bir bardak tutuşturarak geri döndü. "Al. Bunu yavaşça iç."

Midem tekrar isyan etmesin diye küçük yudumlar almaya çalıştım ama soğuk su dilimde ve boğazımda mutluluk hissi yarattı.

Elimden çekip aldı ve yanımda yere koydu. "Bu kadar yeter; hasta olacaksın." Nazik parmakları omzumu dürttü ve yırtık etimin üzerinde gezindiklerini hissettim. Kendimi ona bakmaya zorlayamıyordum ama tıpkı rüyamda yaptığı gibi Ölüm izlerimin desenlerini takip edeceğini biliyordum. Bu bir rüya mıydı? Artık anlayamıyordum. "Ne oldu Odyssa? Camelya hasta olduğunu söyledi. Seni dinlememi istedi."

Öfke alevlenmeye çalıştı ama mektubu okumanın verdiği üzüntü karşısında söndü ve sessizliğe gömüldü. Boğazımı tekrar temizledim, kusmuğun hala dilimin arkasına yapışan buruk tadını yuttum. "Bana bir mektup getirdi. En küçük kardeşime kan vebasısı bulaşmış."

Dudaklarından ağır bir iç çekiş çıktı ve yanımda yere oturana kadar ayaklarını sürüyerek yürüdü, sırtımız duvara dönüktü. "Bunu duyduğuma üzüldüm Odyssa. Onlara bakmaya çalışmak için burada olduğunu biliyorum."

"Hepinize kendimi henüz kanıtlayamadığımı ve sizi tehlikeye atacağıma inandığınızı biliyorum. şarap mahzenlerine gittiğim o gün hepinizin konuşmalarını duydum," dedim. Gözleri büyüdü ama devam ettim. "Küçük kardeşlerim için her şeyi yapacağımı bilmenizi isterim. *Herhangi bir şey.* Onlara yaşama şansı vermek için buraya gelmeyi seçmiş olmama rağmen, her gün acı çekiyorum.

an. O mektubu okumak ve en küçüğünün-" Sesim kesildi ve yanan gözyaşlarımı yuttum. "Hepiniz öyle olmadığımı düşünebilirsiniz ama söz veriyorum deniyorum ve son nefesime kadar denemeye devam edeceğim. Arkadaş olmak istemiyorum ama anlayış istiyorum. Kimseyi bilerek tehlikeye atmam."

Bir an sessizlik oldu. Sonra, nihayet: "Anlıyorum. Buraya alışmanın nasıl bir şey olduğunu hepimiz biliyoruz. Aslında her şey başladığından beri hepimiz buraya kilitlendik ve belki de fazla duygusuzlaştık."

Büyük bir zafer sayılmazdı ama banyomun zemininde otururken içinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, bir anlaşmaya vardığımız için memnundum. Rüya zihnimde tekrar canlandı ve gözlerimi öyle sıkıca kapattım ki yıldız patlamaları görüşümde dans etti.

"Kabusunuz ne hakkındaydı?" diye sordu.

Derin nefesler genellikle sakinleştiriciydi ama şimdi ciğerlerimi ürpertiyor ve titretiyordu. Sığ nefeslere geçtim, nefesim göğsümde yükseliyordu.

"Hastayken halüsinasyonlardan muzdariptim. Annem ateşten olduğunu düşünüyordu ama canlı rüyalar görüyordum, çılgık atan bedenler ve Ruh Gölgelelerinden başka bir şey olmayan soğuk ve kasvetli toprakların, kan nehirlerinin üzerinde yükselen uçurumların ve sizi yaktığında soğuk hissettirecek kadar sıcak olan ateşin kâbuslarını görüyordum." Ellerimi kucağımda yumruk yaparak başımı salladım. "Bunun öleceğim anlamına geldiğini, geleceğimin ne getireceğini gördüğümü sanıyordum. İyileştikten beri sürekli o yerle ilgili kâbuslar görüyorum. İçlerinde ne olduğunu unutuyorum ama ortam hep aynı." Omzumdaki sancıya aldırmadan başımı çevirip ona baktım. "Bu gece rüyamda kardeşimin o yerde olduğunu gördüm."

"Bu kabusu ilk kez mi görüyorsun?" diye sordu. "Kardeşin oradayken mi?"

"Evet."

"Onlarda daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?" Durakladı. "Sonya'nın sana bir mesaj göndermeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bilgelik tanrıçası kesinlikle daha nazik olurdu. Kardeşimin kaderini bana söyleyen biri varsa o da Kalyx'tir."

Dudağını ısırdı. Tanrılardan uzun zamandır ümidimi kesmiştim ama Zaharya, görünüşe bakılırsa, onlardan nefret etmek yerine hâlâ saygı duyulan bir yerden geliyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun? Tanrıların bu kadar acımasız olabileceğine?"

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama eğer gerçeklerse, hâlâ bizimlelerse, şu anda bizi umursadıklarına inanmakta çok zorlanıyorum. Eğer umursuyor olsalardı, mutlaka müdahale ederlerdi, değil mi?" Cevap vermeyince içimi çektim. "Bu kaleye ailemi doyurmak için geldim. Gerçekten bir tedavi olup olmadığını ya da bunun sadece şehir dedikodusu olup olmadığını öğrenmeye çalıştım. Ve şimdi hepsi boşa gitti, yine de gidemiyorum."

"Tedavi var."

"Biliyorum," dedim, bakışlarını karşılamak için kucağımdan başımı kaldırarak. "Partide konuşulanlara kulak misafiri oldum. Bu yüzden dinlemek için durdum."

Başını duvara yasladı, çenesini indirip ayağa kalkmadan önce bir an gözlerini kapattı. Beni yerden kaldırmak için elini uzattı, ani hareketin getirdiği baş dönmesiyle tökezlediğimde ön kolumu sıkıca kavradı. "Yaralarını temizlememiz gerekiyor. Bunu sık sık yapar mısın? Rüyalarında kendini incitir misin?"

Bu gece ortaya döktüğüm pek çok gerçeğe rağmen, bu konuda kendimi tuttum. Daha önce Ruh Gölgeleleri ya da halüsinasyonlar konusunda bana inanmış olabilirdi ama ona rüyamda küçük kardeşim tarafından yaralandığımı ve sonra aynı yaralarla uyandığımı söyleseydim... Hakkımda neler fısıldanacağını bilmek için görme yeteneğine sahip olmama gerek yoktu. "Daha önce hiç."

Mırıldanarak yanıımızdaki dolaba uzandı ve orada olduğunu bilmediğim ahşap bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içinden sargı bezleri ve çeşitli şişeler çıkardı. Gözleri bakışlarımı takip etti. "Şarap mahzeni hakkında yalan söylediğini bu şekilde anladık."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

Kutuya doğru başını salladı. "Elinizi kestikten sonra revire gittiğinizi söylemişsiniz. Ama kalede revir yok. Ya da en azından bize bakacak bir revir yok. Odalarımızda bu kitler var ve bunlarla tedavi edilemeyen bir şey... o zaman tedavi edilemez." Şişelerden birindeki berrak sıvıyı bir pamuk tomarının üzerine döktü ve omzuma bastırdı.

Çıkardığım nefes tüm vücudumu titretti ve ondan uzaklaştım, ateş hissi yarayı ve kasın derinliklerini yakarken nefes nefese kaldım. Kendimi toparlayamadan yaramın üzerine bir bandaj yapıştırmaya başladı.

"Elini kimin diktiğini sormayacağım. İçimde zaten bildiğime dair bir his var." Her şeyi kutuya geri koyarken şişeler tıkırdadı. "O yüzden sana bir kez daha hatırlatayım: Burada hiç arkadaşın yok Odyssa. Kimseye güvenmemelisin, özellikle de balo salonuna kendi isteğinle ve bir işin parçası olarak girmeyenlere."

Dudağımı çiğnedim. "Tedavinin nerede tutulduğunu biliyor musun?"

Uzun süre acı çekerek iç geçirdi. "Soracağımı biliyordum."

"Hikayeni bilmiyorum Zaharya, ama benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

"Tam olarak senin yerinde olmayabilirim, ama olanların kaderini gördüm ve sen de aynı yolu izliyorsun." Kutuyu dolaba geri koymak için eğildi ve kapıyı çarparak kapattı. "Ve hepsi bunun için öldürüldü."

"Lütfen."

Ayağa kalktıktan sonra bir süre bana baktı, gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. Ürkmedim ya da tereddüt etmedim ve bakışlarını üzerimde tuttum. Bir iç çekiş daha ve omuzları çöktü. "Prens tedavi için bir bedel talep ediyor. Ve

çok azı bunu ödemeye istekli oldu ya da ödeyebildi." Uzun parmağı uzandı ve göğüs kemiğime dokundu. "Ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Gitmek üzereyken elim bileğini tutmak için dışarı fırladı. "Onu almam gerek, Zaharya. Bedeli ne olursa olsun ödeyeceğim."

Bana hüznle gülümsedi. "Hep böyle derler ama nedense kimse tedaviyle geri dönmez." Elimden kurtularak yanağımı okşadı. "Tek yapabileceğin umut etmek Odyssa. Sen kurtulduğun için ailenin de kurtulacağını ummak. Kederinin dikkatini dağıtmasına izin veremezsin, burada olmaz. Bu kale, bu insanlar, kederini bir silaha dönüştürecek ve sana karşı seve seve kullanacaklardır. Onlara bu şansı verme."

Onu sessizce kapıya kadar takip ettim, zihnimde uçuşan kelimeleri anlamaya çalıştım ama başaramadım.

"Biraz daha dinlenmeye çalış," dedi. "Baloya hazırlanma zamanı geldiğinde seni uyandıracam."

Kapı arkasından usulca kapandı ve ben bu odanın içinde, bu şatonun içinde, kâbuslarımın içinde sıkışıp kaldım. Omzum sızladı ve özlemle yatağa baktım ama gözlerimi tekrar kapatırsam görecekim tek şeyin Rhyon'un kanla kaplı yüzü olacağını biliyordum. Ve buna tekrar katlanmaya dayanamazdım.

Gardırobu açarak geceliğimi çıkardım ve düz siyah, yere kadar uzanan, uzun kollu bir elbise giydim.

Hayır, bu gece uyku bana tekrar gelmeyecekti. Ve eğer gelirse, daha önce yaptığım gibi çılgılık atarak onu gönderirdim.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

D Uygunun kolay ya da huzurlu gelmeyeceğini bilmeme rağmen dinlenmeye çalıştım. Ama ne zaman gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya başlasam, çığlıkların ve ulumaların yankılarıyla geri dönüyordum

Rüzgar.

Midem çalkalandı, içimdeki acı ve ıstırap mide bulantısına yol açtı. Kardeşimi, küçük kardeşimi o yerde görmeyi hiç istememiştim. Yine de orada çok rahat, çok huzurlu görünüyordu. Onu bir daha görürsem, sadece o halini göreceğimden korkuyordum. Boğazım yanıyor ve derim çok gergin hissediyordum. Kendi göğsümün içinden pençelerimle çıkmak istedim.

Balkon davetkâr görünüyordu ve belki temiz hava yardımcı olabilirdi. Ama perdeleri çekip kapıyı açtığımda, kırmızıya çalan gökyüzü ve vebanın farklı türden bir kurbanı olan birinin belli belirsiz çığlıklarını taşıyan rüzgârla karşılaştım.

Kapıları kapattım ve perdeleri sıkıca çekerek odayı bir kez daha karanlığa gömdüm.

Annemin bedeninin anısı zihnime yapıştı. Gözlerini bir daha asla açamayacağını bile bile onun gevşek bedenini temizleme anısı. Umutsuzca başka bir şey düşünmeye çalıştım, bir gece önceki balo salonunu, dekorun neye benzediğini ve insanların giydiği kıyafetleri hatırlamaya çalıştım, ama hiçbir şey yapışmadı, hiçbir şey bu görüntüyü dışarı çıkarmadı.

Emyl ile aramızdaki ayrılık sözlerine rağmen, bu deneyim kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir şeydi. Rhyon'un küçük bedenini temizlemek ve sarmak zorunda kalmasını, küçük kardeşimizi krematoryuma götürmesini ve bir kavanozun içinde geri getirmesini istemedim.

Annem benden kardeşlerimi korumamı, onlara bakmamı istemişti ve ben onun bedeni alındığından beri başarısız olmaktan başka bir şey yapmadım. Bir çözüm bulmak için *zamanım* olacağını, herkesin burnunun dibinde kaleyi tuğla tuğla parçalamadan önce yerleşip kaleye entegre olabileceğimi düşünmüştüm.

Ama kader vefasızdı ve ölüm acımasızdı. Rhyon'un zamanı yoktu.

Ayakkabılarımı giyerek odamdan çıktım. Bu şatonun sakladığı sırları, prensin tedaviyi nerede tuttuğunu, duvarlardan kendim çıkarmak zorunda kalsam da bulacaktım. Zaharya bedelini ödemeye razı olmayacağımı söylemişti ama beni tanımıyordu. Sevdiklerim için ne kadar fedakârlık yapabileceğimi bilmiyordu.

Ben zaten ölümle dans etmiştim. Ondan korkmadım.

Zaharya'nın bahsettiği revir, yani hoş karşılanmadığımız revir, bana bir tedaviyi saklamak için en mantıklı yer gibi göründü. Ama yine de, eğer prens her şeyi olduğu gibi bunu da saklıyorsa, belki de aramaya onun kulesinden başlamak en iyisi olacaktı. Kararsızlık, koridordaki kavşakta adımlarımın duraksamasına neden oldu.

Karar veremeden sesler koridorda yankılandı ve ben de bir oyuğa doğru geri çekildim. Her kimse saniyeler içinde koridorda olacaktı ve görünmeden kaçmak için çok uzun ve boş bir alandı. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve bir an için gelen her kimse onu duyabileceğinden korktum. Elimini ağzıma bastırarak duvara doğru geri çekildim ve taş zeminde ayak sesleri duyulurken kendimi mümkün olduğunca gölgelerin içine doğru ittim. Sanki çoktan gelmişler gibiydi ama ayak sesleri hâlâ yaklaşıyordu.

Üst dudağımda boncuk boncuk ter vardı, her zaman en uygunsuz zamanlarda gelen ve ağzınızın köşesine doğru yuvarlanan o soğuk ter,

tuzlu ve nemli.

Ayak sesleri oyuğa yaklaştıklarında yavaşlayarak durdu, ancak kimse geçmemişti. Boğazımın arkasındaki safra yandı. Dirseklerimi kaburgalarımın içine soktum, hareket omzumdaki yaraları çekiştirirken dudağımı ısırdım.

"Ne oldu?"

Derin bir ses mırıldandı. Her zamankinden daha yüksek sesle iki adım daha atıldı ve ben nefes almayı tamamen bıraktım.

Geri çekildiler. "Bir şey duyduğumu sandım."

Tanıdık sesle gözlerim açıldı ve sarsılmamak için vücudumdaki tüm kasları germek zorunda kaldım. Elbette Tallon buradaydı, elbette beni bulan o olacaktı. Bakmaya cesaret edemedim ama muhtemelen Ruh Gölgesi kedisi yakınlardaydı ve ona tam olarak nerede olduğumu söylüyordu. Şimdi tek soru, yanında kim varsa beni ona gösterip göstermeyeceğiydi. Bir erkek sesi olduğu kesindi ama tanıdığım bir ses değildi. Bu noktada herhangi birini tanıyabileceğimden değil. Ama Tallon'un sesi açıktı, zengin ve karanlıktı.

"Kimse *uyanık* değil, Tallon. Muhtemelen sadece şatodaydı." Tallon'un arkadaşından eğlenen bir huff geldi. "Yine de lütfen araştırın. Olmamanız gereken yerleri kurcalamanızın hoşunuza gittiğini biliyorsunuz."

Tallon'dan bir yanıt gelmedi ama ayak sesleri yeniden başladı ve sonunda geçip gittiler. Tallon başını oyuğa çevirmedi, Tallon'un uzun gövdesi tarafından gizlenen arkadaşı da öyle, ama geçerken ağzının köşesini kaldıran gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Burada olduğumu biliyordu.

Ancak ayak sesleri azalıp da koridorun sonuna yaklaştıklarında nefesimi bıraktım, havayı içime çektim ve titreyen elimi ağızımdan uzaklaştırdım.

Kalçalarım titredi ve dik durmak için sırtımdaki sert taşa tutundum. Görünüşe göre kaleye olan yolculuğum

Gece. Artık Tallon dışarıda olduğumu bildiğine göre, devam etmeme izin vereceğinden çok şüpheliydim. Her ne yapıyorsa bitirdiğinde, beni arayıp bulacaktı. Ve ben onun tarafından aranmak istemiyordum.

Kül ve duman dilimin üzerinde patladı, ani tadın kalınlığıyla öğürmemeye neden oldu. Buz gibi bir parmak boynumun kenarından aşağıya doğru indiğinde, yakıcı ve acı tadı yutmaya ancak vakit bulabildim.

Arkamdaki duvardan ürkererek tökezledim, kendi ayaklarıma takılıp yere düştüm ve çılgılığımı bastırmak için yanağımı ısırdım. Tallon ve arkadaşı henüz beni duymayacak kadar uzakta değillerdi. Gözlerim dönüp dönmediklerini anlamak için yana kaydı ama başımı öne eğmedim, az önce bastırıldığım taştan çıkan Ruh Gölgesi'ne odaklandım.

Katılaştıkça bir kadın şeklini aldı, ama diğerleri gibi peşimden gelmek yerine başını eğdi ve baktı. Ağzı açıldı ve dudakları hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Aniden konuşmayı kesti ve başını diğer tarafa eğerek kaşlarını çatı.

Yavaşça, o beni izlerken ve ben onu izlerken, kendimi yerden kaldırdım. Elbisesi kefenlerin altında giydiklerimize benziyordu, ince askılı ve ipeksiydi, göğüs kemiğinden ayak bileğine kadar uzanıyordu. Uzun saçları kalçalarına kadar iniyordu. Ama gözüme çarpan boynuydu. Neredeyse kulaktan kulağa uzanan geniş bir kesik boğazının tamamını kaplıyordu.

Neler olduğunu anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Konuşmamak için dilimi ısırarak yavaşça geri çekildim. Ona sormak istedim, boğazını kimin kestiğini sormak istedim. Ama çarpan kalbimin derinliklerinde ve midemin çukurunda cevabı biliyordum.

Sarsıntılı hareketlerle yavaşça bana doğru uzandı. Vücudum kaçmam için bağıırıyordu, hem elimdeki hem de omzumdaki yaralar hızla atan kalbimle birlikte zonkluyordu. Ama varlığımın her zerresi ne olacağını, onun ne istediğini görmek istiyordu.

Ağızı açıldı ve sonra beklemediğim bir çabuklukla bana doğru koştu ve temas ettiğinde yakıcı bir soğuk üzerime çöktü. Nefes nefese, koridorda geriye doğru tökezledim ve buz gibi acının yerleştiği göğsümü tuttum.

Bir anda görüşüm bembeyaz oldu ve iliklerime kadar işleyen bir korku hissi beni olduğum yerde taşlaştırdı. Öfke, keder, korku hepsi dönüşümlü olarak içimde dolaşıyor, başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde birbiri ardına değişiyordu. Benim olmayan, hiç gitmediğim yerlerden ve hiç tanışmadığım insanlardan kısa anılar zihnimden geçti.

Vücudumu hissediyordum, arkamdan birinin yaklaştığının farkındaydım ama hiçbir şey yapamıyordum. Hareketlerim benim kontrolümde değildi. Bedenim benim değildi.

Sert eller arkamdan belime dolandı. "Çık onun içinden. Şimdi."

Buz derimin altında kıvrandı, etimin altında titreşti ve boğazıma doğru yükseldi. Daha da yukarı çıktıkça öğürdüm ve öğürdüm, tanıdık duygular ama tanıdık olmayan anılar zihnimde tekrar tekrar, şimdi daha hızlı dönerken dilimin dibinde yanıyordu.

"Şimdi dedim."

Komutla birlikte yakıcı soğuk tüm enerjimi de alarak yok oldu ve görüşümde siyah yıldızlar dans ederken yere yığıldım. Belimdeki eller beni yakaladı ve ben sallanırken vücut ağırlığımı kavradı. Bedenime geri döndüğümde, aynı anda hem üşüdüğümü hem de çok sıcak olduğumu hissettim.

Her kimse, beni kurtarmıştı ve daha da önemlisi, sırtıma yaslanmış sıcacıktı. Ciğerlerime işlemiş gibi hissettiğim soğuğu kovmaya çalışarak sıcaklığa yaslandım. Zihnim bulanıktı, sanki biri üzerine bir battaniye çekmiş ve benden onun arkasını görmemi istiyordu. Tek odaklanabildiğim şey o sıcaklık ve panik, öfke ve kayıp hissiydi.

Sıcaklık guruldadı ve bir parmak boynumun yan tarafında, Ruh Gölgesi'nin izlediği yolun aynısını izledi. "Kesinlikle baş belasısın, değil mi küçük kurt?"

Zihnim nihayet arkamdaki sıcaklığın kim olduğunu anladığında konuşmak, ondan uzaklaşmak istedim ama o çok sıcaktı ve ben hâlâ çok üşüyordum. Zihnim bulanıktı, kelimeler ben onları kavrayıp yüksek sesle söyleyemeden uçup gidiyordu. Kemiklerime yoğun bir ağrı yerleşti ve göz kapaklarım aniden yüz kilo ağırlığında gibi hissettim. Belki de bir an için sıcaklığa yaslanmalıydım. Sadece bir an, sonra onu iter ve sorgulardım.

Sonrasında tek gördüğüm tavandı ve ardından karanlık bir kez daha çöktü.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

I çan sesleriyle uyandım. Çanlar öğle vakti olduğunu söylüyordu. Başım, ağzımda kurumuş pamukla doldurulmuş gibi bulanık hissediyordum. Pencerenin önündeki giysiler hışırdadı ve ben donakaldım, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir anda anılar zihnime hücum etti, nefes nefese kalana ve ellerimi gözlerime bastırmak için ayağa fırlayana kadar birbiri ardına.

"Güzel, uyanmışsın."

Hem avucumdaki hem de omzumdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak dizlerimi battaniyenin altında göğsüme çektim ve Tallon'un en başta beni battaniyenin altına koyma zahmetine katlanmasına aldırmış etmedim. Omzumdaki yaranın etrafındaki deri gergin ve kaşınıyor gibiydi. Bir elimi yüzümden indirerek yarayı hafifçe yokladım, hassas ve sıcak deriye dokunduğumda tısladım.

"Yaralanmaya oldukça meyilli görünüyorsun, küçük kurt." Tallon yatağın yanında durdu. Her nasılsa, hem dudaklarını şakacı bir şekilde bükerek hem de kaşlarını endişeyle çatarak bana bakmayı başardı. "Bu korkunç yarayı nasıl aldın? Dün geceki baloda böyle bir yaran yoktu."

Zihnim ona gerçeği söyleme hatasına düşecek kadar bulanık değildi. Ya da neden bana bunu bilecek kadar yakından baktığını soracak kadar.

"Bana neler oluyor?"

"Bana öyle geliyor ki birileri sizi koruyucu kılıflara sarmalı ve kendinize zarar veremeyeceğiniz bir odaya kilitlemeli."

Battaniyeleri üzerimden atarak yataktan kalktım. Yolumu kesti ve kıpırdamadı, dudaklarının kenarıyla birlikte bir kaşını da yukarı kaldırdı. Bir meydan okuma. Gözlerimi kısarak geri çekilmedim ya da etrafından dolaşmadım, bunun yerine önümün onunkine gereğinden fazla yaklaşmasını sağladım. Keskin nefesini içime çektiğimde zafer kazanmışçasına yanağımın içini ısırdım.

Ama onu yenmenin verdiği küçük sevinç kırıntısı kısa sürdü. "Ruh Gölgeleleri neden buraya peşimden geliyor?"

Aramızdaki oda sessizleşti ve hareketsizleşti ve bir an için bana bakarken nefes almayı bıraktığına ikna oldum. Cebine uzanarak küçük bir kutu çıkardı. Açtığında lavanta, nane ve hafif baharatlı bir şeyin kokusu odayı doldurdu. Tenekeyi bana doğru kaldırdı ve içindeki kalın macuna bir parmağını daldırdı.

"Sana dokunabilir miyim Odyssa? Bu yardımcı olacaktır," dedi omzuma doğru başını sallayarak.

Bir anlık tereddütten sonra başımı salladım ve macunu sürmesine izin verdim. Hafifçe acıdı ve sonra soğuk bir yanmaya dönüştü ve çoğunlukla uyuşana kadar oradaki zonklama ve gerginliği hafifletti. Macunun içinde ne olduğunu bilmiyordum ama bu kadar yardımcı olduysa, muhtemelen sormak istemeyeceğimi de biliyordum.

"Bunu sen mi temizledin?" "Zaharya temizledi."

Eli dondu, parmakları hâlâ tenimdeydi. "Buna o mu sebep oldu?"

"Hayır."

Bekledi, ama sonunda daha fazla bir şey teklif etmeyeceğimi kabul etmiş gibiydi ve yaranın tamamı hoş bir şekilde uyuşana kadar devam etti. Sonra benim elimi tuttu ve oradaki düzgün dikişlerin üzerine de ince bir tabaka macun sürdü. Ellerini pantolonunun kenarlarına silerek kutuyu tekrar cebine soktu.

"Daha önce bir soru sormuştum," diye hatırlattım kaşlarımı kaldırarak. "Ruh Gölgeleleri neden benimle bu kadar ilgileniyor? Şehirde yaşarken hiç böyle bir sorunum olmamıştı. Kalede farklı olan ne?"

Gözleri karardı, sabah sisi grisi derinleşerek fırtına bulutlarının rengine dönüştü. Benden uzaklaştı, ağır adımlarla balkon kapısına doğru ilerledi. Bana döndüğünde ellerini ceplerine soktu ve şehre baktı. "Bu kalede farklı olan çok şey var, küçük kurt. Çok fazla."

Gözlerim kısıldı. Çenemdeki ani gerginliği hafifletmek için boynumu yuvarladım ve onu balkona kadar takip ettim. Görmezden gelinemezdim, bu sefer olmazdı. Bir şeyler biliyordu ve eğer tehlikedeysen -en azından normalden daha tehlikeliysem- bunu bilmeyi hak ediyordum. Onu geri döndürmek için omzundan tuttuğumda, gömleğinin siyah ipeğine uzanan solgun elimde siyah Ölüm izleri belirgin bir şekilde duruyordu. Kolayca geldi, kollarını kavuşturdu ve elimi omzundan silerken bir adım geri çekildi.

"*Neler oluyor?*" Gözlerim yüzünde bana bir cevap, bir ipucu verecek herhangi bir şey ararken, bu Ruh Gölgelelerinin neden bana zarar vermeye çalıştığını, bu kalenin neden kanımı tatmaya kararlı görüldüğünü sordum.

"Dün geceki balodan sonra biraz kötü haber aldınız, değil mi?"

"Evet," dedim yavaşça. Emyl'in parşömen üzerindeki el yazısı şok edici bir netlikle gözümün önüne geldi ve hâlâ kafamın içinde olduğunu fark etmediğim sisi dağıttı. Kafamı sallayarak sisi biraz daha dağıttım. "Evet, ben yazdım. En küçük kardeşim kan vebasına yakalandı. I-" Dudağımı ısırdım, sözümü kestim.

"Kabus mu gördün? Bu şekilde mi yaralandın?" Sözleri yumuşaktı, bana bakarken başı hafifçe yana eğilmişti. Alnındaki çizgiler düzelmişti ama bir an için o gri gözlerinde başka bir şey parladı. Neredeyse bir uyarı. Ama buna rağmen, Zaharya'nın aksine, ifadesinin kabus sırasında kendime zarar verdiğimi ima etmediğini fark etmeden edemedim.

"I-" Başımı tekrar salladım, burnumun kenarını sıkarak dikkatimi bir kez daha dağıtmasına izin vermek istemedim. "Hayır, hayır. Beni koridorda bulduktan sonra odama geri getirdin. O Ruh Gölgesi *içimdeydi* Tallon. Nasıl? Bana neler oluyor?"

Bana özenle yapılmış bir maskeyle baktı ama bu maske süslü gümüş ve telkâri yerine deri ve kastan yapılmıştı. Hiçbir şey söylemedi.

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım, anıları ve sarmalandıkları bulanıklığı aşmaya çalıştım. "Bana gerçeği söyle, Tallon."

Ellerimi başımdan aşağı çekti, sol elini aramızda tutup diğerini bıraktı. "Bana bak Odyssa," dedi. Bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "Kabusunda ne oldu?"

Bakışlarımı kısmıştım. "Bir gerçeğe karşılık bir gerçek, o zaman?"

Dudağındaki bir kıvrım maskesini kırdı ve başını eğdi. "Elbette. Önce sen."

"Kardeşim öldü ve sonra onun Ruh Gölgesi tırnaklarını etime geçirdi ve onu parçaladı. Onunla kalmamı istedi." Elimden geldiğince duygusuzdu - kesinlikle gerçekler ve seyrek olanlar- ama yine de sesimin nasıl titrediğini duydum. Omuzlarımı geriye attım ve gözleriyle buluştum. "Senin sıran."

"Odyssa, gerçekten," dedi. Elimi bırakarak çenemi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. "Bu kaledeki Ruh Gölgeleleri'nin neden senin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir gerçeğe karşılık bir gerçeği kabul ettin, Tallon."

"Sana doğruyu söylüyorum." Bana baktı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Bir an için, her neyse bu numarayı bırakıp *tüm* gerçeği söyleyeceğine ikna oldum ama yüzü sertleşti ve gözlerini bir şey kapatıp donuk ve cansız hale getirdi. "Belki de bir doktora görünmeniz gerekiyordur. Prens, çalışanlarından birinin evinde saldırıya uğradığı halsinasyonunu görüp görmediğini bilmeli."

Geriye doğru sarsıldım, öfke yüzümü ısıttı ve onun ani değişimindeki kafa karışıklığını bastırdı. Kâbus ve Ruh Gölgeleri zaten zihnimde tahribat yaratmıştı, şimdi de bu. Eğer olmak istediği kişi buysa, bu soğuk ve kayıtsız varlık, o zaman ben de karşılık verebilirdim. Ellerimi arkamda birleştirdim ve çenemi kaldırdım, yüzümdeki ifadenin düştüğünü hissettim.

Gözleri hafifçe kısıldı ama ifadesi değişmedi.

"Revir hizmetkârlar için değildir. Gerçi bunu bildiğinizi düşünüyorum." "Biliyor muyum?"

Mırıldandım. "Nasıl yapmayacağınızı anlayamıyorum. Prensle bu kadar yakın olduğunuza göre."

Uzun bir süre bana baktı. Hareket edip bir kez daha alanımı işgal ederek yanıma yaklaştığında neredeyse sırayacaktım, bana bakarken omuzlarımız buluştu. "Ne güzel bir maske takmışsın, küçük kurt."

"Maske takmıyorum." Bu bir maske değildi; bir duvardı. Aşamayacağı bir duvar.

"Değil mi?"

Çenemi kaldırdım ve omuzlarımı geriye attım. Gözleri kısa bir süreliğine elbisemin göğüslerimin arasına daldığı yere kaydđ, sonra dudaklarını yavaşça yalayarak gözlerime geri döndü. Karnımda bir sıcaklık belirdi ama gözlerindeki soğukluk bunu bastırdı.

Yemi yutmak aptallıktı ama bu meydan okumaya karşı koyamazdım. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve nefesimi hissedebileceğini bildiğim kadar eğildim.

boynunu. "Prens ölmemi istiyorsa, beni senin öldürmen gerekecek."

Topuklarımın üzerine çöktüm ve tepkisini bekleyerek uzaklaştım.

Başını arkaya yatırdı ve göğsünün derinliklerinden gelen yüksek bir sesle güldü. Böyle bir kahkaha zorla atılamazdı. Bir süre daha gülmeye devam ederken kaşlarını çatmamak için kendimi zor tuttum.

Sonunda bitirmişti. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde arkamdaydı, parmakları kulağımın arkasındaki boynumun üstündeki izlerin üzerinde geziniyor ve çizgileri omzuma kadar takip ediyordu. Dokunuşu, yaranın etrafındaki sıcak tene karşı serindi.

Gözlerim kapandı ve tepki verdiği için bedenime lanet okuyarak titredim. Teslim olmak ve ona yaslanmak, istediği oyunları oynamak ve kendimi fırtınanın tüketmesine izin vermek çok kolay olurdu. Ama hayatımda hiçbir şey kolay olmamıştı.

"Odyssa, Prens senin ölmeni istemiyor. Ama isteseydi, bunu yapmak için bana ihtiyacı olmazdı."

"Nedenmiş o?"

Arkama geçti ve dudakları tenimde, boynumun omzuma doğru kıvrıldığı yerde gezindi. Dudaklarının bir sonraki dokunuşu daha sertti, etimdeki en derin oyuğun tepesine bastırdı. Ağzının boynuma karşı bir sırtışa dönüştüğünü hissettim. "Kendin için bunu denemekte oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun gibi görünüyor."

Utanç duygusunun tanıdık sıcaklığı üzerime çöktü ve dizlerime kadar inen mideme yerleşti. Başka bir oyundu. Ve ben kaybetmişim.

Ondan uzaklaştım ve yüzümü ona döndüm. Bana bakarken gözleri karanlıktı, neredeyse siyahtı. "Sıkıntılı görünüyorsun, Odyssa."

"Çık dışarı," dedim kapıyı işaret ederek. Sesim titremedi, ki bu son derece minnettar olduğum bir başarıydı. İçimde alev alev yanan utanç ve öfkeye rağmen sesim sabit ve soğukkanlı kaldı.

Bir şekilde ördüğüm duvardaki çatlakların arasından sızmıştı ve ben bunu çok geç olana kadar fark etmemiştim. Başlarda onun oyunlarını oynamaya istekliydim ama bu bir oyun değildi. Gerçekten değildi. Bu ölüm kalım meselesiydi ve Tallon'un kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratmama sebep olmasına izin veremezdim.

"Ve beni rahat bırakın. Oynadığınız bu oyunlar için ne zamanım ne de enerjim var." O zaman elim hafifçe titredi ve onu göğsüme doğru geri çektim, avuç içim göğüs kemiğime sertçe bastırdı. "Ben senin eğlenen için, beni kırdıktan sonra bir kenara atacağın bir oyuncak değilim."

Benim talimatımla kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ama sonra durdu ve aramızda sadece küçük bir hava şeridi kalana kadar geri geldi. Gözlerim açıldı, ama elleri pazularıma dolanmadan ve yüzü benimkine doğru alçalmadan önce tepki verecek zamanım olmamıştı. Burunlarımız birbirine değdi ve nefesi dudaklarımda gezindi. Eğer ikimizden biri birazcık sallansaydı, dudakları benimkilere değecekti. Sözleri üzerimde geziniyor, nefesi kirpiklerimi dalgalandırıyor. "Hata yapma, küçük kurt, seni kıramazlar. Özellikle de benim tarafımdan. Bunu sakın unutma."

O gri gözler dudaklarıma kaydı ve bir an için beni öpebileceğini düşündüm. Öpmesini isteyebileceğimi düşündüm. Dili dudaklarını bir kez daha ıslatmak için dışarı fırladı ve sonra gitti, ben daha beni bıraktığını fark etmeden kapıya doğru yolu yarılamıştı.

Gidişi öfkemi tazeledi ve ulaşabildiğim en yakın şeye uzanıp onu arkasından fırlattım. Yastık zararsız bir şekilde kapanan kapıya çarptı, kahkahaları koridorda yankılanırken tahtadan sekti.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerime battı ve ellerimi saçlarımda gezdirerek köklerini çekiştirdim. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Burada bir şeyler oluyordu ve ben aklımı kaçıırıyordum. Rhyon *ölüyordu* ve Tallon bundan söz edene kadar bunu unutmuştum. Gözlerim mektubun düştüğü yeri tararken, bana verdiği berraklığa tutunarak her iki kardeşimi de hayal ettim.

Camelya yanıt gönderebileceğimi söylemişti. Bunu nasıl unutmuştum? Kaçan gözyaşlarımı silerken nihayet yerdeki mektubu gördüm

ve aceleyle elime aldım. Ters çevirerek köşedeki masaya götürdüm ve cevabıma başladım. Cevap vermeden önce bu şato bana ne yapıyorsa onun içinde kaybolma riskini göze alamazdım. Rhyon'un bana ihtiyacı vardı ve o aksini iddia etse de Emyl'in de vardı.

Rhyon ölecekti. Kâbusum beni buna ikna etmişti. Ama kendim orada olamasam bile hem Rhyon hem de Emyl'in hayatını kolaylaştırmak için önerebileceğim şeyler vardı. Bunların başında Emyl'in kaçınılmaz olarak sıradaki kişi olacağı zaman için bir tedavi bulmak geliyordu. Rhyon henüz ölmemişti ama ölecekti ve o zaman geriye sadece Emyl ve ben kalacaktık. Son ailemi de bu lanet yüzünden kaybetmek istemedim. Reddettim.

Kalemim parşömenin arkası benim küçük, sıkışık yazımla kaplanana kadar karaladı. Yeterli değildi; söyleyecek daha çok şeyim vardı, ama bu kadarı yeterliydi. Dikkatlice masanın üzerine koydum. Bu gece, personel uyanıp parti için hazırlanmaya başladığında, onu Camelya'ya götürecektim. Sonra da o lanet tedaviyi bulup Emyl'e ulaştıracaktım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

T Gecenin dekoru balo salonunu altın bir gün batımına dönüştürmüştü, tavandan tabana yaldızlı *her şeyle* doluydu, kırmızı ışıktan önce akşam gökyüzünü boyayan canlı renklerle alay ediyordu.

sis çökmüştü. Örtünün koyu turuncu tonları arasından, içeri girmeden önce bir süre salondan dışarıyı izledim. Objektif olarak güzeldi, bir önceki geceden bu kadar farklı olması bir dekor harikasıydı ama tek yapmak istediğim yıkmaktı. Avizelerden odanın sonundaki uzun masa boyunca dizilmiş gümüş takımlara kadar her şeyden altın damlıyordu. Hepsi de prensin kendinden başka kimseyi umursamadığının müstehcen bir göstergesiydi.

Nefesim peçenin kumaşını dalgalandırdı. Salondaki müzik yükseldi ve bekleyecek zamanım kalmadı.

Bu gece hata olmayacaktı. Tallon'un benimle oyun oynamaktaki amacı ne olursa olsun, dikkatleri üzerimize çekmeye devam edersem beni koruyamazdı. Mükemmel bir hizmetkâr olmalıyım, fark edilmemeli ve dikkat çekmemeliydim. Tedaviyi bulabilmemin tek yolu buydu ve onu aldıktan sonra Emyl'e götürmek için kaleden çıkabilmemin tek yolu da buydu.

Bunu benim için alacak birine güvenemezdim, ne de postayla kaçırmaya çalışsam bile hedeflediğim yere ulaşacağına güvenemezdim.

Hayır, eğer onu kaleden çıkarmak istiyorsam, kendim almak zorundayım.

Görevimin ikinci kısmını şimdilik aklımdan çıkardım. Kale ve Ruh Gölgelemleri muhtemelen kaçışımı kolaylaştırmayacaktır. vardı altında ve Prens'in kontrolü. Ve ben olabilir değil karşılayabilir herhangi bir endişe. Buraya ne için geldiğimi öğrendikten sonra kaçışımı çözecektim. Tepsim boştu, yeniden doldurmak için mutfığa döndüm ve kalenin içinden balo salonuna doğru yoluma devam ettim. Odaklanmak, ihtiyacım olan şey buydu. Hepimizin en iyi hizmetkârı olarak sivriyecektim. Bir yandan bu duygusuz insanların mutluluğunu sağlarken bir yandan da bilgi toplayacak ve daha sonra Korkak Prens'e karşı kullanmak üzere saklayacaktım,

fırsat doğduğunda ailemi kurtarmak için kullanılacaktı.

Tallon nihayet balo salonuna girip herkesin başını döndürdüğünde çanlar gece yarısı çalmaya başlamıştı, ancak gelen kişiyi gördüklerinde hemen gözlerini kaçırdılar. Yine de her gece olduğu gibi insanlar göz ucuyla onu izliyordu. Çoğunlukla korku içindeydiler, ancak bazıları sanki biraz şans verilse kolayca arzuya dönüşebilecekmiş gibi görünüyordu.

Normal maskesi yerine bu gece yüzünün üst kısmı görünüyordu ve maske bunun yerine çenesini örtüyordu. Temaya uyması için altın yaldızlı bir kafatası. Gözlerindeki soğukluğu gümüş maskenin yapabileceğinden daha iyi vurguluyordu.

Bu partilerdeki varlığı, özel olarak deneyimlediğim Tallon'dan çok daha farklıydı. Bunun kasıtlı olup olmadığını zaman gösterecekti. Muhtemelen, bu onun oyunlarının bir parçasıydı ve en iyi çabalarımın rağmen, onların tam ortasına düşmeye devam ettim.

Kendime sürekli söz vermeme rağmen ondan uzak duramamak beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Tepsimi daha sıkı kavradım ve kalabalığa geri döndüm.

Yine de gecenin geri kalanında bakışlarını üzerimde hissettim.

BALO her gece olduğu gibi şafağın ilk ışıklarına kadar sürmüş olsa da, bu seferki sanki göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibiydi. Pek şikâyetçi değildim ama tenim hâlâ vücuduma dar geliyordu ve temizlik işini hemen üstlendim, balo salonunun etrafında koşturdum, boş bardakları, kirli tabakları ve endişeli enerjiyi yakmak için elimden gelen her şeyi topladım.

Tallon hâlâ o ilk gece onu izlediğim balkondan beni izliyordu. Bunu saklamaya çalışmıyordu, kollarını tırabzana dayamış ve bana bakıyordu. Ruh Gölgesi kedisi onun yanındaki tırabzana tünemişti, çok uzun pençeleri sanki bir kedi yerine bir kuşmuş gibi tahtaya kıvrılmıştı. Sanki bir ruh değilmiş ve dengesini korumak için tutunması gerekiyormuş gibi.

Temizlik yaparken başımı kaldırmadım.

Maricara ve Elena bu gece balo salonunda benimle birlikteydi, diğerleri çoktan mutfağa dönmüşlerdi. Bir bakıma bu durumdan memnundum, çünkü Talyssa'nın acıyan bakışları ya da Zaharya'nın kâbusumun aramızdaki ilişkilere getirdiği gerginliği hafifletmek için başvuracağını bildiğim kibar ve sert konuşmalar olmadan, sessizce çalışabileceğim anlamına geliyordu.

Hepsiyle farklı şekillerde yalnızdım ve en azından Maricara ve Elena bu konuda hiçbir şey gizlemiyorlardı.

Tepsim tehlikeli bir şekilde yığılmış bardaklar ve gümüş takımlarla doluydu, balo salonundan mutfağa doğru yol almaya başladım. Bir çift gri ve bir çift sarı olmak üzere iki çift göz her hareketimi takip ediyordu.

Ekşi, acı ve ağır, kül ve duman aynı anda ağzıma doldu ve bir Ruh Gölgesi tamamen şekillenmiş olarak önümde belirdi. Ne bir titreme ne de beni iyileşme sürecinden haberdar edecek bir tat vardı. Ruh Gölgesi sadece yolumda belirdi. Tökezleyerek geri çekildim.

turuncu pus görüşümü bulanıklaştırdı. Tepsimi havada tutmak için mücadele ederken gözlüklerim tıngırdadı.

Ruh Gölgesi başını geriye eğdi ve çığlık attı. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum ve tepki verip vermediğini görmek için Tallon'a bakmak yerine gözlerimi Ruh Gölgesi'nden ayırmamaya çalıştım. Tepsiyi sıkıca kavrayarak yolumu değiştirdim ve Maricara'nın çalıştığı yerin yakınındaki diğer kapıya doğru ilerledim.

Yaklaştığını çevremden takip ettim ama tıpkı bir önceki gece olduğu gibi üzerime gelmeden önce tepki verecek zamanım yoktu. Donmuş pençeleri göğsümü tırmalarken yanıyordu ve ben sendeledim. Göğüs kemiğimi perdenin arkasından tutarak tepsinin yere düşüşünü izlerken zaman yavaşladı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde kırılan camlar yankılandı ve bir girdap halinde yere düştü. Balo salonunun taş zemini normalde soğuktu ama şimdi kalbimin etrafındaki buz gibi kısıpaca kıyasla alev alev yanıyor gibiydi.

Nefes alamıyordum. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve zihnim bana ait olmayan, yanıp sönen görüntülerle kuşatılmıştı.

Bir kütüphanenin tonozlu genişliği ve sıra sıra ahşap raflar, bir adamın ense silueti, kadeh kaldıran bir kadeh, şato boyunca uzanan koridorlar, kütüphaneye dönüş ve son olarak, yüzüklerle süslenmiş ve uzanan bir adamın eli, boğazımı sıkıyor.

Beni tuzağa düşüren imgelemler o kadar gerçek, o kadar doğru geliyordu ki, yine de imgelemin içinden etrafımdaki balo salonunu görebiliyordum. Maricara ve Elena dudakları kıpırdayarak bana bakmaya devam ediyorlardı ama ben nefes alamıyordum, hayaletin eli tıpkı imgelemde olduğu gibi boğazımı sıkıyordu. Kalbim göğsümde daraldı, kanımın boğazımdaki damarlarıma düzenli olarak çarpması, soğuk vücuduma yayılmış gibi görünürken yavaşladı.

Biraz daha sıcak bir soğuk bacağıma değdi ve sonra hisler ve görüntüler kayboldu. Öne doğru yığıldım, ellerim kendimi tutmak için düştü ve etime daha fazla cam gömülmesini kıl payı kaçırdım. Kedinin ördüğü

Kollarımla dizlerimin arasındaki bedenim, bileklerime sekiz şekilde dolanıyor ve bana bakıyor.

İçimi bir rahatlama kapladı ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Neyin var senin?" Maricara'nın sesi nihayet sis perdesini araladı. Ayak sesleri bana doğru geldi ve başımdaki örtüyü çekip aldı. Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve beni ayağa kaldırdı. Muhtemelen karşı koymam gerekse de ona direnmedim.

Tallon hâlâ balkondan beni izliyordu. Kedi benim tarafımdan ona doğru tısladı.

"Az önce bana *tısladın* mı?" Maricara talep etti. Saçımı bırakmıştı ama hâlâ yüzümdeydi, ayakkabıları döktüğüm cam parçalarına çarpıyordu.

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım, göğsümden kontrolsüz ve mizahtan uzak bir şekilde yükselen kahkahayı durduramadım. Tabii ki bunu duyacaktı.

Küçük bir şekilde, kedinin beni savunmasından onur duydum. Bu garip, yanlış yaratık, yaşayanlara tutunmuş bir ruhun yankısı, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Hayatım boyunca beni savunan canlı ya da ölü ilk varlığın bu olması ne kadar üzücüydü. Bu hem acınası hem de sevimli bir durumdu ve kahkahaların daha da artmasına neden oldu.

İlk kez değil, onu sevebilmek için karşı konulmaz bir istek duydum.

Kahkahalarım sonunda dudaklarımdan dökülmeyi bıraktığında, Maricara ve

Elena önümde durmuş, merakla bana bakıyordu. "Hepimizi mahvedeceksin ve ben buna izin vermeyeceğim. Camelya bunu duyacak."

Camelya'nın sesi kapı aralığından neredeyse boş olan balo salonuna yankılandı: "Çoktan geldi bile," dedi. "Odyssa, benimle gel. Diğerleri camları temizleyecek."

Onu takip etmeyi pek sorgulamadım. Ruh Gölgesi, başladığımdan beri yaşadığım ve başka bir felaketle sonuçlanmayan tek geceyi mahvetmişti,

ve şansım kalmamış gibi görünüyordu. Boş bulunarak, Tallon'un bakışlarını artık sırtımda hissetmediğimi fark ettim ama geri dönüp onu aramak için herhangi bir özen gösteremedim. Beni umursamıyordu, umursamaması da gerekirdi.

Camelya'yı balo salonunun girişinden koridorun sonundaki oturma odasına kadar takip ettim. Kapı arkamdan sessizce menteşeleri üzerinde sallandı ve yumuşak bir gümbürtüyle bizi içeri kapattı.

Camelya pencerenin yanında duruyordu ve bana sırtını dönerek geçiştirme çabaları bariz olsa da, omzunun üzerinden bana doğru hızlı bakışları ve belinde kavuşturduğu ellerinin titremesiyle zayıflıyordu. "Kederli olduğumu anlıyorum Odyssa, ama bu böyle devam edemez. Diğerlerinden bazıları dikkatsiz davrandığını bildiriyor."

Başımı dik tutmama rağmen hiçbir şey söylemedim. Gözlemliyordum. Belki de onun korkusunu görmekten hoşlanmam beni kötü bir insan yapıyordu ama bu bilgi beni rahatlatıyordu. Ölüm işaretlerimin neden duygularıma tepki vermeye başladığını, neden beni korumak için canlandıklarını bilmiyordum ama keşke olmasalardı diyecek durumda da değildim.

"Eğer kalıplar tutarsa, maaş çekiniz kesilecek ve kale dışındaki tüm iletişim fırsatlarınız iptal edilecek." Sesi titremeden açıklamasını tamamladığı için gurur duyuyormuş gibi başını sallayarak hafif bir nefes verdi. "Yarınki parti son şansınız. Bundan sonra yapacağın herhangi bir hata prenze götürülecektir."

Sözler kulaklarımda yankılandı ama ne anlama geldiğini tam olarak anlamam için bir an geçmesi gerekti. *Eğer bir daha hata yaparsan, bedelini kardeşlerin ödeyecek ve senden tek bir kelime bile duymadan ölecekler.* Emyl'e yazdığım mektup kalbimde ağır bir yük oluşturuyordu. Hâlâ masamın üzerinde duruyordu ve bitirilmeyi bekliyordu. Şimdi, belki de hiç bitmeyecekti.

Prensin tehdidi üzerimde hiçbir hakimiyet kuramadı. Bundan daha kötü yapabileceği çok az şey vardı. Kardeşlerim bana bir mektup yazmış olabilir.

Ama annem ölümler diyarından beni izliyordu ve onu hayal kırıklığına uğratabırdım.

Yavaşça başımdaki örtüyü kaldırdım, böylece Camelya'yı turuncu renk olmadan görebildim.

Gözlerini kısarak her hareketi yakından takip etti.

"Zalim olmaktan hoşlanıyor musunuz? Ellerinizdeki bu hayatlara kuklacılık oynamaktan hoşlanıyor musunuz? Kontrol size kendinizi güçlü hissettiriyor mu?" Her soruda ona doğru bir adım attım. Hakkını yemeyelim, ne ürkütü ne de geri çekildi.

"Hayat acımasızdır Odyssa ve acımasızlık çoğu zaman seni hayatta tutar." Gözleri tekrar koluma kaydım ama izler hâlâ duruyordu. "Sadakat aptalca bir kavramdır; hepimiz kendi çıkarlarımızı ve güvenliğimizi düşünmeliyiz."

"Onlar size karşı zalim olmadan önce siz başkalarına karşı zalim mi olun?" Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Kesinlikle."

"Ne kadar dar görüşlüsün. Sana asla zalimlik yapmayacak olanlara karşı zalim olmak, seni başka türlü sahip olamayacağın düşmanlara dönüştürür. Dikkatli olmalısın: bir gün senden çok daha zalim bir düşman edinebilirsin."

Pasif yüzü bir an için kaşlarını çatı, yüz hatlarını tekrar sakinleştirmeden önce gözlerinde korku parladı. "Sana asla zulmetmek istemeyecek insanlar olduğunu düşünecek kadar safsın. Özellikle de bu yerde."

Kısmen açık olan pencereden rüzgâr ılık çaldı.

"Görevinin başına dön Odyssa. Bir daha hata yapmamaya bak." Bu kez, ellerini önünde kavuşturarak tamamen arkasını döndü.

Kaçış yeterince hızlı olamazdı ve odama dönme niyetiyle odayı geride bıraktım. Diğerleri partiyi kendileri temizleyebilirdi. Ne de olsa, bazılarının istediği olsaydı, çok yakında yine yardımsız kalacaklardı.

Köşeyi dönüp merdivenlere yöneldiğimde, duvara yaslanmış Tallon'u görünce kısa bir süre durdum. Omzunu taşa dayamıştı, vücudu belli bir açıyla eğilmişti ve bir bileği diğerinin üzerinde çapraz duruyordu. Beni duyunca başını kaldırdı, kafatası maskesi çenesinde sıkıca duruyordu. Görünüşe göre hâlâ kostümünün içindeydi.

İkimiz de kıpırdamadık, diğerini beklemeye niyetliydik.

Yavaşça, çok yavaşça, uzanıp bir eliyle başının arkasındaki maskeyi çözdü ve kayışından parmaklarının arasında sallanmasına izin verdi. "Bardağı düşürmene neden olan ne gördün?"

Fiziksel maskesini çıkarmış olabilirdi ama gözlerindeki donuk gri ve kaşlarındaki gerginlik hâlâ prensin yoldaşı Tallon'ın kişiliğinde olduğunu gösteriyordu. Bir kaşımı kaldırdım, balonun bitmesine bu kadar az kalmışken, salonun herkesin gözü önünde yapabileceğim en büyük meydan okumaydı bu. "Keder, lordum. Sadece kendi kederimdi."

Gözleri kısıldı. Güçlü kasları onu duvardan alıp kişisel alanıma taşıdı. Parmakları bileğimden dirseğimin iç kısmına doğru ilerledi. Sesi kısıktı, kelimeler sadece benim içindi. "O odada sana ne söyledi Odyssa?"

Bana dokunduğu yerde kolumda patlak veren ürpertiye ve omurgamın tabanında alevlenen sıcaklığa rağmen geri çekildim. "Aykırı bir şey yok lordum. Bir daha sorun çıkarırsam nelerin tehlikede olduğunu hatırlatmak için."

"Peki sizin için tehlikede olan tam olarak nedir?" "Kendi hayatım dışında mı demek istiyorsun?"

"Bu konuda endişelenme," dedi ve tekrar alanıma girip saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında gevşekçe dolayarak dökülmesine izin verdi. Gözlerinin grisi dönüyordu, artık eskisi gibi düz ve donuk değildi. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları izler boyunca boynumdan aşağı indi. "Benim gözetimim altında sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Alay ettim ve elini uzaklaştırmak için omzumu geri çektim. "Ne yazık ki beni sürekli izleyemiyorsun o zaman." Bu kalede iki kez fiziksel olarak yaralanmıştım. İki kez bir Ruh Gölgesi tarafından ezilmiş, bana her ne yapmışlarsa onun soğuk yanma hissine maruz kalmıştım. İkinci olayların ikisi de onun huzurunda, onun gözetimi altında gerçekleşmişti.

"Odyssa-"

"Neden umursuyorsun Tallon?"

Gözlerini kısarak kısa bir süre durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Zarar görüp görmemem seni neden ilgilendiriyor? Diğerlerinin hiçbirisiyle etkileşime girmiyorsun ve herkesin senden korktuğunu kendin söyledin. Neden benimle ilgileniyorsun?"

Cevap vermesini beklemiyordum. Daha fazla oyalama, daha fazla kaçınma bekliyordum ama o beni yine şaşırttı. "Sana daha önce de söyledim, beklediğim gibi biri değilsin. Ve bu benim ilgimi çekiyor."

Nedense bu cevap beni daha da öfkeliendirdi. Parmaklarımı kalçalarındaki ipek elbisemin içine soktum. "Benim için kendinizi sorumlu hissetmenize gerek yok lordum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve odama dönmek için Tallon'un dahil olmadığı başka bir yol bulma niyetiyle oradan ayrıldım. Merak uyandırıcı, dedi. Ve beni bir kez çözdüğünde, bir kenara atılacak ve diğerleriyle birlikte kalenin kaprislerine terk edilecektim. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalabilirsem.

Soğuk ayak bileğime süründü, korkunç kedi sırtını kamburlaştırdı ve başını dizime sürtmek için gerindi, bir yandan da bana ayak uydurmaya devam etti. Kuyruğu baldırına dolandı ve sonra hızlanarak bir adım önümde durdu.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı ve doğal olmayan yaratığı şato boyunca takip ettim.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

T o kedi gecenin geri kalanında yatağımda uzandı, ancak uyku yine beni ele geçirmekte isteksizdi. Kedi küçük bir teselli idi ama ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir teselli idi. Hiçbir ağırlığı yoktu.

Bacaklarım ve ayaklarım boyunca uzanıyordu, ama geniş sarı gözleri ve çok soğuk hava parçası bana onun varlığını hatırlattı. Annemin ve kardeşlerimin olduğu bir evde, hatta bu kalede tek başıma olduğumu bile bile ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Bu tuhaf şekilli, bir zamanlar siyah olan Ruh Gölgesi kedisi yanımda belirene kadar yalnızlığımın derinliğini tam olarak anlamamıştım.

Tallon'un kontrolü ya da etkisi altında olması umurumda bile değildi.

Başka bir hayatta olsaydım ağlar, öfkelenir, bir şeyler fırlatır ve bitkin düşüp sakinleşene kadar gökyüzüne küfredirdim. Ama şimdi, mücadelenin bir kısmı içimden akıp gitmiş, keder tarafından süzölmüş ve istemediğim, talep etmediğim bir sorumluluk yüklenerek daha da bastırılmıştı. Parmaklarım şakaklarımı bulup daireler çizerek bütün gece orada biriken sınırsız gerginliği hafifletmeye çalıştı.

Gözlerim masanın üzerinde duran Emyl'e yazılmış bitmemiş mektuba takıldı ve ellerimi yavaşça indirerek duraksadım.

Kedi başını kaldırdı ve kaval kemiklerimin üzerine uzandığı yerden bana baktı.

Aileme bakma sorumluluğunu istememiştim ama yine de üstlenmiştim. Belki de sorumluluğun doğası buydu: istemediğin ama yapmak zorunda olduğunu bildiğin bir şeyi üstlenmek. Hayatı boyunca Emyl için bahaneler uydurmuş, onun omuzlarındaki azıcık sorumluluğu da benim omuzlarıma yüklemeye çalışmıştım. Bu ikimiz için de adil değildi ve şimdi Emyl Rhyon'un ölümünün sorumluluğunu tek başına taşımak zorunda kalacaktı.

İlk içgüdüm mektuba koşmak ve onu hayal kırıklığına uğrattığım, kendi büyümesinden kaçmasına izin verdiğim ve onu bu kadar bencil bıraktığım için özür dilemekti. Ama bunun için çok geçti ve hâlâ öfkesinin tadını çıkardığından şüpheleniyordum. Yine de o sabah evden çıkarken söylediğim son sözlerin birbirimize söylediğimiz son sözler olmasını istemiyordum. Yataktan kalktım ve mektubu yazmayı bitirmek için sandalyeye yerleştim.

Elbisemin içine sıkıştırdığım MEKTUP göğsümde yanıyor, bana varlığını hatırlatıyordu. Bu mektubun kaleden ayrılmasının tamamen bu geceki partinin nasıl gelişeceğine bağlı olduğunu ve eğer başarısız olursam, sözlerimin Emyl veya Rhyon'a asla zamanında ulaşamayacağını bilmiyordum.

Güneş tam kaybolurken mutfağa girdiğimde, mektubun gönderileceğine dair pek umudum yoktu. Ama kelimeler hiç değilse kendi ruhuma merhem olmuştu. şatoya geldiğimden beri yaşadığım başarısızlıklar, hatalar bana aitti ama sırf öyle olmasını dilediğim için bu gecenin farklı olacağını düşünmek aptallık olurdu.

İçeri girdiğimde diğerleri bana baktı, hepimiz ay ışığı temasına uygun olarak pırıltılı beyaz tüller giymiştik. Maricara ve Elena başlarını sadece bana bakacak kadar kaldırdılar ve sonra dönüp gittiler.

Zaharya bana bakarken başını eğdi, bu hareket tül den aşağı dalgalar gönderdi. "Nasılsın Odyssa?"

Peçe kaşlarımı çatmamı engellediği için minnettardım. Gerçekten de umurunda değildi. Merak ettiği şey Camelya'nın hangi fermanı ya da cezayı verdiği idi, benim kişisel sağlığım değil. Başka bir soru sorsaydı belki ona inanabilirdim. Ama bu soru, ruh halime yönelik bu gerçek dışı sorgulama, kendimi kapatmama neden oldu. Ne olursa olsun Zaharya'ya karşı açık sözlü olmayı planlamamıştım. Onun önünde çöküşümü yaşamıştım; bir başkası olmayacaktı. "Ben iyiyim."

Sessizlik, Veressia'yı istila edip kaybettiklerimizin cesetleri üzerinde yuvalarını kuran bitmek bilmez sinekler gibi kulaklarımda vızıldlıyordu.

Camelya'nın ne dediğini, cezamın ne olacağını bilmek istiyorlarsa, boş, yatıştırıcı sözlerin ve yumuşak tonların arkasına saklanmadan bunu yüksek sesle soracak kadar cesur olmaları gerekirdi.

"Sen hala..." Talyssa'nın sözleri kesildi. Sertçe yutkundu, giydiği ay ışığı örtüsünün altından bile görülebiliyordu. Hareket ettikçe titriyordu. "Hâlâ bizimle mi çalışacaksın?"

Başımı eğdim. "Evet."

Maricara derin bir iç çekti. "Camelya'ya ne olduğunu anlat bize Odyssa. Geri kalanımızın endişelenmesi gereken bir şey var mı?" "Bunu

bilmek istiyorsanız, sadece sormalıydınız." "Sorduk."

"Hayır, Zaharya nasıl olduğumu sordu. Ben iyiyim. Talyssa hâlâ çalışıp çalışmayacağımı sordu. Çalışacağım."

"Güzel. Camelya dün gece sana ne dedi?" Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü. "Endişelenmemize gerek var mı?"

"Daha fazla hata yaparsam maaşımdan kesinti yapılacak ve kardeşlerime gönderilmeyecek. Zaten dün en küçüğünün enfekte olduğunu bildiren bir mektup aldığım için bunun bir önemi yok." İrkildi. Ben de bir

İçimdeki fırtınayı yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Nefes verirken sonraki kelimeleri yavaşça söylemeye zorladım. "Sizden hiç bahsetmedi."

"Kederinin burada ortaya çıkmasına izin veremezsin," dedi Zaharya, sesi yumuşak ama kararlıydı. "Kale bundan besleniyor. Zayıflığınızı hisseder ve onları arayıp bulur. Ne kadar çok duygu hissedersen kendini o kadar savunmasız bırakırsın." Beni düşünerek durakladı. "Bunu göstermemekle iyi yapıyorsun ama kale taktığın maskeyi umursamıyor Odyssa. Zihninde nereye gitmen gerekiyorsa, ne yapman gerekiyorsa, buradaki hiç kimse bunun için senin hakkında daha az düşünmeyecek."

"Hizmet için gönüllü olduğumu öğrendiğiniz anda yargılandığımı düşünürsek, buna inanmak çok zor."

"Evet, bu bir hataydı." Zaharya bakışlarını Maricara ve Elena'ya çevirdi. "Bir daha olmayacak bir hata."

Çanlar çaldı ve bir yanıt gerekmeden konuşma sona erdi. Buna yanıt gelmediği için minnettardım; ne de olsa ona pek inanmıyordum. Tepsilerimizi topladık ve balo salonuna doğru yola çıktık.

Mideme yapışkan, yağlı bir his yerleşti, onu ekşi ve ağır hale getirdi ve içki tepsimi sıkıca kavramama neden oldu. Şato, prens, hatta Tallon'un kendisi bile bu geceyi benim için kolaylaştırmayacaktı, diye korktum.

Mektup tenimi yaktı. Hiçbir şey duymamaya, görmemeye ve konuşmamaya yemin ederek balo salonuna girdim. İstedığımız gibi olacaktım: fark edilmeyecektim.

NEREDEYSE yeminimi tutabildim.

Pencerelere yaslanmış bir grubun yanından geçerken gecenin sonuna yaklaşıyorduk. Sanırım dansa ara vermişlerdi. Onlara taze içkiler dağıtırken ve boşlarını ödeme olarak toplarken konuşmalarını dinlemek niyetinde değildim ama yine de duydum.

"...çok dağınık bir iş," dedi içlerinden biri.

"Şehirde ölülerini gömecek yer kalmadığını duydum. Sanki insanlar yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi." Bunu kahkahalar izledi.

Tepsi ellerimde hafifçe sallandı ama hiçbiri fark etmedi, sadece boş bardaklarını avuçlarıma ittiler. Dünyam, bardakların çınlamasına karışan kahkahalarına daraldı. Peçe yüzüme sürtündü ve onu yırtıp atmak, boğucu kumaşı çekip almaktan başka bir şey istemedim.

Boş bardakları mutfığa götürmek ve geri dönmeden önce biraz nefes alıp sakinleşmek için ayrılmaya başladım, ancak devam eden konuşmaları süzüldü ve beni yolumda durdurdu, onlara bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Çok da üzücü," diye ekledi biri, ama sesi pişmanlıktan ziyade dedikodu yapıyor gibiydi. "Daha bu sabah üç genç çocuğun öldüğünü duydum. Bana sorarsanız iyi bir emeğin boşa gitmesi."

Kanım kulaklarımda yankılanırken oda dağıldı. *Rhyon. Rhyon. Rhyon.* Aklımdaki tek şey oydu. Camelya'ya ulaşmam, mektubumu hemen göndermesini sağlamam, duvarların dışından kardeşimle ilgili bir haber alıp almadığını öğrenmem gerekiyordu. Topuklarımda üzerinde döndüm, zihnim mutfaklara ve oradan da Camelya'ya görünmeden ulaşmanın en iyi yolunu bulmaya başlamıştı bile. Gözlerim görmüyordu, adımlarımı hızlandırırken yolumu kapıya doğru yarılardım bile.

Küçük bir kalabalığın yanından geçtim, ancak daha fazla insanın boş bardaklarını bana doğru itirmesiyle durduruldu. Zaten dolu olan tepsiye onlar da eklenince ve sinirlerim her zamankinden daha fazla yıpranınca, gruba yakında ayrılacağımı işaret ederek küçük bir adım geri attım. Maskeli bir adam içkisinin son bardağını da boşaltıp tepsimin üzerine koydu ve diğer bardağı da onun üzerinde salladı.

Başka bir vücut sırtıma sürtündü, gerçekten bir bakış darbesi sayılabilecek kadar sert değildi, tıpkı kalabalık bir odada insanların birbirlerinin yanından geçmesi gibi. Hiçbir şey düşünmedim, ama sınırlı gücümle birlikte

Kefen ve tehlikeli bir şekilde dengede tuttuğum gözlükler nedeniyle görme yetimi kaybetmiş olsam da, bu hareket beni tökezletti.

Hareketin tepsiyi daha fazla itip kakmasını önlemek için manevra yaptım, eğilip sonunda yerleşirken gözlerim sadece bardağa sabitlendi. Aklımdaki tek şey Rhyon'un yüzüydü; etrafımdaki kalabalık, yüz­süz bedenlerden oluşan bir denizden ibaretti.

İri bir el bileğime dolandı ve beni sertçe çekerek yere yuvarlanmama neden oldu. Tepsinin ve bardakların takırtısı balo salonunda yankılandı, tüm konuşma ve müzik dururken partinin geri kalanına doğaüstü bir sinyal gönderdi.

Gözlerim kapandı ve bir an için gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. Elbisemin içine sıkıştırdığım mektup belki de parçalara ayrılmıştı. Artık bu kalenin dışını asla göremeyecekti. Rhyon'un benimle ilgili son anıları aramızda geçen nefret dolu sözler olacaktı. Emyl benimle bir daha asla konuşmayacaktı, bir şekilde bu mezardan çıkmayı başarmış olsam bile.

Sessizlik yeterince uzun sürmüştü ve kaderim daha fazla sabredemeyecekti. Bakışlarımı kaldırdım ve zarif yarım ay maskesi takmış, buz mavisi gözlerinde öfke parlayan sarı saçlı bir adamla karşılaştım. Başındaki gümüş taç, kaderimi belirleyen portreyi tamamlıyordu.

Bana çarpan kişi Prens Eadric olmuştu.

Onun yanında, Tallon duruyordu, yine gümüş yarı kurukafa maskesiyle, donuk gri gözleri ve midemde bir şeylerin bükülmesine neden olan bir kayıtsızlıkla beni izliyordu.

"*Kim bana dokunmaya cüret eder?*" Prens beni küçümsedi, suratında beklediğim her şey ve daha fazlası vardı, zenginlik ve israf kişileşmişti.

Özür dilemedim, misafirleriyle ilgilenirken bana dokunanın o olduğunu belirtmedim ama başımı eğip boyun eğmedim de. Bunun yerine, bu Korkak Prens'in hepimizin bildiği gibi bir şeytan olmasına cesaret ederek peçenin ardından bakışlarını üzerimde tuttum.

Soğuk bileğime ve koluma değdi ve Tallon'un gözleri kedinin bana doğru kıvrılmış olduğunu bildiğim yere doğru kayarken daraldı.

Prens Eadric'in burun delikleri alevlendi. "Gerçekten de başarısız olmadan *yürümeyi* beceremeyecek kadar cahil misiniz?"

Dilimi kan tadı alacak kadar sert ısırdım. Sahip olduğum iradenin her bir zerresi konuşmamaya ve yüzümü boş ve vurdumduymaz bir levha gibi tutmaya yöneldi. Öfkemin beni alt etmesine izin vererek Emyl'e yazma şansımı mahvetmeyecektim. Yanlış bir şey yapmamıştım ve Korkak Prens kesinlikle öyle görmeyecek olsa da Camelya'nın mantıklı düşüneceğini ummalıyım.

Elinin bana ulaşmadan önce hareket ettiğini gördüm ve irkilmeme karşı koysam da vücudum bana vurduğu güce hala hazır değildi. Yüzüğündeki mücevherler peçenin kumaşına takıldı, onu ve altındaki yüzümün derisini yırttı. Başım diğer tarafa doğru sarsılırken zaman yavaşladı.

Ağzımdan kan geldi ve beyaz örtüde kıpkırmızı lekeler yayıldı. Altında, bir kalp atışı boyunca lekenin büyümesini izledim. Her nasılsa, darbe öfkemi azaltmıştı - en azından, öfkemi azgın bir cehennemden - bu kibir anıtını süsleyen gümüş ve altını eritecek kadar sıcak bir cehennemden - Ruh Gölgeleleri'nin kalbimi kavrayan buz gibi pençelerinden daha soğuk bir öfkeye dönüştürmüştü.

Peçenin altından ona baktım, kanı silmek için elimi kaldırmaya zahmet etmedim.

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı ve bana tekrar vurmak için hamle yaptı. Ama Tallon öne çıktı ve Prens Eadric kolunu bir kez daha kaldıramadan bileğini kavradı. Eğildi ve prensin kulağına bir şeyler mırıldandı. Gözlerinin grisi artık sabit değildi ve prene fısıldarken bile bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyordu. Arkadaşına.

Prens Eadric arkasına yaslanıp topuklarının üzerinde sallanırken Tallon onun yanına geri döndü. "Görünüşe göre hizmetimde yenisiniz." Bir şey söylemeden

uyarıda bulunarak eğildi ve saçlarımdan bir avuç tuttu, büktü ve köklerinden çekti. Ağlamamak için dilimi sertçe ısırdım, yüzümü nötr ve gözlerimi ileride tuttuğumdan emin oldum. Nefesi yüzümde iğrenç derecede sıcak ve nemliydi, döktüğü kanla birlikte örtüyü de ıslatıyordu. "Bunun bir daha olmasına izin verme. Yoksa kendi kanında boğulmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenirsin."

Söyledim bile, ona söylemek istedim ama sadece başımı kaldırıp ona baktım.

Başımı itti, dönerken elini ceketine sildi ve beni tamamen başından savdı. Odaya doğru, partinin devam etmesi için bağırdı ve müzisyenler şarkılarına yeniden başladı.

Kalabalık dağıldı, Tallon prensi takip etmeden önce çok az oyalandı.

Herkesin gözleri üzerimden çekildiğinde kendimi ayağa kaldırdım, ayak parmaklarımı ayakkabılarımda içinde kıvırdım ve başım dönerken düşmemek için karnımı gerdim. Soulshade kedisi bileğimin etrafında kıvrılmış, bana bakıyordu, normalde büyük olan sarı gözleri ve geniş siyah göz bebekleri yarıklara kadar daralmıştı. Sırtındaki tüyler kabarmıştı ama yine de etrafımda kıvrıldı ve sonunda dengemi bulduğumda beni rahatlatmaya çalıştı.

İyi hizmetkârların olması gerektiği gibi, arka planda yüzleri olmayan diğerlerinin gözlerini hissettim. Balo salonunun girişine doğru yürürken binlerce adım atmış gibi hissettim ama çok daha az olduğunu biliyordum. Görüşümü kızılık kapladı ve balo salonundan kaçıp boş koridorlara girer girmez peçeyi çekiştirerek çıkardım ve arkamda yere düşmesine izin verdim.

Prens Eadric benim için bir tehdit değildi. Artık değildi. Ölüm fermanımı imzalamıştım ve kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Tedaviyi bulup Emyl'e ulaştırmak için bu kaleyi ve onunla birlikte onu da parçalara ayırabilirdim. Elbisemin içindeki mektup tenime baskı yapıyor, bana varlığını hatırlatıyordu. Mektubu çıkarıp dikkatlice açtım ve gözlerimin kelimelerin, kardeşlerimin asla anlayamayacağı kelimelerin üzerinde gezinmesine izin verdim

görmek için. Bu şansımı mahvetmişim ve sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalacaktım. Mektubu tekrar katladım ve tenimdeki yerine geri koydum.

Kedinin soğuk varlığı titreşiyor gibiydi, sanki biz yürürken bana karşı mırıldanmaya çalışıyordu. Bunun tuhaflığı bana bu kedinin bir Ruh Gölgesi olduğunu ve muhtemelen bu duvarların içinde korkunç bir sonla karşılaştığını bir kez daha hatırlattı. Bu beni farklı bir öfkeyle doldurdu, çok daha melankolik ve kederli bir öfkeyle.

Belki de ne olursa olsun bu kalenin içindeki her şeyi ve herkesi parçalara ayıracaktım.

OceanofPDF.com

ŞEFTEN BİRİ

B Odamın küçük tesellisine döndüğümde aklım başımdan gitmişti. Prens Eadric'in darbesi çok sertti ve hem yüzümdeki hem de omzumdaki yaralar her seferinde zonkluyordu.

ama bunu pek düşünmüyordum. Tedaviyi hemen almam gerekiyordu.

Yüzümdeki kesiklerdeki kanı silerken, ne kadar istesem de Rhyon'un hâlâ hayatta olduğuna dair umut besleyemeyeceğimi biliyordum. Belki ona bakmak için orada olsaydım, kan vebası onu almadan önce tam yedi gün dayanabilirdi, ama Emyl ona bakarken, en küçük kardeşimin çoktan öldüğüne inanmak zorundaydım.

Bir an için pes edip teslim olmak, Emyl'i kendisi için tasarladığı kadere terk etmek istedim. Göz göze geldiğimiz tek konu Rhyon'dı ve şu anda tek görebildiğim Rhyon'ın kâbuslarımda etimi parçalarkenki yüzü ve o gün mutfakta bana ölmüş olmamı dilediğini söylerkenki yüzüydü.

Rhyon öldüyse, bu plana devam etmenin hiçbir yararı yoktu.

Bu düşünce, annemin sesi onu zihnimden silkelemeden önce sadece bir anlığına aklımda kalmıştı. "*Kardeşlerini koruyacaksın Odyssa,*" demişti. "*İkisini de.*"

Kan vebasının lanetini hangi tanrılar getirdiyse, en büyük korkum da annemi hayal kırıklığına uğratmak olmuştu. Onun onayını kazanmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve ben de bunu her zaman ve her yerde aramıştım. Şimdi de durum farklı değildi ve burada, bu canlı mezarda kapana kısılmış olsam bile onu memnun etmek istiyordum.

Annemin sesine benzeyen ses bana Rhyon'un da henüz ölmemiş olabileceğini hatırlattı. Yine de şimdi vazgeçmek kesinlikle ölmesini sağlayacaktı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve derin bir nefes aldım. Bir sonraki adımım netti: Prens odasına gitmeli ve tedaviyi bulmalıyım. Bu gece, hâlâ Rhyon'a zamanında ulaştırma şansım varken.

Kedi yatağın üzerine atladı ve neredeyse yatağın tamamını kaplayacak şekilde uzun uzun uzandı. O geniş sarı gözler bana bakıyordu, gözlerini kırpmadan ve sabırla beni bekliyordu.

"Sanırım bana bunun aptalca olduğunu söyleyeceksin," dedim yatak örtüsünün kenarına oturarak. Elim başının üzerinde dalgalandı, içgüdülerim beni yarattığı sevmeye itti. Elimi tekrar kucağıma çektim. "Senden Tallon'u bu konuda uyarmamanı istemenin bana bir yararı olacağını sanmıyorum, değil mi?"

Bana göz kırptı.

Ruhumun derinliklerindeki yorgunluk dudaklarımdan bir iç çekiş daha çıkardı. "Düşündüğüm gibi."

Yatakta bir süre daha oyalandım ama daha fazla gecikemezdim. Prens Eadric bugünlük dinlenmeye çekilmeden önce odalara sızmak istiyorsam hemen gitmeliydim. Yine tek umudum yoldaşımdı.

Duvağın altına giydiğim gümüş rengi elbise şatonun karanlık taş koridorlarında göze çarpacaktı ama başka bir elbise giymek için toplayabileceğimden çok daha fazla enerji gerekiyordu. Dolapta asılı duran siyah ipek bornozu giymekle yetindim, bu şimdiye kadar kaçındığım bir lükstü. Etrafında kuşak

Belimi belime bağlayarak odamdan çıktım ve prensin odasının olduğunu tahmin ettiğim yöne doğru yola koyuldum: en büyük kulenin göbeğine.

Zorlukla toplayabildiğim bir güvenle geçitlerden dolanarak yola çıktığımda koridorlarda müzik hâlâ belli belirsiz yankılanıyordu. Kimsenin yanından geçmedim, muhtemelen hepsi hâlâ balo salonundaydı ve Prens Eadric tarafından sağlanan oburluk ve açgözlülük pınarlarında boğuluyorlardı.

Sonunda kuleye çıkan merdivenlerin dibindeydim ve hiç şüphesiz bu merdivenler prensin odalarına çıkıyordu. Öndeki kapı şimdiye kadar gördüklerimin en süslüsüydü, iki yanında yüksek şamdanlar ve ağır parfümleriyle burnumu kaşıdıran taze çiçekler vardı. Bir merdiven boşluğunun önünde böylesine savurgan bir güzelliğe sahip olabilecek başka birini düşünemiyordum.

Yolculuğumda Ruh Gölgeleleli yoktu, dilimde kül patlaması ya da kulaklarımda çınlama yoktu. Kedi bana eşlik etmişti, yanımda bir gölge gibi duruyordu ama başka hiçbir şey ters gitmemişti. Belki de bu bir alamet olmalıydı.

Kapının koluna henüz uzanmıştım ki arkamdan büyük bir el ve kol belimi sardı, bir diğere ağızıma ve burnuma yerleşti ve sonra kaldırıldım, kapıdan uzaklaştırıldım.

Tekmeledim ve çırpındım, ellerim beni tutanlara pençe atacaktı ama işe yaramadı. Tutuşum sarsılmadı. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, vücudumda hızla akan kanı hafif bir baş dönmesi takip ediyordu.

"Debelenmeyi bırak Odyssa," diye tısladı beni esir alan kişi kulağıma. "Yoksa seni omzumun üzerinden atarım."

Tallon.

Bu tehdit beni çırpınmaktan ve tekmelemekten vazgeçirdi ama çırpınmayı asla bırakmayacaktım. Sakinliğin portresi olarak, kendimi başka bir koridora taşımama izin verdim. Koridorun yarısında, yan tarafa doğru bir oyuk daha açıldı, bu oyukta minderli bankların yanı sıra bir de masa vardı. Beni yere bıraktı, elini ağızımın üzerinde tutarak yüzüme doğru döndürdü.

Hâlâ partiden kalma kıyafeti ve maskesiyle Prens Eadric'in sağ kolu gibi görünüyordu. Gözleri hariç, oldukları gibi parlıyorlardı. "Eğer ben

Elimi çek, önce benim konuşmama izin verecek misin?"

Gözlerimi kıstım ve öyle ya da böyle bir eğilimim olduğuna dair hiçbir işaret vermedim.

"Düşündüğüm gibi." Eli ağzımın üzerinde kaldı, yüzümdeki kesiklere bastırmamak için sıkıca ve bilinçli bir şekilde dikkatli davrandı ve diğer eli geri çekilmemi önlemek için belime gitti, tam da bunu yapmak için hareket ettiğim gibi. Bana dokunduğu yer, elbisemin ve sabahlığımın içinden bile tenimi yakıyordu. "Gerçekten ölmek mi istiyorsun Odyssa? Burada ne işin var?"

Ona tekrar tekme atmak istesem de kaşlarımı kaldırıp dikkatle eline baktım.

Yüzünde bir şüphe belirmesini, gözlerini kısmasını ve reddetmesini bekliyordum ama gözlerinde çok daha farklı bir şey vardı. Neredeyse endişe, merak belki de. Elini indirdi ama çenemin altındaki boşlukta gezdirmeye devam etti, her an tekrar yukarı kalkmaya hazırdı. Kaşlarını kaldırarak sorularına cevap vermem için başını salladı.

"Tallon olarak mı yoksa prensin danışmanı olarak mı soruyorsunuz lordum?"

Çenemin altında duran el, iz bırakmamış yanağıma yaslanmak için hareket etti ve sırtındaki el, birbirimize yaslanana kadar beni kendine çekti. Kalbim hızlandı ve yutkunamadan önce nefesim kesildi. Isı boynuma ve göğsüme yayıldı.

Parmakları yanağımdaki kabarıklığın üzerinde gezindi, sonra başparmağını çenemin altına koyarak genişçe açtı. "Prensın danışmanı olarak sorsaydım, küçük kurt, hiç sormazdım."

"Peki ya ölmek istersem?" diye sordum. Düşüncelerim karmakarışık; odaklanabildiğim tek şey üzerimdeki ellerinin alev alev yanan iki noktası ve bedenlerimizin birbirine uyumuydu. Ağzım çok kurudu, çok sıcaktı ve yine de tek yapabildiğim kafatası maskesinin arkasından bakışlarını karşılamaktı. Maskeyi çıkarmak istedim. "O zaman ne yapardın?"

"Size bunun düşündüğünüzden çok daha zor olacağını tavsiye ederim, yine de cesurca bir çaba göstereceğinizden şüpheleniyorum." Hafifçe eğildi, gözleri önce ağzıma, sonra da daha aşağılara kaydı; bornozun elbisenin uygunsuz yakasını ve göğüslerimin arasındaki boşluğu gizlemek için hiçbir şey yapmadığını biliyordum. Sözleri burnuma ve yanaklarıma fısıldanıyor, yüzümdeki kesiklerden yayılan sızıyı yatıştırıyordu. "Şimdi, burada ne yapıyordun?"

Ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim, dudaklarımız bir nefes mesafedeydi ve ben konuşurken hafifçe birbirine değdi. "Sizi ilgilendirmez lordum."

Gri gözler neredeyse siyah tarafından tüketiliyordu. "Yanlış cevap, küçük kurt." Elleri belimi kavradı ve sonra baş a ş a ğ ı durdum, yüzüm sırtının alt kısmıyla aynı hizadaydı ve elleri şimdi uyluklarımin arkasında duruyordu.

Öfke içime hücum etti, belinin yanlarını kavrayıp kendimi yukarı iterken başımda biriken kanla karışarak zonklamasına neden oldu, aşağı inmeye çalışıyordu. "Beni *yere bırak*."

Aldığım tek cevap, ellerinden birinin kalçamda yukarı doğru hareket etmesi, parmaklarının iç uyluğuma doğru kıvrılması ve yürümeye başlarken sıkması oldu. Vücudumdaki her içgüdü, yere düşmek anlamına gelse bile, onun pençesinden kurtulmak için kıvrılıyordu. Yüzümdeki yaralar zonkluyordu. Daha da yukarı iterek kalçalarımı kaydırdım, kendimi yana atmaya hazırdım.

Eli bacağımın etrafında daha da sıkılaştı ve dokunuşuyla omurgamdan aşağıya yayılan elektriğe karşı nefesimi zor tuttum. Dokunuşundaki sıcaklık, kavrayışındaki güç... Nefret etmek istiyordum ama tek odaklanabildiğim şey bacağıma yayılan sıcaklıktı. Adımlarını hızlandırırken parmağı tekrar yer değiştirdi, tekrar yükselerek çok daha uygunsuz bir yere yaklaştı.

Yere ve onun sırtına bakışım değişti ve botlarının altındaki zemin koyu toprak ve taşla dönüştü. Soğuk bir rüzgâr içime işledi, kalçamdaki yakıcı dokunuşa bir kontrpuan oluşturdu. Bir çığlık

yankılandı ve irkilerek gözlerimi kapattım. Bir sonraki anda soğuk ve çığlık kayboldu ve ayaklarımın üzerinde durmaya başladım.

"Ne-" Etrafıma bakındım, kendimi bir kez daha Tallon'ın odasında buldum, kedi şimdi benim yatağım yerine onun yatağına yayılmıştı. Odası prensin odasına o kadar yakın değildi ki bizi buraya birkaç adımda getirebilirdi. Yüzümü ona döndüm, bir kez daha manipüle edilmenin ve bir kez daha kâbus dünyama götürülmenin öfkesini bastırmaya çalıştım. Ayağa kalkarak göğsünü dürttüm. "Sanırım sana bir daha iznim olmadan bana dokunursan bunun sonuçları olacağını söylemiştim."

Kafatası maskesinin arkasından bana sıırttı. "Evet, öyle yaptın. Prens Eadric'in kamarasına girmeye çalışırken yakalanmanın sonuçları olmalıydı ama yine de buradasın. Sağ salım."

"Öyle miyim? Daha önce senin gözetimindeyken bana zarar gelmeyeceğini söylemiştin ama yine de..." Yüzümü işaret ettim. Küstahlığı beni daha da sinirlendirmişti ama haklıydı ve beni keşfeden başka biri olsaydı çoktan ölmüş olurum. "Bunu yaparken onu izledin."

"Sen bundan çok daha akıllısın Odyssa. Prens ve onca insanın önünde ne yapmamı bekliyordun?" Bir kaşını kaldırdı ve parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdirmek için uzandı. "Buraya geleli kısa bir süre oldu ama bence böyle bir ortamda dikkatini kaybetmemen gerektiğini çok iyi biliyorsundur. Ne oldu? Dikkatini ne dağıttı, küçük kurt?"

Kavganın bir kısmı vücudumdan dışarı aktı. Dikkatimi dağıtan şeyi ona açıklamaya hazır değildim. Henüz kendimle tam olarak uzlaşmamışken olmazdı. "Benden ne istiyorsunuz lordum?"

"Öncelikle, adım biliyorsun. Kullan onu." Sesi alçaldı ve başı bir kez daha bana doğru eğildi. Bakışlarında şakacılık vardı ve ağzının kenarıyla alay ediyordu.

Yüzündeki kafatası maskesini yerinde tutan kayış boyunca parmağımı gezdirmek için uzandım. Hâlâ o muhteşem kayıtsızlığıyla, bana vururken Prens Eadric'in yanında duran aynı duygusuz heykelle duruyordu. "Maskenizi çıkarıp tekrar Tallon olduğunuzda, lordum, adınızı kullanacağım."

Gözleri kapandı, gri girdaplı havuzlar o uzaklaşıp maskeyi çıkarırken durgunlaştı ve düzleşti. Bana yaklaştı, nefesi burnuma ve yanaklarıma fısıldarken gözleri kısa bir an için ağzıma kaydı. Beklenti midemi yakıyor, düğüm düğüm ediyordu ama parmaklarını yüzümdeki kesiklerin üzerinden geçirmek dışında kıpırdamadı. "Bunları senin için temizlememe izin verir misin lütfen?"

Bu ani değişim kafamı karıştırdı ve başımı sallayarak onu elimi temizlerken oturduğum sandalyeye kadar takip ettim. Banyoya girmeden önce bir süre daha bana baktı.

Derin bir nefes aldım ve hem saç tellerimi hem de sinirlerimi yumuşatmak için bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bunu hayal etmiyordum. Beni öpmek üzereydi ve daha da fazlası, öpmesini istiyordum.

Suçluluk duygusu midemi tırmaladı ve yanaklarım kızardı. Bir kez daha kendimi ona kaptırmış, neyin önemli olduğunu ve gerçekten neden burada olduğumu unutmuştum. Kurallarını bile bilmediğim bir oyun oynuyordu ve baş başa kaldığımızda maskesini çıkarmış olsa da hâlâ prensin kuklasıydı ve bunu asla unutamazdım.

Onun geri dönüşü beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Çok acıyor mu?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. Artık canımı yakmıyorlardı, en azından fiziksel olarak. Beni öfkелendirdiler, utandırdılar, ama amacın bu olduğundan şüpheleniyordum, böylece o balo salonundaki yerimi asla unutmayacaktım. "Kendi yaralarım kendim bakabilirim, Tallon."

Durakladı, ilaçla ıslatılmış pamukla yüzümü ıslatmak üzereydi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve yutkunmak için boğazı sallanırken hareketi takip etmekten kendimi alamadım. "Biliyorum ki sen

yetenekli, Odyssa, ve ortak arkadaşımızın bana söylediğine göre, inatçıdan da öte. Ama dün gece sana benim gözetimim altında sana zarar gelmeyeceğini söylemişim ve senin de belirttiğin gibi başarısız oldum."

Onu rahatlatmamak ve kedinin başka neler ortaya çıkardığını sormamak için dilimi ısırđım.

Yaralar yeterince temiz görünüyordu, omzuma sürdüğü kalın kremi yaralarım da sürmeye başladı, ben gözlerimi ondan ayırmazken o da gözlerini tenimden ayırmıyordu. "Neden içeri girmeye çalışıyordun, küçük kurt?"

Hâlâ hassas olan bir kenara dokunduğunda küçük bir tıslama çıktı. Bu bana düşüncelerimi toparlamam için gereken zamanı verdi. "Benim iki küçük kardeşim var. Bunu biliyor muydun?"

Eli titredi. "Hayır, yapmadım."

"Yedi gün önce annem elini tuttuğum sırada vebadan öldü," dedim. Bir an bekledim, sözümü kesecek mi diye, ama kesmedi, yanaklarımdaki çizikleri temizlemeye devam etti. "O ölseydi, sadece benim işim ve kardeşlerimin miraslarıyla geçinecek kadar paramız olmazdı. En büyük kardeşime de iş bulmaya çalışmasını söyledim ama o bunu reddetti. Onun yerine bana kalenin yeni personele ihtiyacı olduğuna dair bir ilan verdi. Beş gün önce, sadece sekiz yaşında olan en küçük kardeşim öksürmeye başladı. Veba olup olmadığını kesin olarak bilmiyorduk. Ama bunun pek önemi yoktu. O sabah gönüllü oldum. Aldığım mektubu biliyorsun."

Sonunda bana baktı, ilacı bir kenara bıraktı ve iki elimi de kendi ellerinin arasına alıp kucağıma yerleştirdi. "Kardeşin neden reddetti?"

Omuz silktilim. "Sebeplerini anlıyormuş gibi davranmayacağım. Biz sadece üvey kardeşiz ama onları ben büyüttüm ve onlar için her şeyi yaparım."

"Karşılığında sizin için bir şey yapmazlar mı?"

Burnum kaşındı, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Gözlerimi kaçırdım, bakışlarımı ayağımın yanındaki botuna sabitledim ve elbisemin ucunun botun üzerinden kayışını izledim.

"Tedaviden sonra mıydın?" Sorusuna rağmen bir cevap beklemediğini biliyordum. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarıyla beni buluşturdu. "Sana vermeyecek. Bu gece olanlardan sonra şimdi olmaz. Muhtemelen daha önce de vermezdi; en güvendiği kişiler arasında bile cimriliğiyle nam salmıştır. Ve senin de onu tek başına çalma şansın yok."

"O zaman ben ne yapacağım?" Sesimin çatallaşmasından ve alt dudağımın titremesinden nefret ediyordum. Bu bir zayıflıktı, onun önünde dağılmak tam bir zayıflıktı ama yine de bunu durduracak gücüm yoktu. Başparmağını çenemin kıvrımında gezdirerek yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Şimdilik uyu, küçük kurt. Bu gece seni koruyacağım ve gün ışığında konuşacağız." Ben itiraz edemedi beni kollarına aldı, sandalyeden yatağına taşıdı ve battaniyenin altına soktu. Ruh Gölgesi kedisi bize baktı, battaniyeler tekrar çekilir çekilmez yanıma uzanmak için hareket etti.

Gözlerimi yakıcı yaşlara karşı kapattım. Onunla mücadele etmeli, beni odama geri götürmesini talep etmeliydim ama bana bakılmasının verdiği rahatlığı geri çevirmeyi kendime yediremedim. Kendimi onun kokan battaniyelerine sararken, şimdiden sürüklendiğimi hissedebiliyordum, beni yavaşça duygusal zirveden aşağı indirdiği için sinirlerim nihayet azalıyordu. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydim ama bunu sorgulamayacaktım. Kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratmışım ve son umudumda da başarısız olmuşum.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve Tallon'dan bir nebze olsun teselli bulabilirsem, bunu açgözlülükle kabul edecektim.

Dudakları alnıma hafifçe bastırdı ve gözlerimi kapalı tutmak ve aynı öpücüğü dudaklarıma, boynuma ve vücudumun geri kalanına bastırmasını, dokunuşu dışında her şeyi unutturmasını talep etmemek için bir mücadele oldu. Nefesi alnımda ılıktı, kirpiklerimi dalgalandırıyordu. "İyi uykular, küçük kurt."

ŞAFTÖR on iki

T Ağzıma metal tadı doldu, burnumdan sıcak kan nehirleri aktı. Kalındı ve boğazımı kaplayarak havamı kesti. Öksürdüm, doğrulmaya ve solunum yollarımı temizlemeye çalıştım ama Dudaklarımdan kan fışkırırken kollarım tutmadı ve sıçrayan kanın yanaklarıma ve boynuma düştüğünü hissettim. Kan durmaksızın akmaya devam etti ve öksürük hızla öğürmeye dönüştü. Nefes alamıyordum, yutkunamıyordum.

Annemin elleri omuzlarımda geziniyor, oturmak için çırpınmama yardım ediyordu ama ben hâlâ öksürüyor, öğürüyor, ağzıma ve boğazıma dolan kanla boğuluyordum.

"Şşş, şşş, Odyssa," diye mırıldandı, ellerini sırtımda gezdirerek. "Karşı koyma."

İstesem bile karşı koyamazdım. Kan boğazımdan aşağı akmaya devam etti ve ardından panik başladı. Nefes alamıyordum. Ellerim cızırtılı yorganı sıkıca kavradı, biri boğazıma uzanıp pençe atmayı başardı, sanki solunum yollarımdaki yoğun sıvıyı temizleyecekmiş gibi kavrayıp sıktı.

Midem sıcak, çarpık ve yanlış hissediyordu ve ben öğürmeden, yuttuğum kanı kusmadan önce annemin yoldan çekilmesi için ancak zamanı vardı.

Her şeyim yandı; en çok da gözlerim ve boğazım. Şiddetle dışarı atılmanın getirdiği gözyaşlarını geri kırparak, bir elimi boğazımda tuttum ve diğer elimi anneme uzattım, herhangi bir teselli için.

Eli benimkini kavradı. "Buradayım Odyssa. Sen bir savaşçısın sevgili kızım, ama bir seçim yapmalısın. Burada, arada kalmaya devam edemezsin; kardeşlerinin onlara dönmem için bana ihtiyaçları var."

Zihnim dalgalandı, görüşüm dans eden siyah kürelerle noktalandı. Ne demek istiyordu? Kafamı salladım, kanlı bulanıklığı dağıtmaya ve düşünmeye çalıştım. Soğuk bir bez önce alnıma sonra da yüzümün geri kalanına sürüldü.

Soğuk gitti ve annemin eli geri geldi. "Yaşamak ya da ölmek. Yakında karar vermelisin."

Tüm vücudum titredi. Ölmek, konuşmaya çalıştım ama sadece bozuk sesler çıkıyordu, kan hala boğazımı kaplıyor, dişlerime ve dilime yapışıyordu. Ölmek, bu acıya son vermek istiyordum.

Yatağımın ayak ucunda, sarı gözleriyle bana bakan siyah bir kedi battaniyemin üzerinde oturuyordu. Bir anda tavandaydım, yataktaki bedenime, ayaklarımın dibindeki kediye ve yanımdaki anneme bakıyordum.

Kedi bana baktı ve başını eğerek ağzını açtı, ama ağzından çıkan ses bir adamın sesiydi, yaşlı ve yıpranmış, ama seçkin ve zarif, eski bir ipek gibi. "Ölemezsin Odyssa. Bu senin doğanda yok."

Burnumdan yeniden kan aktı. Kedi bana göz kırptı.

Görüşüm bulanıklaştı ve berraklaştığında artık odamda değildim, artık kendi kanımda boğulmuyordum, ancak hala ıslak olan kan çenemi ve boynumu kaplamış, geceliğime damlıyordu. Etrafımda, çalkalanan kırmızı sulara bakan yüksek siyah kayalıklar vardı.

Buz gibi rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarımın arasında ıslık çalıyordu.

Çıplak ayaklarımın altındaki zemin buz gibiydi ve taşlar tabanlarıma batıyordu. Nerede olduğuma ya da neden burada olduğuma dair herhangi bir ipucu aramak için temkinli adımlarla ilerlerken irkilmedim.

"Odyssa."

Döndüm ve kendimi Rhyon'la yüz yüze buldum, ama geride bıraktığım Rhyon'la değil. Bu Rhyon bana benziyordu, yüzü ve boynu kanla kaplanmış, gömleği kıpkırmızı olmuştu. Teni çok solgundu ve gözleri donuk ve cansızdı. "Rhyon," diye nefes aldım. "Çok özür dilerim."

"Ölmeme izin verdin Odyssa," dedi bana doğru büyük bir adım atarak. Attığı her adımda geri çekiliyordum, yüzündeki öfke ifadesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. "Ölmem senin suçun."

"Hayır, hayır," dedim başımı sallayarak ve ellerimi ona doğru uzatarak. "Rhyon, hayır, asla yapmam."

"Ölmeme izin verdin. Ölmeme izin verdin. Ölmeme izin verdin."

Ayaklarım kayalara çarptı, tökezleyerek geri çekildiğimde altımda hiçbir zemin bulamadım. Arkama baktığımda yüksek uçurumun kenarını ve ayağımdan kopan kayaların aşağıdaki kan nehrine yuvarlandığını gördüm. Çılgınca, hâlâ ilerlemekte olan Rhyon'a döndüm. "Ne yapıyorsun sen? Lütfen, durdur şunu."

"Ölmeme izin verdin. Ölmeme izin verdin. Ölmeme izin verdin." Aniden durdu, tam önümde.

Küçük elleri uzandı ve sahip olmaması gereken bir güçle karnımı sertçe itti.

Zaman yavaşladı ve sonra düşüyordum, o uçurumun kenarından bakarken ben de ona bakıyordum. Düşerken rüzgârda ıslık çalan bir çığlık duydum ve bunun kendime ait olduğunu fark ettim.

Suya girdim.

Uyandığımda hâlâ çığlık atıyordum, göğsüm kabarıyor, soğuk ter boynumu ve sırtımı ıslatıyordu. Elim boğazıma gitti, çekmeye çalıştım.

kendimi kâbusun pençesinden kurtardım. Çevremde, gecenin içinde dans eden gölgeler, odada siyahtan daha koyu bir karanlık vardı. Parmaklar yan tarafımı sıyırdı. Gözlerimi hızla kırıştırdığımda, Ölüm izlerimin yeniden canlandığını, vücudumdan dışarıya doğru titreştiğini ve Tallon'u yatağa doğru tuttukları yerde derimden sıyrıldıklarını gördüm, dallar göğsüne ve koluna sarılmıştı bana ulaşmaya çalışıyordu.

Yüzünde dikkatli bir ifadeyle beni izliyordu. İşaretlerime tanık olan diğerlerinin aksine, onlara bakmıyordu. Gözleri asla endişeyle yanlara ya da göğsünü ve kollarını kaplayan yerlere kaymadı. Gözleri sabit ve emin bir şekilde yüzümde sabit kaldı. Bu, her şeyden çok, beni gerçekliğe geri çekti.

Gözlerimdeki kâbus bulutu yavaşça dağıldı ve neler olduğunu, ona ne yaptığımı anladım. Dehşet beni sardı ve yataktan fırladım, iki büklüm oldum ve gölgeler tenime geri çekilirken nefes nefese kaldım.

"Odyssa, nefes al," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. Sonunda hareket ettiğinde çarşaflar hışırdadı. "Ben iyiyim, küçük kurt. Bana zarar vermedin."

Kâbus beni hâlâ sersemletiyordu ve nefesim kesiliyordu. Başımı salladım, buz gibi cehennem manzarasını, kendi kanımın tadını, Rhyon'ın elleri beni uçurumdan aşağı iterken yüzündeki soğuk ilgisizliği temizlemeye çalıştım. Hepsi çok fazlaydı.

Eller belime dolandı ve irkilerek çıkardığım sese engel olamadım ama çırpınmaya başladığım anda dokunuş yeniden tanıdık geldi, sıcak ve güçlüydü. Perdeler hâlâ sımsıkı çekiliydi ve bize görebilmemiz için sadece bir parça ışık bırakıyordu. Beni yatağa çekerken mücadele etmedim, gözlerimi bileklerinden görünen deriye odakladım, nefesimi yavaşlatmaya çalışırken oradaki izleri inceledim. Ama işe yaramadı ve göğsümün sıkıştığını, kâbusun kalıcı etkilerine karşı savaşırken görüşümün yüzdüğünü hissedebiliyordum.

"Buraya gel Odyssa," diye mırıldandı. Tekrar yerimizi değiştirdi ve ben bacalarının arasında, yatak başlığına yaslanmış, sırtım göğsüne dönük, elleri kaburgalarımaya dolanmış bir şekilde oturuyordum; elleri o kadar büyüktü ki neredeyse tüm gövdeyi çevreliyordu. "Benimle birlikte nefes al. Al ve ver. Hadi bakalım küçük kurt; nefes alış verişime ayak uydur. Bunu yapabilirsin. Nefes almalısın."

Nefes alış verişini eşleştirmek için bile yeterince odaklanmakta zorlanıyordum ama her nefes alışımdayanlarımı hafifçe sıkan elleri sonunda beni ona yönlendirdi.

Yavaş yavaş, kalbim artık göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmiyordu, ama kâbusların geride bıraktığı duyguların solması, Tallon ve benim ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde sadece sırtımdaki ezici sıcaklıkla yer değiştirdi. Benim sırtımla onun önü arasında hiç boşluk yoktu ve bacakları benimkileri kavıyor, elleri gövdeyi sarıyor ve başparmakları göğüslerimin alt kısımlarına sürtünüyordu.

Dilim ağzımın tepesine yapışmış gibi hissediyordum ve hiçbir yutkunuş kuruluğu gideremiyordu. Tallon'un arkamda her dakika yer değiştirmesi beni geriyor, hareket etmek istemiyordum. Ayağa kalkmam, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bu sadece onunla görölmekten ya da diğerlerinin elimi sarmış olduğunu bilmesinden daha kötüydü. Burada kalmamalıydım, bırakın yatağını, onun odasında uyuyakalacak kadar duvarlarımın yıkılmasına izin vermemeliydim.

Prens Eadric'in sağ eli, maskesini taksa da takmasa da.

Kâbustan geriye kalan son ipuçlarıyla bulduğum sükûnet artık yoktu ve kalbim göğsüme çarparak hızlandı.

"Bunu ne zamandır yapabiliyorsun?" diye mırıldandı kulağıma doğru. Elleri kaburgalarımı sıktı ve nefesimi tuttuğumu hissetti. "Nefes al, Odyssa."

Bir nefes daha çektim, kıpırdamadan durmaya çalışıyordum ama bedenimi de onunkinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Sadece kaleye geldiğimden beri."

"Mektubu aldığın gece," dedi, elleri yanlarıma doğru kayarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Kendimi ondan kurtarmak için ne kadar ilerleme kaydettiysen, beni ayarlayıp bir şekilde daha önce olduğumdan daha da yakınima çektiğinde geri alındı. "İlk defa mı böyle üşüştüler?"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve arkamda ne kadar haklı hissettiğini çok fazla düşünmemeye çalıştım. Umutsuzca kendimi tekrar kontrol altına almam gerekiyordu. Bu bir kâbustu ve her ne kadar korkunç olsalar ve beni saatlerce titretseler de, bu yeni bir şey değildi. Sunduğu teselliye ihtiyacım yoktu ama reddedip ondan uzaklaşmayı da kendime yediremiyordum. "Hayır. Daha önce bir kez oldu. Buradaki ikinci gece."

"Ne oldu?" Sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı ve perdelerin içeri aldığı bir tutam ışığın yoluna takılmış, yerde duran kafatası maskesini görmeseydim, yumuşak olduğuna inanabilirdim. Ellerinden biri kaburgalarımın kalkıp kalçama yerleşti, hareket etmiyordu, sadece... oradaydı.

Konsantre olmayı zorlaştırdı.

"Ne oldu Odyssa? Neden dışarı çıktılar?" diye dürtükledi.

Sertçe yutkundum ve kendimi, elinin elbisemin üzerinde ne kadar doğru görüldüğü yerine gözlerimi maskede tutmaya zorladım. "Diğerlerinden biri bana vurmaya çalıştı. Onu durdurdular."

Nefes almayı bıraktığında parmaklarının bacağıma battığını hissettim. Sesi yükselmedi, hatta değişmedi ama "Kim?" diye sorduğunda daha önce olmayan bir sertlik vardı.

"Önemli değil." Önemli de değildi, gerçekten. Hepimiz burada hayatta kalmaya çalışıyorduk ve Maricara'yı duyguları için suçlayamazdım.

"Bu önemli."

Bir süre sessizce oturduk, birlikte nefes aldık. Eli bacağıma doğru gevşedi, parmak parmak. Tenime bastırıldığı parmak uçlarının altındaki gücü hissetmekten hoşlandığımı görmezden gelmeye çalıştım. Bunun yerine

Ben onunindeki değişikliği hissedebiliyorsam, onun da benimkinde aynı şeyi yapabileceğinin farkındaydım.

Birkaç dakika sonra sessizliği onun sesi bozdu. "Kabusların ne hakkında, küçük kurt?"

Yavaşça nefes alıp vermek düşüncelerimi toparlamam için bana zaman kazandırdı. "Çoğu zaman hastalığımla ilgili anılar. Ateşlendiğim zamanlardaki halüsinasyonlarıma dair görüntüler." Başımı salladım. "Detayları her zaman hatırlamıyorum, sadece hisleri hatırlıyorum."

Arkamda dondu kaldı, bir erkekten çok bir heykel gibiydi ve sonra beni nazıkçe ileri itip yataktan çıktı. Onun yokluğunda sırtım üşüyordu ve iznim olmadan oluşan kaş çatmayı düşünmemeye çalıştım. Geriye doğru kaydım, başucumdaki yastıklarda kalan sıcaklığa bastırdım ve perdeleri geri çekip öğleden sonra güneşinin odaya girmesine izin verirken gözlerimi kısarak ona baktım.

Güneş onu kesiyor, gömleğinin koyu renkli kumaşı ışığı emiyordu. Gömleğinin manşetlerindeki düğmeleri çözüp boynundakine geçerken gözlerini benden ayırmadı. Delikten geçirdiği her düğmede nefesim boğazımda düğümleniyor, koyu mürekkep ve bronz teni santim santim ortaya çıkıyordu. Sonunda gömleği omuzlarından sıyırdığında ikimizden de bir ses çıkmadı, ipek bir fısıltıyla yere düştü.

Eğer izlerimiz ölüme ne kadar yaklaştığımızın işaretleriyse, Tallon bir nefes kadar yaklaştı. Mürekkep siyahı girdaplar her iki kolunu da omuzdan bileğe kadar kaplamış, göğsünün ve karnının üzerinden geçerek bel kemerinin içine dalmıştı. Onun izleri benimkiler gibi boynuna kadar çıkmamış, bunun yerine köprücük kemiklerinin etrafında bir kolye gibi kıvrılmış ve sırtına dökülmüştü.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey beni şok edemez küçük kurt." Sesi uykudaki sertliğini biraz kaybetmişti ama hâlâ ağır ve derindi. Odayı kesen güneş ışığı şeridinden dışarı çıkmadı, bunun yerine beni aynı yoğunlukta izlerken doyasıya bakmama izin verdi. Hava

Odadaki elektrik yüklüydü ama ne olduğunu tarif edemiyordum. Sanki bir güç bizi birbirimize çekiyor, kalkıp ona gitmemi istiyordu. Pantolonunun dar kumaşının altından kalçası seğiriyordu ve onun da aynı şeyle mücadele ettiğini biliyordum.

Gövdesine bakmaya devam etmek kendi kendime yaptığım bir işkenceydi. Parmaklarımla izlerinin çizgilerini takip etmek istiyordum ve bunun cazibesi çok büyüktü. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için çektiğimde, yüzüne bakmanın daha iyi olmayacağını fark ettim. Gözlerinde alay yoktu, kibirden ya da genellikle ona eşlik eden yumuşak alaydan eser yoktu. Sadece bir kırılmalı ve hem yersiz hem de rahatsız edici görünen bir endişe vardı. İkimiz için de.

İç çekerek, sırtüstü yatana kadar hareket ettim, ellerimi karnımda birleştirdim ve tavana baktım. Bana böyle bakmaya devam ederse ya da gömleğini çıkarmazsa ona kâbuslarımdan bahsedebileceğimden şüpheliydim.

"İyileştiğimden beri bu yerle ilgili kâbuslar görüyorum. Korkunç yaratıklarla, çılgınlarla ve yüksek kayalıkları oyan kan nehirleriyle dolu karanlık ve soğuk bir yer. Asla kaçamıyorum ve kâbuslar hep düşmemle, boğulmamla ya da başka korkunç bir sonla bitiyor." Son saniyede titreyen derin bir nefes aldım. "Son zamanlarda en küçük kardeşim o kabuslarda, o yerde belirmeye başladı. Artık rüyalarımnda beni öldürmeye çalışan kişi o ve bundan zevk alıyor, onu nasıl yüzüstü bıraktığımı ve ölmesine izin verdiğimi anlatmaktan hoşlanıyor. Bana annemin ölmesine izin verdiğimi hatırlatıyor. Emyl'in ölümüne de sebep olacağım ve tüm ailemizin ölümüne sebep olacağım konusunda beni uyarıyor."

Yatak yanımda yavaşça alçaldı ve Tallon'un vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmeme rağmen bakışlarımı tavanda sabit tuttum. Bana acıyarak baktığını fark edersem, boğazımı yakan gözyaşları kesinlikle dökülürdü.

"Devam et," diye mırıldandı.

Burnumu öfkeyle sildim ve sızıyı kovmaya çalıştım. "Bu gece de aynıydı. En küçük kardeşim beni orada öldürmeye çalıştı,

ve iki kez bana aileme ne yaptığımı hatırlattı. Ve sonra kendi kanımda boğulmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Boğulmanın, kan kusmanın ve ölüp ölmeyeceğimi bilmemenin ama ölmeyi dilemenin nasıl bir his olduğunu. Sonra sanki Rhyon o anıyı kontrol ediyordu çünkü o yere geri dönmüştük ve bana aynı şekilde ölecek olmasının benim hatam olduğunu söyledi. Emyl'in de aynı şekilde öleceğini. O zaman beni boğmaya çalıştı." Ağır bir nefes verdim, bu kez titremeyen ya da boğazıma takılmayan bir nefes. "Sonra çığlık atarak uyandım ve işaretlerim seni yatağa yapıştırmıştı."

Sözlerim ikimizin de üzerine çökerken oda hareketsiz ve sessizdi. Onları geri almak, havada asılı kaldıkları yerden yakalayıp yutmak istedim ama yok olmayacaklardı. Ona en büyük korkularımı anlatmıştım ve şimdi sonuçlarını kabullenmem ve bunu oynadığı oyunların bir parçası olarak kullanmamasını ummam gerekiyordu.

Çok geç olana kadar yatağın tekrar hareket ettiğini hissetmedim, kendi pişmanlığım ve utancım içinde kaybolmuştum, Tallon'un elleri başımın iki yanında ve vücudu benimkinin üzerinde durana kadar fark etmedim. Yumuşak yatağın dengesizliğine karşı sarsılmayan kolay ve istikrarlı bir güç gösterisiyle ağırlığını benden uzak tutarken kollarındaki kaslar şişti. O alçalırken nefesimi tuttum, kollarını dirseklerinden büktü, ta ki sadece bir nefes bizi ayırana kadar.

Burnunu çene çizgimde gezdirmek için başını eğdiğinde gözlerim daldı. Rhyon'un kâbuslarımda bıraktığı yaraların hemen üzerinde, boynuma hafifçe bastıran dudaklarının karşısında nabzımın hızla attığını hissettiğine hiç şüphe yoktu. Kulağıma doğru gitmeden önce bir, iki kez oradaki deriyi öptü.

Aynı anda hem yüzüyormuş hem de boğuluyormuş gibi hissediyordum, vücudum aşağıdan yukarıya doğru hareket edemeyecek kadar hislerle doluydu. Onu aynı anda hem itip hem de kendime çekmek, bu oyuna kanacak kadar aptal olduğum için kendime bağırarak odadan kaçmak istiyordum, ama aynı zamanda

Bacağımı ayağına doladım ve vücudunun benimkini yatağa bastırıldığını hissetmek için dengesini bozdum. Her şeyi istiyordum ve aynı zamanda nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum.

Gözlerimi kapalı tuttum ve yüzüme herhangi bir ifadenin yerleşmesini engellemeye çalıştım.

Nefesi kulağıma doğru üfledi ve artık tenime o kadar sıkıca bastırılmasalar da dudaklarının bir sırtışıla kıvrıldığını hissettim. "Seninle bir pazarlık yapmak istiyorum, Odyssa Duhiva. Kabul eder misin?"

Gözlerimi açtığımda Tallon'un bana baktığını gördüm. Yüzü hâlâ açık ve ciddiye ama gözleri kararmıştı. "I-" Ağzım kuruduğu için sesim çatallaştı. Dudaklarımı yalarken gözlerinin her hareketi takip edişini, bir şekilde daha da koyulaşmasını izledim. Kendi dili de karşılık olarak dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Gözlerindeki karanlığın bir kısmı silinmiş ve o sırtış geri gelmişti. Bakışlarının yoğunluğu altında kaymak istiyordum ama aynı zamanda vücudumun onunkinin altında kalan kısmına herhangi bir şekilde dikkat çekersem ne olacağından da korkuyordum. "Bana güvenmemelisin, küçük kurt. Ama bu yine de bir pazarlık yapamayacağımız anlamına gelmez."

Tallon'un normal bir adam olduğuna dair tüm şüphelerim yok oldu. Normal bir adam kendini bu kadar uzun süre ayakta tuttuğu için titrerdi ama yine de yüzünde en ufak bir rahatsızlık belirtisi bile yoktu. Ayrıca, balo salonunda takındığı alaycı gülümsemeden, hileden de eser yoktu. "Pazarlık nedir?"

"Kardeşin için prensten tedavi almana yardım edeceğim." Nefesimi tuttum.

"Karşılığında, her gün benimle burada, odalarımnda bir saat geçireceksin."

Hevesle kabul etmek için ağzımı açtım. İsteddiği o saatte benden isteyip de veremeyeceğim hiçbir şey yoktu ama bir parmağını dudaklarıma bastırırken ağırlığını kaydırarak bir elinin üzerinde durdu. "Ah, henüz değil."

Ayrıca gelecekte sizden bir iyilik istiyorum. Ne zaman uygun görürsem çağırabileceğim, benim seçtiğim bir iyilik."

Nefesimi bıraktım ve elini dudaklarımdan çekti. "Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Pazarlığını kabul ediyorum Tallon."

Göğsünden gelen kıkırdama karanlık ve ağırdı ve midemde sıcaklığın kıvrılmasına neden oldu. "Odyssa, her zaman kaybedecek bir şey vardır."

Bir süre daha bana baktı ve sonra parmağını dudaklarıma bastıran eli saçlarıma dolandı ve başımı onunkiyle buluşacak şekilde kaldırarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nazik bir öpücüktü ve kısa sürmüştü, ama dokunuşu devam etti, nefesi benimkine karıştı, ben de artan sıcaklıkla mücadele etmek için kalçalarımı birbirine bastırmamak için mücadele ettim.

Daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyor gibiydi. Eli saçlarımda daha da derinleşti ve bir sonraki öpücük daha sertti, ağzı benimkine karşı sıcak ve açıktı ve dili bir söz fısıltısıyla dudaklarımdan üzerinde gezinmek için dışarı çıktı. Bu dokunuşla yükselen iniltiyi durduramadım, dudaklarımız birlikte hareket ederken nefesim onun açık ağzına düşüyordu.

Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum ve eli saç diplerimi sıkıca kavradı, başımı geriye yatırıp boğazımı ortaya çıkarırken hafifçe çekiştirdi. Ağzı çene çizgimi öpmek için bir anlığına benimkinden ayrıldı ama hemen geri döndü, dudaklarıma yavaş ve derin bir öpücük daha kondurdu.

Kendimi geri çektiğimde, onun göğsünün de benimki gibi hızla inip kalktığını ve ikimizin de bundan etkilendiğini görmek beni memnun etti. Dudaklarım karıncalandı ve elimi dudaklarıma bastırarak bunun kafamdan mı kaynaklandığını yoksa gerçekten düşündüğüm kadar kızarıp şişip şişmediklerini görmek istedim. Çeneme bastırdığı öpücükler, artık bana dokunmamasına rağmen hala yanan bir alev yolu bıraktı.

Başını yumruğuna dayayarak bana baktı, kibirli sırtışı sanki hiç gitmemiş gibi tekrar yerine oturdu. "Anlaştık o zaman."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Tallon'un o öpücükle üzerime boca ettiği tahrik duygusunu bastıran soğuk omurgamdan aşağı süzüldü. Tanrım, ben ne yapmıştım?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

M Şatodaki altıncı gecemde balo salonu derin, sıcak maviler ve zengin menekşelerden oluşan bir görüntüye bürünmüştü. Çok güzeldi, hatta büyüleyiciydi ama aklım başka yerdeydi.

Tallon'un altındaki odada. Yarı maskesi, kıyafetlerinin geri kalanı gibi bu gece de siyahtı, ancak ona baktığımda görebildiğim tek şey gömleğinin altında yattığını bildiğim yayılan izlerdi.

Yine beni izlediğini hissettim ama ondan özenle kaçındım. Emyl'e yazdığım mektup bir kez daha elbisemin içine sokulmuştu, neyin tehlikede olduğunu ve neden böyle fantezilere kapılmamam gerektiğini hatırlatıyordu. Tallon her şeyden önce prensin sağ koluydu ve bana yardım etmek istiyor gibi görünmesine rağmen, tehlikede olanın daha fazlası olduğunu biliyordum. Saatler önce, onun pazarlığını kabul ettiğimde, umursamamıştım.

Önce kâbusun, sonra da öpücüğün enerjisi geçtiğine göre zihnim daha berraktı ve bana kaybedecek çok az şeyim kalsa da Tallon'un alabileceği bir şeyler olduğunu söylüyordu. Benim hayatımı.

Parti hızla tüm hızıyla devam ediyordu, müzik ve dans bir kez olsun dikkatimi dağıtmıştı. Vücutların arasında dolaşmak ve kimseye çarpmamak aklımı başka şeylerden uzak tuttu ve ben de kendimi bu işe verdim. Balo salonunda çılgın bir kasırga gibiydim, içkileri ve tabakları boşalır boşalmaz yeniden dolduruyordum.

Daha önce de kendimi işime vermiş, kendimi göreve ve talimata kaptırmış ve diğer her şeyi unutmuştum. Daha önce, bu her zaman hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu, ama bu sefer farklıydı ve burada, şatoda, biraz farkındalığımı korumam gerekiyordu. Masaya taze ikramlar koyarken müziğin arasından sıyrılıp bana doğru gelen konuşmaları fark etmemin tek nedeni buydu.

Kısa bir süre başımı kaldırıp baktıktan sonra, yakındaki bir sütunun arkasına gizlenmiş konuşmacıların Prens Eadric ve Tallon olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı tekrar masaya sabitledim. Gözlerimi nadiren kaldırmaya cesaret ederek ve asla başımı kaldırmayarak görevime devam ettim. Ellerim hafifçe titriyordu ama eldivenlerimin ve peçemin altında, bunun ikisinin de fark etmesine yetecek kadar olmamasını umabilirdim. Görevim çok önemliydi ve her bir pastayı özenle, yavaş ve metodik bir şekilde hazırladım.

"...sana neler oluyor?" Prens Eadric parmağını Tallon'un göğsüne soktu. "Dayanamıyorsun... pazarlık."

"Benim pazarlığım... senin baban."

"İnsanlar... huzursuz. Ölüm oranı düşüyor. Bu... söz verdiğiniz gibi değil." "O zaman herkesi öldürmek ister misin?"

Kanım dondu, ellerim hamur işi hazırlamak için havada asılı kalırken dondu. Şarkı kreşendo yaparken kemanlar kükredi ve beni hareketsizliğimden geri döndürdü. Müzik yumuşadığında prensin cevabını yakaladım.

"Hayır... işinizi yapın." Prens bir an sessiz kaldı ve boş bardağı ağır bir şekilde masaya düştü. "Ve bir hizmetçi için... bahane ile uğraşmanız gerekiyor. Beni bir daha... utandırmayacaksın."

"Anlaşıldı."

Kusmak istedim. Konuşmanın önemli kısımlarını kaçırmış olmalıydım, çünkü duyduklarıma göre Tallon'un kan vebası üzerinde bir tür etkisi vardı. Bu kesinlikle imkânsızdı ama elimde hâlâ iyileşmekte olan yaranın verdiği rahatsızlık şüphelerimi artırıyordu.

Bahsettiği hizmetkâr şüphesiz bendim, çünkü son günlerde onu utandırmaya yaklaşan tek kişi bendim ve prensle benimle uğraşmanın ne anlama geldiği konusunda çok farklı fikirlere sahip olduğumuzdan emin olsam da, Tallon'un bu ikisi arasında nerede kaldığından emin değildim. Öğrenmek de istemiyordum. Pazarlığımız kardeşlerimin tedavisi içindi, kendi güvenliğim için değil.

Karışık hareketler konuşmanın bittiğini gösteriyordu ve prens yanımdan telaşla geçerken başımı eğdim, yiyecekleri yerleştirmeye odaklandım ve vücudumun her zerresiyle konuşmalarına kulak misafiri olmamış gibi davrandım. Neyse ki bana aldırış etmedi.

Tallon arkamdan geldi ve prensin aksine beni görünce bir an tereddüt etti, adımları duraksadı. Yine de çabuk toparlandı ve prensin peşinden gitmeden önce bana karşılık vermediğim küçük bir baş selamı verdi.

Ellerim titreyerek görevimi bitirdim ve sonra aceleyle ama dikkatlice dinlenmek için mutfaklara çekildim.

Mutfak umduğum kadar sakin bir yer değildi ama yine de Maricara ve Elena'nın şarap kadehlerini doldurması ve bana pek de ince olmayan bakışları arasında fısıltıyla konuşmaları dikkatimi dağıttı. Onlara odaklanmak aklımı Tallon'dan ve prensle yaptığı konuşmadan bir anlığına da olsa uzaklaştırdı. Ellerim artık titremiyor ve nefesim boğazımda düğümleden tam olarak geri dönüyordu.

Parti bitip odama sağ salım dönene kadar bu konuşmayı düşünmeme izin vermeyecektim. Herkesin önünde yapacağım bir başka hata tabutuma çakılacak çivi olacaktı ve Tallon'un istese bile bu kez beni kurtarabileceğinden şüpheliydim.

Bir kez daha oyunlarının kurbanı olmuş, fısıldadığı yalanlara inanmış ve Zaharya'nın ısrarla yaptığı uyarıları görmezden gelecek kadar zeki olduğuma inanmıştım.

Aptal ve saf olmaktan başka bir şey değildim ve şimdi bunun bedelini ödeyecektim. Tepsi bir kez daha yemekle doldu, çenemi dik tuttum ve

Maricara ve Elena'nın fısıltılarını duydu ve balo salonuna döndü.

Hayatımda ilk kez, Veressia'da hangi tanrı kaldıysa, dile getirmediğim dualarımı dinlemişti ve partinin geri kalanında içinde bulunduğum durumu düşünmeye fırsatım olmadı; Prens Eadric'in değer verdiği kişilere hizmet etmekle ve kendimi tekrar küçük düşürmemekle meşguldüm.

Bunun ne anlama geldiğini düşünecek zamanım olmasa da, Tallon'un balo salonunda olduğum her an beni takip ettiğini de gözden kaçırmadım. Onun bakışları benim sırtımda eğlenceye katılanlarınkinden farklı bir his uyandırıyor: onlar benim üzerimden bakıyor, burada sadece her isteklerine boyun eğecek bir hizmetçi görüyorlardı, oysa o bana bakıyor, gece yarısı menekşesi kefenimin içinden bakıyor ve altındaki kişiye bakıyordu.

Ve eğer o beni izlemiyorsa, Ruh Gölgesi kedisi yanımdaydı. Bir bakıma, diğer Ruh Gölgelerini uzaklaştırıyor gibi görüldüğü için ikincisi için minnettardım. Tallon'a hizmet ettiğini bilmeme rağmen bana eşlik etmesi hoşuma gitmişti.

Çanlar gece yarısını üç saat geçe çaldı ve konuklar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Nihayet sabahın erken saatlerinde kızıl gece aydınlanmaya başladığında balo salonunda hizmetçiler dışında kimse kalmamıştı. Hem daha fazla hata yapmama çabalarımın hem de Tallon'la yaptığım pazarlıktan duyduğum endişenin getirdiği gerginlikten dolayı omuzlarım ağrıyordu.

Henüz kesin bir fikrim olmasa da, Tallon beni prene ihbar edecekse, önce tedaviyi bulmam gerektiğini biliyordum. Ona çoktan söylemiş olabilirdi ve ikisi de zamanlarını bekliyorlardı. Yine de Tallon'un başka bir oyun oynadığı ve benimle birlikte oynadığım sürece planlarımın güvende olacağı düşüncesi çok daha olasıydı. Ama oyun oynayacak vaktim yoktu ve o tedaviye ihtiyacım vardı. Prens Eadric'in odalarına girmeye çalışırken daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Ailemi hayal kırıklığına uğratmamın sebebi Tallon olamazdı.

Biz temizlik yaparken balo salonu sessizdi ve neyse ki bana yalnız çalışma görevi verilmişti. Diğerleri yakınımdaydı ve aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen beni izlediklerini, daha önce olduğu gibi yeni bir taşkınlık yapmamı beklediklerini, hata yapmamı ve Camelya'nın benden kurtulması için onlara bir neden vermemi beklediklerini biliyordum. Bakışları beni rahatsız ediyordu ama onları kabullenmiştim. Yapabileceğim bir şey yoktu ve beni rahatsız ettiklerini kabul etmek muhtemelen sadece daha açık bir şekilde bakmalarına neden olacaktı.

Soğuk ayak bileğimin etrafında kıvrıldı ve yanımdaki Ruh Gölgesi kedisine kısa bir süre baktım. Bana baktı, görünüşe göre bu gece beni güvende tutacağını söylüyordu. Yavaşça göz kırpmasının ve başını eğmesinin ne anlama geldiğini nasıl bildiğimden emin değildim ama bunu kalbimde hissettim. Bunu sorgulamazdım; bu kalede çok daha garip şeyler olmuştu.

Etrafa saçılmış kırıntıları süpürürken, Tallon'un yine balkondan beni izlediğini hissettim ve bakışları altında omuzlarım bir kez daha gerildi. Hatamı fark etmeden önce ona baktım. Sadece bir anlığına, o olduğunu ve hâlâ maskesini taktığını, ellerini arkasında kavuşturmuş, tündüğü yerden balo salonunu incelediğini görmeme yetti. Prens Eadric'in umabileceğinden çok daha fazla prene benziyordu.

Ona bir daha bakmayacağıma yemin ettim ve dikkatimi yere verdim, ancak Maricara duraklamış ve dikkatimi takip etmişti. Şimdi üzerimde iki bakış hissediyordum ve biri diğerinden çok daha fazla kötü niyetle doluydu.

Bir hata. En azından aleni bir hata değildi ama yine de bir hataydı. Maricara, Tallon'un bizi izlediğini, *beni* izlediğini biliyordu ve kendime, bunu yorum yapmadan geçiştireceğini söylemekte zorlandım. Hayır, bakışların yeniden sıklaşmasından bunun unutulmayacağını biliyordum.

İçimi çektim, parmaklarımı süpürgenin sapı etrafında sıkıp açtım. *Yalnız kalmak*, çalışmak, uyumak ve tedaviyi bulup çıkmak istiyordum. Ama istediğimizi neredeyse hiç elde edemiyorduk ve buraya nasıl geldiğimizi düşününce, bir daha elde edebileceğimden şüpheliydim.

Mutfaktan çıktığımda güneş yarı doğmuştu, kedi hala yanımda hoş bir demirbaşı. Tallon ortalıkta görünmüyordu ve mutlu bir an için rahatlayacağımı düşündüm. Ancak bu an kısa sürdü, çünkü odama gitmek için köşeyi döndüğümde Tallon yatak odamın kapısının yanındaki duvara yaslanmış halde karşımdaydı.

Omuzlarını taşa dayamış, bacaklarını denge için dışarı atmış, vücudunda kayıtsız bir kamburluk olan bu adam tam bir kendini beğenmişlik abidesiydi. Maskesi hâlâ yüzündeydi ve paltosunu kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ benden çok daha şıktı.

Adımlarım duraksadı ama hızla devam ettim, elbisemden anahtarı çekip kapının kilidini açarken çenemi dik tuttum. Bunun bu kadar kolay olmayacağını biliyordum ve bunu tahmin etmeme rağmen, pazuma sarılmak için uzanan el beni ürküttü. Ona bakmak için dönmeyi reddederek başını eğdiğinde donakaldım.

"Bu gece Prens Eadric'le yaptığım konuşmayı dinlediğini biliyorum küçük kurt," diye mırıldandı, dudakları saçlarını okşarken. "Ne duyduğunu sanıyorsun?"

"Prensi gizlice dinlemeye asla tenezzül etmem lordum." Sesim bacağıma kıvrılmış kediden daha soğuktu. "Sakıncası yoksa, yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var."

"Benim için sakıncası yok. Bir pazarlığımız var." Beni kendisiyle kapının arasına sıkıştırmadan önce tek uyarım parmaklarının esnemesiydi; bir eli hâlâ kolumu tutarken diğer eli başımın yanında kapının üzerinde duruyordu.

Gözlerimi kısarak çenemi kaldırdım. Beni korkutmayı ya da dikkatimi dağıtmayı umsa da, gözlerim tamamen açık ve zihnim berraktı ve oynadığı çılgın oyunun bu raundunu kazanmasına izin vermeyecektim. Maskesi

Ceketini çoktan çıkarmış olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bilinçli bir tercih olarak hâlâ üzerindeydi. "Öyle mi lordum?"

Yüzünde titreşen duygular maske yüzünden donuklaşmıştı ama dişlerini birbirine geçirirken çenesinin nasıl büküldüğünü net bir şekilde görebiliyordum. Dudakları kulağımla aynı hizaya gelene kadar başını eğdi. "Sen seç küçük kurt: senin odan ya da benimki. Bu konuşmayı salonda yapmayacağız ama yapacağız."

Sessiz kalmak için dilimi ısırđım. Her iki seçenek de hoşuma gitmiyordu ve bana her fırsatta yalan söyleyen bu adama karşı kendimi pek de uyumlu hissetmiyordum. Elimi arkama atarak kapının kolunu kavradım ve kapının arkamdan açılmasının verdiği şaşkınlıkla adamın elinden kurtuldum.

Döndüm ve içeri koştum, kapıyı suratına çarpmak niyetindeydim, ama o çok hızlıydı ve botunu kapı ile çerçeve arasına sokarak kapıyı açtı.

Beni alt etmesi ve kapıyı iterek açması, arkasından sıkıca kapatması çok zor olmadı.

"Bu çok kabaydı."

"Bunu hak ettin."

"Muhtemelen." Etrafımdan dolaştı ve yatağıma uzanarak rahatladı ve başının arkasında rahat bir kolla kendini destekledi. Hâlâ maske takıyordu.

Kapı aralığında durdum, sadece onu izlemeye kendimi zorlayabildim. Yatağımda yanlış görünüyordu ama kendi yatağında, neredeyse aynı pozisyonda nasıl görüldüğünü hatırladım ve bu bana çok doğru gelmişti. Alt dudağıımı dişlerimin arasına alıp çiğnedim. Eğer vebayla, ailemin ve Veressia'daki pek çok kişinin ölümüyle bir ilgisi varsa, tepkimin ne olacağından emin değildim. Bilmek istediğimden de emin değildim.

"Bana sor,

Odyssa." "Neyi

sorayım?"

Ayağa kalktı, aynı hareketle başının arkasına uzanarak maskeyi çıkardı ve battaniyenin içine düşmesine izin verdi. "Konuşmamızın parçalarını duyduğundan beri bana sormak için can attığın şeyi sor. Bütün gece gözlerin bana her dikildiğinde öfkeni, acını ve kafa karışıklığını hissettim. O yüzden sor bana. Sana sadece bir şans vereceğim."

Emyl'e yazdığım mektup göğsümü yakıyordu. Tallon'ın dudaklarının dudaklarıma değdiği ve elinin saçlarımda dolaştığı hissi hafızamda yandı. Annemi çoktan hayal kırıklığına uğratmıştım ve muhtemelen Rhyon'u da hayal kırıklığına uğratmıştım ve eğer Tallon'un onların ölümünde, kendi hastalığımda parmağı olduğunu şüphesiz öğrenirsem, ne yapabileceğimden korkuyordum.

Her geçen gece kendimi bu kalenin içinde kaybediyordum. Neyin gerçek neyin zihnimin uydurması olduğunu ayırt etmek giderek zorlaşıyordu, özellikle de her gece kâbuslarla, her gün Ruh Gölgeleleri, gizemli şatolar ve etrafımdaki herkesin yalanlarıyla boğuşurken.

Şüphe, utancı uzakta tutmaya, ailemi öldürüp sonra da bana *dokunduğu* düşüncesiyle derimi yüzmek istememe engel olmaya yetiyordu. Şüphe, yanlış duymuş olabileceğim ve şu anda maskesiz ve gri gözleri parlak ve girdaplı bir şekilde bana bakışının gerçek olduğu ve kolayca kurban olduğum başka bir manipölasyon olmadığı umuduna kıvılcım vermeye yetiyordu.

Hayır, ne istediğimi soramadım. Gerçeği duymaya dayanamazdım. "Sana bir sorum yok, Tallon."

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı, sanki bir tür testi geçmişim ve o da hoş bir şekilde şaşırmıştı. Dramatik bir hareketle geri çekildi ve yatağıma yerleşti. "Oldukça yalan, küçük kurt, ama öyle olsun."

"Cevap verir miydin?" Ağzımdan kaçırdım. "Sorsaydım, cevap verir miydin?"

"Neden kendin öğrenmiyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirdim, ensemdede endişeli bir ter birikti. "Bu gece Prens Eadric'le partide ne konuşuyordunuz?"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi ellerini başının arkasında kavuşturarak, hâlâ yatağının üzerinde yayılmış bir şekilde yatarken. "Bu gece pek çok şey konuştuk. Soruyu sorma şeklin de cevap kadar, belki daha da önemli. Daha iyisini yapabilirsin. Bana tekrar sor."

"Sizi duyabildiğimde babasından, benden ve bir pazarlıktan söz ettiniz. Prensle ne konuşuyordunuz o zaman?"

Başını yumruğunun üzerine koyarak yan dñnerken mırıldandı. Diğer eliyle yanındaki boş alanı sıvazladı. "Bu daha iyi. Kelimelerini bilinçli kullanmalısın küçük kurt. Özellikle de böyle bir yerde."

Yatağa doğru hareket etmedim.

Dudaklarından çarşafları dalgalandıracak kadar ağır bir iç çekiş çıktı. "Prensle aramızda bir anlaşma var, ona babasından miras kalan bir anlaşma. Benim tarafımı tutmadığıma inanıyor. Ona anlaşmanın ayrıntılarının en iyi ihtimalle muğlak bırakıldığını ve aslında anlaşmaya sadık kaldığımı hatırlattım."

"Peki benim hakkımda ne dedi?" Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara ittim. Tallon kralla, prensle ve şimdi de benimle bir anlaşma yapmıştı. Ve sözünün eri bir adam olmaktan çok büyüyle bu anlaşmalara bağlı görünüyordu.

"Ah, işte buna cevap vermeyeceğim," dedi gülümseyerek. "Henüz değil." Tabii ki hayır.

OceanofPDF.com

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

“Sana bir saat borçluyum,” dedim. Başımdaki örtüyü dikkatlice çektim ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gardırobuma geri koydum.

Giysiler. Altıma giydiğim elbise de diğerleri gibiydi, ince askılı ve derin kesimli, dar ama biçimsizdi. Beni bu elbisenin içinde sayamayacağım kadar çok kez görmüş olmasına rağmen, yine de kendimi çok savunmasız hissediyordum. Bornozu üzerime geçirdim, belimden kıvırdım ve eldivenleri yavaşça, parmak parmak çıkardım. Bakışlarımı tekrar Tallon'ın bana baktığı, her hareketimi izlediği yatağa çevirdim. "Bu saat *tam olarak* neyi içeriyor?"

"Sanırım saatin benim odamda olması konusunda anlaşmıştık, değil mi?" Yataktan kalkmamıştı, hâlâ kendisine aitmiş gibi tembelce üzerine yayılmıştı. "Ama bu gece için burada olmasına izin vereceğim."

"Ne kadar cömert."

"Sanırım oldukça cömert olduğumu göreceksiniz."

Oyun yorucuydu ve kendimi onun erişimine bırakmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden tekrar pencere kenarına yerleştim. "Benden ne istiyorsun Tallon? Peşinde olduğun şey buysa, sana bedenimi vermeyeceğim."

Doğrulup yatağın kenarına kaydı, çenesini yumruğuna dayadı ve dirseğini dizine dayadı. "İlgimi çekiyorsun Odyssa. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum." Öne doğru eğildi. "Ve seni yatağıma almak için asla bir pazarlık yapmam gerekmeyecek, Odyssa. Buna söz veriyorum."

Hem ılık atmak hem de glmek istedim. Beni tanımak istemiyordu, beni kontrol etmek istiyordu ve kontrol için nelerden korktuğumu bilmesi gerekiyordu. Ona bunu zaten vermiştim ve bana karşı kullanabileceğİ başka bir şey verirsem lanetlenirdim. "Lütfen bana gerçeğİ söyle. Rhyon hâlâ hayattaysa o tedaviye ihtiyacı var. Eğİ öldüyse, ailemizin şansına bakılırsa Emyl'in de yakında buna ihtiyacı olacak. Senin bu oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Oyun oynamıyorum, Odyssa." Yataktan kalktı ve iki adımda önüme geçerek bir kez daha üzerime abandı. Bu onun çok fazla hoşuna giden bir alışkanlıktı. Parmakları uzandı ve başka bir alışkanlığıyla izlerimi takip etti. Her zaman yaptığı gibi boynumda durmak yerine, göğüslerimin arasındaki çukura doğru inenleri takip etti. Ateş onun izlediğİ yolu takip ederek her yöne alevler ve kıvılcımlar gönderdi. Parmakları tereddüt etti ve sonra elbisemin içine uzanarak oraya sıkıştırdığım Emyl'e yazılmış mektubu çıkardı. "Nedir bu?"

Tenimde hâlâ dans eden karıncalanmaları görmezden gelerek onu geri aldım, ayağı kalktım ve masamın üzerine koymak için yanından geçtim. "Seni ilgilendirmez."

"Eğİ kardeşlerine bir mektupsa, neden onlara göndermek yerine yanında taşıyorsun?" Pencere kenarındaki eski pozisyonumu almak için döndüğünde kaşları çatılmıştı, kollarını kavuşturmuştu ve onunla tanıştığımдан beri ilk kez yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı.

Camelya'nın verdiği cezadan haberi olmadığı anlaşıldığı için ne yapacağımı bilemeden öfkem karşısında kekeledim. "Yazışma ayrıcalığı iptal edildi."

"Ne zaman ve kim tarafından?" Gözleri kısıldı.

Benimki yanıt olarak daraldı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"İster inanın ister inanmayın, kalede alınan her karardan haberim yok. Danışmanlarından biri olabilirim ama prens değİlim, umarım farkındasınızdır."

Kuru tonu görmezden gelmeyi seçerek dilimi ısırđım. "İki gece önce, eminim sizin de gördüğünüz gibi temizlik sırasında bir aksilik oldu. Camelya bir daha hata yaparsam maaşımı ve yazışma ayrıcalığımlı iptal edeceğini söyledi. Dün gece Prens Eadric'le olan etkileşim de bir başka hata olarak değeriendirildi."

Uzun bir süre sessiz kaldı, bana baktı. Yüzündeki ifadeyi düşünceli olmanın ötesinde çözemiordum. Bir an için dudaklarının kenarında bir öfke belirdi ama geldiği gibi kayboldu. Bakışlarının altında kıpırdanmak istediğimi fark ettim ama bedenimi sabit tuttum ve sessiz kaldım.

"İsterseniz mektubu sizin adınıza göndermekten memnuniyet duyarım," dedi sonunda.

Tereddüt ettim, mektubu eline tutuşturup hemen Emyl'e götürmesini istemek ile nedenlerini daha fazla sorgulamak arasında bocaladım. İkincisi galip geldi. "Bana yardım ederek ne kazanacaksın? Bu ortaya çıkarsa senin de başın belaya girmez mi?"

"Sana yardım etmeye çalışanlara karşı hep bu kadar şüpheli misin?" diye sordu, bana bakarken dudaklarını hafif bir gülümseme kapladı. "Eğer öyleyse, sanırım seni çok daha iyi anlamaya başlıyorum, küçük kurt."

"Ben kendime temkinli derim."

"Paranoyak."

"Dikkatli."

"Alaycı."

"Şüpheli."

"Güvensiz."

Homurdandım. "Sana güvenmem için ne sebep var? Seni çok az tanıyorum ve bildiklerim de bu mektubu sana versem bile kardeşlerime ulaşacağına dair güven vermiyor."

"Mektubu teslim etmekten başka bir şey yapacağıma inanmanız için ne gibi bir nedeniniz var?"

"I-" Konuşmak için ağzımı açmıştım ama Tallon'la olan tüm etkileşimlerim içinde hiçbirinin söylediği bir şeyi yapmamasıyla ilgili olmadığını fark ettim. Yalan söylüyordu, kesinlikle, tüm gerçeği saklıyordu, kesinlikle. Ancak şu an itibarıyla, dayanmam gereken tek şey onun gelecekteki ihanetinden duyduğum şüpheydi ve şu anda bunu keşfetmek istemiyordum. Mektubu aldım ve uzattım.

Eğer teslim etmemeyi seçerse, bu benim mektubu yanımda taşımaya devam etmemden farklı olmayacaktı. En azından bu şekilde, Emyl'in onu okuma şansı vardı. Yine kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Mektuptaki hiçbir şey Tallon'a benim üzerimde sahip olduğundan daha fazla güç vermeyecekti. "Peki. Bunun kardeşlerime ulaşmasını sağlarsan çok minnettar olurum."

Odayı geçti ve mektubu benden aldı, bu sırada parmaklarımızın birbirine değdiğinden emin olduktan sonra mektubu gömleğinin cebine soktu. "Bunu kardeşlerinize götürmekten onur duyarım."

Ona verdiğim tepkide yine ikilemde kalmıştım. Samimi görünüyordu, bana yardım etmekten gerçekten onur duyacak gibiydi, ama kendimi bu tuzağa düşüremezdim. Bir kez daha olmazdı. Vücudum Tallon'unkine nasıl tepki verirse versin, şu ana kadar olan her şeyi unutmam için tehlikede olan çok şey vardı. Kafa karışıklığı karşısında, bunun yerine tanıdık bir duygu kucaklamasına geri döndüm. "Tedaviyi ne zaman alacaksın?"

"Seni tanımlayan özellikler listesine sabırsızlığı da ekleyelim mi?" Sesinin tonu alaycıydı ve sinirlerime hakim olamama neden oldu.

"Kardeşim ölüyor," diye tersledim, "eğer çoktan ölmediyse. Sabretmek için zamanım yok. Tedavi oluyor musun, olmuyor musun?"

Yüzü ciddileşti, gri gözleri fırtına bulutlarıyla doluydu. "Onu almana yardım edeceğim Odyssa. Anlaşmamız hâlâ geçerli. Bununla birlikte, Prens Eadric bana güveniyor olsa da, odasına öylece girip bunu talep edemeyiz, değil mi? Daha tam bir gün bile olmadı." Durdu ve beni düşündü. "Mektubu teslim ettiğimde Rhyon'un vefat edip etmediğini öğrenmek ister misin?"

Sesim çatallaştı. "Lütfen."

"Öyle olsun." Teklif için elini uzattı. "Gel. Eminim yakında uyumak isteyeceksin. Git yatmak için hazırlan; ben seni burada bekleyeceğim."

Rutinim beni her zaman rahatlatmıştı ama şatoya geldiğimden beri henüz rutinimi tam olarak tamamlayabildiğim bir gece olmamıştı. Yıkanmak, saçlarımı taramak, geriye doğru örmek, cildime losyon sürmek, yüzümü yıkamak. Bu bir ritüeldi kuşkusuz ve bu gece Tallon'u daha fazla bekletmenin verdiği tatminle kendimi şımartmama izin verecektim.

Bunun saatime sayılacağına inanacak kadar aptal değildim ama Tallon ve içinde bulunduğum durumla ilgili çalkantılı duygularım üzerinde çalışmak için bana bir erteleme ve şans verecekti.

Banyo suyunu doldururken, dışarıda odamda oturan adamı düşündüm. Çelişkilerin bir örneği idi.

Onunla tanıştığımdan beri içimde hem endişe hem de cazibe uyandırmıştı ve hangisinin daha tehlikeli olduğundan hâlâ emin değildim. Prensın yakın bir sırdaşı olduğuna şüphe yoktu ama ara sıra taktığı maskenin ardındaki yüzü kayıyor ve kısa bir an için onun da prensi benim kadar hor gördüğünü düşünebiliyordum.

Banyoya girdiğimde, sıcak su beni kucağına çekerken uzun bir iç geçirdim. Tallon'un bu geceki ve diğer gecelerdeki endişesinin gerçek olduğuna inanıyordum ama bu aynı zamanda iç savaşımı çok daha karmaşık hale getiriyordu. Bana gerçekten sebepsiz yere mi yardım etmek istiyordu? Bundan şüpheliydim.

Tüm hayatım boyunca, bu uzun yirmi yedi yıl boyunca, beni sadece bunun için önemseyen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Dünyaya kattığım değer, ona verebildiklerimdi ve onlar her zaman sonunda bir şey istiyorlardı.

Tallon da farklı olmayacaktı. Tek bir isimsiz iyilik istemesi bunun yeterince kanıtıydı. Yine de onun etkisini inkâr edemezdim; sözleri tenime değdiğinde korkudan değil, şehvetten tüylerimi diken diken ediyordu. Dokunuşunun beni geri çekilmek yerine ona doğru eğilmeye yöneltmesi.

Boş boş, bana daha bilinçli bir şekilde dokunursa nasıl hissedeceğimi merak ettim. İlgiden ya da yardımdan değil, bana hediye etmek *istediği* bir dokunuş. Onun benim üzerimde bıraktığı etkiyi benim de onun üzerinde bırakıp bırakmadığımı merak ettim. Ara sıra, öyle olabileceğimi düşündüm. Maskesi iyi işlenmişti ve duygularını yüzünden saklamakta benim kadar ustaydı, ama bazen kayıyordu ve bazen bana dokunmak, beni duvara yaslayıp öpmek ister gibi bakıyordu. Ve bazen, bunu yapmasını isteyebilirdim.

Kendime geldiğimde ellerim banyo suyunun altına kaymış ve karnımın üzerinde geziniyordu, hala Tallon'un ellerini tenimde hayal ediyordum. Bunu fark edince gözlerim büyüdü ve küvetin içinde sıçrayarak ayağa kalktım, her yere su sıçradı.

"İyi misin Odyssa?" Tallon'ın sesi *kapının hemen dışından* geliyordu.

Yüzüm kızardı, hem sudan yükselen buharın sıcaklığından hem de adam dışarıda yatak odamda otururken Tallon'ın ellerini düşünerek kendime dokunmak üzere olduğum için duyduğum utançtan. Banyodan dışarı adımımı atar atmaz ne yaptığımı kesinlikle öğrenecekti.

"Ben iyiyim," diye seslendim, ellerim suyun altında titrese de sesimin sabit olmasına şükrettim. Parmak uçlarımı uyluklarıma gömdüm ve bedenimin sakinleşmesini diledim.

"Orada boğulmamaya çalış," diye alay etti. "Bu kesinlikle işleri daha da zorlaştırır."

"Ben iyiyim," diye tekrarladım. Ben yer değiştirdikçe banyo suyu şırıldadı ve boynuma kadar beni kaplayana kadar suyun içine battım. Su serinletiyordu ama yine de ateşli tenimde çok sıcak hissettiriyordu.

"İçeri girip bunu kendi gözlerimle görmeli miyim?" Sesi hâlâ alaycıydı ama alttan alta bir endişe de taşıyordu. Düğme yavaşça döndü, benimle alay ediyordu.

Yere su sıçratarak ayağa fırladım. Kapı kapalı kaldı, ama tokmağı yarı çevrilmiş pozisyonda duruyordu, böylece kapıyı istediği zaman iterek açabilecekti. Konuşurken bu kez sesim titredi. "Hayır, ben iyiyim Tallon. Birazdan çıkacağım."

Sürünerek kapı bir santim açıldı. Nefesim göğsümde sıkıştı ve kolumu göğüslerimin üzerine çekerken bacaklarımı birbirine bastırdım, o kapıyı sonuna kadar açmadan önce elimden geldiğince kendimi korudum. Hiçbir şey söylemedi.

"Buraya gelme," diye uyardım. Daha önceki hislerime, bir anlığına içinde kaybolmama izin verdiğim şehvete rağmen, onu burada istemiyordum. Çıplak ve ıslak bedenime nasıl tepki vereceğini görmek istemiyordum. Ona olan ilgimi yüzümden okuyup okuyamayacağını keşfetmek istemiyordum.

"Nasıl isterseniz." Artık alay etmiyordu ve kapı keskin bir tıkırtıyla bir kez daha kapandı. Sesi kapı tarafından boğuklaştırılmıştı. "Ben burada bekliyor olacağım."

Cevap vermedim, onun yerine hızla soğuyan suya geri gömüldüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Şüphesiz, ne yaptığımı ve onun ne yaptığını çok iyi biliyordu. Başka bir oyun, kayıplar çetelemde başka bir işaret. Öne doğru eğildiğimde suyu şırıldatarak muslukları bir kez daha açtım, böylece buz gibi suyu yüzüme sıçratabilecektim. Yerimi hatırlamam gerekiyordu ve daha da önemlisi, Tallon'un yerini hatırlamam gerekiyordu - özellikle de Korkak Prens'in yanındaki yerini.

Yatma vakti rutinimin geri kalanında, aklımın tekrar Tallon'a kaymasına izin vermek yerine dikkatle görevime odaklandım. Ona karşı hissettiğim çekime teslim olmaktan iyi bir şey çıkmayacaktı. *Ondan iyi bir şey gelmeyecekti.*

Sonunda cesaretimi toplayıp odama tekrar girdiğimde, Tallon pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş, bileğini bir dizine dayamış ve bir yerden bir kitap okuyordu. Etrafıma bakındım ama daha önce olduğu gibi odamda hiç kitaplık yoktu.

odamda. Banyo kapısını arkamdan kapattığımda başını kaldırdı, kitabını kapattı ve ayağa kalktı.

Sözünü sakınmadan beni sandalyeye oturttu. Vücudu hâlâ sıcaktı ve omurgamdan aşağı yuvarlanmakla tehdit eden ürpertiyle savaştım. Elindeki kitabı makyaj masamın üzerine bırakıp saç fırçamla değiştirdikten sonra yanıma dönmesini sessizce izledim. Sessiz bir soruyla elini kaldırdı ve başımı sallamadan önce bir an tereddüt ettim.

Tallon'un benim için saçımı taramak *istemesi* için hiçbir neden bulamadığımdan, bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu onun oyunlarının bir parçasıydı ve ben henüz nasıl uyduğunu görememiştim. Anlayana kadar, mümkün olduğunca çok bilgi toplayarak dikkatli bir şekilde oynamak daha iyiydi. Bu zayıf anı mahvetmek istemediğimden sormamak için dilimi ısırdım. Bu jestin ardında gizli nedenler olduğunu bilmeme rağmen, daha önce hiç kimse, annem bile saçımı taramayı teklif etmemişti ve bu reddetmek istemediğim bir şeydi.

Fırçayı saçlarımda gezdirirken ürpermeme engel olamadım, saçlarımı omuzlarımdan kaldırırken parmakları boynumu okşadı. Sakinleştiriciydi, yavaşça tekrarlayan hareketler, boynuma ve sırtıma yasladığı sıcaklığı.

Çok çabuk bitmişti ve beni içinde bıraktığı rahatlamış sersemlik zihnimi bulandırıyordu. Fırçayla omzuma hafifçe vurdu. Önümde dönerek elini uzattı, beni sandalyeden çekti ve yatağa doğru götürdü. Karşı koymadan onu takip ettim, hâlâ neler olduğunun tam olarak farkında değildim. Fırçanın içinde sihir mi vardı, beni kayıtsızlaştırmak için başka bir numarası mı? Bilmek istemiyordum. Bedenim daha önce hiç bu kadar rahatlamamıştı ve kendimi hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

"Zamanımız doldu, Odyssa." Gülümsedi ve battaniyeleri bedenimin üzerine çekti. "İyi dinlen, bu akşam görüşürüz."

Gözlerimi kırıştırdım, cevap vermek için ağzımı açtım ama çoktan kapıya varmış, arkasından kapatmıştı. Tekrar yastıklara yerleştim ve bir sonraki nefesimde uykuya daldım.

O gece kabus görmedim, ancak gri gözlerin hissi rüyalarım a g i r d i .

Akşam çanları çaldığında uyandığımda, zihnim çok dinlendirici bir uykudan dolayı bulanık ve odaklanmamıştı. Bu durum vücudumu ağırlaştırmış ve neredeyse yorgun olduğum zamanlardan daha kötü hissettirmişti.

Ayrıca zihnimin gerisinde, sanki rüyalarım dan hatırlamam gereken bir şey varmış, ben uyurken olmuş bir şey varmış gibi rahatsız edici bir his vardı, ama bilinç tarafından zihnimden yakılarak kaybolmadan önce tam olarak oluşması için yeterince uzun süre ona tutunamadım.

Bunun huzursuz bir his olmadığına, sadece önemli bir şeyi unuttuğum hissine kapıldığıma karar verdim, bu yüzden bir sonraki partiyi atlatmak ve Tallon'la tedavi konusunda yüzleşmeye devam etmek niyetiyle aklımı başka bir yere çevirdim.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

Trtesi gece de aynı şekilde geçti ve bu geceki parti sona ermeye başladığında sınırlı sabrımın sonuna yaklaşıyordum. O gecedен bu yana iki parti daha geçmişti.

Odamdaydım ve sanki bir sisin içinde dolaşıyordum. Bir mucize eseri partiler sırasında başka bir hata yapmaktan kaçınmışım ama balo salonundan aklımda kalan tek net anı, Tallon'un bakışlarını sırtımda hissederken ellerimin bir tepsiyi tuttuğu ve bedenlerin arasından geçtiği görüntüler oldu.

Onun ilgisine sahip olduğumda etrafımdaki her şeyi ne kadar kolay unutabildiğim beni endişelendiriyordu. Onun ilgisinden ne kadar hoşlandığım beni dehşete düşürüyordu.

Pus ancak parti bittikten sonra mutfağa girdiğimde dağıldı.

Bana hatırlatmak için elbisemin içine sıkıştırılmış mektup olmadan, tedavi olmanın aciliyetinin partilerin savurganlığına ve prenze görünmemeye çalışmanın telaşına kapılacağından korkuyordum ama öyle olmadı. Aklımın bir köşesine düşmüştü ama buradaki ilk gecelerin aksine şato düşüncelerimi tamamen yutmamıştı.

Belki de zihnimin biraz gerisine düşmeleri iyi oldu; fevri bir öfkenin doğurduğu bir hata daha yapmamı engelledi.

Ama şimdi, Tallon'un sabır istemesinin üzerinden iki parti geçmişti. Bu gece, onun odasında buluştuğumuzda, tekrar soracaktım. Ona ihtiyacım vardı.

ne kadar ilerleme kaydettiğini, mektubu teslim edip etmediğini ve Rhyon'un kaderini öğrenip öğrenmediğini bilmek istiyordu.

Kalan bulaşıkları temizleyip kurumaya bırakırken, vereceği cevapları düşündüm. Bilmem gerekiyordu ama zaten şüphelendiğim şeyi, yani en küçük kardeşimin öldüğünü doğrularsa ne olacağından da korkuyordum. Tallon kasıtlı olarak anlaşılmaz ve iğrenç bir şekilde kibirli olmak da dahil olmak üzere pek çok şeydi, ancak tüm etkileşimlerimiz boyunca acımasız görünmüyordu.

"İyi geceler," diye mırıldandım diğerlerine.

Elena oturduğu yerden başını kaldırmış, cilalama malzemelerini temizliyordu. "Seni yine bekleyecek mi?"

Kapı aralığında duraksadım. "Kim?"

Gözlerini devirdi. "Aptal numarası yapma. Tallon dün gece seni bekliyordu ve son iki gecedir gözlerini senden neredeyse hiç ayırmadı. Biz aptal değiliz, Odyssa."

Meraklarını gidermek için onlara verebileceğim hiçbir açıklama yoktu. Dahası, onlara vermek istediğim bir şey de yoktu. Ne sırlarımı ne de güvenimi kazanmışlardı.

Zaharya gözüme takıldı. "Dikkatli ol Odyssa."

Bir kez başımı salladım, odadan ve Elena ile Talyssa'nın rahatsız bakışlarından kaçmak için döndüm. En azından Maricara orada değildi.

Dün gece olduğu gibi mutfakların dışında beni beklemesini ve odalarına kadar eşlik etmesini bekliyordum, bu yüzden koridorun ilerisindeki varlığı şaşırtıcı olmaktan uzaktı. Şimdi adımlarımı sarsan şey, duvarın karşısında yalnız olmamasıydı.

Görünüşe göre şansım tükenmişti, çünkü Maricara onunla birlikteydi, peçesi gitmişti ve ona bakıp parmağının etrafında bir tutam saçı döndürürken aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu. Bir şeyler söyledi, çok sessiz ve anlamam için çok uzaktaydı, ama her neyse, bir kahkaha atarak başını geriye savurdu ve sonra ona dokunmaya başladı. Bir eli onunkini kavradı.

Bir kolunu adamın ön koluna, diğeri de göğsüne dayayarak daha da yaklaştı ve cevap verdi.

Bir duygu seli üzerime çöktü, ellerim yumruk olurken kulaklarım çınladı. Yüzüm alev alev yanıyordu ve kaçıp ağlama dürtüsü midemde ağır ve ekşi bir şekilde kıvrılıyordu. Öfke ve utanç, aşına olduğum iki duyguydu.

Öfkelenmeye hakkım yoktu; Tallon vaktini istediği kişiyle geçirebilirdi ve benim onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu.

Utanç, kendi aptallığının, oyunlarının aklımı karıştırmasına ve onun için önemli olduğumu düşünerek beni kandırmasına izin vermemin bir ürünüydü.

Ben onun için bir hiçtim. En iyi ihtimalle bir pazarlık, en kötü ihtimalle de bir oyuncagıydım.

Belki de bunu görmem iyi oldu; belki de görmemi istemişti. Yatağındaki öpücükten sonra, belki de bu bana böyle bir şeyin bir daha olmayacağını bildirme yoluydu.

Bunun bir daha asla olmayacağını söylemek istedim ama yapamadım. Ne kadar aptalca olduğunu bilmeme rağmen, dudaklarından ve vücudunun bana yaslanmasından zevk aldığımı ve eğer şansım olsa bunu tekrar yapacağımı inkâr edemezdim. Kendim için sonuçlara lanet olsun.

Öte yandan, kardeşlerim için sonuçlar çok daha farklı bir konuydu.

Ne olursa olsun, içimi yakan öfke ve utanç için hiçbir iddiam yoktu ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Elimdeki yara büyük ölçüde iyileşmişti, gerçi ateşin vücudumu sarmasından sonra sağlığımla ilgili tüm hesaplara göre, hala iltihaplı ve ağrılı olmalıydı, ama yine de başparmağımı yaraya soktuğumda netlik getirdi.

Ellerim arkamda ve başparmağım avucumun içine olabildiğince sert bir şekilde girerek koridorda ilerledim.

Ben yaklaşırken Maricara hafifçe arkasına yaslandı, dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Tallon'un gözleri maskenin altından benimkilerle buluştuğunda kısa bir süreliğine büyüdü, ama ondan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

Kibarca selamlamak için başımı eğdim ve koridorun sonundaki köşeyi dönene kadar dilimi ısırđım. Duvara yaslanmak istedim ama Tallon hâlâ çok yakınımıdaydı. Odama çekilmek aptalcaydı; Tallon eninde sonunda beni aramaya gelecekti ve onunla vakit geçirdikten sonra olmasını isteyeceğim son yer yatak odamdı.

Soğuk ayak bileğime değdi. Kedi başını kaldırıp bana baktı, yüzünde sadece acıma olarak sınıflandırılabilir bir ifade vardı. Durmak için yavaşladım, mantıksız öfkenin bir kez daha yüzeye çıkmaya başladığını hissettim.

"Bana öyle bakma," diye tısladım. Kimsenin acımasını istemiyordum, hele ki Tallon'un evcil hayvanı Ruh Gölgesi'nin. "Yardım etmek istiyorsan, işi bitene kadar yalnız kalabileceğim bir yer göster bana."

Kedi bana göz kırptı ve sonra normal bir kedinin yapamayacağı bir omuz silkme hareketi yaptı. Kolayca arkasına geçtim ve koridorda bana rehberlik etmesine izin verdim. Tallon'un oyunları benim için bir gizemdi ve bu gece böldüğüm anın Maricara'nın bana aralarındaki yerimi hatırlatmak için yaptığı entrikalardan biri olduğuna inanmak istesem de, bunun Tallon'un oyunlarından biri olduğunu da göz ardı edemezdim.

Dudağımı çigneyerek kedinin beni nereye götürdüğüne bakmadım bile ve bu körü körüne güven beni düşüncelerimden uyandırdı. Daha önce sağlığım ve güvenliğim için zararlı olduğu kanıtlanmış bir kalede bir Ruh Gölgesi kedisini takip ediyordum ve bunu yapmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu.

Kedi omzunun üzerinden bana baktı, yavaşlıyordu.

Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu çok daha önce yapardı diye düşündüm. Bu kedi sürekli olarak rahatlık ve destek sunan tek yaratıktı ve bencilce beni terk etmesini istemiyordum. Her ne kadar yanlış ve grotesk olsa da, burada sahip olduğum tek arkadaşımđı ve çok uzun zamandır herhangi bir yerde sahip olduğum tek arkadaşımđı.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Devam edin."

Kaledeki yürüyüşümüze devam ettik ve tanıdık bir kapı setinde durduk. Kütüphane. Kapıları iterek açarken hafifçe gülümsedim. Daha önce

Beni nereye götüreceğini biliyordum ama yıpranmış parşömen ve eski deriyi içime çekerken kedinin burayı seçmiş olmasına sevinmiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kapıları arkamdan kapatırken. Büyük pencere bölmesindeki banka zıplamak için ayrılmadan önce yanıt olarak ayak bileğimin etrafında kıvrıldı.

Bu coşkuyla dolu kütüphanede olmak bana yanlış geliyordu ama burada bulabildiğim küçük rahatlıkların tadını çıkaracaktım. Yine de, çok istememe rağmen raflardan herhangi bir kitap indirmekten kaçındım. Çocukluğumdan beri kendi zevkim için kitap okuyamamıştım. Ama bunlar benim kitaplarım değildi ve duvarların sırlarını saklama şekline bakılırsa, kütüphanenin iyi huylu olduğunu varsaymakla hata etmiş olurdum.

Kediyle birlikte pencere kenarındaki koltuğa yerleşip kalenin geri kalanına ve şehrin çatılarına baktım. Güneş henüz tam olarak doğmamıştı ve sabah hala kuşların bile uyanmadığı o uykulu, sessiz zamandaydı - tabii Veressia'da kuşlar kaldıysa. Başka bir hayatta, kırmızı sisle boğulmamış bir hayatta, huzurlu olurdu. Şimdi ise ciddiye.

Kütüphanenin kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldığında güneş nihayet vadiyle dağların uzak uçları arasında yüzünü göstermişti. Kapıya bakarken nefesimi tuttum ve kimin gireceğini görmek için bekledim. Umarım gelen Tallon'du, çünkü başka biri olsaydı güneş dağların tepesinden doğmadan ölmüş olurdu.

Yüzü kapıların arasındaki aralıkta belirdiğinde omuzlarım çöktü. Maskesi hâlâ takılıydı ama yüzündeki tuhaf ifadeyi görebiliyordum ve kaşlarının çatılmasına eşlik eden bir kıvrım oluştuğunu biliyordum. Başını salona doğru salladı, takip etmem için bir talimattı bu.

Emri duyunca irkilmeme rağmen kütüphaneden çıkarken onu takip ettim. Odasına yaptığımız yolculuk, adımlarımızın taşa çarpma sesi dışında sessizdi. Sessizlikten nefret ediyordum ama yine de kendimi

kırmak. Aklımdan geçen her kelime hâlâ ya kırmızı ya da yeşil renkteydi ve nasıl bir tepki uyandıracacağından korkuyordum.

Odasına girdikten sonra, kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıp paltosunu dikkatlice girişin yanındaki kancaya asarken ve maskesini çıkarıp paltosunun yanındaki kancaya takarken içeriden onu izledim. Önüme geçip yaralı elimi tuttu, avuç içini yukarı çekip incelerken hâlâ tek bir ses bile çıkarmamıştı.

"Güzel, merhem işe yaradı," dedi, elimi bırakırken benden çok kendi kendine. Bakışlarını avucumdan kaldırdı. "Dikişleriniz alınmaya hazır."

Beni ateşin önündeki sandalyelere doğru çekerken dilimi ısırđım. Ona bağırmak istedim, hem kardeşlerim hem de Maricara hakkında. Daha çok, ona bağırmak zorunda kalmak istemiyordum. Her ikisini de kendi başına ele alacak kadar önemli bulmasını istiyordum.

Elimdeki dikişleri dikkatlice kesip çıkarırken sessiz kaldık. Gözlerimi kucağımdan ayırmadım ya da sanki hâlâ sıcaklığı hissedebiliyormuş gibi ateşin yanına yerleşmiş olan kediye baktım. Ellerinin benim ellerimi tuttuğu yerden kaçmak için her şeyi yapardım.

İşini bitirdiğinde iç çekerek sandalyesine oturdu ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Kaşları hâlâ çatıktı ve yüzünün çizgilerine neredeyse acıya benzeyen bir şey yerleşmişti. "Şimdiye kadar bir şeyler söylemeni bekliyordum."

Küçük oyununa istediğı gibi tepki vermediğim için üzgündü ve bu sadece umutsuzca gerçek olmasını istediğim kayıtsızlığı taklit etmeyi kolaylaştırdı. "Söyleyecek ne var ki? Sen kendi başına bir insansın ve yüksek statüde birisin. Canın ne isterse onu yapabilirsin. Sizin üzerinizde söz hakkım yok lordum."

"Neden şimdi bana öyle diyorsun? Maskemi takmıyorum," dedi, kaşları bir şekilde daha da çatılmıştı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle değil mi? Hala oyun oynuyorsun, hem şimdi hem de onunla koridorda."

Aniden öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. Beni incelerken gözlerindeki yoğunluk içimde kıpırdanma isteği uyandırdı ama kendimi tuttum. "Onu kıskanıyor muydun, Odyssa?"

"Senin üzerinde hiçbir hak iddia edemem ve sevgini kime vereceğin konusunda hiçbir yetkim yok." Gözlerinde dönen fırtına bulutları, sesimi umduğum kadar kayıtsız tutamadığımı gösteriyordu.

"Kıskanıyorsun," diye nefes aldı. Bir anda ayağa kalktı, ellerini sandalyemin kolçaklarına dayadı ve üzerime eğilerek beni içine hapsetti. "Güzel."

Bunun üzerine iki kaşım da kalktı ve öfkemi yutmadım. "*İyi mi?*"

"Evet," dedi, bana doğru eğildi, elleri kolçaklarda sıkılaştı ve derinin gıcırdamasına neden oldu. "Kıskanmanı istedim. Hiç etkilenmemiş gibi görünmen, tek kelime etmeden ya da yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan geçip gitmen beni çileden çıkardı."

"Bunu sen mi planladın?" Hırladım. "Eğer oyun oynamak istiyorsan, bunu her gün birlikte çalışmak zorunda olmadığım biriyle yapmanı tercih ederim."

"Seninle oyun oynamıyorum." Başını eğdi ve sessizlik çözülmemiş bir enerjiyle doldu. "Ve bunu kesinlikle planlamadım. O kadının adını bile bilmiyorum, Odyssa."

"Bu durumda adının pek önemli olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Eğer bunu siz planlamadıysanız, o mu planladı?"

"Bunu neden planlasın ki?" Bir kaşını kaldırdı. "Onu senden başka biri görseydi muhtemelen cezalandırılırdı. Özellikle de sen geçtikten sonra onu uzaklaştırdığım düşünülürse."

Başta hiçbir şey söylemedim. Maricara benden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti ve burada kendi hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını da aynı şekilde açıkça belirtmişti. Sırf beni kızdırmak için böyle bir şey yapması hiç uygun değildi.

Bu yüzden başı derde girebilecekken. Ondan bir şey istemişti ve o da bunu ona vermemişti. "Senden ne istedi?"

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey." Yüzünde anlayış belirdi. "Sen geçerken daha yeni yaklaşmıştı, Odyssa."

"Onu güldürmek için ne söyledin peki?" Kıskançlığın sesime sızdığının farkındaydım ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Onun üzerinde hissettiğim iddianın yersiz olduğunu biliyordum, ama buna rağmen, o *benimdi* ve diğerlerinin onun hakkında bana yaptığı tüm uyarılardan sonra, belki de her şeye rağmen onlara çekici geldiğine karar verdiklerinde fikirlerini değiştiremezlerdi.

"Ondan bu kadar tepki alacak bir şey değildi, yemin ederim." Bir elini uzatıp kalçamın üzerine koydu.

Mırıldandım, hâlâ bu etkileşimden kıskançlığım dışında ne kazanabileceğimi anlamaya çalışıyordum. Maricara'nın aradığı şey bu muydu? Yoksa başka bir şeyin mi peşindeydi?

Dirseklerini büküp burnunu benimkine değdirirken deri tekrar gıcırdadı. Fısıldarken sesi gırtlaktan geliyordu: "Bunu planlamamıştım ama salonda belirttiğinde nasıl tepki vereceğini merak ettiğimi de inkâr edemem. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı, kabul ediyorum."

"Oh?"

"Öfkelenmeni, bana dokunduğu için onu parçalamanı istedim." Nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi ve gözlerimin kapanmaması için mücadele ettim. "Onu uzaklaştırmanı istedim."

Sandalyede kıpırdandım, onun sesiyle vücuduma yayılan sıcaklıkla kalçalarımı birbirine kenetledim. Kendi sesimin nefessiz kalmaması bir mucizeydi. "Eğer istemeseydin onun elini vücudundan çekebilirdin. Ben yanından geçene kadar bunu yapmamış olman, her ne sebeple olursa olsun onu orada istediğini göstermeye yetiyor." Konuşurken dudaklarımız birbirine değene kadar yukarı doğru kaydım. "Oyunlarının bir parçası olmak istemediğimi söylemiştim, Tallon."

Ben daha nefes alamadan beni ayağa kaldırdı ve bir eliyle belime sarılıp beni kendine doğru çekti. "Odyssa, ben-"

Tam söyleyeceği şey kapının çalınmasıyla kesildi. "Tallon, içeride misin?" Prens Eadric'in sesi koridordan seslendi.

İkimiz de irkildik ve birbirimizden ayrıldık. Tallon'un sisi kaybolduğunda ve gerçekliğimi fark ettiğimde gözlerim açıldı. Prens buradaydı ve ben de burada, kesinlikle olmamam gereken yerdeydim. Tallon kediye baktı, o da davetsiz misafir karşısında canlanmıştı. "Onu dolaba götürün. Onu odasına götürün ve güvende tutun."

Ayağa fırladı ve beni duvar boyunca uzanan daha küçük bir kapıya götürürken baldırıma sürtündü. Gözlerimi kediden ayırmadan ve Tallon'a dönüp bakmadan onu takip ettim. Kedinin önünde durduğu kapıyı açmak için uzandım ama Tallon arkamdaydı ve önce kapıyı açmak için uzandı. Bir an için gözlerimi kapattım ve ileri doğru adım atmadan önce derin bir nefes aldım.

"Bekle," diye mırıldandı, bileğimden tutup beni çevirdi. Diğer eliyle yanağımı kavradı. Bir an için beni tekrar öpebileceğini düşündüm ama gözlerindeki şakacılık ve sıcaklık gitmiş, yerine midemi bulandıran endişeli bir bakış gelmişti. "Dikkatli ol Odyssa. İşim bittiğinde seninle odanda buluşacağım."

Bir kalp atışı kadar tereddüt ettikten sonra öne atılarak dudaklarıma hızlı ama yakıcı bir öpücük kondurdu ve ben cevap veremeden beni dolaba iterek kapıyı arkamdan kapattı ve beni karanlığa gömdü.

OceanofPDF.com

ALTILI ŞEF

T odanın kapısı arkamdan kapandığı anda ilk içgüdüm paniğe kapılmak oldu. İkinci içgüdüm ise elimi dudaklarıma bastırmak ve Tallon'ın öpücüğünün bıraktığı karıncalanmayı hissetmekti.

Bunun yerine boğazımı avuçlayıp yavaş ve derin nefes almaya çalıştım. Kalp atışlarım avucumun içinde gümbür gümbür atıyor, ancak gözlerim dolabın içindeki karanlığa alışmaya başladığında yavaşlıyordu.

Kendi odamda ayrı bir dolap bile olmadığı için küçük, hatta sıkışık bir yer bekliyordum ama prensle arkadaş olmanın faydaları da vardı. Karanlıkta bile, sol duvar boyunca asılı duran sayısız giysinin kalitesini, altındaki zeminde sıralanan ayakkabıları ve sağ duvar boyunca sıralanmış yedi maskenin yanında bir tepsi yüzük bulunan şifonyeri görebiliyordum.

Bir lordun, önemli ve zengin birinin dolabıydı. Benim asla olamayacağım birinin. Asla olmak *istemediğim* birinin.

Maskelerin düzgün bir şekilde sıralandığını görmek onları Tallon'un yüzünü süsledikleri zamankinden daha az tehditkâr, daha az güçlü gösteriyordu. Daha fazla düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı, bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Tallon'un prensin danışmanıyken taktığı maske kesinlikle fizikseldi, ama bu maskeleri burada cansız ve boş görmek, her gece taktığı gerçek maskenin Tallon'un kendi yarattığı bir maske olduğunu hatırlatıyordu.

Ve her an giyebileceği bir Şey.

Bakışlarımı maskelerden ayırdım ve elimin yavaşça boğazımdan düşmesine izin verdim. Prens Eadric beni burada keşfetmeden ya da ben görmezden gelemeyeceğim başka bir Şey keşfetmeden önce buradan çıkmalı ve yatak odama dönmeliydim.

Yine de kapının dışındaki sesler beni tereddüte düşürdü. Kapıdan dolayı boğuk olsa da, yeterince yaklaşırsam ne dediklerini duyabilirdim. Kapıya doğru bir adım attım, kendimi kapıya doğru bastırmak niyetindeydim ama kedi bir bulanıklık içinde hareket ederek kapıyla benim arama yerleştii.

Ayaklarımın dibindeki kedi bana baktı, etrafındaki karanlıktan biraz daha koyu bir boşluğa yerleştirilmiş bir çift yanan sarı göz. Nefes aldı, tüm vücudu genişlerken doğal olmayan bir şekilde büyüdü ve sonra nefes verirken geri büzüldü. Bir uyarı.

Yavaşça ve sessizce nefes vererek başımı salladım ve efendisini dinlemeye çalışmayacağımı kabul ettim.

Artık kediye Tallon'ın dolabına kadar titremeden takip edebilecek kadar sakindim, ancak dolabın bizi yatak odama nasıl geri götüreceğine dair hala hiçbir fikrim yoktu.

Kedi beni dolabın arkasına götürdü ve duvar boyunca uzanan boş bir alanın önünde durdu. Beklentiyle bana baktı ve sonra tekrar duvara döndü. Duvar sadece bir duvardı. Kapı yoktu, menteşe yoktu ve düşük ışıktaki Tallon'un odasından bu noktadan çıkabileceğimi gösteren hiçbir dikiş ya da başka bir belirti yoktu. Kediye baktım ve pençesini dışarı uzatıp duvarın içinde kaybolurken bakışlarımı üzerinde tuttu. Patisini geri çekti ve bana göz kırptı, benimle duvar arasına birkaç kez baktı.

"Benden istiyorsun..." Nefes aldım. Başımı salladım. Bu bir Ruh Gölgesi'ydi; tabii ki duvarların içinden kolayca geçebilirdi. Bir ileri bir geri bakıp duruyordu. Prens Eadric'in boğuk sesi dolap kapısının dışından duyulduğunda irkildim. Burada gizli bir geçit olmalıydı.

Düşük ışıkta duvarı incelemek için öne doğru eğildim, ellerimi taşa bastırdım ama gizli bir kapıyı çalıştırmak için itmek yerine duvardan düştüm ve tökezleyerek koridora çıktım. Dönüp az önce düştüğüm duvara baktım ve onu ittim. Artık katı bir taştı.

Kedi bacağıma sürtünerek bana burada olmamam gerektiğini hatırlattı. Başımı sallayıp düşüncelerimden arınmaya çalışarak duvara son bir kez baktım ve elbisemin uçlarını toplayıp kedinin peşinden koşmaya başladım.

Bir kapı olmalıydı. Başka bir açıklama beni dehşete düşürdü.

Kedinin bizi takip ettirdiğı yol daha önce kullandığım bir yol değıldi ve bizi bir avluya açılan bir dizi cam kapının önünden geçirdi. Kalenin taş duvarları arasında yer alan bu avlu, eğer balkonda yükselmemiş olsaydı bir avluya benzerdi.

Aceleyle yanından geçerken, orada duran kişiyi neredeyse ıskalıyordum; silueti ancak yolumu değıştiremeyecek kadar geç görebildim.

Arkadan bakıldığında, giydiğı yeleğın arkasındaki küçük yamalara kadar Rhyon'a çok benziyordu. Nefesim kesildi, yavaşlarken adını fısıldadım.

Figür döndü ve dünya dönmeye başladı. Bu *Rhyon*'dı ama yanlıştı. Kâbuslarımdaki gibi, bu Rhyon'un, onun bu Ruh Gölgesi versiyonunun çenesinden kan damlıyor ve gömleğini boyuyordu. Göğsümden boğuk bir hıçkırık yükseldi, Rhyon buradaysa, bu şatodaysa, gerçekten ölmüş olduğunu biliyordum. Çok geç kalmıştım.

En küçük kardeşimin Ruh Gölgesi kanlı dişlerini göstererek gülümsedi. Gözleri yanıma kaydđ ve mahzendeki o ilk gecede olduğı gibi duvarlardan daha fazla Ruh Gölgesi dökülürken döndüm.

"Hayır!" Hayaletler arasında bir açıklık bulmaya çalışırken çılgınca dönerek mırıldandım ama hiçbir açıklık yoktu. Ve yine sırtımı duvara yaslayacak kadar aptal da olmayacaktım.

Kedi koridorun başından döndü, durduğumu fark etmemişti. Gözleri büyüdü ve etrafındaki Ruh Gölgelelerini ihtiyatla değerlendirerek bana doğru geri geldi. Bana yardım edebilir miydi, yoksa onu da öldürecekler miydi?

İlk Ruh Gölgesi ben farkına varmadan bana ulaştı, gözlerim hala verandadaki kardeşim ve salondaki kedi arasında gidip geliyordu. Buz gibi pençesi işaretlerimin etrafında sıkılaştı, soğuktan yanıyor ve dizlerimi sıvıya çeviriyordu.

Bir diğeri diğeri koluma uzandı ve soğuk bedenimi kavururken gergin bir şekilde tuttu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve Tallon'un beni Ruh Gölgelelerinden kurtarmak için tekrar gelmesi için hangi tanrı dinlerse ona dua ettim. Kollarımda bir sıcaklık hissettim ve ruhumu parçalayan bir çığlık koridorlarda yankılandı.

Gözlerim tam zamanında açılarak kurtarıcımın aslında Tallon değil, kendim olduğunu gördüm. Maricara'da olduğu gibi kendi derimdeki izler tekrar soyulmuştu ve sağ kolumu tutan Ruh Gölgesi kaybolmuştu. Diğerleri geri çekilmeyi durdurdu, pürüzlü siyahın kalın dalgalı şeritlerine bakıyorlardı. İşaretlerim sol kolumu tutana tekrar vurdu. Ruh Gölgesi'nin bir başka korkunç çığlıkla buharlaşmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış halde izledim.

Gözümün ucuyla kedi, Ruh Gölgeleleri kalabalığında kendisiyle benim aramda sadece bir figürün olduğu noktaya doğru ilerledi. Kedi parıldadı, vücudu titreyerek ve sarsılarak daha da büyüdü ve sadece birkaç saniye içinde önündeki Ruh Gölgesi'nin üzerinde yükseldi. Bana bir bakış atarak ağzını açtı ve sivri dişlerini yalayan çatallı bir dille Ruh Gölgesi'ni bütün olarak yuttu.

Bir, iki kez göz kırptım ve kedi normal boyutlarına geri dönmüştü, ayaklarımın dibindeydi ve dudaklarını yalamaya devam ederken bana bakıyordu.

Bakışları yana kaydı ve Tallon'un ortaya çıktığını anlamak için daha da temkinli olan Ruh Gölgeleleri'ni görmeme gerek kalmadı.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan şimdi git, yoksa varlığının kalıcı olarak sona ermesini sağlarım." Sesi saf bir tehditti ama işe yaradı.

Elini sallayarak ve koridorun aşığısından bile görebildiğim gözlerindeki gümüş ısıltıyla Ruh Gölgelele teker teker kayboldu.

Ve sonra, yanımda sadece Ruh Gölgesi kedisi varken - Tallon'a rapor verdiğinden emin olduğum ve görünüşe göre iri bir adam boyutuna ulaşabilen bir kedi - Tallon'la baş başa kaldım.

Ondan yayılan öfke gölgelerimi yansıtıyordu, ama kalbim hızla çarparken ve ter hala alnımda noktalar halindeyken bile bakışlarımı indirmeyi ve sinmeyi reddettim. Gölgeleleim hâlâ yanımda titreşiyor, beklediğim gibi derimin içine geri çekilmiyorlardı. Elimi kaldırdım ve siyah kütlenin parmaklarımla birlikte nasıl hareket ettiğini inceledim. İlgi çekiciydi ama aynı zamanda da ürkütücüydü. Tallon'a doğru fırladılar ve o kıl payı kurtuldu.

"Onları geri çağır," dedi dişlerini sıkarak. Sağ kolumu çevreleyen siyah kütleyi görünce çenesi sarsıldı. "Artık daha güçlüler; onlara geri çekilmelerini emretmelisin."

"Bunu nasıl yapacağım?" Elimi tekrar yanıma bırakarak tısladım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve öfkem hâlâ alev alev yanıyordu, sadece onun hakaretleriyle daha da alevlenmişti. En başta onlara seslenmemiştim.

Burun delikleri alevlendi. "Onların tekrar tenine yerleştiğini gözünde canlandır. Onları sen kontrol ediyorsun, tam tersi değil Odyssa. Çabuk ol."

Gözlerimi kapatarak gölgelerin tenime doğru geri çekildiğini, vücudumdaki kalın siyah çizgilerin içine battığını hayal ettim. Yavaşça kolumun etrafındaki sıcaklık azaldı ve tam gölgelerin sonuncusu da tenime doğru düzleşirken gözlerimi açtım.

Tallon bir eliyle bileğimi tutup eğilmeden, omzunu karnıma bastırıp beni sırtına kaldırmadan önce ancak bitirmişlerdi.

Öfkeyle sırtına yumruk attım, elim sırtının alt kısmında sert bir şeye çarptığında irkildiğimi gizledim. Oradaki hançeri fark ettim ve ne zamandır silahlı olduğunu ve neden silahlı olduğunu kısaca merak ettim, ama durmadım, dizlerimi göğsüne sürdüm ve kendimi aşağı çekmeye çalıştım.

Öncekinin aksine, dizim karnına değdiğinde yumuşak bir homurtu dışında hiçbir şey söylemedi. Altımızdaki zemin koridordaki taştan kara toprağa dönüştü ve donup kaldım, etrafıma bakmak için kendimi yumruklarımın üzerinde yukarı ittim.

Benim kabus dünyam. Bu sefer bundan emindim. Dönüp yüzünü görebilecek kadar yükseldim. "Burası neresi?"

Çenesi sıkıştı ama hiçbir şey söylemedi, sadece kalçalarımı sıkıca kavradı. Kedi ayaklarının dibinde, dosdoğru ileriye bakarak itaatkâr bir şekilde onu takip etti. Hava dalgalandı ve şatonun salonlarına geri döndük, soğuk, kara kayalıklardan eser kalmamıştı.

Tallon beni yere bıraktı ama beni odama çekerken bileğimi yeniden kavradı ve kapıyı arkamızdan kapattı, kilit yankılandı. Bana doğru döndü, ben de elimi bıraktım ve orada sakladığı hançeri çekmek için sırtına uzandım. Bir anda onu kapıya doğru bastırdım ve kendi hançerini çenesinin altına dayadım.

Gözleri karardı, göz bebekleri büyüdü ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Bununla ne yapacaksın, küçük kurt?"

"Beni bir tahıl çuvalıyla karıştırdığın ilk seferde sana buna müsamaha göstermeyeceğimi söylemişim." Hançerin ucunu çenesinin hemen altına getirdim ve onu kaldırmaya zorladım. "İkinci seferde de seni uyarmıştım. Bir daha söylemeyeceğim."

Gözleri ağzıma kaydı ve dudaklarını tekrar yaladı, ancak bu sefer hareket çok daha yavaştı ve benim dikkatim de onun ağzına yöneldi.

Aptalca bir hareket.

Bakışlarımı tekrar onun gözlerine çeviremeden hançeri elimden aldı ve pozisyonlarımızı değiştirdi. Hiçbir baskı olmamasına rağmen bıçak boynumda soğuk bir his uyandırdı. Sadece varlığını hatırlatıyordu.

Tallon üzerimde belirdi. Gözlerimizi aynı hizaya getirmek için başını eğdi, bıçağın yassısını tenime sürerken bakışlarımı tuttu ve

göğüslerimin arasından aşağıya indi. Tam ikisinin arasında durdu, bıçağı kaldırarak ucunu derime bastırdı ama kırmadı. "Kendini öldürtmeye bu kadar niyetli olmasaydın, böyle önlemlere başvurmak zorunda kalmazdım."

Hiçbir şey söylemedim ve bakışlarımı onun üzerinde tuttum. Tüylerim diken diken oldu ve karnımda bir sıcaklık oluştu ama yine de bakmaya devam ettim. Sırlardan ve yalanlardan bıkmıştım ve taleplerime karşı gösterdiği duygusuz kayıtsızlıktan da bıkmıştım.

Bıçağı yavaşça indirdi ve geri adım atarak ait olduğu yere, sırtının altındaki kılıfına soktu.

"Neydi o yer? Orayı daha önce gördüm, seninle ve kabuslarımda."

Bana baktı. Bir an için bana gerçekten cevap vereceğini sandım ama cevap gelmedi. Dikkatini odanın ortasında oturmuş sabırla bizi izleyen kediye çevirdi. "Talimatlarımın hangi kısmını anlamadın? Onu odasına götürün. Onu güvende tutun. Bu olmamalıydı."

Kedinin kuyruğu titredi. Ve sonra konuştu. Ağzı hareket etmedi ama zihnimde sabah çanları kadar net bir ses duydum. *Beni takip etmeyi bıraktı. Çok geç fark ettim. Ben hâlâ cisimsizim, Tallon. Benden ne yapmamı bekliyordun?*

Çenem düştü ve hızla gözlerimi kırptım. "Konuşabiliyor musun?" Tallon'ı tamamen görmezden gelerek odaya daldım ve kedinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bana ihtiyatla baktı.

"Evet, yapabilir," dedi Tallon arkamdan. Sesindeki sabırsızlık ve kızgınlık çok açıktı. "Konuşmamız gereken şeyler var, Odyssa."

Ona bir el salladım ve kediye odaklandım. Ne hissettiğimi bilmiyordum, huşu mu yoksa ihanet mi? Belki de ikisi birden. "Bunca zamandır beni anlayabiliyor muydun?"

Evet. Kedi başını eğdi ve bacağımı olabildiğince iterek ayağa kalktı. Her zaman konuşamam ama her zaman dinledim, Odyssa.

"Bir adın var mı?" Gözlerim yaşlarla doldu ve bu yaşların öfkeden mi, üzüntüden mi yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığını anlayamadım. Belki de üçü birden. Kedi buradaki tek tesellimdi ve onun bir şekilde Tallon'la bağlantılı olduğunu hep bilsem de, her şeyi katlanılabilir kılan bu küçük karanlık parçası hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum.

Kedinin gözleri omzumun üzerinden Tallon'a kaydı ve sonra tekrar benimkilere yerleşti. *Yapabilirsin-*

"Bu kadar yeter, Sylviana. Bu ciddi bir durum Odyssa. Ölebilirdin," dedi Tallon arkamdan. Kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

Elini tokatladığımda şefkat yerini bir anda öfkeye bıraktı. "Dokunma bana. Bu kadar yalan yeter, Tallon. O yer neydi, Sylviana neden beni takip ediyor ve kardeşlerime ne oldu?"

"Asıl soru, ölümden ne kadar nefret ettiğinizi test etmeye neden bu kadar niyetli olduğunuz?"

Gözlerimi kısımtım. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana bir adım daha yaklaştı. "Her fırsatta ölüme meydan okuyor gibisin Odyssa. Aksi yöndeki tüm çabalarına rağmen hayatta kalmaya devam ediyorsun. Şansını test etmeye devam etmeyeceğim."

"Kardeşlerim, Tallon. Tedavi." Bana kâbus dünyasından bahsetmeyecekti ve Sylviana'yı merak etsem de önceliğim kardeşlerimdi. "Ne kadar ilerleme kaydettiniz? Mektubumu teslim ettin mi?"

Vermek üzere olduğu yanıt, bu kez kapımın çalınmasıyla kesildi. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve kapıya doğru yürüdüm. "Kim o?"

"Zaharya ve Talyssa. Biraz vaktiniz var mı?" diye seslendi kapıdan.

Tallon'a saklanma sırasının onda olduğunu ve konuşmamızı daha sonra bitireceğimizi söylemek niyetiyle arkamı döndüm ama o gitmişti. Hem o hem de Sylviana arkamı döndüğüm anlarda ortadan kaybolmuşlardı. Çenem

Kapıyı çekerek açıp kadınlarla yüzleşmeden önce yumuşak ama nötr bir ifade takınarak nefesimi verdim. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Zaharya bir an tereddüt etti ama başını salladı ve ben de hem onun hem de Talyssa'nın geçebilmesi için kapıyı açtım. Zaharya beni geçerken durdu. "Seni kontrol etmek istedik."

Onu içeri kadar takip ederken gözlerimi arkasına diktim. "Neden?"

Zaharya yatağımın köşesine yerleşti, ellerini kucağında kavuşturdu ve dudaklarını büzdü; Talyssa ise onun yanında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Gerekçelerinden hoşlanmayacağıma dair güçlü bir şüphem vardı. "Tallon'un son zamanlarda sana daha fazla ilgi gösterdiğini fark ettik ve-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Aklımı başımda tutmam ve ondan uzak durmam için bir uyarı daha yapmadan önce bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Uyarılan tek kişi ben miyim, yoksa bu uyarı herkes için geçerli mi? Bu gece çıkarken koridorda Maricara'yı ona doğru bastırırken gördüğüm için bilmek istiyorum."

İkisinin de gözleri büyüdü. Talyssa'nın yüzü kızardı ve gözleri Zaharya ile benim aramda gidip gelirken ellerini arkasında birleştirdi.

Zaharya bakışlarımı korudu.

"Gerçekten, buraya arkadaş edinmek için gelmediğimizi ve hiçbirimizin burada olmak *istemediğini* anlıyorum. Ve inanın bana, bu kalenin ve Prens Eadric'e yakın olanların oluşturduğu tehlikeleri anlıyorum. Bu tehlikeler karşısında neden benim herhangi biriniz için bir tür tehdit olduğuma karar verildiğini anlamıyorum."

Gerilim pencerenin dışındaki kırmızı sisten daha yoğundu. Sonunda bunu bozan Talyssa oldu. "Sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istedik, eğer ilgisini sürdürürse neye bulaşacağınızı bildiğinizden emin olmak istedik. Kötü bir niyetimiz yoktu."

"Bu gece buraya gelmekle farklı şeyler kastettiğinizi düşünüyorum," dedim dikkatle. Talyssa samimi görünüyordu ama mahzenlere gittiğim o gece hakkımda dedikodu yaptıklarını duymadan önce Zaharya için de aynı şeyi düşünmüştüm. "Uyarın için minnettar olsam da, bağlam olmadan bana bir faydası yok."

Zaharya'nın omuzları çökerken sert duruşunu gevşetti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu uyarı herkes için. Maricara en uzun süredir burada ve ben..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi. "Bu gece neden Tallon'un peşinde olduğunu bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki sana karşı temkinliyim. Geldiğinizden beri çok fazla dikkat çektiniz ve bu dikkatin getirebileceği şeylerle ilişkilendirilmek istemiyorum. Ancak bugün buraya iyi niyetle, hizmetlerinize ihtiyaç duyulmasının bir nedeni olduğu konusunda sizi uyarmak için geldim."

Daha fazla kelime oyunu, daha fazla gizli anlam. "Açık konuş. Oyunlardan bıktım."

İç çekti. "Ben de öyle. Bu konuyu doğrudan konuşmamız yasak ama elimden geldiğince size anlatmaya çalışacağım."

"Seni yasaklayan ne? Kim nereden bilebilir ki?"

"Şato biliyor." Şakaklarını ovuşturarak tekrar iç çekti. "Dokuz ay önce askere alındım. Yedi görevli pozisyonu var. Burada çalışmaya başladığımdan beri, sizi karşıladığımız gibi on üç görevliyi karşıladık." Gözlerini kısarak Talyssa'ya baktı.

Kızıl saçlı kadın Zaharya'nın düşüncesinin ipuçlarını yakaladı ve devam etti. "Bildiğim kadarıyla hiçbirisi vebaya yakalanmadı. Bildiğim kadarıyla hiçbirisi hizmetten özgür bırakılmadı."

Zihnim boğazı kesilmiş kadının Ruh Gölgesi'ne geri döndü ve parçalar yerine oturmaya başladı. Yumruklarım iki yanımda sıkılaştı. Diğer hizmetkârlar ölmüştü ve öldürüldükleri kuvvetle ima ediliyordu. Her iki kadın da gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Çenem sıkılı olduğu için ağrıyordu. "Kim? Nasıl?"

Zaharya başını salladı. "Ben de bir şey söyleyemem. Ama lütfen uyarımıza kulak verin. Bu kalede davetle yaşayanlar güvende değil, bizim için değil." Yataktan kalktı ve hem kendisi hem de Talyssa kapıya doğru ilerlediler. Zaharya yanımdan geçerken kolumu sıktı. "Maricara'nın ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama ben olsam ondan olabildiğince uzak dururdum. Onu küçük düşürmek için her ne yaptığınızı düşünüyorsa, kolay kolay affetmez."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim," dedim. Tallon'la konuşmamı bölmüş olmalarına rağmen, kendi yöntemleriyle beni kollamaya çalışmalarını takdir ettim. Göğüs kemiğimin altında bir şeyler ısındı ve çok fazla yüz buruşturma olmamasını umarak gülümsedim. "İyi uykular."

İkisi de teşekkürlerini mırıldandılar ve ayrıldılar.

Kapı arkalarından sessizce kapandı. Aklımda olmadan yatmak için hazırlandım ve yorganın altına girmeden önce perdeleri kapattım. Dizlerimi göğsüme çekerek karanlığa baktım ve şakaklarımı ovuşturdum. İma ettiği şey açıktı: Tallon'un diğer hizmetkârların ölümünde bir rolü vardı. Camelya bir hata daha yaparsam beni öldürecek kişinin Tallon olacağını ima etmişti. Ama Tallon... Tallon bana eğer prens ölmemi istiyorsa, bunu kendisinin yapacağını söylemişti.

Tallon'a güvenilmezdi, bu kadarını zaten biliyordum, ama yaptığımız pazarlık kafamın üzerinde belirliyordu. Ölmemi isteseydi bu anlaşmayı yapmazdı, diye düşündüm. Tabii, diye karşı çıktı küçük bir ses, bu da oyunlarının bir parçasıydı ve buna uymaya hiç niyeti yoktu.

Yastıklara gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Mektubun hiç ulaşmadığını, Rhyon'un öldüğünü ve Tallon'un prene planlarımdan bahsettiğini varsaymam gerekiyordu. Emyl beni her ne kadar hor görse de, her ne kadar pes edip unutulmuş bir fon parçası olana kadar burada çalışmak istesem de, anneme verdiğim sözü bozmayı kendime yediremiyordum. Bu hayatta onun onayından başka hiçbir şeye sahip değildim.

Tedaviyi yaptırırdım. Emyl'e ulaştıracaktım. O yaşayacaktı.

Uykuya dalmaya başladığımda, yorgunluk sonunda beni yakalamıştı, uyluğuma soğuk bir nokta yerleşti. *Uyu, Odyssa. Ben buradayım.*

"İyi geceler Sylviana," diye mırıldandım, gözlerimin kapanmasına ve uykunun beni ele geçirmesine izin verdim. Pencerenin yanındaki tamamen karanlık bir bölgeden bir çift gümüş göz parladı, ama onları gerçekten göremeyecek kadar uykunun sınırındaydım.

OceanofPDF.com

ON YEDİ ŞAFTÖR

I perdelerimin çekilerek açılması ve solmakta olan akşam güneşinin göz kapaklarıma turuncu ve kırmızı patlamalar göndermesiyle uyandım. Gözlerimi kısarak ışığa baktığımda, sırttan Tallon'u gördüm. pencerenin yanındaki duvar. "Kalk ve parla, Odyssa."

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi ovuşturarak homurdandım. Az önceki ortadan kaybolma hareketinden sonra pek de hoş bir ruh halinde değildim.

"Peki odama nasıl girdin?"

"Kilitli bir kapının beni durdurabileceğine mi inanıyorsun?"

"Ne kadar rahatlatıcı." İçimi çektim ve battaniyeyi kucağıma çekerek gecelikli bedenimi onun yoğun bakışlarından korumaya çalıştım. "Neden buradasın?" "Hazırlanma vaktin geldi, değil mi?" Omuz silkti ve koltuğuna oturdu.

ellerini açarak pencerenin yanındaki pelüş koltuğa oturdu. "Sana eşlik etmek istedim."

"Neden?" Muhtemelen bir cevap alamayacağımı biliyordum ama yine de sormaktan kendimi alamadım. Tallon kafamı karıştırıyordu ve nedenlerini, sırlarını çözene kadar ona karşı hep biraz temkinli olacaktım. Şimdi, eskisinden daha samimi ve açık görünüyordu, ama maskesini ne kadar çabuk takıp boş ve soğuk bir heykele dönüşebileceğini çok iyi biliyordum.

"Neden diğerleriyle birlikte giyinmiyorsun?" Kaşını kaldırdı ve duvara dayalı gardıroba doğru belli belirsiz bir el salladı. "Ben orada

Hepinizin hazırlanabileceği bir oda."

"Var. Diğerlerinden bazıları ve ben tam olarak..." Doğru kelimeyi ararken durakladım. Elena ve Maricara'nın bana davranışları her ne kadar canımı sıkırsa da sonuçlarına katlanmak istemiyordum. Ona arkamı döndüm, gardıroptan gecenin kıyafetlerini çıkardım ve bana bakan şeftali rengi kumaşa bakarak yüzümü buruşturdum. "Bazı konularda pek anlaşıyoruz. Burada hazırlanmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Mırıldandı. "Neye katılmıyorsunuz?"

Omzumun üzerinden bir bakış attım. "Dün geceki konuşmamızı bitirmeden neden gittin?"

"Bir ziyaretçin vardı."

"Bekleyebilirdin."

"Hep böyle inatçı mısın?" Öfkeli bir of sesi duyuldu ve bana başını salladığını anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı.

"Hayır, genellikle oldukça işbirlikçiyimdir," dedim, kumaşı kollarımın arasına katlayıp ona doğru dönerek. "Şimdiki arkadaşlar içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor olmalı."

Alaycı gülümsemesi gözlerindeki eğlenceyi neredeyse gizliyordu. Neredeyse.

Elimi ona doğru salladım. "Hep böyle kibirli miydin?" "Evet."

Cevap hemen geldi, ses tonunda hiç tereddüt yoktu.

Midemde fırtınalar kopuyor, değiş tokuşun getirdiği yumuşak rahatlık ile Tallon'un bana hâlâ önemli olan her konuda yalan söylediği bilgisi arasında bir savaş yaşıyordum.

Dudaklarına yerleşen küçük gülümseme bana baktıkça yavaşça kayboldu ve ellerimdeki bohçaya başını sallayarak bir iç çekti. "Hazırlanmalısın, küçük kurt."

Bekledim ama hareket etmedi. Eğer sağlıklı düşünebilseydim, banyoya gider, kapıyı aramızda sıkıca kapatır ve orada üstümü değiştirirdim. Ama bu Tallon, maske takmayan ve gözleri tenimi yakan ve karnımda bir ateş yakan Tallon, beni kızdırmak ve

İşkence. Gecenin giysilerini yatağın üzerine bilinçli bir şekilde serdim. Duvağı, elbiseyi, eldivenleri. "Eee? Üstümü değiştirmem için beni yalnız bırakacak mısın, yoksa orada kalmayı mı planlıyorsun?"

Aramızda yanan şeyin ne olduğuna dair bir ipucu bile düşünmek aptalcaydı, biliyordum ama keşfetmek istemediğim nedenlerden dolayı karşı koyamıyordum. Zaharya beni onun hakkında uyarmıştı ve ben de bunu kendi gözlerimle görmüştüm: Tallon tehlikeliydi ve ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmalıyım ama işte buradaydım, onunla alay ediyordum.

Bir kaşını kaldırdı ve ayağa kalktı, sandalyeyi duvara bakacak şekilde çevirip tekrar otururken bakışlarımız kilitlendi, şimdi sırtı bana dönüktü. "İşte böyle. Daha iyi oldu mu?"

"Çok."

Sessizliğe gömüldük, tek ses ben geceliğimi çıkarırken kumaşın hışırtısıydı. Elbiseyi başımın üzerinden geçirirken gözlerim onun sırtında kaldı. Akşam için çoktan giyinmişti, gömleği geniş omuzlarına kadar uzanıyordu. Daha önce fark etmemiştim ama ensesindeki saçlar hafif bir noktaya dönüşmüştü. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim.

"Bana sor."

İrkildim ve saçlarımı arkadan kurtararak elbiseyi aşağı çekmeyi bitirdim. "Sana ne sorayım?"

"Bana bakıyorsun," dedi, yüzü hâlâ bana dönüktü. "Bir sorunuz olduğunu düşündüm."

Aklımda birçok soru vardı ama hiçbirini dile getiremiyordum. Kızgınlık aniden ortaya çıktı ve yanaklarımı yaktı. Tallon'un oyunları hiç bitmiyordu ve meydan okumalarına karşı koymak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, beni silip süpürüyordu ve bunu biliyordu. Yine de yemi yutmaya devam ettim. Yataktan eldivenleri kaptım. "Artık arkanı dönebilirsin."

Ben daha konuşmamı bitirmeden ayağa kalktı ve tek bir hareketle benimle yüzleşti, gözleri vücudumda gezindikten sonra siyah

dantel eldivenler giyiyordum. "Neden onları giyiyorsun?"

Şaşkınlık hareketlerimi durdurdu. Soracağı onca şey arasında bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Yüzünde bunun bir test ya da oyunlarının bir parçası olduğuna dair herhangi bir işaret aradım ama sadece gerçek bir merak ve bir parça öfke buldum. Yavaşça eldiveni çekmeye devam ettim. "İşaretlerimin Prens Eadric ve misafirlerini rahatsız edeceği söylendi ve partiler sırasında onları kapalı tutmam talimatı verildi. Eldivenler, saçlarım, peçeler ve balo salonunun karanlığı arasında gözden kaçmayacak kadar iyi uyum sağlıyorlar."

Mırıldandı ama hemen cevap vermedi, ben diğer eldiveni çekip duvağı alırken dikkatle izledi. Tüllü kumaşa başını salladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bordo ipeği omuzlarına daha da sıkı çekti. "Bu şeylerden nefret ediyorum."

Şu anda yüz ifadesini okuyamıyordum. Dikkatli bir cevap en iyisiydi. "Sanırım herkes isterdi."

Bir mırıltı daha, ama hareketsiz kaldı, kollarını kavuşturup ayaklarını açarak bana baktı. "Ne sormak istiyorsan sor Odyssa. Benim yanımda dilini ısırarak zorunda değilsin. Yalnızken olmaz."

Öfke kuyusunun derinliklerine mi düşeceğime yoksa kuşku denizinin üstünde mi kalacağıma karar vermek için sadece bir anım vardı. İkincisini seçerek yumuşak bir of çektim ve bir kaşımı kaldırdım. "Bu soruya cevap vereceğin anlamına gelmiyor, Tallon."

Yüzüne yayılan gülümseme parlak ve genişti ve bir tür sınavı geçtiğimi anladım. "Tabii ki hayır, ama yine de sorabilirsin."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ne sormak istediğimi düşündüm. Tedavi ve kardeşlerimle başlayıp biten bir sürü sorum vardı ama düşünürken tereddüt ettim. Kaçamak cevaplar, sırlar, yalanlar... bunlar beni yıpratıyordu. Üçüncü kez tekrar sorarsam bana söyleyecek miydi? Bir kez olsun cevap almak istiyordum. Gerçeği. Ve ben de

ve pazarlığımızla ilgili herhangi bir soru muhtemelen konuşmayı sona erdirecekti.

Yatağa uzanmış bizi izleyen Sylviana'da olduğu gibi, Tallon kibirli bir diken gibi davranmadığında -belki de davrandığında- onun varlığı kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu.

"Prensi nereden tanıyorsunuz? Oldukça yakın görünüyorsunuz." Bu sormak istediğim bir şeydi ve belki de cevap, eğer vermeye tenezzül ederse, Tallon'un bilgisi olmadan prensin odasına geri dönmenin bir yolunu bulduğumda tedaviyi kendim almamda yardımcı olabilirdi.

Başını öne eğdi. "Aslında bana sormak istediğin şey bu değildi ama izin vereceğim." Yavaşça yatağa doğru yürüdü ve köşesine yerleşti. "Kabul ediyorum, buraya Prens Eadric'in emriyle gelmedim. Daha çok babasıyla tanışıyordum ve ara sıra birlikte iş yapıyorduk. Öldüğünde onun için bir işi tamamlamak üzere kalede kalıyordum. O öldükten sonra Prens Eadric beni kalede kalmaya davet etti." Kayıtsız bir omuz silkme. "Başka bir planım ve ilgilenmem gereken daha ilgi çekici bir şey yoktu, bu yüzden kaldım."

Kelimelerin zihnime yerleşmesi bir an aldı. Ve sonra daha önce kaçındığım öfke kuyusu beni bütünüyle yuttu. "'Daha ilgi çekici bir şey yok mu?' Sanki bu salgın yemek zamanı eğlencesinden başka bir şey değilmiş gibi söylüyorsun. Sanki aileler parçalanmıyormuş ve ölümün kokusu ülkenin iliklerine kadar işlememiş gibi."

Gözleri parladı. "Bu insanları tanımıyorum Odyssa. Onlara ne kederimi ne de ölüme duyduğum saygıyı borçluyum. Ölüm hayatın bir parçası ve kendi kederin seni parçalara ayırmadan önce onun kaçınılmazlığını kabullenmeyi öğrenmelisin."

Midemin bulandığını hissettim. "Çok duygusuzsun. Senin insanlığın-"

Bir kahkaha attı. "İnsanlık mı? İnsanlık bana *hiçbir* şey vermedi. Sana da *hiçbir* şey vermedi. Bu veba ortaya çıkmadan çok önce Veressia'da insanlık yoktu ve veba ortadan kalktıktan sonra da insanlık olmayacak. Ben

Bekledik, insanlığın bu şehirde yüzünü göstermesi için *yalvardık* ve yine de buradayız."

Sözlerinde doğruluk payı vardı ama yine de yüzüne bir tokat gibi çarptı. "İnsanlık başkalarına verdiği şeydir, sana verilen şey değil. Kayıtsızlığınız sizi lanetleyecek ve bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Çizmeler odada yankılandı ve sonra önümde durdu. "Zaten lanetlenmediğimi nereden biliyorsun, küçük kurt? Çoktan lanetlenmediğini nereden *biliyorsun*?"

"Kardeşimin ölmüş olabileceği umurunda mı?" Sesim kederden çok öfkeden doğan dökülmemiş gözyaşlarıyla çatlayarak sordum. Kendime ve şatoya geldiğimden beri duygularımın bu kadar çarpık olmasına kızarak öfkemi büyüttüm. "Mektubu onlara götürdün mü?"

"Neden onların hayatını kendi hayatından daha çok önemsiyorsun?" Çenesindeki ve alnındaki gerginliğe rağmen sesi daha yumuşaktı.

"Mektubu sen mi aldın?" Sözcüklerimi dişlerimi sıkarak tükürdüm. Yaldızlı demir kapılardan içeri adımımı attığım anda hayatımı kaybetmişim ama yine de annemin son arzusunu yerine getirebilirdim.

Bir perdenin kapanması gibi, Tallon'un maskesi bir kez daha takıldı. İşgal ettiği sandalyenin yanında duran kafatası maskesi değil, gözlerini kör eden ve ondan her türlü duyguyu çeken maske. "Sana yapacağımı söylemiştim. Söyledim."

"Eee?"

Başını salladı, uzaklaştı ve sandalyeye geri dönerek ceketini giydi ve maskeyi başına geçirerek yüzündeki yerine oturttu. "Sana şimdi söyleyeceğim hiçbir şeye inanmayacaksın. Bunu daha sonra konuşuruz."

Çanlar çaldı ve mutfığa çoktan geç kaldığımı işaret etti. Gözlerimi ona dikerek peçeyi elime aldım ve odadan koşarak çıktım, çıkarken kapının arkamdan duvara çarpmasına izin verdim. Çıkarken kapıyı arkasından kilitleyebilirdi. Artık ona söyleyebileceğim kibar bir şey yoktu.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

I Nefes nefese ve ter içinde mutfağa girmem gerekenden sadece birkaç dakika sonra girdim. Zaharya kafasını kaldıran tek kişiydi, az önce doldurduğu tepsiyi mutfağa doğru kaydırmadan önce yarım anlığına bana baktı.

Sayaç.

Elena ve Maricara kendi tepsilerini bitirmiş, sırtları bize dönük bir şekilde birbirlerine sokulmuşlardı. Burnumdan derin nefesler almaya odaklandım ve Zaharya'nın hazırladığı ikinci tepsiyi doldurdum. Veba ciğerlerimi zayıflatmıştı ve nefesimin tekrar düzene girmesi tahmin ettiğimden çok daha uzun sürdü. Bu arada güneş akşam için dağların arkasına yerleşmişti ve bizim için işimize başlama vakti gelmişti.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım ama Talyssa'dan hiçbir iz yoktu. Kefeni düzelterip tepsimi aldıktan sonra Elena ve Maricara'yı mutfaktan çıkarken takip ederken Zaharya'ya doğru eğildim. "Talyssa iyi mi? Biri onu kontrol etti mi?"

Başını iki yana salladı. "Dün gece senin odandan ayrıldığımızdan beri onu kimse görmedi. Elena daha önce odasına gitti ama cevap veren olmadı. Camelya'nın onu aradığı söyleniyor."

"Onsuz da idare edebiliriz," dedi Elena. Omzunun üzerinden bana kötü gizlenmiş bir alay fırlattı. "Sen ortadan kaybolduğunda halletmiştik."

Dilimi ısırđım ve yürümeye devam ettim. Talyssa benim gibi değildi; yetkin görünüyordu ve çekingen olsa da bu gerçekliğimize alışmış gibiydi. Gerçi bana diğerlerinden sakladığımı ne kadar çok şey olduğunu düşünürsek, hepsinin de aynı şeyi yapmış olması tamamen mümkündü. Balo salonuna yaklaşırken, bunun bizi izole etmek ve sırlarımızı ve düşüncelerimizi prensin en değerli eşyalarını kalenin içinde sakladığı gibi saklamamızı sağlamak için bir tasarım olup olmadığını merak ettim.

Biz balo salonuna girerken müzik başladı; ürkütücü bir melodi, salonda bulunanların başlarının üzerinden geçerek bize ulaşıyordu. Balo salonunun kendisi, sis çökmeden önce gün doğumunun nasıl görüldüğünün bir alay konusu haline getirilmişti. Tavandan sarkan canlı şeftali rengi kumaşlar, altın dekor ve parlak pembe çiçeklerin etrafındaki duvarlardan aşağıya düşüyordu. Bu çiçekleri nereden bulduklarını bilmek istemiyordum. Muhtemelen yarın bu saatlerde ölmüş olacak bitkiler için bir aylık maaştan daha fazlasına mal olmuşlardı. İsrâf.

Balo salonunun ilerisinde bir dizi kapı açılıp kapandı ve ardından müzik durakladı. Sadece bir süreliğine, sonra yeniden başladı ama etkisi fark edilmişti ve balo salonundakilerin hepsi dikkatlerini içeri giren kişiye çevirmişti. Başımı öne eğdim, partiye katılanlar içkileri kapışırken elimdeki tepsiye odaklandım.

İnsanlar fısıldaşıyordu ve odada başka hiçbir gece olmayan bir gerginlik vardı. Gözlerim fısıltıların nedenini araştırmak için çaresizce seğirdi. Tepsimden son kadeh de alınırken, kalabalıktaki boşluk herkesin dikkatini çeken şeyin tam olarak ne olduğunu görmemi sağladı.

Tallon.

Ayaklarım nasıl hareket edeceğini unuttu ve ağzım hafifçe açık kalırken yüzümü örten kefene minnettar oldum. Tallon duvara yaslanmış duruyordu ki bu hiç de alışılmadık bir durum değildi. Görünüşe göre herkesi heyecanlandıran onun varlığı değil, kıyafet seçimleriydi. Giydiği ceket

gömleğinin kolları kıvrılmış, ön kollarının üst kısmında kelepçelenmiş ve tenini süsleyen kalın, siyah izler ortaya çıkmıştı. Yakasının düğmeleri üçüncü düğmeye kadar açılmıştı ve göğsünün üzerinde kıvrılan eşleşen izler de ortaya çıkmıştı.

Balo salonunun onun girişiyle birlikte fısıltılara boğulmasına şaşmamalı.

Bakışlarımı hissettiği anı görebiliyordum. Başını kaldırdı, gözlerini doğrudan benimkilere dikti ve omuzları hafifçe düşerek kulaklarının etrafından aşağı indi. O yavaş sırtış yüzüne yayılırken yanaklarım kızardı. Çenesi hafifçe eğildi, hayalet gibi başını salladı ve sonra başını duvara yaslamadan önce kelepçeli kollarını ön kollarına doğru itti.

Sertçe yutkundum, gözlerim boynunun kıvrımını takip etti ve sonra kalın siyah izlerin altındaki ön kol kaslarının haritasını çıkarmak için aşağıya indi.

"Onları bu şekilde göstermesi çok korkunç." Birinin fısıldadığı zehir beni transımdan çıkardı. "Prens Eadric bundan memnun olmayacak."

"Bu hiç doğal değil. Prens onur buraya girmesine izin vermesi bile utanç verici."

Bu sözler beni bedenime geri döndürdü, ayaklarımı çözdü ve beni balo salonuna doğru gönderdi, insanlar tepsimi boş bardaklarıyla doldurmaya başlamıştı bile. Çalışırken Tallon'un gözlerini sırtımda hissettim ve onun yanındaki duvara yerleşip iyiliğine karşılık vermekten başka bir şey istemediğimden nefret ettim.

Kendimi bir kez daha duygularımla çelişirken buldum. Bu gece ceketini giymeyip kollarını sıvamasına neyin yol açtığını anlamak zor değildi; eldivenlerim ve kefenim hakkında daha önce yaptığımız konuşmaya bir yanıt olduğu açıktı.

Onları dayanışma için mi sergilemeyi seçmişti, diğerlerinin tenimizi süsleyen işaretler hakkında ne düşündüğünü umursamadığını bana göstermek için mi? Ben

İzlerimi önemsemediğini söyleyecek kadar beni önemsemesi beni memnun etti. İzlerimiz.

Eldivenlerimi çıkarıp birbirimize uyduğumuzu tüm dünyaya gösterme isteği uyandırdı ama asla onun sahip olduğu isteksiz kabullenişe sahip olamayacaktım. Yine de bu jest beni yüzümde küçük bir gülümsemeyle görevime gönderdi.

Tallon her zaman olduğu gibi şimdi de beni izliyordu. Öncekinden farklı olarak, şimdi gözleri sırtıma hoş bir ağırlık gibi geliyordu. Beni izleyecek kadar önemsediyini, o yapamadığında yerine Sylviana'yı gönderecek kadar önemsediyini bilmek.

"Buraya geldiğimden beri neden ilk kez işaretlerini göstermeyi seçtiğini biliyor musun?" Zaharya yanıma gelirken mırıldandı. İkimiz de balo salonunda dolaşırken boş bardakları toplamaya devam ettik.

"Eldivenlerimi beğenmedi," diye cevap verdim düşüncesizce. Sözcükler ağzımdan çıkana kadar ona ne itiraf ettiğimi fark edemeyecek kadar görevime odaklanmıştım ve onları geri almak için çok geçti.

Onaylamadığı her halinden belli oluyordu ama cevabıma inanmamış gibi sadece mırıldandı. Cevap beklemeden ayrıldı ve balo salonunun derinliklerine doğru bir yol açtı. İşime odaklandığımda, bu sözlerin bana musallat olacağına dair midemde büyüyen çukura rağmen, tepsim dolana kadar devam ettim ve mutfaklara doğru yol almaya başladım.

"Ne kadar korkunç," dedi birisi arkadaşına, "Prens Eadric'in tepkisinden korkmadan işaretlerini gösteremeyenlerle alay etmeyi seçiyor."

"Gerçekten," diye onayladı yol arkadaşı. İkisi de bana baktı ama ben bakışlarımı yere indirdim ve yanlarından geçerken tereddüt etmedim. Kulaklarım iyi duymasa da veda sözlerini duydum. "Onu gördün mü? Peçesinin altındaki izler örtülü ama o kendi izlerini sergiliyor. Pek nazik değil ama sanırım amaç da bu."

Daha önce hissettiğim mutluluğa rağmen, çiftin sözleri midemde büyümeye başlamış olan çukura sıçrayarak omurgamı kemiren sert bir endişe yumağına dönüştü.

Kimse Tallon'a onun duyabileceği bir yerde bir şey söylemeye cesaret edemezdi. İzleri görünür olduğu için kimse onu cezalandırmazdı, beni cezalandırdıkları gibi değil ve belki de bana bunu hatırlatmak istiyordu. Belki de haklıydılar, bu bir dayanışma gösterisinden ziyade bir alaydı. Ne olmasını istediğimi biliyordum ama istediğimi nadiren elde ettiğimi de biliyordum.

Ellerim tepsiyi yere fırlatmak, bardakları cilalı taş zeminde parçalamak ve duvardaki halıları yırtmak için ağrıyordu. Bu da onun oyunlarından biri olmalıydı ve ben buna kanmayacaktım.

Dişlerimi sıkarak işime devam ettim, boş bardakları temizledim, daha fazlası için mutfığa döndüm ve döngüyü yeniden başlattım. Gözlerimi ondan uzak tutmaya boşuna çalışıyordum, ama kendimi kabul etmek istemediğim kadar çok kez onu izlerken buldum. Ve bakışlarım vücudunda her gezindiğinde, o da beni izliyordu.

İçimdeki karşı konulmaz dürtüye rağmen onunla şimdi yüzleşmekten kaçındım ve bu konuyu daha sonra ele almaya yemin ettim. Özel hayatımda oynadığım oyunlar neyse de, bunları benimle açıkça alay edebileceği ve neredeyse kesinlikle hata yapmama neden olabileceği bir yere getirmek haksızlıktı. Dikkatimi dağıttığı için yanlış bir adım atarsam o cezalandırılmayacaktı. Ben cezalandırılacaktım.

Gece yarısı çanları nihayet çaldığında aradan günler geçmiş gibiydi. İçimden geçirdiğim rahatlama hissi peçemi dalgalandırdı ama balo salonunun arka tarafındaki kapılar -Prens Eadric'in girdiği kapılar- açıldığında bu duygu kısa sürdü. Prens sahneye çıkıp müziğin durmasını emrederken salon hep birlikte dondu ve nefesini tuttu.

Duvara yaslanan Tallon yumruklarını sıktı ve kendini dik tutmaya çalıştı.

Midem bulandı ve bakışlarımı Tallon'dan ayırıp Zaharya'yı aramaya başladım ama onun da beni aradığını fark ettim. Perdenin arkasından eliyle beni masalardan birinin arkasında durduğu yere doğru yönlendirdi.

kendini duvara yasladı. Kapılar açılıp tekrar kapanırken balo salonundaki hava değışti.

Yanına sokuldum ama bu noktadan ne sahneyi ne de Prens Eadric'e kimin katıldığını görebiliyorduk. Tallon hâlâ duvara yaslanmıştı ama omuzları gerilmiş, daha da geniş görünmeye başlamıştı. Parmaklarım kıpırdadı, uzanmak istedim -ne için, bilmiyordum- ama bu balo salonunda, Tallon'u bile üzecek kadar kötü olan haberleri beklerken kendimi savunmasız hissettim.

Balo salonundaki his bana Prens Eadric onu ittiğim için beni cezalandırmak üzereyken odayı dolduran gerilimi hatırlattı ama nedense bu gece korku daha da yoğundu. Bir şeyler olmuştu ve midemdeki batma hissi iyi bir şey olmadığını gösteriyordu.

Zaharya'nın parmakları benimkileri buldu, birbirine dolandı ve sıktı. Yüzünü sahneye doğru çevirdi ama elimi tuttu. Aramızdaki ılımlı ilişkiye rağmen bu destek için minnettardım. Belki de bu bana olduğu kadar ona da yardımcı oluyordu.

Kalabalıktan biri soluk soluğa sahneye yaklaştı. Zaharya ile bakışarak başımızı salladık ve sonra beni kalabalığın arasından çekerek neler olduğunu daha iyi görebilmek için duvarın yanında durmamı sağladı.

Prens Eadric sahnede idi, eli önünde diz çökmüş birinin bakır saçlarına sarılmıştı. Zaharya boynunu hafifçe gererek ayak parmaklarının ucunda yükseldi ama başını hafifçe sallayarak geri çekildi. O da kim olduğunu göremiyordu. Midem çalkalandı, dilimde safra ekşidi ama ağzımın içini kaplayanın kül ve duman olmadığına şükrettim. En azından bu kişi hayattaydı.

"Birisi," diye gürledi sesi, cesetlere ve kumaşlara rağmen cilalı duvarlarda ve zeminlerde yankılandı. "Birisi benden çaldı. Birisi burada güvende ve bakım altında olmaktansa *dışarıda*, kaderin merhametine kalmayı tercih etti."

Ellerimiz aynı kalp atışında birbirimizin ellerine dolandı. Zaharya'nınkinin neden sıkıldığını bilmiyordum ama benimkinde korku ve öfke vardı. Öfke.

"Bakın bize kim ihanet etti!" Kalabalık öne doğru itildi ve öylece ayrıldı ki Prens Eadric'in elindeki kadının yüzünü gördüm.

Talyssa'ydı.

Zaharya'nın eli benimkini öyle sıkıca kavradı ki kemiklerin yerinden oynadığını hissettim. Prens başka bir şey söyledi ama çınlamalar kulaklarımı doldurdu, odanın içi boşaldı ve tek görebildiğim Talyssa'nın yüzüydü, yüzünde yakından tanıdığım bir ifade vardı. Başarısızlık. Utanç.

"Peki, bizi aydınlat. Neden bizi terk etmek istedin, canım?" Prens Eadric sordu. "Sarayımdan altın ve gümüş çalmaya çalışma hakkını sana kim verdi? Sizi kabul ettiğim evden?"

Bakışlarını dik tuttu ama çenesinin sıkıldığını gördüm. O anda, içimden bir ses ikimizin de duvarlarını aşır ona daha fazla ulaşmayı diledi. Belki de ikimiz birlikte çalışsaydık, bir fark yaratabilirdik. Eğer o gece beni Tallon yerine Prens yakalamış olsaydı, şu anda onun yerinde olacağımdan hiç şüphem yoktu.

Eadric bedenlerin kalabalığını aşacak kadar yüksek bir sesle alay etti ve onu yere itti. Vücudum öne doğru atılırken Zaharya önüme çıktı. "Hayır," diye tısladı. "Onunla birlikte kendini de öldürteceksin." "Tallon, eğer istersen."

Prens Eadric, Tallon'a onlara katılmasını işaret etti. sahne.

Gözlerinin yavaşça doğrudan bana kayışını ve sonra odanın diğer ucundan bile düz gri renkte kapanışını ve prensin yanına doğru yürüyüşünü izledim. Orada tanıdığım Tallon'dan hiçbir şey yoktu; her zerresi Prens Eadric'in kuklasıydı.

"Bu hepinize burada kontrolün kimde olduğunu hatırlatsın." Tallon'a başıyla işaret etti. "Öldürün onu."

Midem ayaklarıma kadar indi ve şimdi Zaharya'nın elini sıkma sırası bendeydi. Kalabalık mırıltılara boğulmuştu ama kimse

özellikle şaşırdı, Zaharya bile.

"Ne yapıyor bu?" Cesaret edebildiğim kadar yaklaşarak nefesimin altında sordum. Tallon Talyssa'yı öldürecekti, bundan hiç şüphem yoktu. Prens ondan istediği her şeyi yapardı ve ruhumdaki çalkantıya rağmen, belki de bunu görmeye herkesten çok benim ihtiyacım vardı.

Soğuk bacağıma süründü ve yarım anlığına, aynı şekilde bana baskı yapan bir ağırlık hissettiğime yemin edebilirdim.

Tallon derin bir selam vererek prene karşılık verdi. Elini kaldırıp Talyssa'ya doğru salladığında olduğum yerde donup kaldım. Hareket keskindi ve gözlerim sadece ön kollarında derisinden kalkıp dalgalanarak siyah bir kütleye dönüşen izleri takip edebiliyordu.

Aynen benimkinin yaptığı gibi.

Kütle Talyssa'yı örttü, Tallon'un derisine çekilmeden önce onu sadece bir anlığına gözden gizledi. Gözlerimiz odanın diğer ucunda karşılaştı ve gözlerinde kısa bir yaşam parıltısı, maskeyi kıran *bir şeyin* parıltısı vardı.

Oda bir kalp atışı kadar hareketsiz kaldı ve sonra sanki her gece giydiğimiz kefen gibi yere düşmüş gibi Talyssa'nın kanı akmaya başladı.

Önce burnundan, sonra kulaklarından, ağzından ve gözlerinden kan aktı.

Yüzüm sıcaktı ve nefes alışımın artık daha çok soluk soluğa olduğunu biliyordum ama durduramıyordum. Gözlerim Talyssa'ya sabitlenmişti ve kanın hayali tadı ağzımı doldurdu, boğazımın arkasındaki iğrenç kalınlığı alabildiğim nefesi boğuyordu. Artık sadece balo salonunda değil, kendi ölüm döşeğimdeydim. Talyssa'nın çıkardığı her boğuk nefes benimkini yansıtıyordu ve elim boğazımı tırmalayarak orada olmayan kanı temizlemeye çalışıyordu.

Zaharya elimi bırakıp kollarını belime doladı, beni sıkıca kendine çekti ve sahneden uzaklaştırdı. Tallon'un gözlerini sırtımda hissettim ama umutsuzca *nefes almaya* çalışırken yüzümü Zaharya'nın peçesine gömdüm.

"Yakında bitecek," diye mırıldandı, onu tutmaya çalışarak. "Bir süre daha kendini toparla."

Zaharya'nın sıcak bedeni kendi bedenime, Sylviana'nın soğuk bedeni de bacağıma yaslanmıştı ve beni önümdeki gerçekliğe bağlayan tek şey bunlardı. Kalbim yüksek sesle çarpıyor, Prens Eadric'in söylediği diğer sözleri bastırıyordu. Zihnim Talyssa'nın sahnedeki bedeni ile onun üzerinde duran, elleri cebinde ve yüzü can sıkıntısının bir resmi olan Tallon'un görüntüsü arasında gidip geliyordu.

Prens Eadric el çırpı ve ardından gelen irkilme tüm bedenimi yırtarak beni Zaharya'dan uzaklaştırdı. Bir şeyler söyledi, sesi balo salonunda gümbür gümbür yankılanıyordu ama kelimeler zihnimde yer etmedi. Talyssa'nın vücudundan akan kanın görüntüsü orada hâkimiyetini sürdürüyor, başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu.

"Gel," diye mırıldandı Zaharya, ayaklarım niyetini anlayıp onu takip edene kadar beni elimden çekti. Kolunun altına bir tepsi sıkıştırdı. "Biraz zamana ihtiyacın var. *İkimizin* de biraz zamana ihtiyacı var."

Zaharya'nın beni balo salonundan çıkarmasına izin verdim. Tallon sahnede Prens'in yanında kaldı ama gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissettim; köşeyi dönüp bizi mutfaklara götürecek salona girene kadar ağır ağır beni izledi.

Zaharya beni mutfakta bir sandalyeye itti, tepsiyi yere bıraktı ve neredeyse yanımdaki sandalyeye çöküyordu. İkimiz de konuşmadık. Aklımda uçuşan sorulara rağmen istesem de doğru kelimeleri bulabileceğimden emin değildim. Ellerim kucağımda durdukları yerde titriyordu.

"Çalışmaya devam edebilecek kadar iyi misin?" Zaharya saatler gibi gelen ama sadece dakikalar olabilecek bir sürenin ardından nihayet sordu.

Hemen cevap vermediğimde elimi sıktı ve bakışlarımı masadan ayırdım. Sesim cam yutmuşum gibiydi. "Evet." I

boğazımı temizledim, utanç ve dehşetin ekşi tadını yutkunarak geçiştirdim.
"Çalışabilirim."

Ayağa kalkarak elini omzuma koydu. "Onun gerçeğini bu şekilde keşfetmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Sözleri gözlerimdeki bulanıklığı kaldırdı ve ona baktım. "Neden bana en başından söylemedin?"

"Bana inanmazdın," dedi. Peçenin altındaki yumuşak gülümsemeyi gördüm. "Görene kadar asla inanmazlar."

"Ne..." Ne soracağımı ya da gerçekten bir cevap isteyip istemediğimi bilmediğim için sözümü yarıda kestim. Başımı salladım.

"Mümkünse bu gece ondan uzak durmanızı tavsiye ederim."

"Neden?" Tartışmacı değildi; sonuçta onunla aynı fikirdeydim. Yine de gerekçesini bilmek istedim.

"Prens Eadric ikinizin ne kadar yakınlaştığını öğrenirse, Tallon'a aynısını sana da yapmasını emredebilir," dedi sessizce. "Birimizin daha bu şekilde ölmesini izlemek istemem."

"Onun bedenine ne olacak?" Yine cevabı bilmek istemiyordum ama bütün gece o sahnede kalması ya da bir çöp gibi bir kenara atılması düşüncesine dayanamıyordum.

"Sana söyledim, duvarlar aç. Kale onu alacak."

Başparmağım elimde hâlâ iyileşmekte olan yaraya gitti. Evet, öyleydiler. Ciğerlerimi titreten derin bir nefes alarak ayağa kalktım. "Yakında bizi özleyecekler. Geri dönmeliyiz."

"Bu gece yakınımnda kal lütfen. Tallon'un seni nasıl izlediğini gördüm. Bu gece hata yapılacak bir gece değil Odyssa."

Başımla onayladım ve bir kez daha eşyalarımızı, yiyecek ve içecek dolu yeni tepsilerimizi toplayıp balo salonuna döndük.

Talyssa'nın bedeni artık sahnede değildi ve bir an için, partinin yeniden başladığı ve katılanların hiçbir şey olmamış gibi davrandığı göz önüne alındığında, belki de her şeyi hayal ettiğimi düşündüm. Ancak

Kalabalık etrafta uçuşuyordu, oniks zeminde hala parlayan kan gölünü gördüm ve bunun kafamın içinde olmadığını biliyordum.

Çalışırken gözlerimi sahneden uzak tutuyor, zihnimin dağılmamasına çalışıyordum. Her hata yaptığımda, kontrol duygusunu yeniden kazanmak için gözlerimi her kapattığımda, görüşümü kırmızı doldurdu. Bazen Talyssa'nın bedeni, bazen annemin bedeninde, annemin yatağında Talyssa'nın yüzü, bazen de o sahnedeki annem oluyordu.

Sırtımdaki ağır bakışların geri döndüğünü hissetmem için sadece birkaç dakika geçmişti. Tallon yine beni izliyordu ve ona kızmak istedim ama göğsümde hiçbir şey alevlenmedi. Ruhumdaki çukur boştu, her şeyden, hatta hak edilmiş bir öfkeden bile boştu. Öfkeden yoksun olmama rağmen -herhangi bir duygudan yoksun olmama rağmen- onun bakışlarını kabul etmeyi reddettim ve kendi gözlerimin onun yönünde dolaşmasına izin vermedim.

Talyssa'yı ya da annemi son anlarında zihnimde her canlandırdığımda, Tallon artık oradaydı. Talyssa'nın ölümüne neden olmuştu, tıpkı annem gibi kendi kanında boğularak ölmesine neden olmuştu, tıpkı benim neredeyse ölmek üzere olduğum gibi. Yedi gün yerine yedi dakika pek bir fark yaratmıyordu ve Tallon bunu kontrol edebiliyordu. Kusmak, cildimi çiğ ve pembe olana ve üzerinde onun dokunuşundan hiçbir iz kalmayana kadar ovma istedim, ama tıpkı öfke gibi, mutlak ilgisizlikten başka bir şey gelmeyecekti. Bunun yerine kendimi işime verdim.

Gece etrafımda hızla kayboldu ve çok geçmeden parti sona erdi. Elena ve Maricara sessizce balo salonunu temizlemeyi teklif ettiler, ancak Zaharya bana Talyssa'nın kanını temizlemek zorunda kalmayacaklarını garanti etti. Zaharya'yı mutfığa kadar takip ederken, dilimin ucuna gelen kül tadıyla donup kaldım.

Talyssa'nın Ruh Gölgesi her zaman tercih ettiği köşede belirlediğinde yere düşen tepsinin takırtısı kulaklarımda yankılandı.

Duvağımı yırtarcasına çöp kutusuna doğru atıldım ve hemen ardından kustum.

Zaharya hemen yanıma koştu ve ben durduğumda nefes nefese kalmıştım, gözlerim ve boğazım yanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri köşeye sabitlenmişti. Talyssa'nın Ruh Gölgesi gitmişti ve bunun için minnettar olduğumdan nefret ediyordum.

Kendimi ona söylemeye ikna edemedim, bu yüzden başımı salladım. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, omurgamda boncuk boncuk terler buz gibi soğuyordu. Mutfaktan kaçarken "Özür dilerim," diye mırıldandım. Buradan gitmem gerekiyordu.

Tallon yine kazanmıştı ve onun oyunlarını kaybetmenin bana gururumdan çok daha fazlasına mal olacağını anlamaya başlamıştım.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR ON DOKUZ

T koridorlarda koştururken, odamın sığınağını ve kilitli bir kapıyı ararken bir bulanıklık vardı. Eğer gerçekten içeri girmek isterse Tallon'u dışarıda tutması zordu ve içimden bir ses ama bir anlığına odam üzerinde kontrolüm olduğuna inanmama izin verecektim. Kendim üzerinde.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve ona yaslandım. Sadece bir kalp atışı kadar, sonra tekrar odanın ortasına doğru ilerledim, kefeni bedenimden yırttım, ardından elbiseyi de yırttım ve çıplak kaldım, tenimde sadece ölüm izlerim vardı. Duvardaki ayna benimle alay ediyor, bana gerçeği gösteriyordu: *tam* da annemin korktuğu şeye dönüşmüştüm.

Tallon'un izleri daha kapsamlı olsa da, Talyssa'yı ölüme gönderirken bile onlardaki tanıdıklığı inkar edemezdim. Bunu yapabilir miydim? Kendi kanımızda boğulurken hem kendimin hem de annemin anılarının hızla akmasına karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

Buna o sebep olmuştu. Vebayı o kontrol etti.

Aynaya yaklaşırken nefesim kesildi, önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve siyahlıkla bezenmiş deriyi, sanki onu silebilecekmişim ya da yırtabilecekmişim gibi çılgınca çekiştirip tırmaladım. Ama öylece duruyordu.

solgun tenim ve benimle alay ediyordu. Tallon her ne sebeple olursa olsun beni vebayla lanetlemişti ve şimdi ben de onun gibiydim.

O her neyse.

Beni kandırmıştı ve şimdi elimde hiçbir şey kalmamıştı. Kardeşlerim ölecekti çünkü onları hasta etmişti ve kendi yarattığı hastalığın tedavisini bulması için ona güvenemezdim.

Kapının aniden çalınması beni yansımamla olan savaşımdan çekti. Boynumu bir kez daha çizikler kapladı, ama bakışlarımı ayırdım ve yatağımın üzerinde bıraktığım bornozu almak için çabaladım. Kapı açıldığında onu daha yeni belime dolamıştım.

Haklıydım; Tallon isterse hiçbir kilit onu dışarıda tutamazdı.

"Bu kilitliydi." Sesim hafifçe titriyordu ama sesimin kısıklığı duygularımın bir kez daha beni ele geçirdiğini açıkça gösteriyordu. Yine de kendimi umursamaya zorlayamadım, çünkü o kesinlikle umursamıyordu. "Ve seni içeri ben davet etmedim."

"Davete ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim," dedi dikkatli bir adımla. Hâlâ kostümünün içindeydi, maskesi elmacık kemiklerinin üzerindeydi ve işaretleri ön kollarına geri dönmüştü, hareketsiz ve sabitti. "Açıklamak istedim."

Alay ettim, iğrenme ve kendinden nefret etmenin yerini öfke almıştı. "Senden duymak istediğim hiçbir şey yok, Tallon. Onu sen *öldürdün*. Hepsini öldürdün. Neredeyse *beni de* öldürüyordun."

İrkildi ve başını eğdi, ellerini ceplerine sokarken omuzları çöktü. "Özür dilerim, Odyssa."

"Özürlerini neden dinleyeyim ki? Onlar sadece daha fazla yalan olacak."

"Anlamana ihtiyacım var," dedi başını kaldırarak. Gözlerinin grisi canlanmış, erimiş gümüş gibi parlıyor ve koyu renkli maskeyle çerçeveleniyordu. "Lütfen, açıklamama izin verin."

Kollarımı kavuşturarak, "Maskeyi çıkar," dedim. Anlayışım için yalvaracaksa bunu Tallon olarak yapmalıydı, prensin piyonu olarak değil, gerçi o da tam olarak öyleydi.

Tereddüt etmeden çekip çıkardı ve yere düştü. İkimiz de nereye düştüğünü görmek için bakmadık. İleriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı ve ben tepki veremedi önümdeydi, bana dokunmak için uzanıyordu.

"Hayır," dedim kolumu onun ulaşamayacağı bir yere çekerek. "Açıklamalar bana dokunmanı gerektirmez. Bana nedenini söyle. Neden buradasın? Belli ki prens için çalışıyorsun, o zaman neden beni şimdi öldürüp bu işi bitirmiyorsun?"

Parmakları bedenimin bulunduğu açık alana doğru büküldü ama elini tekrar yanına bıraktı. "Maskeni de çıkaracak mısın?"

"Giymiyorum." Gerçi öyleydim ve bunu bu kadar açık bir şekilde görebilmesinden nefret ediyordum. Ama kendi maskemin düşmesine izin verirsem, yaptığı şeyin beni ne kadar incittiğini görmesine izin verirsem, bu sadece daha sonra bana karşı kullanabileceği başka bir silah olacaktı.

Başını eğdi ve tanıştığımızdan beri ilk kez bakışlarında sadece merak gördüm. Alay ya da gizli anlamlar yoktu. "Öyle değil mi?"

"Bu benimle ilgili değil," diye karşı çıktım.

"Bu ikimizle de ilgili Odyssa." Bir adım daha yaklaştı. Ben de aynı şekilde geri çekildim. "Lütfen, açıklamama izin verir misin?"

Ona baktım, yüzünde herhangi bir yalan belirtisi bulmaya çalıştım, ama daha önce gördüğümde daha açık, daha ciddiydi. Ona bağırarak, yumruklarımın göğsüne vurmaya ve kapıyı suratına çarpmaktan başka bir şey istemesem de, cevaplar da istiyordum. Bunu neden yaptığını, bundan nefret ettiği bu kadar açıkken neden prens için çalıştığını bilmek istiyordum. Neden benim şirketimi aradığını. "Peki, açıklamanı dinleyeceğim."

"Oturabilir miyiz?" Başıyla yatağı işaret etti. "Oldukça uzun bir hikâye."

Karşı çıkmam için hiçbir neden yoktu ve bacaklarım zaten yorgunluk ve şoktan titriyordu. Yine de yataktan bahsedilmesi, neredeyse çıplaklığımı zihnimin ön saflarına geri getirdi ve yanaklarım

kızardı. Tallon aynı şekilde diğer tarafa otururken, ben de aceleyle yatağın en ucuna yerleştim.

Aramızda su yerine kumaştan yapılmış bir okyanus varmış gibi hissediyordum.

"Size daha önce de söylediğim gibi, Kral Gavriel ile arkadaşım. Sanırım açıklamam orada başlıyor." Boynunun arkasını ovuşturdu ve iç çekti. "Tek istediğim insanlığı deneyimlemektir Odyssa. *Yaşamanın* nasıl bir şey olduğunu bilmek." Başını iki yana salladı. "Ben Ötesi'ndenim, Kalyx'in bir habercisiyim. Ve yine de, dünyadaki tüm güç ve konfora rağmen, yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ve bunu istedim. Ötesi'nin dışında yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim."

Nefesimi içime çektim ama ses çıkarmamak için dilimi ısırđım. Bir şekilde onun insan olmadığını biliyordum ama bunu itiraf ettiğini duymak bambaşka bir şeydi. Ve Ötesi... Tanrılar, orası gerçek bir yer miydi?

Zihnim kâbuslarıma, hastayken gördüğüm halüsinasyonlara ve beni odasına taşıırken gördüğüm yerlere geri döndü.

"Öteki Dünya'ya gittim, değil mi?"

"Evet, birçok kez," dedi, sesi gerilmişti. "Ve bana nasıl olduğunu sorma çünkü bunu yapmamalıydın."

"Devam et," diye fısıldadım, hâlâ bu yeni bilgiyi mantıklı hale getirmeye çalışıyordum. Öteki Dünya'ya, ölülerin dünyasına, Kalyx'in diyarına gitmiştim. Öteki Dünya'ya *birçok kez* gitmiştim. Tallon'a odaklandım, kalbimin kaburgalarıma çarpmasına rağmen nefesimi yavaş ve düzgün tutmaya çalıştım. Başparmağımı avucumun ortasına soktum ve iyileşmekte olan yaranın içine doğru büküm.

Başını kaldırdı ve devam etmeden önce bana kısa bir süre baktı. "Kral Gavriel'le bir anlaşma yaptım, aptalca bir anlaşma ama çok sağlam şartları olan bir anlaşma. Bana bir insan olarak yaşamının nasıl bir şey olduğunu göstermesi karşılığında, yedi yıl boyunca benim ve büyülerim üzerinde tam kontrol sahibi olacaktı. Kaybedecek bir şeyim yok diye düşündüm. Burada, kalede keyfime bakıyordum,

İnsanlarla tanışmak ve başkalarının yaptığını gördüğüm gibi yaşamak. Aptallık ettim. Gavriel benden vebayı Veressia'ya salmamı istediğinde anlaşma sadece bir yıldır yürürlükteydi."

"Neden?" Öfke sesimi yükselterek ünlemi durduramadım.

"Kontrolünü kaybediyordu," diye cevap verdi omuz silkerek. "Bunu yeniden ortaya koymak için korkudan daha iyi bir şey yoktur. Ölüm kaçınılmazdır ama böyle bir ölüm... paniğe neden olur ve insanlar kendilerini kurtarmak için sorumlu kişilere bakarlar. Kral Gavriel bu kontrolü umutsuzca geri istedi. Ama güçlerimi daha önce hiç bu şekilde kullanmamıştı, bana daha önce sadece siyasi rakipleri ve suçluları öldürmek gibi küçük görevler vermişti. Onları bu kadar yaygın bir ölüm için kullanmaya yönelik ilk girişimleri beceriksizceydi. Ona veba ile kimi hedef alacağımı sordum, o da bunu rastgele yapmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Sınırlamalar olmadan büyüm yıkıcıdır ve pazarlık nedeniyle bu sınırlamaları kendim belirleyemedim. Ona komutlarında daha spesifik olması gerektiğini söylemeye çalıştım ama reddetti. Eminim bundan sonra ne olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Kraliçe."

Başını salladı. "Evet, Kraliçe Evanya. O öldüğünde bana çok kızdı ama kederi daha ağır bastı. Benden onu öldürmemi istedi ama anlaşma bunu engelledi. Birbirimize zarar veremezdik, yoksa bağlayıcı büyü diğerine de aynı şeyi yapardı. Kendini kuleden aşağı attığında, anlaşmanın bozulduğunu düşünmüştüm. Ama bu sadece Prens Eadric'e geçti ve..." Derin bir nefes aldı ve kuru bir kıkırdamayla başını salladı. "Prens babasından çok daha yaratıcı olduğunu ve istediğini elde etmek için aramızdaki pazarlığı kullanmaya çok daha istekli olduğunu söyleyelim."

Parçalar yerine oturdu. "Sen de burada kapana kısıldın, değil mi?"

Omuz silktilti. "Teorik olarak, Öteki Dünya'ya geri dönebilirdim. Ama Eadric'in yaptığı ilk şeylerden biri oraya sadece kısa süreler için dönebilmemi sağlamak oldu. Anne ve babasının ölümünden beni sorumlu tutuyordu ve bunda da haklıydı, ama bunun için beni cezalandırmak istiyordu. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu, insanlığın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi çok istediğim için

benim onuruma bir parti vereceğini söyledi. Reddedemeyeceğim bir parti. Bana pazarlık sona erene kadar her gece bir parti vereceğini söyledi."

"Neden hâlâ sana insanları öldürtüyor?" Göğsümde kabaran sempatiyle savaşımaya çalışarak sordum. "Böyle devam ederse daha uzun süre yönetecek bir krallığı olmayacağını biliyordur."

Bana kuru bir bakış attı. "Odyssa, krallık onun umurunda değil. Neden hâlâ krallığa yükselmediğini sanıyorsun? Tek derdi beni cezalandırmak, beni kontrol etmek ve kendi piyonu haline getirmek. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu insanların hiçbirinin önemi yok."

Sözlerimi düşünerek dudağımı çiğnedim. Onu affetmemiştim ama daha önce hissettiğim nefret ve ihanet azalmaya başlamıştı. Onun kadar kötü niyetli olmasam da, içinde bulunduğu durumu anlayabiliyordum. Annem, kardeşlerim, onlar için sadece bir araç olmuştum. Onlara istediklerini verecek biriydim. Karşılığında istediğim tek şey onların sevgisiydi ama Tallon sadece yaşamak istemişti. Midem çalkalandı, Talyssa'nın bedeni hala zihnimde tazeliğini koruyordu. "Hastalığım. O sendin."

"Hepsi benim yüzümden oldu. Veressia'daki vebadan kaynaklanan her ölümden ve önümüzdeki günlerde ve haftalarda meydana gelecek her ölümden ben sorumluyum."

"Peki ya Ruh Gölgele?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Onlar tamamen başka bir şey. Kalenin dışında onlar sadece Öteki Dünya'ya geçemeyen kalıntı ruhlar. Ama burada... Nasıl bilmiyorum ama onlar kalenin bir parçası. Eadric onları bir dereceye kadar kontrol edebiliyor ama onlar ne benim ne de Kalyx'in." Kaşları çatıldı. "Onları senin peşine takacağıma ve sana böyle zarar vermelerine izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İstemesem de bunu düşünmüştüm. "Bilmiyorum, Tallon. Bu yüzden sordum." Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Açıklamak istediğini söylemiştin. Devam et."

"Gavriel ve Evanya öldükten sonra, Eadric beni rastgele hastalığa devam ettirdi, elbette şimdi kurallarla. Ama son zamanlarda bana isimler veriyor. Etkilenecek belirli insanlar. Ama elinde insan kalmadı ve ona yavaşlamazsa anlaşılmam bitmeden krallığın yok olacağını ve kalenin içindeki insanları öldürmeye başlamak zorunda kalacağını söyledim."

"Neden bunu benden sakladın? Neden bunca zaman bana yalan söyledin? Kardeşlerimin tedavisi için bana hiç yardım edecek miydin?" Bir şeyin farkına vardığımda donup kaldım, buz gibi bir korku bedenimi kapladı. "Tallon, tedavi diye bir şey var *mı ki*?"

Neredeyse yatağa doğru hamle yapacaktı, ellerime uzanırken yarı yüzüstü yarı yan yattı. Ellerimi geri çektim, bana dokunmasını istemediğimden çok ürküttüğüm için. Elleri kalçalarımın hemen yanında duruyordu ve yumruk şeklinde sıkıca kenetlenmişti. "Odyssa, *evet*, bir tedavi var. Bu konuda sana asla yalan söylemem."

Gözlerim yaşardı. "O zaman neden hala benim için almadın? Ona ne için ihtiyacım *olduğunu biliyorsun*. Günlerdir beni oyalayıp duruyorsun Tallon. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

Başını salladı, tereddütle ellerimi ellerinin arasına aldı. Geri çekilmediğimde elimi sıkıca kavradı ve yan tarafıma bastırana kadar yatakta kendini ayarladı. Temas ettiğim her noktada sıcaklık parlıyordu ve tek odaklanabildiğim şey başparmağının elimin arkasına sürtünmesiydi. "Anlaşmanın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama tedaviyi ondan çalmak şartlarımızı ihlal etmek anlamına gelecekti. Bunu erteleyip durdum çünkü umuyordum ki..." Gözleri bir kez daha gümüş renginde parladı ve elini uzatıp yanağımı okşadı. "Bunu bensiz çözecek kadar zeki olmanı umuyordum."

"Neredeyse yapıyordum ama yapamadan beni götürdünüz."

Çıkardığı küçük homurtu beni neredeyse gülümsetecekti. Elini yüzümden çekti ve sırt üstü dönerek bana baktı. "İçindeydi

onun çalışma odası, Odyssa. Eğer içeri girseydin seni öldürürdü."

Kalbim mideme kadar indi. "Ah."

Aramıza sessizlik çöktü.

"Sana sarılabilir miyim Odyssa?" diye sordu. Gözleri o kadar açıldı ki, ilerinde ne bir aldatmacadan ne de gizli gerçeklerden eser vardı. Neredeyse savunmasız görünüyordu. "Lütfen?"

Kabul ettiğimi fark etmeden önce hareket ediyordum, bedenimi onunkinin yanına yerleştirdim ve ona baktım. Göğsünde duran elimin altında kalbi güm güm atıyordu ve eli kalçamın etrafında kıvrılmıştı. Odada gergin bir hava vardı ve bunu bozan ben olmak istemiyordum. Henüz değil.

Gözleri dudaklarıma kaydđ ve neredeyse ağzımı onunkine bastırmak için ileri atılacaktım ama kendimi tuttum. Bu gecenin görüntülerinin kaybolması zaman alacaktđ, şimdi gerçeği bilsem bile. Birbirimize duyduğumuz arzuya boyun eğmek bir yana, burada onun kucağında olmak bile Talyssa'ya, hepsine ihanet gibi geliyordu. Onun yerine yüzümü göğsüne döndüm, kokusunu ve sıcaklığını iime çektim.

Bana olan bağlılığını daha da sıkılařtırdđ.

"şimdi ne olacak Tallon?" diye sordum. "Bana yardım etmene *ihtiyacım var*. Yaptığın şeyleri neden yaptığını ve etkilediğin kişiler üzerinde hiçbir kontrolün olmadığını anlıyorum. Ama annemi öldürdün, beni neredeyse öldürüyordun ve kardeşlerimden biri muhtemelen oktan öldü. Bu tedaviyi almama yardım etmelisin."

Yüzü buruştu. "Odyssa, Rhyon oktan öldü. Emyl sana o mektubu gönderdikten kısa bir süre sonra öldü."

"Ne?" Yanındaki yerimden fırladım, yüzünde bir yalan arıyordum. Herhangi bir yalan belirtisi. Ama hiçbiri yoktu. Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü ve odanın kenarları dönmeye başladı. Rhyon'un Öteki Dünya olduğunu artık bildiğim yerdeki görüntüleri geri geldi; beni boğuyor, uçurumdan aşağı itiyor, etimi parçalıyordu. Balkondaki Ruh Gölgesi. Onu gördüğümde kalbimde öldüğünü biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak, Emyl'in beklediğini duymak... "Hayır, bu mümkün değil. Neden daha önce göndermedi ki?"

Tallon doğrulup yataktan kalkarak önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Neden daha önce göndermediğini bilmiyorum Odyssa. Belki Emyl de onun hasta olduğunu fark etti ve o zaman gönderdi. Aynı anda hastalanmışlardı. Ama bilmelisin ki Emyl'e kendi tedavisini yaptırmak... bu onun seni sevmesini asla sağlamaz."

Sarsılarak geri çekildim, sözleri kalbimin içindeki ham yaraya çarpıcı bir isabetle çarptı. "Öyle söyleme."

"Onun sevgisini kazanmak için bunu yapmana gerek yok."

"Hayır," diye hırladım, ellerimi onunkilerden çekerek. "Geriye kalan tek ailem o. Ve eğer onu kurtarırsam, bunu görecektim. Onun için, ailemiz için her şeyi yapmaya hazır olduğumu görecektim. Ve sen de bana yardım edeceksin, Tallon. Kendi pazarlığımız var ve bunu sonuna kadar götürmelisin."

İç geçirdi ve topuklarının üzerine çöktü. "Bana bir gün ver. Eadric'in çalışma odasından ne zaman ayrılacağını öğreneyim ve söz veriyorum, seni oraya kendim götüreceğim."

Başımı sallayarak onayladım ve ellerimi geriye doğru iterek yatakta doğruldum. Oda hala duygularla doluydu ve yastığı kucağıma çekip onları engellemek için boşuna bir çabayla sıktım. Tallon'ın gözleri hâlâ gümüş rengindeydi, hâlâ bedenime dikilmişti ve hâlâ ruhumu bakıyordu.

"Özür dilerim, Odyssa. Gerçekten."

"Neden umursuyorsun, Tallon?" Kapıyı yumrukladığından beri dilimi yakan soruyu sonunda kendime sordurabildim. "Neden beni aradın?"

Hızlı bir hareketle, gömleğinin ipeği gibi pürüzsüz bir hareketle, yastığı çekiştirerek tekrar yanımdaki yatağa uzandı. Nedenini bilemiyordum ama beni kucağına çekip göğsüne yasladığında ve çenesini omzuma dayadığında ona izin verdim. Nefesi boynuma ılık ılık vuruyordu. "Başımdan beri aradığım şeyi bana verdin."

"O da ne?"

"Bana yaşadığımı hissettirdin."

OTUZUNCU BÖLÜM

T Allon vahiyden kısa bir süre sonra, yapabiliyorken dinlenmemi söyleyerek oradan ayrılmıştı. Güneş ufukta belirdiğinde uyku kolayca geldi ve kâbuslar tarafından rahatsız edilmeden uyudum. Kendime izin veremezdim

Bunun ne anlama geldiğini, Tallon'un başka bir hizmetkârı öldürdükten sonra rahat uyuduğumu ve saatlerce içimi burkan gerçekleri anlattığımı düşündüm.

Belki de bunu geride bırakabilirdim. Tanrılar bunu istediğimi biliyordu. Ona yaşadığını hissettirdiğimi söylemişti ama o da bana aynısını hissettiriyordu. Onunla birlikte olmak bana diğer her şeyi unutturuyordu ve bu da sorunun bir parçasıydı.

Yine de odaklanabildiğim şey, bundan sonra ne olacaktı. Rhyon ölmüştü ve belki de ruhumun bir parçası bunu biliyordu, kâbusların gerçekte ne anlama geldiğini anlamıştı.

Kardeşimin öldüğünü bilmek kalbimi sızlatsa da, kederim beklemediğim bir şekilde kontrol edilebilirdi. Tallon'a, dünyaya ve Emyl'e bunu sakladıkları için kızgın olmayı bekliyordum ve bir şekilde kızgındım da, ama keder soğuk geliyordu, bildiğim öfkeli ve uçucu cehennemden ziyade karanlığın açık bir çukurunun üzerine yerleştirilmiş donmuş bir taş gibi.

Artık Emyl benim odak noktamdı. Tallon'un yalan söylediği konusundaki ısrarına rağmen -ve Emyl'in basit bir hata yaptığına inanmaktansa Tallon'a inanma konusundaki aceleciliğime rağmen- bu tedaviyi almak için her zamankinden daha fazla motive olmuştum. O

gerçekten dünyada sahip olduğum tek aileydi. Tek kişi

Benim. Ve onun gözündeki kendimi affettiremezsem beni istemezdi.

Battaniyeleri yatağın ayak ucuna iterek parti için giyinmeye başladım. Tallon'un bana yardım edeceği iddiasına güvenmek istiyordum, özellikle de birkaç saat önce bana söylediklerinden sonra, ama tedavi elimde ya da gözümün önünde olana kadar hep şüpheli olacaktım. Tüm güce sahip olmasına rağmen, tıpkı geri kalanımız gibi burada hiçbir gücü yoktu.

Başka bir yanımda -hayatımın tamamını bir ailenin onayını ve sevgisini kazanmak için yanıp tutuşarak geçirmemiş olan yanımda- onu sadece bu sözlerle affedebilirdi. Ama ben affedemedim. Annem mükemmel değildi ama benim annemdi ve kimin seçimi olursa olsun onu almıştı. Beni de neredeyse öldürüyordu.

Auretras Kalesi'ne bir görevle girmiştik, oradan ayrılıp kalanların tedavisiyle birlikte eve dönene kadar tamamlanmayacak bir görev.

Tallon bana yardım etmeyi kabul etmişti ve bana yalan söylediği her şeye rağmen dün gece gözlerinde gerçekten başka bir şey yoktu. Ve beni neyin daha çok korkuttuğundan emin değildim: bu mu yoksa Prens Eadric ve onun ele geçirilmiş şatosuyla karşı karşıya kalacağım kesin cehennem mi?

Mutfağın girişine yaklaşırken adımlarım titriyordu. Dudaklarımı yalayarak ve hiç kül tadı almadan nihayet son birkaç adımı da içeri attım.

Diğerleri yukarı baktı ve oda sessiz ve ağırdı, Talyssa'nın ölümü hepimizin üzerinde asılı duruyordu.

"Aptalca bir şey yapmayı planlayan başka biri var mı?" Maricara bakışlarını bana sabitleyerek sordu. Sesi neredeyse korkutucu olabilirdi, eğer

gözlerinde parlayan dökülmemiş gözyaşı dalgası üzerinde dalgalanmamıştı. O anda, Maricara'yı muhtemelen benim istemediğim kadar iyi tanıyordum.

"Hiçbirinize geri dönecek bir şey yok," diye itiraf ettim. Bu gerçeği onlara verebilirdim. Talyssa'nın bir müttefik olabileceğini, birbirimizle yalnız olduğumuzdan çok daha fazla ilerleme kaydedebileceğimizi çok geç fark etmiştim. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım, Eadric'in planlarımızı keşfetmesi riski için bile. Ayrıntı vermeyecektim ama gerçeği söyleyebilirdim.

Dürüstlüğüm karşısında irkildi ve gözlerini kısarak bunu gizledi. "Öyle olmadığına emin ol."

Dördümüzün üzerinden sessiz bir anlaşma geçti ve başka bir şey söylemeden ya da kül ve duman tadı almadan, eşyalarımızı topladık ve müzik başladığında balo salonuna doğru yola çıktık.

Herkes için cehennemde bir gece daha.

Yanımdan geçtiğim her yüzün kendi seçimleriyle mi burada olduklarını yoksa bizim gibi tutsak mı olduklarını merak ediyordum. Gecenin sonunda bunun pek bir önemi yoktu ama yine de beni meraklandırırdı. Kendilerini kapana kısılmış hissedip hissetmediklerinden bağımsız olarak, çevrelerindeki zenginlikten keyif alıyor, karınlarını doyuracak kadar yiyip içiyor, etraflarındaki dünya acı çekerken endişelerinden uzakta dans ediyorlardı.

En azından Tallon, bu zenginlikle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmiş, bunun yerine her gece duvarın içine karışıp sessiz bir nöbetçi gibi partiyi izlemeyi tercih etmişti. Efendisinden talimat bekliyordu.

Yolumu duvar boyunca uzanan masaya doğru çevirdiğimde, şeytandan çok erken bahsetmiştim. Önümde, Tallon ve Prens Eadric kalabalıktan uzakta, masanın arkasında toplanmış ve bir kez daha sütunlar tarafından neredeyse gizlenmişlerdi. Prens yine Tallon'a kızgındı ve orada öylece durup bunu kabul etti.

Daha önce beklediğim öfke, boşluğa alevler püskürten ve her şeyi tüketen öfke, Prens Eadric'in

parmağını Tallon'ın göğsüne soktu. Maskenin altında, Tallon'ın çenesi esnedi, dişlerinin birbirine sürtündüğüne şüphe yoktu.

Tepsiyi yüksek sesle yere bıraktım, üzerindeki bardakları ve etrafındaki masayı salladım. Başımı eğmiş, işime dalmış gibi görünsem de, ikisinin de gözlerinin bana dikildiğini hissettim ve gülümsememi geri aldım. Bu dikkat dağıtma, Tallon'un prensle karşı karşıya gelmesi için kendi dayanışma gösterimi yapabilirdim.

Eadric'in her ne sebeple olursa olsun istediğini yapabileceği düşünüldüğünde bu aptalcaydı ama buna rağmen Tallon'un onun için burada olduğumu, onu affetmemiş olsam da anladığımı ve söz verdiğimiz gibi birbirimize yardım edeceğimizi bilmesini istedim.

Prens Eadric yüksek sesle homurdanarak Tallon'dan uzaklaştı. Çenemi kaldırdım ve bakışlarını karşıladım, eğilmedim ya da gerektiği gibi başka tarafa bakmadım. Dondu kaldı ve gözleri duvağımın üstünden elbisemin altındaki gülünç saten terliklere kadar beni taradı.

Tallon, Eadric konuşmadan araya girerek, "Bir toplantınız var, Majesteleri," dedi. "Bu hizmetkârla ilgili aksilikle ben ilgileneceğim."

Tekrar Tallon'a baktı. "Bu *hayvana* biraz terbiye versen iyi olur. Benden önce."

Müzik bir kreşendoya ulaştı ve Tallon'un her zamanki sırtışıyla verdiği cevabı yuttu, ancak prens kalabalığın arasından yolunu keserek uzaklaşırken, Tallon da kendi yolunu çizerek yanıma geldi. Bu gece koyu mor olan peçemin altından ona alaycı bir gülümseme sundum ve taze bardaklarla yiyecekleri yerleştirmeye devam ettim. "Ona ne söyledin?"

"Bunun ne kadar aptalca olduğunu sana söylememe gerek yok sanırım, küçük kurt," dedi, vücudu bana o kadar yakındı ki perdenin arkasından sıcaklığı hissedebiliyordum. "Bunu neden yaptın?"

"Ona ne söyledin?" Tekrar ettim.

Benimki cevaplanana kadar kendi sorusunun cevaplanmayacağını doğru bir şekilde anlayarak derin bir iç çekti. Maskesinin altında yanakları pembeleşti.

hafifçe. "Ona seni görgüsüz halinle sevebileceğimi söyledim."

Yalnız olsaydık, yüksek sesle ve açıkça gülerdim, ama değildik, bu yüzden çok geniş gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Bir de başımızı belaya sokacağımı söylüyorsun."

Eli peçenin altından benimkini buldu, eldivenlerimin arasından bile sıcaaktı. Beni masadan çekip yüzünü ona çevirdi. "Bunu bir daha yapma, lütfen. Eğer senden kurtulmayı aklına koyarsa..." Yüzünü buruşturdu. "Lütfen ona fikir verme Odyssa."

Başparmağı elimin üzerinde gezindi, ikimizin de orada olduğunu bildiğimiz ama dantelle gizlenmiş izlerin çizgisini takip etti. Gerçek üzerime çöktü ve korkunçtu. Ne Tallon'ın ne de kendimin bu kafa yapısında kalmasına, beni öldürebileceği tüm yolları düşünmesine ve başka seçeneğim olmamasına izin veremezdim. Elini sıktım. "Duymadın mı Tallon? Beni öldürmek oldukça zordur."

Çıkardığı kıkırdama ruhumu ısıttı. "Umarım öyle kalırsın, küçük kurt. Şimdi git, işini yap ve ondan uzak dur. Seninle sonra görüşürüz."

Kendisi de Eadric'in yolunu izleyerek kalabalığın arasına karışmadan önce bana cevap verme fırsatı vermedi.

Daha yanımdan ayrılmamıştı ki Zaharya onun yerini aldı ve tepsiyi masadan kapıp ellerime tutuşturdu. "O da neydi öyle?" diye tısladı. "Sana söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Herkes ikinizden, onun senin elini nasıl tuttuğundan bahsediyor."

Yüzümdeki kan hızla çekildi ve Tallon'un mizahından doğan gülümsemeyle birlikte düştü. "Herkes mi?"

"Kimsenin izlemediğini mi sandın? Onu *her zaman* izliyorlar." Kendi tepsisini boşaltmaya ara verdi. "Ya onu istiyorlar ya da ondan korkuyorlar. Ve bu iki şeyle de ilişkilendirilmekten iyi bir şey çıkmaz."

"Önemli değil, Zaharya. Ben onun için bir oyunum, başka bir şey değil," diye mırıldandım. Şimdi bu sözlerin yalan olduğunu biliyordum ama dün gecedен önce bu sözler benim

Sorgulanamaz bir gerçektir ve bu gerçeğe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum. Hâlâ arkasına saklanmak için taklit edebilirdim. Tallon bir oyun oynuyordu -hepimiz oynuyorduk- ama Prens Eadric'in tasarladığı bir oyundu, kendisinin değil.

"Onun için bir hiç olmaktan çok uzak olduğundan şüpheleniyorum, Odyssa," dedi ciddiyetle. "Ve beni endişelendiren de tam olarak bu."

"I-"

"Onda işaretlerle bir akrabalık gördüğünüzü biliyorum. Sana karşı çoğunlukla nazik olduğunu biliyorum. Ama dün gece sana ona güvenemeyeceğini her şeyden çok kanıtlamış olmalı. O bir cellat ve bunu herkes biliyor." Topuklarının üzerinde döndü ve beni orada öylece suskun bıraktı.

Yavaşça işime döndüm, sözleri kafamda yankılanıyordu.

Şimdi bir şeyler söylediğine göre, partideki gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum ve bu tüylerimi diken diken ediyordu. Kendi maskemin de Tallon'unki kadar sağlam olmasını umabilirdim, çünkü bana doğru attığını *hissettiğim* sırtısa bakılırsa, odasındaki bir saatimiz boyunca maskeme ihtiyacım olacaktı.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

T Parti uzayıp gitmişti ama şimdi, gece yavaş yavaş aydınlanmaya başlayıp kızıla çalan şafak sökerken, parti sona ermiş ve peçe nihayet kalkmıştı. Alışkanlık haline geldiği üzere, Tallon mutfağın dışındaki koridorlar. Zaharya benimle birlikte çıkıyordu ve gözlerinin onu nasıl takip ettiğini, adımlarını nasıl titrettiğini gördüm.

O çok iyi kullandığı rahat gücüyle duvara yaslanmıştı. Hem fiziksel hem de duygusal maskesini çoktan çıkarmış olsa da, Zaharya ona yaklaştığında maskesini hızla geri takmasını izledim.

Parmağıyla göğsünü dürttü. "Onu öldürteceksin."

Tallon da ben de kadının sözlerinden, ona doğrudan yaklaşma cesaretinden etkilenmiştik. Dikkatini önündeki kadına odaklamadan önce bir an için başının üzerinden bana baktı.

"Sizi temin ederim, bunun tam tersi benim de çıkarıma." Sesi pürüzsüzdü - şimdi konuşan Adric'in Tallon'uydu.

"Sen daha iyi bilirsin," diye tısladı. "Onu öldürtmeden önce rahat bırak."

"Sanırım kiminle arkadaşlık edeceği tamamen Odyssa'ya bağlı," diye cevap verdi. Sesi hâlâ o dumanlı ipek gibiiken, maskesini bir anlığına indirdiğinde gözlerini gördüm. Onun gerçek yüzünü görmesine izin vermek için. O

bir an için sertleşti. "Ama benimle yüzleştiğiniz için cesaretinize hayranım. Sözlerinizi dikkate alacağım ve sizi temin ederim ki Odyssa'yı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bak bakalım," dedi. Bana dönüp bakmadan, onu odalarımıza götürecek koridorda ilerlemeye başladı.

şimdi önümde sadece Tallon vardı ve Zaharya'nın ardından sırtıyordu. "Ondan oldukça hoşlandım, sanırım."

"Evet, sanırım ben de öyle," diye itiraf ettim.

Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar ikimiz de onu izledik.

"İşin bitti mi?" diye sordu duvarı iterek. Yanımda durdu ve ayaklarıma doğru başını salladı. "Sylviana seni özlediğinden yakınıyordu."

"şimdi öyle miydi?" Dudaklarımda alaycı bir gülümsemeyle önce Soulshade kedisine sonra da ona baktım. Sylviana gecenin büyük bir bölümünde elbisemin altına sıkışmıştı, soğuk yeri ayak bileklerime yaslanarak beni rahatlatıyordu. "Sadece o mu?"

Onaylarcasına mırıldandı. Bir anda ikimizin de eldivenlerini çıkardı ve hemen ardından ellerimizi sıkıca birbirine kenetledi. şaşkınlıktan neredeyse geri çekiliyordum ama tepkimi bastırmayı başardım. Tallon'ın dikkati önümüzde uzanan koridora odaklanmıştı ama omuzlarında ya da çenesinde herhangi bir gerginlik yoktu, dilimde kül tadı ya da koridordaki diğer sesler yoktu, bu yüzden kendi omuzlarımla gevşemesine izin verdim ve elini nazıkçe sıktım.

Kesinlikle farklıydı ama tamamen istenmeyen bir şey değildi. Eli benimkini yuttu ve dokunuşunun belimde ve boynumda nasıl hissettirdiğini hatırladığımda yanaklarımla alev aldığını hissettim.

Göz ucuyla hızlı bakışlarına bakılırsa, odasına dönerken koridorda yükselen tansiyonu hisseden tek kişi ben değildim. Bunu görmezden gelmeye, geri itmeye ve neye ihtiyacım olduğunu hatırlamaya çalıştım

ama bedenlerimizin birbirine bağlandığı yanığin göz ardı edilmeye hiç niyeti yoktu.

Sonunda odası görüş alanımdaydı ve elimi onunkinden çektim, sadece kendi isteğimle onun alanına adım atmadan önce kendimi toparlamak için bir anlığına. Beni içeri buyur etti ve ben geçerken elinin belimde alev alev yanan bir iz bırakmasına izin verdi. Kapı arkasından kapandı ve kendimi bir kez daha onunla giriş kapısının duvarı arasında sıkışmış buldum.

"Bütün gece bunu yapmak için bekledim," dedi. Ben daha sormadan bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekerek dudaklarımla buluştu. Ona aynı şekilde karşılık vermem sadece bir anımı aldı, onunla yarı yolda buluşmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Öpücük sıcak ve yavaştı, ağzımı kendi ağzıyla iyice yağmaladı, beni duvara doğru bastırdı ve vücutlarımız arasındaki tüm boşluğu kaldırırken öpücüğün kontrolünü daha da fazla ele geçirmek için başımı eğdi. Parmakları kalçamda esnedi ve ben de yanlarına tutundum.

Öpücüğü beni tüketiyor, içten dışa yakıyordu ve tek istediğim ona daha da yaklaşmaktı. Dudağımı alaycı bir şekilde ısırduğunda nefesim kesildi ve sonra geri çekildi, alnını benimkine yaslayıp elini saçlarımdan yavaşça çekerek yüzümün yan tarafını avuçlarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bu ne içindi?" Tallon'ı öperken yaşadığım ateşli deneyim yüzünden sesim kısılmıştı.

Gözlerini kapadı ve usulca inledi. Tekrar açıldığında cıva gibiydiler. "Teşekkür ederim."

Sözlerini algılamam biraz zaman aldı, dikkatim gözlerindeki karanlığa ve dudaklarının hafifçe şişmesine odaklanmıştı. Farkına vardığımda kaşlarım çatıldı. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Gülümsedi ve geri adım atarken ellerini bedenimden çekti. Bana karşı olan sıcaklığını kaybetmenin yasını tuttum ve ona uzanmamak için parmak uçlarımı tekrar soğuk taşa bastırmak zorunda kaldım. Elini itti

Saçlarını karıştırdı, daha önce onda hiç görmediğim sevgi dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Partide Eadric'e karşı beni savundun. Aptalcaydı ve kendini çok fazla tehlikeye attın ama ben..." Başını iki yana salladı. "Hiç kimse benim için bunu yapmadı, özellikle de kendi masraflarını karşılayarak. Bu yüzden teşekkür ederim."

Ve bu sözlerle, önceki geceden kalan neredeyse tüm öfke kayboldu ve ona yapılanlar için kaleyi yerle bir etmekten başka bir şey istemedim. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Biliyorum, ama teşekkürlerimi gerçekten istediğim şekilde gösterseydim, bu odadan asla çıkamazdık. Ve ne yazık ki, sizinle paylaşmam gereken ve bir noktada buradan ayrılmanızı gerektirecek haberlerim var."

Bir an için ona gerçekten ne yapmak istediğini sormama izin verecektim ama sonunda pazarlığımızla ilgili haberlerin cazibesi galip geldi, tıpkı dudaklarındaki sırıtışa bakılırsa onun da bildiği gibi. İçimi çektim, kendimi duvardan ittim ve hızla benim olan sandalyeye yerleşmek için odanın içine doğru ilerledim. "Bu ne haber?"

Tallon önceki gecelerde olduğu gibi beni sandalyelere kadar takip etmedi, bunun yerine yatağın kenarına oturup eğilerek botlarının bağcıklarını çözdü ve gelişigüzel bir şekilde tekmeledi. Yatağa uzandı ve bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı, vücudunun diğer tarafına uzanarak yanındaki boşluğu okşadı. "Gel benimle uzan, sana anlatacağım."

İtiraz ediyormuş gibi bile yapmadım, sadece kendi ayakkabılarımı çıkardım ve yanına yerleştim. Bir kahkaha attı ve beni yanına çekti, başım omzuna yaslandı. Kolları beni sararak yerimde tuttu ve gülmemi engelleyemedim. "Eğer görgüsüzlüğün bana kazandırdığı buysa, kibar olmanın neler yapabileceğini görmekten nefret ediyorum."

Kolları beni sıkıca sardı ve konuştuğunda sesi karanlık ve dumanlıydı. "Şu anda aklıma 'lütfen' dediğin görüntüsünü getirmemen gerektiğini düşünüyorum."

Vücudum ısındı ve yer değiştirdim, kalçalarımı birbirine yaklaştırdım aynı zamanda kendimi onun yanına daha sıkı bastırdım. Boğazımı temizledim, kafamda çizdiği görüntülerden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Ne haberlerin var Tallon?"

Neredeyse birbirimize daha da çarpmamıza neden olacak gergin bir sessizlik, iç çekmeden önce sadece bir kalp atışı daha hüküm sürdü. "Eadric öğle vakti çalışma odasından çıkacak. Yakın gelecekte herhangi bir zamanda içeri girmek için kesin olan tek şansımız bu olacak."

Vücudum onunkine karşı dondu. Sözünü tutmuştu. Ondan şüphe ettiğimi bilmesini istemediğim için rahatlama hıçkırıklarımı yuttum. O bunu önüme serene kadar ondan hâlâ şüphe ettiğimi fark etmemiştim bile. Göğsünün derinliklerine doğru kıvrılarak elimi karnına koydum ve dokunuşumla gömleğinin altındaki kaslarının esnemesinin tadını çıkardım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sana gerçeği daha önce söylemediğim için tekrar özür dilerim. Sihrimin sana ve ailene yaptıkları için özür dilerim." Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve neredeyse tepesine çıkana kadar beni daha da yakınına çekti. "Büyümden daha güçlü olduğun için çok mutluyum."

Kelimeler dökülmeye başlayana kadar itirafına ne diyeceğimi bilemediğim için zorlukla yutkundum. "Beni buraya getiren olaylar için herhangi bir şekilde minnettar olmaktan nefret ediyorum ama minnettar olduğumu fark ettim. Şu anda, en azından senin kollarında, karanlığın o kadar da kötü olmayabileceğini düşünüyorum."

"Sanırım düşündüğünden daha fazla karanlığa ait olduğunu göreceksin. Benden kurtuldun; ölümden kurtuldun. Artık gerçeği bildiğine göre Eadric'in seni durdurma umudu yok küçük kurt." Battaniyeleri belimize kadar çekti. "Şimdi uyu; gitme vaktimiz geldiğinde seni uyandıracağım."

"Ya dinlenmek istemezsem?" Gömleğine sinen sıcaklık ve baharat kokusunu içime çekerek sordum. Parti, temizlik ve gecenin duyguları beni ele geçirmeye başlamıştı ve şimdi Tallon'un

Bu sıcaklık ve güvenlik kozasının içinde kendime olan güvenim artıyordu. Yine de bunun daha sonra olmamış gibi davranacağı başka bir an olmadığından emin olmalıydım. "Şu anda denesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Sanırım vaktini alacak ya da uyumana yardımcı olacak bir şeyler bulabilirim." Sesi şimdi daha uyanık geliyordu; eğlence, arzu ve dikkatli bir temkinlilik sesinde eşit derecede belirgindi.

"Öyle mi?" Sesindeki istekten cesaret alarak kendi isteklerimin de kelimelerime sızmasına izin verdim.

Tereddüt etti, saçlarıma bir öpücük daha kondururken ellerini sırtımda ve kollarımda gezdirdi. "Neyle rahat edersin, küçük kurt? Sana ne yapmama izin verirsin? Hayal edebileceğin her şey, benden istediğin her şey senin olacak. Sadece kelimeleri söyle."

"Dokun bana," diye nefes aldım. Ona bakabilmek için başımı yukarı kaldırdım. "Lütfen?"

Dudaklarım tembel bir gülümsemeye dönüştü ve parmaklarım sırtımda esnedi. "Sana dokunuyorum."

"Tallon." Benimle dalga geçmesini istemiyordum; dikkatimi dağıtmasını, etrafımızda olup biten tüm korkunç şeyleri unutturmasını istiyordum.

Cevap vermek yerine beni sırtüstü yatırdı ve dirseğine dayanarak bana baktı. Acı verici bir yavaşlıkla eli karnımın üzerine yerleşti. "Sana böyle dokunmamı ister miydin, küçük kurt?"

Onun dokunuşuyla karnımda ateşten kanatları olan kelebekler uçtu. "Tam olarak değil, ama yaklaşıyorum."

"O zaman belki de daha açık konuşmalısın." Bana bakarken gözlerindeki cinsel açlık bedenimin her zerresini ısıttı.

Tallon'un kendini ve arzularını kolayca kabul etmesinden bir kez daha cesaret alarak kendi arzularına teslim oldum. Elini kendi elime aldım ve göğsümün kabarıklığını izlemek için yavaşça, çok yavaşça yukarı kaydurdım. Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Neredeyse parmaklarını etime sürttüğü zamanki kadar tatmin ediciydi, sıcaklık hala giydiğim ince elbisenin içinden yayılıyordu.

"Bunun ne kadar ileri gitmesini istiyorsun, küçük kurt?"

"Sadece dokun bana, Tallon. İhtiyacım olursa sana durmanı söylerim." Düşünemiyordum, düşünmek *istemiyordum*. Eğer düşünürsem, geri çekileceğimi ve değersizlik duygularımın içine kıvrılacağımı ve neyin tehlikede olduğunu hatırlayacağımı biliyordum. Şimdilik onu istiyordum ve kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum.

"Nasıl istersen." Dokunuşu, benim başlattığım geçici keşiften tamamen daha fazla ve tamamen kendi tasarımı olan bir şeye dönüştü.

Avuçlarını göğüslerimin üzerinde gezdirip sıkmaya başladığında elim onunkinden ayrıldı. Başını aşağı eğerek yakamdaki açıkta kalan tene ıslak, ağzı açık öpücükler kondurdu, boynuma doğru ilerleyip kulağımın altındaki deriyi ısıtırken bir yerde asla çok uzun süre kalmadı.

Ben daha fazlasını isteyemeden eli göğüslerimden ayrılıp karnımın üzerinde kaymaya başladı ve göbeğimin hemen altında durdu. Boynuma kondurduğu ve beni ürperten öpücükler arasında mırıldandı: "İstediğin bu mu Odyssa? Sana dokunabilir miyim?"

Elim tekrar onunkini buldu ve elbisenin ipeği arasından elini bacaklarımın arasına ittim. Çok az yönlendirmeye ihtiyaç duydu, merkezimi kavrarken boynuma karşı nefes nefese bir inilti çıkardı. Avuç içi tenime oturduğu yerde kavurucu bir sıcaklıktaydı, yumuşak bir şekilde bana sürtünyordu ama bu yeterli değildi. Kalçalarımı büktüm, dokunuşunu kovalarken dudağımı ısırdım.

"Şşş, küçük kurt," dedi. Boynumun derisini ısırdı ve hemen ardından acıyı dindirmek için dilini üzerinde gezdirdi. "Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum."

Dilimin ucuna bir meydan okuma geldi ama battaniyeleri yataktan aşağı atıp elbisemin eteğini yumuşak bir hareketle yukarı çekerek vücudumu göğüs kafesime kadar ortaya çıkarınca bir inilti olarak kayboldu. Bu sefer,

Elimi tuttu ve göğüslerimin altına yerleşen kıvrılmış kumaşı tutması için yönlendirdi.

İnledi ve eli bacaklarımın arasına geri dönerken alnını kısa bir süreliğine omzuma bastırdı. Ağrım neredeyse dayanılmaz hale gelmişti ve kalçalarımı onun dokunuşuna karşı yuvarlamaktan kendimi alıkoymaya çalışmadım. Parmakları etimin üzerinde geziniyor, giderek artan kayganlığa sadece kısa bir süre dalıyordu.

"Bu elbiseleri hep iç çamaşırsız mı giydin Odyssa?"

"Gardıropta hiç yoktu," diye itiraf ettim, sesim tahrikten neredeyse tanınmaz haldeydi. Daha önce, bildiğimden daha fazla karanlığa ait olduğumu söylemişti ve burada, eli bana bastırılmış halde ona yaslanmışken aynı fikirdeydim.

Bir an cevap vermedi, dikkati tamamen parmaklarının bedenimde nasıl hareket ettiğine odaklanmıştı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Neyse ki, verebileceğimden bile emin olmadığım bir yanıt beklemeden parmakları aşağı indi ve bir tanesini içime kaydırды. Zihnim sessizleşti, odağım sadece bana dokunduğu yere, sadece bir parmağını içime sokup çıkarırken benden aldığı zevke daraldı. Bir ikincisi birincisine katıldı ve başka türlü utanabileceğim bir çığlık attım.

"Büyüleyicisin küçük kurt," diye nefes aldı ve dudaklarımı kavurucu bir öpücükle yakalamak için başını eğdi. Ağzımı yağmaladığı gibi vücudumu da yağmaladı, başparmağı parmaklarının beni böldüğü yerin üzerindeki sinirlere bastırmak için uzandı. Bildiğim tek şey zevkti, *Tallon* bildiğim tek şeydi ve bunun için mutluydum.

Vücudum onun dokunuşuna karşı eğildi, kalçalarım eliyle birlikte yuvarlandı. beni daha da yükseğe çıkardı.

Öpücüklerinin arasında mırıldandığı kelimeler tenime değdi ama kulaklarım arzusunun çınlayan sisi içinde onları seçemedi. Üçüncü bir parmak

İçime girdi ve germek çok iyi yaktı, zevk ve acı arasında bir bıçak kenarında dengelendi.

"Kendini bana ver, küçük kurt," dedi. Parmakları içimde beni yataktan kaldıran bir noktaya bastırdı. Aynı noktayı tekrar tekrar süpürmeye devam ederken gülümsemesinin boynuma doğru kıvrıldığını hissettim. "Benim için gel, Odyssa."

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve başparmağı zevk noktama bastırırken ve parmak uçları içimde aynı şeyi yaparken itaat etmekten başka bir şey yapamadım. Bir Tallon denizinde kaybolmuştum ve zirveye ulaştığımda içinde boğulmaktan memnundum.

Ben aşağı inerken parmakları yavaşladı, boynumu öpmeye devam ederken tenimi terk etti. O anın berraklığı içinde kendimi açıkta hissettim, elbisem hala belime dolanmıştı ve uyarılmışlığım Tallon'ın parmaklarında parlıyordu. Kendimi örtmek istedim ama elbiseyi aşağı çekmek için hareket ettiğimde, Tallon parmaklarını ağzına götürdü ve bir iniltiyle yalayarak temizledi. Ve bir kez daha, bana duyduğu arzusun derinliklerinden etkilendim.

"Bir dahaki sefere seni doğru dürüst tatmam gerekecek sanırım," dedi, elindeki her damlayı içime çektikten sonra.

Karnımda bir kez daha ısı yükseldi, ancak zevk yollarında sürünen yorgunlukla savaştı. Ben kıpırdayamadan Tallon saygıyla elbisemi indirdi ve battaniyeleri tekrar üzerimize örttü.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, ağzını yakalamak için yukarı fırladım, dudaklarında kendimi tattım ve söyleyemediğim her şeyi öpücüğe döktüm. Ancak ikimiz de nefes nefese kaldığımızda yatağa geri döndüm ve elimi yanağında gezdirmek için uzandım. "Teşekkür ederim, Tallon."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap verdi. Alnıma bir öpücük kondurarak beni kolunun altına çekti ve başımı göğsüne yasladı. "Seninle gurur duyuyorum, küçük kurt."

Başımı kaldırıp ona baktım. Onun gurur duyacağı hiçbir şey yapmamıştım, hele de son zamanlarda. Balo salonunda gösterdiğim dayanışmanın ötesinde, benimle ne için gurur duyduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Ne için?"

Gülümsedi ve beni tekrar göğsüne yasladı, bir elini saçlarımda gezdirdi ve kafa derimi ovdu. "Bir şey yaptın çünkü bunu istedin. Sen istedin. Başkası değil. Bu gece kendini ilk sıraya koyduğun için seninle gurur duyuyorum ve bunu yapmak için beni kullanmaya karar verdiğin için sana minnettarım."

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak beni onun yanına daha da kıvrılmaya itti.

Neyse ki, ellerini saçlarımda gezdirmeye devam ederken bir yanıt bekliyor gibi görünmüyordu. Kalp atışlarının sabit gümbürtüsü herhangi bir ninniden daha iyiydi ve kendimi beklediğimden daha yorgun buldum. Kendini dışarı atan esnememe kıkırdadı. "Şimdi uyu. Korkarım önümüzde büyük bir çile var."

"Uyandığımda hâlâ burada olacak mısın?" Gözlerim ağırlaşırken bile kendimi onun yanına daha sıkı sararak sordum. Uyandığımda onun gitmiş olmasına dayanamazdım, bundan sonra olmazdı. Bu gece aramızda bir şeyler değişmişti, parmakları içimdeydi ve bedenlerimiz birbirine bastırılmıştı ve şimdi maskesini geri takarsa hayatta kalamayacağımdan korkuyordum.

"Sanırım Kalyx'in kendisinden başka hiçbir şeyin beni şu anda bu yataktan kaldıramayacağını göreceksin, Odyssa."

"Güzel." Ve Tallon'un karanlığının kucağına düştüm ve kısa bir süreliğine de olsa uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

W Tallon'ın elleri sırtımda aşağı yukarı gezinirken avuç içlerinde bir mutluluk hissettim. O anın tadını çıkardım, yüzümü onun yanına daha da bastırdım ve sıcaklığın peşine düştüm.

"Vakit geldi, küçük kurt."

"Biliyorum," diye mırıldandım gömleğinin içine. İstedğim her şey buydu ve yine de şu anda, onun kollarında, hiçbir şey için ayrılmak istemiyordum. Yanaklarım kızardı, annemin Öteki Dünya'dan gelen uyarısını duydum. Burada her şey tehlikedeydi ve başarısızlık bir seçenek değildi. Çok geç olmadan tedaviyi Emyl'e ulaştırarak kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak her şeyim kalmamıştı. "Biliyorum."

Tallon'ın elleri hareketsiz kaldı. "Bunu yapmana *gerek yok* Odyssa."

Sözleri yüzüme çarpan soğuk sudan daha etkiliydi. İç çekerek kucağından ayrıldım ve doğruldum, dönerek hâlâ yatağa yayılmış olan ona baktım. "Evet, istiyorum. Ve beni başka türlü ikna edemeyeceksin."

Kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle asla denemeyeceğim bir başarı."

"Bana patronluk taslama, Tallon." Yatağın kenarına doğru ilerledim, sonunda başarmak üzere olduğum şeyin büyüklüğü içimde yükselirken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Midem bir endişe çukuruydu ve omurgamı kemiriyordu. "Başarısız olamam."

Yatak takımları hışırdadı ve o sırtıma doğru yaklaşıp vücudu bir kez daha içime sıcaklık yayarken gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Büyüklik taslamak istememiştim, küçük kurt. Doğruyu söylüyordum. Seni zaten yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya ikna etmek boşuna bir çabadır. Eğer kendini benim gördüğüm gibi görseydin - gerçekte olduğun gibi- şimdiye kadar kaleyi ele geçirmiş olurdun."

"Kardeşlerim beni buraya gelmeye, para uğruna onları geride bırakmaya ikna etti." İtirafımı perdelere fısıldadım. "Onları ölüme terk ettim, çünkü onlara karşı koyamayacak ve kalmama izin vermelerini sağlayamayacak kadar korkaktım."

"Sizi gitmeye ikna ettiler mi? Yoksa sadece onların elinden kaçma fırsatını mı değerlendirdiniz?"

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tıslayarak uzaklaştım ve pencereye doğru yürüdüm. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, umutsuzca kendimi tutmaya çalışıyordum. Sözleri tam kalbime, en derin başarısızlıklarına çarpmıştı.

"Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum Odyssa." Yatağın üzerindeki yerinden kıpırdamadı. "Hayatta kalan biri olduğunu, bir bakıcı olduğunu, etrafındakilerin hiçbir şey istememesini sağlamak için ruhunun parçalarını vermeyi tercih ettiğini biliyorum. Kardeşinin hastalığını öğrendiğin o gece yüzünde ne gördüğümü biliyorum. Balo salonunda Talyssa'yı öldürmek zorunda kaldığımda senden ne hissettiğimi biliyorum. Eğer gerçekten kalmak isteseydin, kardeşlerinin söylediği hiçbir şey seni durduramazdı. *Sen* gittin. Bir şeyi kanıtlamak için, onların sevgisini kazanmak için, onları korumak için... nasıl bir sebep göstermek istersen. Ama gitmeyi seçtin. Ve kendini burada, benim yanımda buldun. Bizi bir araya getiren koşullar yüzünden kendini suçlu hissetmene izin vermeyeceğim." Yataktan kalktı ve beni kollarına aldı, bir parmağını çenemin altına sokarak bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. "Sihrimin senden aldıkları için kendini suçlu hissetmene kesinlikle izin vermeyeceğim."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve ona doğru yığılıp yüzümü göğsüne gömdüğümde içimdeki öfkenin bir kısmı dışarı aktı. "Senden nefret etmeyi zorlaştırıyorsun."

Kahkahası göğsünde ve alnımda gümbürdedi. "Bunun için son derece minnettarım."

Geri çekilip gözlerimi silmeden önce bir süre daha kollarında oyalandım. Söyledikleri ne olursa olsun, yine de bunu yapmam gerekiyordu. Emyl ölmeyi hak etmiyordu, bu şekilde değil. "Ne kadar zamanımız var?"

"İsterseniz yıkanmanıza ve üzerinizi değiştirmenize yetecek kadar uzun."

"Burada başka kıyafetim yok," diye belirttim. "Gerçekten odama dönerek zaman kaybetmek mi istiyorsun?"

Yüzündeki geniş sırıtış bana yabancıydı. Kısmen kötücül, kısmen saf bir neşe. "Artık gerçeği bildiğine göre, etrafta dolaşmanın çok daha kolay yolları var."

İma ettiği şey netleştikçe parçalar yerine oturdu. Vücudumdaki her kas sıkıştı ve başımı sallarken gülümsemesinin yüzünden yavaşça düşüşünü izledim. "Hayır. Orası benim kâbuslarım, Tallon. İsteyerek gideceğim bir yer değil."

"Kabuslarınızda neden Öteki Dünya'ya geçebildiğinizi bilmiyorum ama size söz veriyorum..." Durakladı ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Sana *yemin ederim*, benimleyken hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

Başımı tekrar salladım. "Yapmayacağım."

Elimi sıktı. "O zaman yapmayız. Sana temiz kıyafetler getirmemi ister misin?"

"Hayır," diye iç geçirdim. Bekledikçe, sinirlerim bu işin ters gidebileceği ve benim yine başarısız olabileceğim her türlü olası yolu uyduruyordu. "Bunu bitirmek istiyorum. Şimdi."

Boğazından bir kıkırdama daha yükseldi ve beni kendine doğru çekti, vücudunun her santimini benimkine bastırdı. "Odyssa, *bu* asla

Son. Burada ne olursa olsun, seni buldum ve gitmene izin vermeyeceğim."

"Kimsenin bana istemediğim bir şeyi yaptıramayacağını söylediğini sanıyordum."

"Beni terk etmek *istediğini* mi söylüyorsun?" E ğ i l d i , nefesi dudaklarımı okşadı. "Çünkü o zaman sana yalancı demek zorunda kalacağım."

"Tallon," diye uyardım, ancak kelime niyet ettiğimden çok daha nefes nefese çıktı.

Gözleri gümüş renginde parladı. "Yapma. Adımı böyle söyleme kurdum."

"Neden olmasın?"

"Kalçaların başıma sarılıyken tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sertçe yutkundum, vücudumdaki ısı dalgasının eridiğini hissettim. Tüm irademi toplayarak ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve kollarından tamamen çekilip sağlıklı bir mesafe uzaklaşmadan önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Yapacak işlerimiz var, *Tallon*." Gözlerini bana dikmesini görmezden geldim. "Benimle bir pazarlık yaptın; şimdi bunu sürdürme zamanı."

"O zaman gitmeliyiz."

Prens Eadric'in çalışma odasına giden yolda bizi bu kadar az direnişin karşılaması neredeyse gülünçtü. Daha önceki girişimlerimin aksine, yanından geçtiğimiz tek muhafız Tallon'a başıyla selam verdikten sonra dikkatini başka yöne çevirdi. Prens odasına girdiğimizde odaya sızmamızın kolaylığı karnımdaki öfkeyi körükledi, sarmal merdiveni kıvrıla kıvrıla çıktık ve Tallon ağır bir kapıyı iterek açana kadar başka bir koridoru takip ettik.

Çalışma odası da şatodaki diğer her şey gibiydi: zenginlik ve bolluk tapınağı. Ancak bu durum adımlarımın bir anlığına duraksamasına neden oldu ve sonra parlak maviler, derin morlar ve canlı kırmızılarla karmaşık desenlerle dokunmuş, zengin siyah pelüş halının üzerinden geçtim. Odanın ortasındaki masa açıkça odak noktasıydı, ağır ahşaptan yapılmıştı ve prensin hiç açtığından şüphe ettiğim kâğıt yığınları ve kitap yığınlarıyla doluydu.

Odak noktam tamamen o masaydı.

Bu odada, Tallon'un inandığı gibi tedavi buradaysa, burada, Eadric'in kendini beğenmişliğinin bu kanıtı olurdu. Ellerim dağınık evrakların üzerinde geziniyor, gözlerim ilaca benzeyebilecek herhangi bir şey arıyordu, ancak gerçekten ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O sırada Tallon'un eşiği geçmediğini ve yüzünde kısılmış bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

Kanım dondu. "Ne oldu? Neden yardım etmiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Ben... ben size daha fazla yardım edemem. Prensle yaptığım anlaşma buna izin vermiyor."

Kalbim kulaklarımda çarparken oda dönmeye başladı. Ellerimi yumruk yaptım ve burnumdan yavaş bir nefes aldım. "O zaman bunun etrafında çalışacağız. En azından ne aradığımı söyleyebilir misin?"

"Bir şişe," dedi dişlerini sıkarak. Eşiğe doğru geri adım attı ve hemen rahatladı. "Ben nöbet tutacağım ama onu arayacak kişi sen olmalısın."

Pazarlığın sınırlamalarından dolayı derimin altında diken diken olan kızgınlığı ifade etmek bizi daha da geciktirecekti, bu yüzden dilimi ısırdım ve başımı sallayarak dikkatimi masaya geri çevirdim. Bir yığın kâğıdı elime aldım, ancak donup kaldım ve geniş gözlerle Tallon'a baktım. "Bir şeylerin yerinde olmadığını fark edecek mi?"

"Pek olası değil."

Onun bu iddiası üzerine azimle araştırmaya devam ettim, kâğıtları bir kenara itip çekmeceleri açtım. Tallon, Eadric'in evde olmayacağını söylemişti.

Ama kalenin prensin iradesine nasıl boyun eğdiğini göz önüne alırsak, şansımızın uzun süre devam edeceğinden şüpheliydim. Tedaviyi ne kadar çabuk bulabilirsem, o kadar çabuk gidebilirdik. Elimden geldiğince kâğıtları düzelttikten sonra çekmeceleri karıştırdım ve buruşuk kâğıtların üzerine gelişigüzel atılmış altın ve gümüş paralar ile rastgele mücevher parçalarından başka bir şey bulamadım.

Odadaki basınç değişti ve Tallon'un bana yaklaşmasını bekleyerek başımı kaldırdım. Ama hala kapının girişinde duruyordu ve arkamda birinin adım attığını hissetmeden bir saniye önce Tallon'un gözlerinin genişlediğini izledim. Olduğum yerde donup kaldım, ellerimi yavaşça masadan çekip doğruldum.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Prens Eadric kulağıma tısladı.

Gözlerimi Tallon'a kilitledim ve hemen yapmamış olmayı diledim. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu; başarısız olmuştuk. Ben başarısız olmuştum. Ama Korkak Prens'in ellerinde ölmektense ailemi binlerce kez hayal kırıklığına uğratmayı tercih ederdim. Çenemi kaldırdım ve dik durdum, bu önemsiz adam için kendimi küçültmeyi reddettim. "Bunu dramatik olmak için mi soruyorsun yoksa gerçekten hiçbir fikrin olmayacak kadar aptal mısın?"

Tallon'un yüzü soldu ama beni dilimi ısırmağıma pişman eden şey gözlerinin gümüş renginde parlaması oldu. Zaten Eadric'in onu bana karşı kullanmasından korkuyordu ve şimdi ağzımı açarak tam da bunu sağlamış oldum.

Eadric dudak büktü ve masanın etrafından dolaşarak ona yaslandı ve Tallon'a baktı. "Seninle bir pazarlığımız vardı. Gerçekten de küçük, güzel bir hizmetçi için bu pazarlığı bozacak mısın?"

"Aramızdaki hiçbir şeyi bozmadım, Eadric. Bunu sen de biliyorsun."

Eadric masadan kalktı ve tekrar arkama geçene kadar etrafımda dönmeye devam etti. "Senin adın ne kızım?"

"Adımı bile bilmeden beni evinize, personelinize mi aldınız?" Sesim kendi kulaklarıma ve Tallon'un uyarı kaşlarına buz gibi geliyordu.

öfkeyi bastırmak için çok az şey yaptı.

"Benden çalan diğerine ne yaptırdığımı gördün mü?" diye sordu saçımın bir tutamını çekiştirerek.

Patlamak üzere olan irkilmemi bastırdım. Zaten başarısız olmuştum - tedaviye ulaşamıyordum - ve Tallon muhtemelen prensin öfkesinden kurtulmuş olsa da, ben kurtulamamıştım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı ve Korkak Prens'e onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü söylemek için uzun zamandır bekliyordum. "Evet, söyledim. Alçaklıktı."

Durakladı, Tallon ile benim aramda bakıştıktan sonra yüksek sesle bir kahkaha attı. "Evet, öyle, değil mi?"

Gözlerinin içine bakmak için başımı çevirdim. "Seni kastetmişim."

Şimdi prens donup kalmıştı, sözlerim onu sersemletmişti. Hakaret odaya yerleşirken, Tallon'un tıslamasını belli belirsiz duydum ama dikkatim prensteydi, yüzünün önce şoka, sonra öfkeye ve en sonunda da tam bir hiddete dönüşmesini izliyordum. "Ne *cüretle*-"

"Yapardım. Sen korkunç bir insansın, halkını korkuyla kontrol etmek için etrafındaki herkesi manipüle ediyorsun, onlar sokaklarda ölürken ve Veressia kanlarında boğulurken onları görmezden geliyorsun." Masadan uzaklaşarak, Tallon arkamdayken Eadric'le yüz yüze geldim. Öfke damarlarımda dolaşıyor, ölüm izlerimin çizgileri boyunca nabız gibi atıyordu. Kendimi hiç bu sakın öfke halindeki kadar güçlü hissetmemiştim. "Birilerinin seninle ilgilenmesini sağlamak için insanları içeri kilitlemek zorunda kalıyorsun. Acınacak haldesin."

Yüzü kıpkırmızı kesilip benek benek olurken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Söyledikleri doğrudu ve ilk kez Emyl'in sivri dilinin ucunda geçirdiğim yıllar için minnettardım. Birini kelimelerden daha azıyla nasıl alt edeceğimi en iyisinden öğrenmiştim ve kardeşimin değerli silahını önümdeki bu korkağa çevirmekte hiçbir çekincem yoktu.

"Seni küstah..." Henüz ulaşamadığım çekmecelerden birine uzandı ve elini çıkardığında parıldayan gümüş bir bıçak tutuyordu. "Daha iyisini bildiğini düşünenlere ne olduğunu sana göstereceğim."

benden daha fazla. Babam da benim zayıf ve zavallı olduğumu düşünüyordu, bak şimdi nerede. Beni geçtiğine pişman olacaksın *uşak*, Tallon da öyle."

Bıçağı bana doğru iterken ışıktaki parlıyordu, bel hizamdan yanıma doğru geliyordu. Zaman yavaşladı ve Tallon'un bağırdığını duydum ama dikkatim parlak gümüş bıçağın üzerindeydi. Vücudum donmuştu ve tam bıçağın çarpması, etime saplanması gerekirken, Tallon'un vücudu benimkiyle çarpıştı. Bıçağın etime girerken çıkardığı ıslak ses odada gıcırdadı ve beni neredeyse transa benzer halimden çıkardı.

Tallon'ın sırtı hâlâ bana dönüktü ama yan tarafındaki yaradan akan kıpkırmızıyı görebiliyordum, gömleğinden aşağı dökülüp kumaşı karartırken elleri etini sıkıyor, kanı içeride tutmaya çalışıyordu. Görüşüm lekелendi ve siyah kenarlarda dans etti. Ancak siyah daha da tüketmeye başladığında ne olduklarını anladım. Eadric'in emriyle Tallon'un ki gibi benim işaretlerim de canlanmıştı.

Artık solgun ve titreyen Prens Eadric tökezleyerek bizden uzaklaştı, bıçağı yere düşürürken takırdadı. Gözleri geniş ve panik içindeydi, etrafımızda dönüp duran ve Tallon'un yarasının üzerinde gezinen gölgelerime bakıyordu. "Hayır, hayır, ne yaptın sen? Kimsin sen? Hayır, *olamaz*." Gözleri Tallon'a kaydı. "Bana büyü olmadığını söylemiştin!"

Tallon sırtıttı. "Yalan söyledim."

Karanlık Tallon ve benim etrafımda birleşti ve ben keskin bir şekilde nefes aldım, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken kendi paniğim arttı. Tallon'ın önüne geçtim ve ellerimi onun da yan tarafına bastırdım. Acı dolu bir homurtu çıkardı, yarasından daha fazla kan fışkırıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, keşke onun odasına geri dönseydik, en başından beri hiç ayrılmamış olsaydık. Bir anlık şüphe -kendime bunu verebilirdim- ve sonra bizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürebilirdim.

"Odyssa," diye homurdandı.

Gözlerimi açtım ve neredeyse düşüyordum. Etrafımızı incelerken sadece Tallon'a tutunmam beni dik tuttu. Kabus dünyası, Öteki Dünya,

şimdi önümüzdeydi. Çalışma odası, Eadric, hepsi gitmiş, yerlerini yüksek kayalıklar ve sivri kanyonlar almıştı.

"Hayır, hayır, hayır, neden buradayız?" Ona bakarak sordum. "Bizi buradan çıkar, lütfen, Tallon."

"Bunu... ben yapmadım," diye nefes nefese kaldı. "Sen yaptın... Gideceğin yeri hayal et... Bizi oraya götüreceksin."

Umutsuzca odasını hayal etmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. İşaretlerim hâlâ etrafımızda dalgalanıyor, ben yumruklarımı sıkıp tekrar denerken, ellerim Tallon'ın kanıyla yapış yapış olmuş halde, rahatsız edici bir şekilde titriyordu. Panik iyice artmaya başladı ve nefesimi kontrol etmek için savaştım. "Tallon, işe yaramıyor."

Derin bir nefes aldı ve bir elini yanından çekerek boğazımı gevşekçe kavradı ve başparmağını köprücük kemiklerimin arasındaki çukura yerleştirdi. "Odyssa, *nefes al*."

Kavrayışı beni hiç beklemediğim bir şekilde toprakladı, tek odak noktam boynumdaki elinin sıcaklığı ve ağırlığı, tenimdeki kanının yapışkan ıslaklığıydı. Gölgelerim alevlendi, bir kez daha bir koza gibi etrafımızı sardı. *Buradan gitmek* istiyordum ama hiçbir şey olmuyordu.

"Daha önce odamda nasıl hissettiğini hatırla," diye mırıldandı, başparmağını tenimde gezdirirken. Yüzündeki ve sesindeki acı hâlâ belirgindi ama gözleri kapanırken bile beni sıkıca kavırıyordu. "Kollarımda olmanın nasıl bir his olduğunu hatırla. Sana tekrar sarıldığımda nasıl hissedeceğini hayal et. Bizi oraya geri götür, Odyssa."

Sözleri ve boğazımdaki eli paniğimi yatıştırmaya yetti, ancak kalbimin tamamen farklı bir şekilde atmasına neden oldular. Yine de yardımcı oldu ve bir sonraki göz kırpmamızda artık Beyond'da değil, bir yatak odasındaydık. Ama burası *onun* yatak odası değildi. Düzeni, dekoru, hatta verdiği his bile yanlıştı. Bu oda çok daha kişiseldi ve daha önce bulunduğum odadan çok daha fazla Tallon izi taşıyordu.

"İki odanız var mı? Neredeyiz biz?" Boğazımda paniğin yükseldiğini hissederek sordum. Eadric bizi buraya kadar takip edebilir miydi?

"Güvendeyiz. Burası Kalyx'in sarayındaki benim odam, Auretras'ın değil."

Hâlâ Öteki Dünya'da olduğumuzu bilmeme rağmen rahatlayarak duvara yaslandım, o da aynısını yapınca eli boğazımdan düştü. Bu oda daha önce bulunduğumuz Öteki Dünya'ya hiç benzemiyordu; sıcak ve davetkârdı. Rahat. Onu keşfetmek, Tallon'ın dışarıda bıraktığı parçalarını bulmak istiyordum. Buraya hiç gelmemiş olmama rağmen bizi buraya nasıl getirdiğimi bilmek içimi sızlatsa da, çok daha önemli şeyler vardı ve Tallon'un bakıma ihtiyacı vardı.

"İlk seferin için çok iyiydi," dedi soluk soluğa nefesler arasında. "Sanırım biraz oturmam gerekiyor."

Kulaklarım çınladı, tiz bir ses kafamın içinde yankılandı ve kendi yorgunluğumla savaşıırken diğer her şeyi engelledi. Tam zamanında ona doğru hamle yaparak omzumu yaralanmamış tarafındaki kolunun altına soktum ve yüz üstü yere düşmeden birkaç dakika önce onu yakaladım.

Benim için kendini bıçağın önüne atmıştı, bir an bile tereddüt etmemişti ve şimdi onu ağır ağır kanarken tutarken, kalbimde beni kullanmak yerine benimle ilgilenecek birini özleyen boşluk kapanmaya başladı.

Hiç de azımsanmayacak ağırlığını üzerime verdiğinde, onu yatağa götüremeyeceğimi hemen anladım ve ikimizi de yavaşça girişteki yere indirmeye karar verdim. Ayağa kalkmadan önce elimi göğsünün üzerine koydum ve kalbinin avucuma çarpışını bir anlığına hissettim. Üstüm başım onun kanıyla kaplıydı ve kanama yavaşlamış olsa da yan tarafındaki yaranın tedavi edilmesi ve muhtemelen dikilmesi gerekiyordu. Daha önce çok daha az ciddi bir yaralanmada da olsa benim için aynısını yapmıştı ve şimdi ben de onun için aynısını yapabilirdim.

Ellerimi lekeli ve yırtık elbiseme sildim ve aceleyle odaya girdim, aradığım şeyi bulana kadar çekmeceleri ve kapıları açtım: bir ilaç seti, bezler ve su. Onu daha yeni kurtarmıştım; ölmeyecekti.

Çünkü o beni korumayı seçti. Başka bir insanın benden koparılmasına dayanamazdım.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ ŞEF

T Gömleği çıkarmak ve hasarı incelemek için vücudunu manevra ettirirken Allon tekrar kendine geldi. "Neden yerdeyiz?"

"Çünkü sen ağırsın." Ellerimi isteksizce çıplak gövdesinden çektim ve ona bakarken topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Seni yatağa taşıyamadım."

Bana bakarken sessizdi, gözleri yakın zamanda bu kadar çok kan kaybettiği düşünülduğünde olmaması gereken bir şekilde parlak ve tetikteydi. "Ötesi'ndeyiz Odyssa."

"Evet, ben de sana bunu sormak istiyordum," diye cevap verdim, sesim fazlasıyla sıradan çıkmıştı. "Kendim buraya hiç gelmemişken bizi buraya nasıl taşıdım?"

Gözleri yüzüme sabitlenmişti, hayrete benzer bakışları oradaki gümüşü dalgalandırıyordu. Yüzümü avuçlamak için uzandı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

"Lütfen kıpırdamadan durur musun?" İç çekerek sordum. Hâlâ cevap vermeyince gömleğinin açık tarafını çekiştirdim. "Şunu çıkar lütfen, böylece yan tarafını temizleyip dikebilirim."

"Eğer gömleğimi çıkarmak istiyorsan, bunu başarmanın çok daha kolay yolları vardı," dedi, ancak kana bulanmış kumaşı onun üzerinden çıkarmaya yardım etti.

Vücutu. Islak bir sesle yere düştü.

"Neden aramıza girdin?" Yanımda getirdiğim nemli bezi alıp yaradaki kanı temizlemeye başladım. Dokunuşumun altında kasları seğirdi. Bu onun gövdesini ilk görüşüm değildi ve şimdi vücudumun sıcak derinin altındaki sert kas hissine tepki vermesinin zamanı değildi. Sıcak ten kanla kaplıyken olmazdı.

Görevime odaklandım ve sessizlik içinde kanın en kötüsünü nazıkçe silerek cevabını bekledim.

Daha dik oturana kadar hafifçe homurdanarak yer değiştirdi ve sonra eli tekrar yüzümün yan tarafındaydı, parmakları yanaklarımda ve çenemin altında geziniyordu. Dokunuşu sıcaktı ve kendi kanının kalıntıları tenime geçtiği için yapış yapıştı. Her ne sebeple olursa olsun, aldırmadım. "Sorman mı gerekiyor?"

"Evet," dedim. Elini nazıkçe yüzümden çektim ve bezi alıp kendi ellerimi işe yaramaz bir şekilde sildikten sonra gözlerimi onunkilere çevirdim. Ellerinde ve gövdesinin geri kalanında hâlâ kan vardı ama bez çoktan kana doymuştu. "Benim için bir bıçağın önüne atladın Tallon. Elbette sormam gerek."

Kıkırdadı, hareket yan tarafını çekiştirirken ses bir iniltiye dönüştü.

"Kendine daha fazla zarar vereceksin," diye azarladım, yaranın etrafındaki deriyi dürtmek için eğildim. Kanama biraz yavaşlamıştı, şimdi yavaşça sızıyordu ve kanın çoğu yıkandığından, ilk başta görüldüğü kadar kötü görünmüyordu. Yine de derindi, derin ve kenarları sivriydi.

"Odyssa, bana bak." Ellerimi yanından çekip aldı ve bir eliyle kucağında tuttu. Diğer yüzüme döndü, başparmağı yanağımı okşuyordu. "Sana daha fazla zarar gelmeyeceğini söylemiştim."

Seni o kalede gördüm ve b u n d a ciddiym. Benim için endişelenme; çabucak iyileşeceğim. Bunu yapamazdın."

"I-"

Eli tekrar boğazıma gitti, sıkıca kavradı ama sıkmadı. Nefesim kesilirken gözleri parlıyordu. "O sırada kanıyor ve seni sakinleştirmeye çalışıyor olabilirim ama bunun seni nasıl etkilediğini fark etmediğimi sanma."

Sözleri karnımdaki ateşi yeniden alevlendirmeliydi, ama Ötesi aklıma geldikçe onun yerine buz gibi suya batırdılar. Değişikliği fark etmiş gibiydi ve elini yavaşça bıraktı. Ona izin verdim ama elini kucağındaki el yığınınna eklemekte gecikmedi. "Kanayarak her şeyi mahvetmeden önce yarana bakmamız gerek Tallon. Ayağa kalkabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi sessizce ama hareket etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. Elimi tutmasına şaşırmıştım ama tuttu ve birlikte onu ayağa kaldırdık, gerçi hâlâ ağır bir şekilde bana yaslanmıştı. Odadaki atmosfer değişmişti, hâlâ az önce yaptıklarımızın etkisiyle doluydu ama artık daha soğuk ve garipti. Muhtemelen en iyisi bu olsa da bundan nefret ediyordum. Buna ben sebep olmuş olsam bile.

"Beni nerede istiyorsun?" Kelimeleri nefes verirken aceleyle çıkmıştı ve yüzüne baktığımda tekrar solgunlaştığını gördüm.

"Tanrılar aşkına, Tallon," diye küfrettim, ağırlığını daha fazla almak için yer değiştirdim ve onu yatağa doğru çektim.

"Yanlış tanrım," dedi, onu sırt üstü yastıklara yasladığımda son kelimeyi bir iniltiye dönüştürerek. Bir süre nefes nefese kaldıktan sonra yüzünü buruşturarak gülümsemeye çalıştı. "Benimki büyük ihtimalle koridorun sonunda, eğer onunla gerçekten tanışmak istiyorsan."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum." Peluş yatak takımını yere çektim, onu zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmemeye çalıştım.

kanlı ellerimle dokunuyordum. Zihnim Ötesi'nin görüntülerini bana geri göndermeye çalışıyordu ama onları ittim ve Tallon'ın böğründe hâlâ ağlayan yaraya odaklandım. Hiç değilse kanlı karmaşa beni tereddütte bırakmalıydı, ama görünüşe göre çıplak gövdesinin ve gerilmiş kaslarının görüntüsü bunu biraz olsun bastırdı ve yanaklarımın yeniden kızardığını ve ona dokunmamak için yumruklarımı sıkıştığımı fark ettim. "Dikiş ihtiyacın var."

Başını salladı, ben temiz su getirmek için arkamı dönerken bana doğru uzandı. "Hayır."

"Tallon, böğründe bir bıçak yarası var. Sana söz veriyorum, dikiş atılması gerekiyor." Ona dokunmamı, onunla bu şekilde ilgilenmemi istemiyor muydu? Bunun üzerine midemin düğümlenmesini görmezden gelmeye çalıştım. Bu onunla ve ben şok içinde donup kalmışken benim için kendini bıçağın önüne atmasıyla ilgiliydi. Eğer başka birinin onunla ilgilenmesini istiyorsa, en azından onun için bu kadarını yapabilirdim. "Eğer istemiyorsan bunu yapacak başka birini bulabilirim ama kanamayı durdurmamız gerek. Bunu daha önce de yaptım. Seni daha fazla yaralamayacağıma söz veriyorum."

"Kastettiğim bu değildi," dedi kaşlarını çatarak. Elimi tuttu ve başının yanında durmam için beni yukarı çekti. "Yakında kendiliğinden iyileşecek. Sadece dinlenmem gerekiyor. Sen temizledin ve bu yeterli olacaktır. Burada güçlerim daha kuvvetli. Güven bana, lütfen, Odyssa?"

Yüzüne baktım ama yine Auretras Kalesi'ndeki ilk günlerdeki gibi bir yalan belirtisi yoktu. "İyi ama yine de bandajlayacağım. Yatağın zaten mahvolmuş olabilir ama daha da kötüleşmesine gerek yok."

"Biraz kan beni rahatsız etmez." Başını eğdi. "Öyle misin? Bunun ne gibi anılar getirebileceğini düşünmemiştim-"

"Yapma. Ben iyiyim," dedim aniden, yataktan uzaklaşıp girişte durdukları yerden bandajları topladım. Bunun annem, kendim ve Talyssa'yla olan benzerliklerini düşünmemiştim bile. "Kan beni rahatsız etmiyor. Artık değil, bu şekilde değil."

"Bu seni ne zaman rahatsız ediyor?"

Onun yanına döndüm ve nasıl cevap vereceğimi düşünerek dudağımı çiğnedim. Konuşurken sesim kısıktı. "Tadını alabildiğim zaman."

Gözlerini kapatarak yüzünü buruşturdu. Kendimi azarladım; onunla ilgilenmeliydim, onu suçlu hissettirmemeliydim. Kalan kanı silmek için bezi elime aldım ama o kadar hızlı bir şekilde elimi tuttu ki irkilmesini engelleyemedim. "Odyssa, bir daha *asla* kan tadı almayacaksın. Sana yemin ederim."

Ona bakamadım, bunun yerine yarayı temizlemeye ve bandajı yerine bastırmaya odaklandım. "Bunun sözünü veremezsin, Tallon."

"Asla *senin* olmayacağına söz verebilirim," dedi, sırtışı bu kez daha az yüz buruşturucuydu. Başını eğdi, göz göze geldik ve beni tepeden tırnağa süzdüğünü gösteren bir hareket yaptı. Bu, karnımdaki ateşi yeniden alevlendirdi ve parmaklarım onun teninde gezinmek için kaşındı. Ellerini tekrar tenimde hissetmek için. Sırtışı genişledi, gözlerinin grisinde muziplik parlıyordu. "Ayrıca, sanırım kanımla kaplı olman hoşuma gidiyor."

Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu kesinlikle listenin hiçbir yerinde yoktu. Başım dönüyor, sözlerinin ima ettikleriyle yarışıyor ve vücuduma gönderdikleri duyguları anlamakta zorlanıyordum. "Ben... Ne?"

Omuz silkti, yan tarafını çekiştirdiğinde yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Belki de boynundaki kanlı el izinin bana ait olduğunu bilmek daha çok hoşuma gidiyordur, ama her neyse, bu hoşuma gidiyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi, kalçalarım istemsizce birbirine kenetlendi. Görünüşe göre ben de bundan oldukça hoşlanmıştım. Yine de bunun bir önemi yoktu, çünkü kanaması devam ederken ikimizin de yapabileceği bir şey yoktu. Günün geri kalanını sağ salim atlatabilirsek, belki bunu yatakta kendi başıma daha fazla keşfedebilirdim. Gece boyunca yaşamının garanti olmadığını bildiğim için damarlarımda dolaşan sıcaklık biraz azaldı.

"Eadric peşimizden gelebilir mi?"

"Burada, Öteki Dünya'da güvendediz. O buraya gelemes ama biz de burada sonsuza dek kalamayız," dedi ve elimi tekrar tutmak için uzandı. "Eğer yıkanmak istiyorsan buradaki küveti kullanabilirsin. Ben dinlendikten sonra, bundan sonra ne yapacağımızı konuşabiliriz."

Bunu yapmak istemedim. İstedığım son şey, nasıl başarısız olduğumu ve kaybedecek bir şeyim kalmadığını düşünmeme rağmen Emyl ile bir aile kurma şansımı nasıl kaybettiğimi anlatmaktı. Cümlelerinin farklı bir kısmına odaklandım. "Yıkanmamı *ister misin*?"

Gözleri karardı ve elimi sıkıca kavradı. "Benimle oyun oynama, kurdum."

Bakışlarındaki sıcaklık kalbimi yerinden oynattı. Kanımdaki ısıya geri dönölmez bir şekilde benziyordu. "Yapmış olsaydım bile bu konuda bir şey yapabilecek durumda değilsin."

"Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" Gözleri benimkileri ararken her kelimedenden açlık damlıyordu.

"Sen olsan ne yapardın?"

"Sana söylememi ister misin?" Elim tutmayı bıraktı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Ön kolundaki izler, kolundan sarmal çizerek göğsüne dökülenler, yer değıştirdi, deriden uzaklaştı ve yanağımı okşamak için uzandı. Dokunuşları sıcaktı ve arkalarında karıncalanan bir enerji izi bıraktılar. Tallon diğer elinin üzerinde kendini yukarı itti ve eli boğazıma doğru ilerledi, parmaklarını zaten orada olduğunu bildiğim kanlı el izinin üzerine teker teker yerleştirdi, nabzımın eline çarptığını hissedebileceğim kadar sıkıca kavradı. "Yoksa sana göstereyim mi?"

Dilim aniden kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve sesim düzensiz bir fısıltıya dönüştü. Yatağının yanında dururken, beni boğazımdan tutarken ve üzerinde sadece pantolonu varken, bu beni *arzulattı* ama o yer değıştirdiğinde ve yan tarafındaki yaradan yeni bir kan damlası sızdığında gördüm. "Dinlenmen gerektiğini söylemişin, Tallon."

Daha fazla izi teninden ayrılıp köprücük kemiklerimin üzerinde dans ediyordu. Omuzlarıma çarpan elektrik sıcaklığı kollarımdan parmaklarıma doğru ürperti gönderirken elbisemin askılarının koptuğunu ve ardından kumaşın düştüğünü hissettim. Büyüsü ipeksi kumaşı vücudumdan aşağıya doğru takip ederken vücudum donmuştu, ta ki her ikisi de ayaklarımın dibinde birikene kadar.

"Tamamen yıkıcı," diye nefes aldı Tallon. Gözleri büyüünün izini takip ederek yukarı çıktı ve önünde duran vücudumun her santimini inceledi. Eli boğazımın etrafında hafifçe sıkıldı ve çekti, saldırgan bir şekilde değil, ona doğru yaklaşmam için bir öneriydi. Bu öneriyi memnuniyetle yerine getirdim ve o yastıkların üzerinde bir kez daha yatana ve ben de onun üzerine eğilene kadar onunla birlikte hareket ettim. Başparmağı nabzımı okşadı. "Büyüleyicisin, kurdum benim. Sana dokunmama izin verir misin?"

Hayır demem, ondan uzaklaşmam ve kilitli kapının ardındaki güvenli banyoya çekilmem için bir düzine neden vardı. Ama bana sanki şimdiye kadar gördüğü en lezzetli şeymişim gibi bakan gözlerinin girdaplı gümüş rengine baktığımda bu nedenlerin hiçbirinin önemi yoktu. Bana böyle baktığında, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra verebileceğim tek bir cevap vardı.

"Evet."

Eller ve sihir dalgalandı. Beni kalçalarına doğru çekerken dudakları dudaklarıma çarptı; hepsi başımı döndüren tek bir hareketti. Nefesimi yuttu ve beni yuttu, sahiplendi ve keşfetti ve zihnimi onun dışında her şeyden boş bıraktı.

Ayrıldığımızda onun için yanıp tutuşuyordum, nefes nefese kalmıştım. Kan hâlâ hem onun hem de benim gövdeyi kaplıyordu, elbisemin kumaşından sızdığı ve tenimde lekeler bıraktığı yerden lekelenmişti, ama bu ikimiz için de caydırıcı değildi. Tallon'ın vücudumda gezinirken gözlerinin kararmasından ve parmaklarının kalçalarımın derisine batmasından anladığım kadarıyla buna afrodizyak demek daha doğrudu.

Tallon tekrar yastıklara gömüldü, bana bakarken ellerini kalçalarımın belimin kıvrımına doğru uzattı. "Benden ne istiyorsun, kurdum?"

Sesi boğuk çıkıyordu ve bunu benim yaptığımı, öpüşmelerimizin bunu yaptığını bilmek omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. Kucağında sallandım, pantolonunun sertliği boyunca uzanan dikişi bacaklarımın arasına tam olarak sıkıştığında nefes nefese kaldım. Sırıttı ve elleri tekrar kalçalarımın uzandı, beni öne ve arkaya doğru çekiştirmeye başladı.

Pusla mücadele ederken başım geriye düştü. "Bana ne vereceksin?"

Bir yılan kadar hızlı olan Tallon doğrulup bizi döndürdü, böylece şimdi onun altında yatıyordum. Kendini havada tutarken kolundaki kaslar kasıldı ve ona dokunmak, sıcak teninde gezinmek ve vücudunu kaplayan kalın siyah çizgileri takip etmek için uzanmaktan kendimi alamadım. Uyluklarından birini benimkinin arasına sıkıştırdı, ağzını kulağıma doğru indirirken öne doğru bastırdı. Kulağıma, çeneme ve boynuma kondurduğu öpücükler hiç de nazik değildi. Köprücük kemiğimi ısırdı, orada benim izlerim tenime yayılmıştı. Geri çekilirken gözleri daha az ateşli değildi ama saklanmak istememe neden olan bir şefkat barındırıyordu. Bu bakışların altında kendimi daha önce hissetmediğim kadar çıplak hissediyordum.

"Her şey," diye mırıldandı. Bakışları bende kıvrınma isteği uyandırır da başka tarafa bakacak gücüm yoktu. Göğsümden aşağı öptü, göğsümün tepesindeki tomurcuğu öpmek için durdu. "İstediğin her şey, sahip olduğum her şey senin."

"Oldukça iyi bir teklif," diye soluk soluğa söyledim, karnıma ateşli öpücükler bırakmaya devam ederken, vücudumda aşağı doğru kayıyordu. Elleri belimde geziniyor, kalçamın ve uyluğumun üzerinden aşağıya iniyordu. Parmakları uyluğuma yaklaşırken bacaklarım sessiz bir davetle açıldı. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Dürüstlüğün," dedi, geniş omuzlarını kalçalarımın arasına yerleştirmek için daha da aşağı kayd, onları daha da ayırdı ve kalbimin göğsümde zıplamasına neden olan uyluğumun iç kısmına ağzı açık bir öpücük hediye etti.

"Sana karşı her zaman dürüst oldum." Ağzı merkezime yaklaşırken ellerim saçlarına gitti, ipeksi telleri kavradı. Kalp atışlarımın göğsüme çarptığını, başımın döndüğünü hissedebiliyordum.

"Güzel," diye cevap verdi. "O zaman bana bunu nasıl sevdiğini söyle."

Başı kalçalarımın arasında kayboldu ve *beni yalamasının* ıslak, kaygan hissi aklımdan diğer tüm düşünceleri sildi. Etrafıma çöken ve beni bir zevk uçurumunun kenarına sürükleyen his dalgasından kurtuluş yoktu. Tallon'ın ağzından çıkan bir inilti içimde titreşerek merkezime ve omurgama doğru ilerledi, beni nefes nefese bıraktı ve saçlarına yapışmama neden oldu. Kalçama bir dizi ıslak öpücük daha konduracak kadar uzun süre geri çekildi.

Bana bakıyordu, elleri kalçalarımın etrafında kıvrılmıştı, gözleri kendi uyarılmışlığıyla parlıyordu ve dudakları arzumdan parlıyordu... nefes kesiciydi. Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Tadının neye benzediğini biliyor musun?"

Beni içinde boğmakla tehdit ettiği sonsuz zevk kuyusuna dalmamak için mücadele ederken kelimeler ağzımdan kaçtı. Başımı sallamayı başardım, parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve yüzünü bacaklarımın arasındaki o ağrıyan noktaya doğru çekmek için hafifçe çektim.

Benim rehberliğimi izledi ve başını eğerek sıcak tenimde bir şerit daha yaladı. "Tadın benimki gibi."

Dudakları vücuduma sıkıca bastırdı ve emdi, beni yatakta kıvranmaya ve cevap verememeye gönderdi. Bir parmağı yavaşça, lezzetli bir şekilde içime girdi. Bir diğeri de ona katıldı ve içimde kıvrıldılar, omurgamda şimşekler çaktıran o noktayı okşadılar. Saldırıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım.

Ve sonra her şey durdu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bir şey oldu korkusuyla Tallon'ı ararken göğsümde ilk fokurdayan şey panik oldu. Ama o hala oradaydı, yarası hala yatağın üzerine hafifçe kan sızdırıyordu ve kalçalarımın arasındaki yerinden yüzündeki sırıtış hala sabitti. "Gözlerini benden ayırma kurdum. Seni nasıl parçalara ayıracağımı izle."

Parmakları tıpkı daha önce olduğu gibi içimde kıvrılırken dudakları kalçalarımın arasındaki zevk noktasını emmeye devam etti. Ve yine daha önce olduğu gibi, beni uçurumun kenarına getirdi, uçurumdan sadece onun yarattığı bir zevk denizine yuvarlanmaya hazırdı. Her hareketini izledim, tenime karşı çıkardığı her iniltiden zevk aldım. Yavaş yavaş beni deliliğe sürükledi ve sonra yavaşladı, parmakları durdu ama ağzı gibi asla ayrılmadı. İç uyluğuma hızlı bir öpücük kondurdu ve tamamen geri çekildi.

Gözlerinde gümüş rengi çalkalanırken ve izleri ellerinin derisinden sıyrılıp bana uzanırken topuklarının üzerinde geriye doğru oturup bana doğru baktı. Bana bakarken yüzünde parlayan uyarılmamı silmedi. Karnımda dolaşırken, köprücük kemiğime sıkıca bastırmadan önce göğsümün kabarmasını sağlayacak kadar uzun süre göğüslerimde duraklarken, sıcak karıncalanma hissi uyarılmamı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Tallon'ın parmakları içimdeki her santimi aramaya geri döndü, zevkimin peşinde acımasızca koşuyordu.

Nefes nefese ona uzandım, ona da dokunmak, ellerimin altında hissetmek ve onun benimkini keşfettiği gibi ben de onun vücudunu keşfetmek istiyordum. Yeterince istekli bir şekilde boşaldı, ben onun dilinde kendimin tadını kovalarken dudaklarımız birbirine çarptı. Onun her santimini benim her santimime bastırarak bizi o yatak odasının kapısının dışında bekleyen dehşetten bir anlığına da olsa uzaklaştırmak istiyordum. Sadece bir anlığına hissetmek için. Parmaklarımı pantolonunun bel bandına soktum ve çekiştirdim. "Çıkar şunları," diye fısıldadım, sözcükler büyüsünün boğazıma yaptığı baskıya karşı koyuyordu.

"Nasıl istersen." Bedenimden yumuşak bir şekilde ayrılması beni boş ve ağrılı hissettirdi ama büyüsünün daha fazlası teninden sıyrıldı ve yerini aldı. İçime hiç girmede ama bedenimi okşadı, son giysisini çıkarışını izlerken beni kıvrandırken bırakacak kadar onun dokunuşunu yansıttı. Yatağa döndü, büyüsü tekrar tenine işlemedi ama etrafımızda gezinmeye başladı.

Ellerimi ensesine dolayarak beni tekrar öpmesi için onu aşağı çektim. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim -aklımdan çok fazla seçenek geçiyordu- ama şimdi arzunun verdiği cesaretle istediğimi alacaktım. Kendini tekrar bacaklarımın arasına bastırdı, ağırlığını üzerime yerleştirdi ve ereksiyonu kalçalarımın arasında biriken ıslaklığı yakaladı. İkimizin de nefesi kesildi ve tekrar ileri doğru itti, benim kalçalarım onunkilerle buluşmak için yükseldi.

"Seni bir kez elde ettim mi Odyssa," dedi, öpüşmemizden konuşacak kadar geri çekilerek, "gitmene asla izin vermeyeceğim. Eadric ve kalesi lanetlensin, sen artık benimsin."

"O zaman beni al, Tallon." Arzum başımı döndürüyordu ve o anda gerçekten de hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim. Isı yüzümü kızarttı ve dokunuşu kanımı tutuşturdu. Daha fazlasını istiyordum. Her santimim onun tarafından sahiplenilene ve karşılığında her santimi benim olana kadar tatmin olmayacaktım. Daha azını kabul edemezdim.

Beni içeri almış, maskesini çıkarmış ve bana gerçekte kim olduğunu göstermişti. Ben de karşılığında, istesem de istemesem de, gerçek benliğimi görmesine izin vermiştim. Tallon derimin altında, kanımdaydı ve içimde vebanın bile beni ondan kurtaramayacağına dair bir his vardı. Yanağını okşamak için uzandım ve kelimelere dökemediğim her şeyi görmesine izin verdim.

"Sen mükemmelsin," diye nefes aldı. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve uzunluğu bir, iki, üç kez göbeğime doğru kaydı. "Nazik olmaya çalışacağım. Eğer kendimi kaybedersem..." Yanındaki yaranın hâlâ iyileşmekte olduğu yere baktı ve yine sırtıttı. "Eminim bir şeyler düşünürsün."

"Daha önce kırılmayacağımı söylemiştin," dedim, ona doğru geri ittim ve sırtışının yüzünden düşmesinden zevk aldım. Uzunluğunun ucu içimde kayarak beni hafifçe gererken ikimiz de inledik. Daha fazlasını istiyordum ve o da istiyordu. Boynum elinin karşısında eğildi ve parmaklarının sıkışmasından zevk aldım. "Şimdi sözlerini geri alma."

İleriye doğru atılıp uzun, yumuşak bir hamleyle içime girerken gülümsemesi iğrençti ve sonunda birbirimize bağlandığımızda ikimiz de inledik. İkimizden de düzensiz nefesler geldi ve Tallon gözlerini sıkarak kapattı. "Bunu hayal bile edemezdim."

Yavaşça içime doğru sallandı ve artık benim olduğu anlamına gelen o lezzetli sancıda nefesimi tamamen çaldı. Vücudum yatağın üzerinde eğilmiş, onun her santimini arıyordu. Ellerimi belini, tam da yarasının olduğu yeri kavramaktan zorlukla alıkoyabildim. Son anda zihnim, ona sarılırken ellerimden birini kalçasına, diğerini omzuna yönlendirecek kadar berraklaştı. Her hareket içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, inşa ediyor ve inşa ediyordu. Tallon ağzı açık, nefes nefese beni izlerken gözleri yüzüm, göğüslerim ve içime daldığı yer arasında gidip geliyordu. İkimizin de üzerinde boncuk boncuk ter vardı, avuç içi boğazımın derisine doğru kayıyordu.

Her şey vardı.

"Kendini çok iyi hissediyorsun Odyssa," diye nefes aldı. Bir sonraki hamlesi daha kuvvetliydi ve öncekinden bile daha yüksek olan nefesimi durduramadım. İçime girerken kendini izliyordu ama aldığım zevkin sesini duyunca gözleri benimkilere kaydı ve dudaklarına kendinden emin bir gülümseme yerleşti. "Hoşuna gitti mi kurdum?"

"Bence daha iyisini yapabilirsin," dedim, ciğerlerimdeki nefes darlığına ve vücudumdaki her bir sinir boyunca yanan zevke rağmen onunla alay ederek.

Daralmış gözler, kabul edilmiş bir meydan okumadan bahsediyordu ve herhangi bir kısıtlama işareti

- ya benim için yersiz bir endişe ya da onun yaralanması için dikkat - oldu

gitti. Tallon terk edilmiş bir şekilde bana çarptı, zevkimiz birlikte spiralleştikçe ikimizi de daha yükseğe çıkardı. Kalbim çarpıyordu; her his, her dokunuş eskisinden çok daha fazlaydı.

Boynumun etrafındaki eli, itme kuvveti hızlandıkça ve inanılmaz derecede derinleştikçe yanlardan sıkılaştı. "Sen benimsin, Odyssa."

Hevesle başımı salladım. Evet, evet, ben onundum. Ve o da benim. Görüşümün kenarları karardı ama başka tarafa bakacak, kendimi geri çekecek gücüm yoktu. "Evet," diye nefes aldım.

"Söyle," dedi, adımları yavaşlıyordu. "Söyle, kurdum."

"Ben seninim." Kalçasından kavrayışımı kaldırdım ve omzunun kaldıracını kullanarak kendimi oturtmak için yukarı doğru bastırdım. Pozisyon değişikliği ikimizi de zevkten kıvrandırdı ama ben yoluma devam ettim, göğsündeki izleri öptüm ve ağzını almak için yukarı çıktım. "Ve sen benimsin."

Tamamen durdu; vahşi, gümüş gözlerle bana bakarken göğsü kabardı. Oradaki inançsızlık, kırılğanlık ve huşu... "Odyssa."

"Sen benimsin Tallon," diye tekrarlardım. Onu tekrar öptüm, bileğini sıktım ve kendi kalçalarımı ona karşı hareket ettirdim. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi ne yaptığımızı hatırlattım.

"Ben seninim," diye mırıldandı. Vücudu beni tekrar yatağa bastırdı, boğazımdaki eli göğsüme doğru ilerledi ve orada sıktı ve aşağı inerek kalçamı kavradı. Kalçasını yukarı kaldırarak parmaklarını içime soktu ve bir şekilde daha da derine indi. Daha hızlı, daha sert, kendi doruk noktam içimde ürperene ve tırnaklarım derisine batana kadar, şüphesiz bizi kaplayandan daha fazla kan çekiyordu.

Bir an daha içime girdi, içime boşalırken ağzı sessiz bir coşkuyla açıldı. Nefes nefese ve terli bir halde üzerimde durdu. O bir tanrının görüntüsüydü, habercisi değil.

Kalçamı beline doladığı yerden indirirken kalçam protesto edercesine ağrıyordu. Elini yaralı bacağına götürürken yüzündeki çekingenliği gizleyemeyerek geriye doğru kaydı.

yan. İkimize de lanet okuyarak yataktan kaydım ve onun yerine yatmasını sağladım.

"Aptal adam, yine kanamaya başladın," diye mırıldandım. Bandaj kırmızıya boyanmıştı ve yarasını unuttuğum, o yaralıyken kendi zevkimi onda aradığım için kendime lanet ettim. Daha iyi bilmeliydim. İçimden akıp kalçamdan aşağı süzülen salıverilme hissini görmezden gelerek bandajı sıyırdım ve yerine yenisini koymaya niyetlendim.

Eli benimkini yakaladı ve bandajı tekrar yerine yapıştırdı. "İyi olacağım, Odyssa. Gel benimle yat, lütfen."

"Bırakın üstümü değiştireyim-"

Başını salladı ve bileğimi çekerek beni tekrar yatağa, onun yanına oturttu. Kollarını bana doladı. "Bu anın tadını çıkaralım kurdum, elimizdeyken. Lütfen?"

"Dinlen Tallon," diye mırıldandım. Aklım hâlâ onun kucağından kaymak ve onunla ilgilenmek isteğiyle savaşıyordu ama onun istediği bu değildi. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, tam burada -onun kollarında yatmak ve birbirimizde bulduğumuz hazzın tadını çıkarmak- istediğim şey buydu. Nefes alış verişi düzleşti, kolları etrafımda ağırlaştıkça daha da derinleşti. "Ben buradayım."

"Benimle kal, Odyssa. Lütfen?" diye fısıldadı saçlarıma, sonunda uykuya dalarken. "Aradığım tek şey sensin."

Yanağımın iç tarafını ısırdım ve muhtemelen bir daha asla hissedemeyeceğim sıcaklık ve rahatlığı aramak için bedenine daha derinden kıvrılırken acı veren acıyı kucakladım. Öteki Dünya'daki zamanımız tükeniyordu. Yakında Auretras'a dönmemiz gerekecekti ve Prens Eadric ile lanetli kalesi ikimizin de oradan canlı çıkmasına asla izin vermeyecekti. Bu kadarından emindim.

OceanofPDF.com

KİRALIK DÖRT

“Y "Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı Tallon, beni göğsüne yaklaştırırken. Parmak uçlarını göğsümün üzerinde gezdirirken tüylerim diken diken oldu.

Kollarındaki izleri takip ederek. "Dinlenmen gerekiyor. Lanet olası parti için yakında kalkmamız gerekecek."

"Dinlenemiyorum," diye itiraf ettim, diğer her şey gibi benden alınmadan önce kollarının sıcaklığına ve güvenliğine sarıldım. "Zihnim yarışıyor. Bunu yapmamalıydık."

Elleri etrafımda dondu kaldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kelimelerim boğazımda düğümlendi, çok karışık ve dağınıktı. "Ben... Biz..." Sertçe yutkundum, kafamda uçuşan düşünceleri bir araya getirmeye çalıştım. "Başarısız oldum. Annemi hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi Emyl ölecek ve ben yalnız kalacağım. Ailem olmayacak. Yaptığım onca fedakârlığın karşılığı hiçbir şey olmayacak. Buna sahip olmama, bunu hissetmeme, Emyl'i kurtarmak için başka bir yol bulmam gerekirken seninle bu zamanı harcamama izin verilmemeli. Bana her şeyi vereceğini söylüyorsun ama daha fırsatımız olmadan kale bunu elimizden alır. Çoktan aldı bile."

"Eğer o kaledeki herhangi birinin bunu bizden almasına izin vereceğimi düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir."

"Haklısın, bilmiyorum. Birbirimizi ancak iki haftadır tanıyoruz."

Çenesindeki kaslar esnedi. "Bu bir hata değildi Odyssa. Ve kesinlikle zaman kaybı da değildi," dedi elleri yoluna devam ederken. "Hayatında iyi bir şeyi hak ediyorsun. Senin için hiçbir şey yapmak zorunda kalmadan seni değerli gören birini hak ediyorsun."

"Sen de yaralıydın, kendimi koruyamayacak kadar zayıf olduğum için beni koruyordun," diye itiraz ettim. Sözleri güzeldi ama ciddi olamazdı. Anlaşmamız bir noktada onun için bir şey yapacağımı garanti ediyordu.

Bir an sessiz kaldı ve sonra yer değiştirdi ve ben onun altındaydım. Üstümde dik otururken dizleri kalçalarımı kavradı. Ağzım kurudu. Altın rengi teni ve koyu renkli dövmeleleriyle gerçekten de ölümün habercisiydi. Elimi tuttu ve yaranın olduğu tarafına yerleştirdi. "Ne hissediyorsun?"

Parmaklarımı derinin üzerinde gezdirdim ama hiçbir şey hissetmedim. Bıçak yarasının olduğu yer, pürüzlü deri ve açık et, elimin altında hala kan lekesi olsa da pürüzsüz ve lekesizdi. "Nasıl?" diye sordum.

"Sana söyledim, burada çabuk iyileşirim." Parmaklarını omzumun üzerinde, oyukların olması gereken yerde gezdirdi. "Görünüşe göre sen de öyle."

Elim onunkiyle buluşmak için havalandı, orada da sadece pürüzsüz bir deri hissettim, birkaç saat önce hâlâ iyileşmekte olan etin olduğu yerde.

"Ve bunu yapmasam bile," diye devam etti, "kendini gerçekten bu kadar küçümsüyor musun ki, seni böyle altına alma şansını geri çevireceğimi düşünüyorsun?"

"Neden ben?"

"Neden sen değil?"

"Benimle dalga geçme, lütfen."

Üzerimden yuvarlandı, yanıma yerleşti ve çenemi kavrayıp başımı ona çevirmeden önce başparmağını yanağımda ve alt dudağımda gezdirdi. "Burada olduğun ilk gece balkonda beni izlediğini hissettim ve bu bana farklı geldi. İnsanlar beni her zaman izliyor.

hata, ama beni dikkatle izliyorlar. Meraklıydınız ama bakışlarınızda korku yoktu."

"Eminim daha önce de birileri seni merak etmiştir, Tallon." Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Alaycı bir gülümseme sundu. "Evet, ama insanların sana nasıl davrandığını söylediğin gibi, sadece onlar için ne yapabileceğimi merak ediyorlardı. Ne sunabileceğimi, sihrimin neler sunabileceğini. Sen bana hiç öyle bakmadın, yaptığımız pazarlığın bana düşen kısmından kaçtığım da bile. Sadece kim olduğumu merak ediyordun. Bilgi uğruna merak ediyordun, kazanacağın bir şey için değil."

"Yine de bana her şeyini vereceğini söylüyorsun." Başımı salladım, gözlerimi sıkarak kapattım. Her ne kadar ona inanmak, bunun gerçek olabileceğine inanmak istesem de yapamıyordum. "Eadric'in misilleme yapıp yapmayacağını ya da Emyl geçmeden önce tedaviyi bulmak için bir şansımız daha olup olmayacağını öğrenmemiz gerekiyor."

"O zaman bile sana her şeyimi verirdim." Tallon usulca iç çekerek bedenimden uzaklaştı ve soğuk havanın aramıza girmesine izin verdi. O anda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, her yanımda soğuk hava vardı ama kendime bunun en iyisi olduğunu hatırlatmaya çalıştım. "Misilleme yapmayacak. Bir şey denemek aptallık olur. Hayır, bekleyecek ve önce bir strateji oluşturacak."

"Onunla yaptığın pazarlık artık bozuldu, değil mi?" Tavana bakarak işaret ettim. "O bir strateji oluşturmadan önce bizim karşılık vermemiz akıllıca olmaz mı? Biriniz diğerine zarar verirse büyüünün misilleme yapacağını söylemişsiniz. Yani o da bir bıçak yarasıyla uğraşıyor. Sizin kadar hızlı iyileşir mi, yoksa yine de yaralanır mı?"

Yanımda dondu kaldı, karnına yumruk yemiş gibi yumuşak bir nefes verdi. Neyi keşfettiğini görmek için başımı çevirdim ve yüzümün iki yanını kavrayan ellerle karşılaştım. "Çok zekisin, kurdum benim."

Ağızma bastırıldığı öpücük sert ve hızlıydı, ancak paylaştığımız diğerlerinden daha az sıcaklık içermiyordu. Bir an oyalandı, bakışları

Gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyordu. Beni bir kez daha öptü, bu sefer daha yavaştı ama yine de kısa sürdü ve sonra yüzüstü dönüp omzunun üzerinden bana bakmak için uzaklaştı.

"Boynumun dibinde hâlâ bir iz var mı?" diye sordu, omzundaki kasın ağzına bastırmasıyla sesi boğuklaşmıştı. "Belli belirsiz kum saati şeklinde mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok," dedim ve uzanıp ensesindeki deriye dokundum, omuzlarının üst kısımlarını saran ve sırtına doğru inen siyah kıvrımların üzerinde gezindim. Teni parmaklarımın altında sıcak ve pürüzsüzdü ve avucumu kürek kemiklerinin genişliği arasında düz bir şekilde bastırdım, kaslarının elimin etrafında nasıl esnediğini izledim.

Tüm vücudunu saran bir ürperti kollarında oluşan tüyleri diken diken etti. O yer değiştirirken elimi geri çektim.

"Bunun bir hata olduğunu söylediğinde sana inanmamı istiyorsan," dedi Tallon, avucuna bastırırken omzunun üzerinden daha fazla bakmak için dönerek, "o zaman bana *gerçekten* böyle dokunmamalısın, kurdum."

Yüzüm ısındı ve birdenbire kucağım önümdeki çıplak etten çok daha ilginç gelmeye başladı. "Bunun bir hata olduğunu asla söylemedim Tallon, sadece odaklanmamız gereken daha önemli şeyler varken bunu şimdi yapmamamız gerektiğini söyledim."

Başını yumruğuna dayayarak yan yatmak için döndü. Gözlerimi karnındaki kasların hareketle birlikte esnemesine değil de yüzüne dikmek için kendimi zorladım. Dudaklarındaki kendini beğenmiş sırıtışa bakılırsa pek de başarılı değildim. Sırıtışı yumuşadı ve işaret parmağını yumruğumun içine sokmak için uzandı, hafifçe çekiştirdi. "Odyssa, hiçbir şey bundan daha önemli olamaz, benim için değil. Ama anlıyorum."

Derin bir nefes aldım ve başımla onayladım. Sözleri göğsümde bir şeyleri harekete geçirdi ve sonsuza kadar onunla birlikte yorganın altına saklanmak istememe neden oldu, ancak annemin sesi kafamın içinde yankılanıyordu

Donmuş. Başımı boynuna doğru salladım. "Anlaşmamızdan kalan bir işaret var mı bende? Senin de bizim anlaşmamızdan bir işaretin olması gerekmez mi?"

"Sende de var, bende de var ama hepsi aynı yerde değil," dedi. Başının altında duran kolunu esnetti ve pazusunun iç tarafındaki bir noktayı işaret etti. İşaretlerin keskin çizgileri arasına sıkışmıştı ve aynı mürekkepli siyah olmasına rağmen, desene ait olmadığı açıktı. Daha soyut, boyalı çizgilerden ziyade bir sayfaya dökülmüş mürekkep gibi, garip bir şekilde kum saati şeklindeydi. "Seninkinin nerede olduğunu bilmiyorum ama sende bir tane var. Senin için bulmamı ister misin?"

Sorusuna eşlik eden şehvet dolu sırıtışı ve alaycı tonu olmasaydı, ona izin verebilirdim. "Hayır, sadece *merak ettim*."

"Yazık."

"Artık prensle aranızdaki pazarlık bozulduğuna göre, Emyl'in üzerindeki laneti, büyüü ya da adına her ne diyorsanız onu kaldıramaz mısınız?"

"İşler öyle yürümüyor, kurdum. Özür dilerim."

"Ama artık bana daha fazla yardım edebilirsin, değil mi?"

"Elbette ve yapacağım." Başını öne eğdi. "Ne düşünüyorsun?" "Güzel. O zaman bu gece tedavi olacağız. Sen daha güçlüsün ve artık ona zarar vermemekle yükümlü değildir."

"Sen de ondan daha güçlüsün," dedi. "Ama evet, onu bu gece alacağız. Daha sonra muhtemelen üzerinde ya da başka bir yerde tutacaktır, çalışma odasında değil."

Bu kısa açıklamada sormak istediğim çok fazla şey vardı. Sonunda en baştan başlamaya karar vermeden önce konuşmak için ağzımı birkaç kez açtım. "Ben ondan nasıl daha güçlüyüm?"

"Vebaya yakalanalı ne kadar oldu Odyssa?" diye sordu. "Bir yıl mı? Yarım yıl mı? Daha az mı?"

"Yaklaşık beş ay, evet."

"Sihrimde ustalaşmam onlarca yılımı aldı ve tek amacım bu olacak şekilde yaratıldım."

Oda hafifçe dönmeye başladı. "Oh."

"Yani evet, siz o sümüklü çocuk prensin hayal bile edemeyeceği kadar güçlüsünüz, o kale üzerindeki sapkın hakimiyetine rağmen."

"Kale üzerinde nasıl bir kontrolü var? Ruh Gölgeleleri?" Ben sordum. "O gece beni koridorlarda buldun, duvarlardan çıktılar ve duvarlar kaçmamı engellemek için hareket etti."

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasındaki çatık derinleşti. "Ben de bunu hiçbir zaman çözemedim. Kara büyü, kesinlikle, ama benim gibi bir varlıktan gelebilecek bir şey değil."

"Senin gibi başkaları da mı var?"

"Tanrıların hepsinin hizmetkarlarına ihtiyacı var, değil mi?"

"O zaman başka bir tanrı mı?" diye sordum. "Eadric'e bu gücü veren?"

Mırıldandı. "Belki de. Yine de Eadric'e Ruh Gölgeleleri ve kalenin kendisi üzerinde kontrol sağladığını düşünürsek hangisinin olduğunu tahmin edemiyorum. En azından Ruh Gölgeleleri Kalyx'in hâkimiyeti altında olmalı."

"Kalyx olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum. Öyle olmadığından çok emin görünüyordu ama annemin bana anlattığı hikâyelere bakılırsa tanrılar arasında çok az ahlak vardı.

"Kalyx değil. Ona sordum. Orada başka bir şeyler olduğunu ilk fark ettiğimde ona Ötesi aracılığıyla bir mektup gönderdim."

"Ve sana gerçeği söyleyecek mi?"

"Kesinlikle." Başını salladı ve kaşlarının arasını çimdiklemek için uzandı. "O Kalyx değil, Odyssa. Söz veriyorum. Cethin olabilir, sanırım."

"Tanrılara hiç inanmadım," diye itiraf ettim. "Kimmiş o?"

"Gölgelelerin, karanlığın, gecenin tanrısı," diye açıkladı. "Eadric'e bu gücü verebilecek tek mantıklı kişi o."

"Peki ya kalede Eadric'e yardım ediyorsa ne yapacağız?"

Tallon duraksadı ve bir an için kapıya baktı. "İdeal olarak, Kalyx'in bizi desteklemesini isterdim, ama burada değil ve benim için zamanımız yok."

onu arayın."

"Burada olmadığını nereden biliyorsun?" "Onu hissedebiliyorum."

"Oh."

"Eğer bu bir tanrıysa -eğer Cethin'se- seni hemen oradan çıkarıp buraya getireceğim. Ve Kalyx dönene kadar bekleyeceğiz, kardeşinin tedavisi lanetlensin." Öfkeli çılgılığını durdurmak için bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Seni bir tanrıya karşı koruyamam Odyssa, ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Güvende olmana ihtiyacım var. Lütfen bu konuda tartışma."

Öfkem hâlâ kaynıyordu ama gözlerindeki panikle yalvarış karşısında hafifçe söndüm ve başımı sallayarak onayladım. Dudaklarıma bastırdığı parmağı yanağımda gezindi ve onu tutmak için uzandım. "Peki ya Cethin orada değilse?"

"O zaman Eadric'i öldürüp bu işi sonsuza dek bitireceğiz." "Onu öldürebilir miyiz? Eğer Cethin tarafından korunuyorsa?"

"Elbette. Sadece Cethin oradaysa daha zor olur. Ama *benim* Tanrı ölümü ve ölümleri kontrol eder; kimse onu sonsuza dek durduramaz."

Cevap vermedim, onun yerine paylaştığı bilgiye yerleştim. Burada, bana ait olmayan bir diyarda, bir tanrının sarayında o t u r u y o r d u m ve prensle ve muhtemelen başka bir tanrıyla karşı karşıya gelecektik.

"Tanrılara hiç inanmadım," diye tekrarladım başımı hafifçe sallayarak. Onlar benim için bir çocuk hikâyesiydi, başka bir şey değil. Geceleri odamda tek başıma oturup kardeşlerimin oyunlarını dinlerken hayalini kurduğum bir şeydi. Kalyx'in yanındaki yerini düşününce Tallon'un bu itiraf hakkında ne düşündüğünü merak ederek parmaklarımı kucağımda evirdim çevirdim.

"Öyle yapmalısın. En azından bir tanesi sana kesinlikle inanıyor." Başımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu sadece bir teori," dedi elini sallayarak. Boynumdan parmak uçlarıma kadar izleri takip etti ve parmaklarımızı birbirine doladı.

bitirdiğinde. "İzlerin benimkilere benziyor, gördüğüm diğer kurtulanlara benzemiyor. Benimkiler gibi davranıyorlar."

"Diğer kurtulanlar bunu yapamaz mı?" Nabzım boğazıma dayandı. Zaharya'nın kendi izleriyle ilgili sözlerine bakarak bunu tahmin etmiştim ama bunun doğrulandığını duymak çok farklıydı.

"Hayır, kurdum,
yapamazlar." "Neden
yapamazmışım?"

"Sana söyledim, bir teorim
var." "O zaman benimle
paylaş."

Tereddüt etti ve elimi onunkinden çekerek yataktan kalktım ve volta attım.

"Tallon, artık sır yok. Anlat bana," diye emrettim. Kaçınmak istediğim şey tam da buydu, ne kadar istemiş olsam da, hâlâ istiyor olsam da, onunla yatağa girmenin aptalca olduğunu biliyordum. "Beni kendinle eşit görmüyorsun, peki bu her neyse buna nasıl karşı durabilir?"

"Benim dengim değilsin," dedi ayağa kalkarken. "Sen benim olmayı hayal edebileceğimden çok daha iyisin."

"O zaman bana gerçeği söyle."

Bir el saçlarını kabaca itti. Kısa bir süre sonra diğer eli de ona katıldı ve kafatasının arkasına yaslandı. İnledi ve bir an için gözlerini kapattı. "Sana ne kadarını anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Bana *her şeyi* anlat."

"Yanlış anlıyorsun Odyssa. Demek istediğim, Kalyx bana ait olmayan sırları ifşa ettiğim için beni cezalandırmadan sana fiziksel olarak ne kadarını söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Sırlar mı?"

"Ötesi'nin pek çok sırrı var ve hepsi de herkesin bilebileceği sırlar değil. Herhangi birinin Ötesi'ne girmesini, o şeyleri paylaşmasını engelleyen bir büyü var. Eğer orada ne gördüğünü bilseydin, eğer

Korunan bir şey görmüş olsaydınız, bana bile söyleyemezsiniz."

Öteki Dünya'dan bahsedilince kanım dondu. Eadric'in şatosunda değil de burada, Tallon'un Öteki Dünya'daki odalarında olduğumuzu unutmuştum. Volta atmayı bıraktım ve dudaklarımı yaladım. "Öteki Dünya. Teoriniz bizi buraya nasıl ışınlayabildiğini açıklıyor mu?"

"Öyle."

"Bu sefer kabuslarımdakinden daha farklı hissediyorum. Neden?" Bu odada korku hissetmiyordum, sadece rahatlık hissediyordum.

"Orası *kötü* bir yer değil Odyssa. Her ruh öldükten sonra Öteki Dünya'ya gider. Senin istediğin gibi görünüyor." Gerginlik omuzlarına tırmandı ve bir an için Öteki Dünya'nın geri kalanının ona nasıl göründüğünü merak ettim. Ve benim için neden bu kadar korkunç göründüğünü.

"Yaşadığım tüm kabusların bir araya gelmiş hali gibi görünmesini kesinlikle istemiyorum, size söz veriyorum."

İçini çekti, şakağını ovuşturdu. "Belki de sen farklısındır, ama bunu söyleyemem. Bunu öğrenmek için orada, arşivlerimizde zaman geçirmem gerekir, Eadric'le yaptığım pazarlık yüzünden daha önce sahip olmadığım zaman ve erişim. Yine de dilerseniz şimdi sizin için araştırabilirim."

Tartışırken dudaklarını ısırdım. "Tedaviyi aldıktan sonra. O zaman evet, lütfen yap."

"Nasıl isterseniz." Köşedeki uzun saate baktı ve yataktan kalktı. "Bu gece için hazırlanma vakti geldi. Git yıkan, döndüğünde sana giyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Kaşlarını kalktı. "Diğer görevlilere katılmayacak mıyım?"

"Hayır. Bu gece yanımda olmanı istiyorum. O kaledeki herkesin seni görmesini ve neler yapabileceğini tam olarak bilmesini istiyorum kurdum." Önüne çıktı ve izleri teninden uzanıp benimkini okşadı. "Hepsinin benim olduğunu ve kimseye hesap vermeyeceğini bilmelerini istiyorum. Senin onların hesabı olduğunu bilmelerini istiyorum."

Sertçe yutkundum, damarlarımda elektrik dolaşıyordu. "Bir elbise için uzun bir sipariş sanırım."

"Elbise sadece dekoratif amaçlı," dedi sırıtarak. Başıyla banyoyu işaret etti. "Seni yatağıma geri götürmeden ve tüm bunları unutup hayatının geri kalanında benimle orada kalman için seni ikna etmeden önce git temizlen."

Dizlerim beni banyoya sokacak kadar zor dayanıyordu. İç çekerek ona yaslandım. Tallon'un teklif ettiği şeyi umutsuzca istiyordum ama bu benim değildi. Henüz benim değildi.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

I kurulduğumda sinirlerime zar zor hakim oluyordum. Banyo, kalan kurumuş kanı temizleyerek ve prensin çalışma odasındaki en kötü anıları yıkayarak çok yardımcı olmuştu. Şimdi ben Sonrasında olan her şeyi düşünmek için bir anım vardı, neredeyse derimden titreşiyordum.

Tallon, Auretras Kalesi'nin yaldızlı duvarlarına girdiğimde hiç beklemediğim bir şeydi ama yine de derimin altına işlemişti. Şu anda ondan kurtulmaya çalışmanın boşuna bir çaba olacağını biliyordum ve en başta denemek istediğimden bile emin değildim. Ona yaşadığını hissettirdiğimi söylemişti; Kral Gavriel'le pazarlık yapmasının tek nedeni buydu. Tallon gibi biri için yeterli olduğumu bilmek baş döndürücü bir duyguydu.

Ve bana da yaşadığımı hissettirdi - sorun da buydu. Auretras Kalesi'nin kapılarından içeri girerken muhtemelen o duvarların içinde öleceğimi biliyordum. Emyl ve Rhyon beni dışlamıştı ve elimden geldiğince onlara hem para hem de tedavi götürmek için ne gerekiyorsa yapmayı planlamış olsam da, yaşamak için kendime ait bir neden bulmayı umarak girmemiştim.

Ama şimdi, o kapının ardında Tallon bekliyordu. Ve birlikte Auretras Kalesi'ni yerle bir edecektik. Geri kalan her şeyi daha sonra aramızda çözecektik.

Havluyu gövdemın etrafına sararak güçlendirici bir nefes daha aldım ve yatak odasına geri döndüm. Benim için nasıl bir elbise hazırlayacağını ve bu kadar kısa sürede nasıl bir elbise bulunduğunu merak ediyordum.

Tallon yatağın üzerine eğildiği yerden başını kaldırdı ve koyu renkli çarşafının üzerine bir yığın kıpkırmızı kumaş serdi. Yine siyah ipek bir gömlek ve dar siyah bir pantolon giymişti ve bizi birbirimize bağlayan girdap gibi dönen Ölüm izleriyle kaplı çıplak teninin görüntüsünü tercih etsem de, şimdi onu gördüğümde ağzımın nasıl kuruduğunu inkar edemezdim.

Beni gördüğünde, banyodan çıkmış nemli halimle, gri gözleri erimiş gibi oldu. "Ne kadar baştan çıkarıcı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Ben de aynısını sana söyleyebilirim."

Yüzündeki gülümseme çok samimiydi ve kalbimi sıkıştırdı. "Yapmasan iyi olur, yoksa tüm bunları unutman ve sonsuza dek burada benimle kalman için seni ikna etmeye çalışabilirim."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye mırıldandım. Reddetmek zorunda kalsam da, bunu söylemeye devam etmesi, beni bu şekilde istemeye devam etmesi içimi bir sıcaklıkla doldurdu. Yine de bakışlarımı ona yöneltmeye, gözlerindeki arzuyu ve sözlerime karşı duyduğu hayal kırıklığını görmeye dayanamıyordum. Herkesi öyle ya da böyle hayal kırıklığına uğratmak yorucuydu. Havlunun etrafındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve kumaş yığınını parmakladım. "Bu benim için mi?"

Boğazını temizledi. "Evet, evet. Sen elbiseyi giy, ben de bitirmene yardım edeyim."

"Neyi bitirmek?"

Sırıtıyordu. "Elbisenin bunun dışında da birçok parçası var Odyssa."

Cesaretimi kaybetmeden önce havluyu bıraktım ve kıpkırmızı ve siyah kumaş yığınını başımın üzerine çektim. Tallon arkamdan inledi ama ben elbiseyi vücuduma yerleştirirken kıpırdamadı.

Yüksek yakalı, kolsuz ve sırtı tamamen açıktı. Siyahın en koyu tonunda dramatik bir eteğe dönüşmeden önce gövde mi ve kalçalarımı uyluğun ortasına kadar sarıyordu. Sol taraftaki bir yırtmaç bacağımı neredeyse kalça kemiğime kadar ortaya çıkarıyordu. Sırt kısmının açık olduğunu hissettim ve yakalı boyuna rağmen elbise tamamen bol geldi.

"Bu..."

"Ah, sana daha fazlası olduğunu söylemişim." Altın bir metal parçasını kaldırdı ve incelemem için bana uzattı. Bir omurga sütunu şeklindeydi ve her yanından altın dallar uzanıyordu. "Bu sırtına takılacak."

Sözsüzce döndüm ve takması için saçlarımı boynumdan kaldırdım. Metal soğuktu ama benim tenimle Tallon'inki arasında çabucak ısındı. Parçayı elbisenin kenarlarına yapıştırırken parmakları çıplak sırtımda gezindi ve sırtım boyunca gergin bir şekilde çekti. Şimdi çok daha güzel oturmuştu.

Beni kendisine doğru çevirdi ve parmağını yanağımda gezdirdi. "Muhteşem, kurdum benim."

"Neden bana öyle diyorsun?" Onun saygılı dokunuşlarında kaybolmaya izin vererek mırıldandım.

"Beni gördüğün ilk gece, bana baktığında... Seni hissedebiliyordum. Tüm o görevler, sorumluluklar sana yüklenmişti. Gözlerinin ardındaki şiddetli sadakat ve zeka. Merakını," diye devam etti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Cesaretini."

Gözlerim yaşardı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Varlığımın her zerresiyle, Odyssa." Bir öpücük daha, bu seferki uzun sürdü. "Hâlâ ayakkabıya ihtiyacın var."

Duvaklarımızla birlikte giydiğimiz normal saten terliklerin yerine, kendisinininkine oldukça benzeyen, ancak elbiseyle uyumlu olması için yapıldığı belli olan bir çift sağlam, dekolteli bot çıkardı. Etrafındaki tüm ışığı emecek kadar koyu siyah, ama kıpkırmızı taşlarla kaplı. "Bu kıyafeti benim için ne zamandır hazırlıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu cevaba tam olarak hazır olduğunu sanmıyorum kurdum."

Gözlerimi kısıtım, söylemeyeceği kelimeleri duyuyordum, bunu olması gerekenden çok daha uzun süredir yaşıyordum.

"Nefes kesicisin, Odyssa. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama sana söz veriyorum, tüm bu işler hallolduktan sonra, bu elbiseyi çıkarmaktan büyük zevk alacağım," dedi. Parmağı boynumdan koluma doğru ilerledi ve ardında sıcak kıvılcımlar bıraktı. Elime ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü, arkasından bir şey çıkardı ve eteğin yırtmacını kalçamı ortaya çıkaracak şekilde yana kaydırıldı. "Bu bir kan taşı hançer," diye açıkladı, sırtında taşıdığı kınından kırmızı ağızlı bıçağı çıkararak. Daha birkaç gün önce aynı bıçağı kendi boynuna dayadığım zamanı hatırlayarak gözlerim büyüdü. Sırıttı ve kılıfı bacağıma bağlamak için uzandı. "Her şeyi öldürebilir, bir Ruh Gölgesi'ni bile." Bana baktı, gözleri gümüş gibi parlıyordu. "Kullan onu."

Başımı salladım, dikkatimi Tallon'un önümde diz çökmüş görüntüsüne değil, bıçağı vermeye çalıştım. "Peki ya benim sihrim?"

Yüzünü buruşturarak başını sallayarak usulca ayağı kalktı. "Onu sürekli olarak kullanabileceğinden emin olmak için sana yeterince öğretecek zamanımız yok. Bu haftalar ve haftalar sürecektir bir eğitim gerektirir. Ama bu gece sana gelirse, onunla savaşma. İçgüdülerinizi kullanın; onlar sizi hayatta tutacaktır."

Kale kulesindeki çanlar dokuz kez çalarak balonun başladığını işaret ediyordu. Zil sesleri duvarlarda yankılanırken midem bulandı. Gitme vaktimiz gelmişti. Daha önce çalışmanın son şansım olduğunu söylemişim ama bu gerçekten öyleydi. Eğer bu kez başarısız olursak, bu kadar aleni bir şekilde, ikimizin de utanç duyacak kadar uzun yaşayacağından şüpheliydim.

"İşte." Tallon'un sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve teklif ettiği maskeyi elinden aldım. O da kendi maskesini taktı; alnını ve gözlerini örten kan kırmızısı bir kafatası, sonra bir yanağından aşağı doğru inerek ağzını ve yüzünün diğer tarafını çıplak bıraktı.

Bana önerdiği, sadece gözlerimi kapatıyordu ve bana ürkütücü bir şekilde kan sıçramasını hatırlatan kırmızı mücevherlerle beneklenmiş karmaşık bir dantel deseni idi. Mükemmeldi ve küçük bir kıkırdamaya engel olamadım. "Kıyafetlerle nasıl iletişim kurulacağını kesinlikle biliyorsun."

Başıma bağlarken gülümsedi, saçlarımı kayışların üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Bazen söylenecek en iyi şey hiçbir şey söylememektir."

"Sence Eadric bu akşam partide olacak mı? Yoksa saklanacak mı?" diye sordum. Tallon, kadife brokar detaylı siyah ceketini giymeden önce kırmızı bıçağını sırtının alt kısmına sabitlediği kılıfına soktu. Sadece habercisinden ziyade Kalyx'in vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Ona bakarken bile kanım kaynıyordu ve dudaklarındaki sırıtiştan ne düşündüğümü çok iyi anlıyordu.

"İşaretlerini göstermeyecek misin?" "Orada olacak. Yüzünü göstermeyecek kadar kibirli, özellikle de Şato ona döndüğümüzü söylediğinde." Kolunun kıvrımını uzattı. "Ve hayır, naipler benimkini çoktan gördü. Seninkini bu gece görmeleri gerekiyor."

Kollarıma baktım, sağ kolumdaki izlerin genişliği tamamen ortaya çıkmıştı. "Bu elbisenin içinde kesinlikle olacaklar."

"Kesinlikle öyle." Elini sırtımda gezdirdi, parmakları korsenin çıkıntılarının her birini yakaladı, ta ki avucu omurgamın dibine dayanana kadar. "Söylesene, bu elbisenin içinde kendini güçlü hissetmiyor musun Odyssa? Gücünün kanıtı herkesin görebileceği şekilde sergilenirken?"

"İstiyorum." Sesim boğuk çıkıyordu.

"Güzel." Gözlerindeki sıcaklık bedenimi yaktı ve gözleri ağzıma kayd, dili kendi dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Gözleri bir an için kapandı ve tekrar açıldığında kararlılıkla parlıyordu. "Bunun *-bizim-* bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum ve yemin ederim ki öyle olmadığımızı sana kanıtlayacağım -sana layık olabileceğimi ve senin de bana fazlasıyla layık olduğunu- ama gitmeden önce seni bir kez daha öpmek istiyorum. Eğer izin verirsen."

Kalbim göğsümde paramparça oldu ve yüzünün açıkta kalan tarafını kucaklamak için bir elimi uzattım. "Tallon. *Biz* bir hata değiliz. Beni bu konuda ikna etmene gerek yok. Pişman olduğum tek şey zamanlama. Önce Emyl'e layık olduğumu kanıtlamam gerekiyor ve çok fazla dikkat dağıtıcı şeyin bunu yavaşlatmasına izin verdim. Ve bu dikkat dağıtıcı şeyler Rhyon'u öldürdü."

"Sadece seni kullanmak isteyen birine değerini kanıtlamak zorunda kalmamalısın," diye mırıldandı ve başını çevirerek avucumu öptü. "Ama duygularını tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. Pazarlık olsun ya da olmasın, sana ihtiyacın olan her konuda yardım edeceğim. Emrinize amadeyim."

"O zaman Korkak Prens'i tahttan indirmeden ve kardeşimi kurtarmadan önce beni bir kez daha öp."

Tallon hiç tereddüt etmedi. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz oradaydı. Elleri beni sıkıca kendine çekti, biri hala belimdeydi ve diğeri yüzümün yan tarafını kavrayıp saçlarımın arasına dalmak için uzanıyordu. Beni öpme şekli baş döndürücü ve her şeyi tüketen bir şeydi ve ben buna doyamıyordum.

Çok geçmeden geri çekildi, ikimizin de göğsü kabarıyor ve nefes nefeseyken nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi. Sesinin ne kadar düzensiz olduğunu duymak içimde bir gurur duygusu uyandırdı. Bunu ona *ben* yapmıştım.

Eğildim ve dudaklarına son bir öpücük kondurdum, öncekine kıyasla kısa ve iffetli. "Evet, yapmalıyız."

Tallon'un Ötedeki odasından çıkıp Auretras Kalesi'ne döndüğümüz anda ikimiz de kaskatı kesildik. Koridorlarda bir şeyler ters gidiyordu ve izlendiğim hissi ensemde diken diken olmuştu. Karanlık ve ağır bir his üzerimize baskı yapıyor, bedenimi olması gerekenin üç katı ağırlığında hissettiriyordu. Önümüzde, duvarlar taştan değil de sudan yapılmış gibi dalgalanıyordu. Kül ve duman dilimin üzerinde patladı, o kadar ağırdı ki neredeyse öğürmemeneden oluyordu.

"Belki de sandığımdan daha zekidir," diye düşündü Tallon. "Ruh Gölgesi'ni ve kaleyi üzerimize saldı."

"Ne yapmalıyız?" Elim Tallon'ın kan taşı bıçağını sabitlediği yere gitti.

"Henüz değil," dedi ve bacağıma bir bakış attı. "Bu koridordan daha açık bir yere gitmeliyiz. Balo salonuna doğru ilerleyin. Duvarlar dostumuz değil ve ne kadar çok alanımız olursa bu işi o kadar çabuk halledebiliriz."

Onun yönlendirmesiyle döndük ve koridorda hızla ilerledik. Biz ilerlerken duvarlar yanımızda dalgalanıyordu ve külün tadı ağzımda daha da yoğunlaşıyordu ama gözlerimi önümden ayırmaya cesaret edemedim.

"Yaklaşıyorlar," diye uyardım, ağırlığını sırtımda hissederek.

Bir köşeyi daha döndüğümüzde, "Neredeyse geldik," dedi. Önümüzdeki alan, balo salonunun arka girişinin hemen dışındaki büyük fuayeye açılıyordu - Prens Eadric genellikle buradan gelirdi - burada üç koridor orta alandan ayrılıyor ve şato boyunca dağılıyordu. Ortaya ulaştı ve durdu, bizi kovalayan şeyle yüzleşmek için geri döndü. "Bıçağını çek."

Her taraftan, Ruh Gölgesi duvarlardan dışarı döküldü.

Tallon'un varlığı yanımda bir güç nabızı gibiydi. Henüz kendi silahını çekmemişti ama ondan yayılan aura başlı başına dehşet vericiydi. İlk Ruh Gölgesi yaklaştığında, işaretleri vücudundan fışkırdı, kıvrıldı ve etrafımızı saran kötü niyetli ruhları vurmaya hazırды. Bacağımdaki soğuk bir nokta bana Sylviana'nın da savaşımıza katıldığını söyledi.

Kemiklerimin iliğini delen bir çılgınlıkla ilk Ruhgölü ileri atıldı, kanlı yüzü öfkeyle buruşmuştu. Hançerimi kaldırdım ve ona doğru sapladım. Kan taşı hançerin ne yapmasını beklediğimden emin değildim ama sanki Ruh Gölgesi'nin göğsüne saplandı.

Katı bir formdaydılar ve bir başka delici çılgınlıkla Ruh Gölgesi dağıldı ve yerini bir sonrakine bıraktı.

Tallon yanımda harekete geçti, büyüü ölümöl bir hassasiyetle havayı yarararak Ruh Gölgesi'nin geri çekilmesine neden oldu. Ben de bıçağımla onu taklit ettim. İkimizin de yanında, Sylviana ben fark etmeden insan boyutuna ulaşmış ve kendi payına düşen Ruh Gölgelelerini yutmaya başlamıştı.

Ama yok ettiğimiz her Ruh Gölgesi'nin yerini bir başkası alıyordu. Ruh Gölgeleleri etrafımızı bir koza gibi sarmıştı, öyle ki etrafımızdaki kalenin duvarlarını zar zor görebiliyordum. Alnımdan ter damlıyor ve hançerin sapını ıslatıyordu.

Savaş devam ettikçe, gerçeklik ve kâbus arasındaki çizgi bulanıklaştı ve zaman sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Yine de savaşmaya devam ettik. Ama bu yeterli değildi, gözlerim önümdeki manzarayı incelerken biliyordum.

Sylviana normal boyutlarına gerilemişti; yanları eforla şişmişti. Tallon kendisine saldıran dört Ruh Gölgesi tarafından hızla etkisiz hale getiriliyordu ve işaretleri sadece duman fısıltılarına dönüşmüştü. Kendi enerjim hızla azalıyordu ve bıçakla yaptığım zorlu kesme hareketleri yüzünden kollarım yanıyordu.

Buzlu kollar beni arkamdan kavradı ve sonra Ruh Gölgeleleri üzerime çullandı. En az yarım düzine kadardılar ve ben tökezleyip yere düşerken üstüme yığıldılar. Kesip bıçakladım ama daha fazlası etrafımızı sardı. Nefes alamıyordum, göremiyordum ve şüphesiz ölecektim.

Derimin altındaki sıcaklık geri geldi ve ardından işaretlerim patladı. Büyü kırık bir kanat gibi açıldı ve büyüdü, beni ve saldırıdaki tüm Ruh Gölgelelerini kuşatana kadar değışti ve çoğaldı. Benden sendeleyerek uzaklaştılar, korku dolu gözlerle etraflarını saran dalgalı siyah kütleyle bakıyorlardı.

Sonunda, son bir umutsuz çabayla, büyüye elimden gelen tüm niyeti yönelttim, zihnimde ona bize yardım etmesi, Ruh Gölgelelerini yok etmesi için bağırdım

ve onları kaleden sonsuza dek çıkaracaktım. Büyü karşılık verdi, tüm rotunda karanlığa gömülene kadar giderek büyüdü ve hiçbir şey göremedim, yüzümün önündeki eli bile. Göğsüm kabardı, hâlâ büyüünün devam etmesi, yorgunluğum karşısında duraksamaması için yalvarıyordum.

Sonunda büyü etkisini gösterdi. Siyah kütle biraz daha genişledi ve sonra başımı döndüren bir hızla göğsümün içine geri çöktü. Zaten yerde olmasaydım, kesinlikle düşerdim. Ve tüm kütle temizlendiğinde, oda bir kez daha mum ışığıyla aydınlandığında, yalnızdık.

Ruh Gölgeleeri gitmişti ve duvarlardan izleniyor olmanın verdiği ürkütücü his de kaybolmuş, rüzgârdaki duman gibi gecenin içine dağılmıştı. Nefes nefese Tallon'a baktım, gözlerimiz karşılaştığımız dehşeti ve henüz gelmemiş olan savaşı sessizce kabullenerek buluştuk. "Odyssa, kurdum, Öteki Dünya adına *bu* da neydi böyle?" Tallon

diye sordu, nefesini tutmaya çalışarak.

Kocaman gözlerle ona baktım. "Ben de sana aynısını soracaktım. Bunu yapabileceğimi biliyor muydun?"

Başını salladı, ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Kesinlikle yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekte ne yaptığını bildiğimden bile emin değilim."

"Bunu yapamaz mısın? O zaman beni ele geçirmeye çalışan Ruh Gölgesi'ni nasıl kovdun?"

Tekrar başını salladı. "Bu bir sürgün değildi, az önce yaptığın gibi değil. Onları dağıtabilirim ama bu geçici. Her zaman geri gelirler. Senden bunları çıkarırken neredeyse hiç büyü kullanmadım, sadece tehdit ettim."

Ağzım hafifçe açık kaldı. "Bir Ruh Gölgesi'ni beni ele geçirmeyi bırakması için *tehdit ettin* ve o da *dinledi* mi?"

"Şey, evet."

Göğsümde histeri kabarıyordu ama onu geri ittim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım. Elbisemi ve maskemi düzeltirken ellerim titriyordu. "Eminim bu konuda daha sonra söyleyecek çok şeyim olacak ama muhtemelen zamanımız kısıtlı."

"Evet, beklediğimden çok daha uzun sürdü," dedi iç çekerek. Gece yarısını işaret eden çanlar çalmaya başladı ve Tallon'ın yüzü değişti, omuzları sırtından aşağı erirken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Tüylerim diken diken oldu. Bu Eadric'in Tallon'uydu - en azından Eadric'le ilişkilendirmeye başladığım Tallon versiyonu. Ve artık Tallon'un sihrinin dizginleri onun elinde olmadığına göre, bu Korkak Prens için iyi bir şey ifade etmiyordu. "Planlarda ufak bir değişikliğe açık mısınız?"

Tepeye tırmanan panik, Tallon'dan yayılan bu rahat güvenle azaldı. Bu bir maskeydi, biliyordum ama *benim* için bu Tallon olmayı seçtiğini bilmek... Zihnim her zaman aynı şeyi yapmakta o kadar hızlı olmasa bile vücudumdaki bir şey ona güveniyordu. Her halükarda, bu konuda ona dolaylı olarak güveniyordum. Hedeflerimiz aynıydı. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Onu benden çok daha iyi tanıyorsun."

"O halde çanlar çalmadan önce balo salonuna gitmeliyiz."

OceanofPDF.com

ŞEFLİK ALTI

T Balo salonunun yan tarafında, sahnenin hemen yanına açılan özel kapılardan içeri süzüldüğümüzde çanlar son üç kez çalıyordu. Eadric'in Talyssa'yı sürüklediği aynı kapılar.

Müzisyenler çanların ürkütücü tınısından dolayı çoktan bocalamaya başlamışlardı ama bizim varlığımız onların sessizliğe gömülmesini hızlandırdı. Her ne kadar dekora çok iyi uyum sağlamış olsak da nasıl bir görüntü oluşturmuş olmalıyız. Bu gecenin temasının kırmızı ve siyah olması neredeyse ironikti ve ben Eadric'in kanını siyah aynalı zemine dökmek için can atıyordum. Kader belki de.

Sahneye en yakın olanlar bizi ilk fark edenlerdi, bir kadın elini göğsüne bastırırken boğuk bir nefes verdi ve tökezleyerek geri çekildi. Bundan sonrası uzun sürmedi. Mırıltılar balo salonunda patladı, kalabalığın içinden geçerek geri döndü ve on ikinci gong sesi duyulduğunda ve kalıcı gürültü kalenin taşlarında yankılandığında, salon sessizdi ve iki bin kadar gözün tamamı sadece bizim üzerimizdeydi.

Korku tüm odaya dalga dalga yayıldı. Bir an için sanki arkamda biri varmış gibi ensemden rahatsız edici bir karıncalanma hissettim ve hafifçe yer değiştirdim.

"Sakin ol," diye güvence verdi Tallon. "Sadece onun büyü ve kale izliyor. Burada Cethin'den iz yok. En azından henüz."

"Eğer ortaya çıkarsa, bana söyleyeceğine söz verir misin?" Ağzımın kenarından sordum.

"Sen bilirsin."

Kıpırdanmamak için ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. Tallon'un planı her neyse, kalede kalan herkesin dikkatini çektiği kesindi. Yan duvarlar boyunca Zaharya, Elena ve Maricara'nın birlikte durduğunu gördüm. Kan kırmızısı peçeler yüzlerini örtüyordu ama doğrudan bana baktıklarını biliyordum.

Nihayet, uzun bir aradan sonra, Prens Eadric balo salonunun diğer ucundaki yerinden bizi fark etti. Bu mesafeden bile omuzlarının gerildiğini ve yumruklarını iki yanında sıkıldığını görebiliyordum. Maskesinin altından yüzünün kızardığını hayal ettim.

"Burada yüzünüzü göstermeye nasıl cüret edersiniz?" Sesi gürliyor, tavandan sarkan siyah kadifeye rağmen duvarlarda yankılanıyordu. Eğlenceye katılanlar onun öfkesi karşısında irkildi ve birçoğu hızla bizimle onun arasına bakıyordu. "Benimle alay etmeye cüret mi ediyorsun? Seni şafakta astıracağım."

"Buna cesaret edebiliriz," diye yanıtladı Tallon. Sesi kulağıma pek yüksek gelmedi ama yine de balo salonundakilerin yüzlerini gördüm. Başını hafifçe yana eğdi. "Ve bunu denediğinizi görmek isterim, Majesteleri."

Eadric'in gözleri bize dönmeden önce sol tarafındaki kapılara kaydı. Görüşümde kırmızı bir titreşim belirdi ve Zaharya'nın duvardan aşağıya inerek kapıların önünde durduğunu gördüm, çenesi peçesinin altında yüksekteydi. Eadric'in gözleri tekrar bize döndü ve ben de soğukkanlılık maskemin, vahşi sırtışımın ortaya çıkmasına izin verecek kadar kaymasına izin verdim. Bu gece burada hiç müttefik bulamayacaktı, sadık olduğunu düşündükleri arasında bile.

Maricara ve Elena da Zaharya'yı takip ederek diğer iki kapının önünde durmaya başladıklarında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İsteyen kimsenin gitmesine engel olmayacaktı, gerçekten. Üç kişi bin kişiyle kıyaslanamazdı. Ama imgeler, Eadric'in kendisinin sahip olduğu imgeler

güçten çok daha iyi bir caydırıcıydı. Kapılarda nöbet tutan üç meçhul figür, kanla örtülmüş ve çok açık bir şekilde bizim tarafımızdaydı.

Hissettiğim rahatlamaya rağmen, Eadric yüzünde yavaşça beliren sırıtışla bize bakmaya devam ederken paniğim de artıyordu. Eğer yine başarısız olursak, ölen sadece Tallon ve ben değil, diğerleri de olacaktı. Eadric'in gizemli velinimetinin ortaya çıktığına dair bir işaret aramak için Tallon'u çevremden izledim ama o rahat bir şekilde eski işverenine bakmaya devam etti.

Kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı, bazı seçmenleri de Eadric'in cevabını beklerken endişeyle ona bakıyorlardı.

Korkaklığının ima edilmesinden cesaret alan Eadric omuzlarını geriye attı ve sahneye doğru yürümeye başladı. Yavaş bir yürüyüşü, telaşsız bir öfkeden söz etmeye çalışıyordu ama yakından bakmak isteyenler için elleri titriyor ve alnında ter damlaları oluşuyordu. Gözleri her adımda duvarlara kayıyordu.

"Bana ihanet ettin," diye seslendi çeyrek yol noktasını geçerken. "Bana ihanet ediyorsun, benden çalmaya çalışıyorsun, fahişen beni kokuşmuş büyüyle öldürmeye çalışıyor ve hala burada karşımda durma cüretini gösteriyorsun. Senin onuruna düzenlediğim baloda."

"Anlaşmayı bozdunuz, prensim." Tallon yerine ben konuşunca sessizlik çöktü. "Onu bıçakladın ve büyüğü üzerindeki kontrolünü kıldın. Artık hiçbir şeyiniz yok."

"Bunu göreceğiz," diye alay etti, yolun yarısına yaklaşırken. Sanki bir işaretmiş gibi, taştan derin bir gümbürtü yayıldı ve cam eşyaları salladı. Bir vazo sıçradı ve yakındaki bir masadan yere düşerek paramparça oldu. Karanlık duvarlardaki çatlaklardan sızdı ve külün tadı dilime öyle bir doldu ki öğürmemi gizleyemedim.

Tallon bana endişeyle bakarken, "Ruh Gölgelele," dedim. "Daha fazla Ruh Gölgesi çağırdı."

Gözlerini tekrar Eadric'e dikti, yine de nefesinin altından bana cevap verdi. "Burada tanrı yok; onu durdurabilir ve öldürebiliriz."

Ağzımı dumanın keskin tadından kurtarmaya çalışarak tükürdüm.

Duvar boyunca, Ruh Gölgeleleri tıpkı mahzende bana saldırdıklarında olduğu gibi duvarı yırtmaya başladığında birileri çığlık attı. İnsanlar odanın ortasına doğru itişip kakışırken sesler patlak verdi.

"Ruh Gölgeleleriniz bizim için bir tehdit değil," diye seslendi Tallon. Bana tembel bir el salladı. "Hepsini çoktan yok etti. İstedğin kadar çağırabilirsin, bu seni korumaz."

Eadric'in gözleri yeni bilgiyi işlerken önce büyüdü sonra küçüldü. "Bunun pek önemi yok. İstedği kadarını yok edebilir ve ben daha fazlasını çağırmaya devam edeceğim."

"Hangi tanrıyla pazarlık yaptın Eadric?" Tallon düşüncelere daldı, duruşu hâlâ son derece rahattı. "Ötesi'ni ve Kalyx'in diyarını ihlal edebilmen için mi?"

"Belki de Kalyx'in kendisiyle pazarlık yapmışımdır."

Bunun üzerine Tallon başını geriye eğdi ve güldü. Ses o kadar içten ve kaygısızdı ki, Ruh Gölgeleleri bile taştan yavaşça çıktıkları yolculuklarında durakladılar. "Gerçekten, beni aptal sanıyor olmalısın. Kalyx seninle asla pazarlık yapmaz, hele ki sen onu bu kaleden uzak tutmak ve Gavriel'le yaptığım pazarlıktan beni vazgeçirmesini engellemek için bu kadar uğraştıktan sonra."

Eadric'in yüzü kızardı. Hepimiz onun cevabını beklerken gerilim dolu bir an geçti. Mücevher yüklü elini kaldırdı ve bizi işaret etti. "Öldürün onları."

Ruh Gölgeleleri saldırırken kalbim hızla çarpıyordu ama saldırdıkları biz değildik. Uyarı için haykırdım, Ruh Gölgeleleri bunun yerine eğlenceye katılanlara doğru hamle yaparken öne doğru yalpaladım, bedenlerine girip tamamen hareketsiz kalmadan önce sarsılmalarına neden oldum. Bir anlık sessizlik, o kadar gergindi ki hançerimle kesip geçebilirdim ve sonra kaos patlak verdi. İnsanlar çığlık attı,

Kapılara doğru koşuşturdular ama hiç kimse kırmızı peçeli nöbetçilere ulaşamadı; duvarlardan dökülen Ruh Gölgelemleri onlar ulaşmadan onları ele geçirdi. Bunu başaranlardan biri Maricara'yı yere itti ama kapıların yine de açılmadığını gördü.

Eadric hepimizi buraya kapatmıştı.

Kanım dondu. Belki de onu hafife almıştık. Tüm bu insanları -Ruh Gölgelemleri tarafından ele geçirilenleri ve sinmekten başka bir şey yapmayanları- öldürmek istemiyordum ama tedaviyi almak ve buradan kaçmak için bunu yapmam gerekiyorsa yapardım. Yoluma çıkan herkesi öldürebilirdim.

"Burası benim kalem," diye seslendi Eadric bağırışlar arasında kollarını iki yana açarak. "Burası ve içindeki herkes *benim yönetimim* altındadır."

Tallon'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfke belirdi. Sırtından, kalçama bağladığından daha büyük, kan taşından bir hançer çıkardı. "Sen bir hükümdarın alay konususun. Ve seni öldürmekten büyük zevk alacağım."

"Kesinlikle deneyebilirsiniz, *haberci*."

Ruh Gölgelemleri üzerimize gelmeden önce kendi hançerimi çekecek zamanım bile olmamıştı.

"Öldür onları Odyssa," diye bağırdı Tallon bize ulaşan ilk kişiyi bıçaklarken. "Artık kurtarılamazlar."

"Beni kurtardın," diye hatırlattım ona. Bana ulaşan ilk Ruh Gölgesi'nin elinden kaçarken kalbim küt küt atıyordu. Bıçağımla keserken hâlâ ölümcül olmayan darbeler vurmaya hedefliyordum.

"O Ruh Gölgesi..." diye homurdandı bir diğerini öldürürken, "Eadric'in doğrudan emri altında değildi." Etrafını saran bir çifti iterek ikisini de öldürdü. "Eğer bu insanları kurtarmak istiyorsan, salonda yaptığını yap."

Dişlerimi sıktım ve içimdeki o güç kaynağını bulmaya çalıştım. Koridorda diğerlerini kovduğumda h i s s e t t i ğ i m duyguyu kovaladım ama

hiçbir şey gelmedi. Sadece bir titreşim, isteğimin farkına varma ve yerine getiremeyeceği bir yanıt. "Yapamam, Tallon."

Biz ele geçirilmişlerle çatışmaya devam ederken görüş alanının dışından bana baktı. Daha önce sadece yaraladıklarım geri dönmüştü ve büyüden yoksun olduğum için boğazlarına ve kalplerine nişan alırken kalın bir şekilde yutkundum. Tedavi olmak ve kaçmak için öldürmeye hazırdım ve şimdi öldürecektim.

Elimizdeki kırmızı bıçaklı bıçaklara bedenler düştü ama yine de daha fazla ele geçirilmiş ortaya çıktı. Kulaklarımda kanımın gürlemesinden başka bir şey duyamıyordum, keskin dumandan başka bir şey tadamıyordum, sadece hançerin sapındaki kana bulanmış tutuşumu hissedebiliyordum.

"Buna bir son verebilirsin," diye seslendi Eadric, kulaklarımdaki uğultuyu yarıp geçerek. Tırnaklarını inceledi. "Diz çöküp bana sadakat yemini et ve bu iş bitsin."

"Bir şey denemek istiyorum," dedi Tallon ve durup bana tamamen baktı. "Bana güveniyor musun?"

"Yap şunu." Hiç tereddüt etmedim. Eğer bize yardım etmek için yapabileceği bir şey varsa, bunu yapmalıydı. Ve güven konusuna gelince, başlangıcımıza rağmen, hiç kimseye bu kadar güvenmemiştim.

Başını salladı ve sonra büyüsu etrafımı sardı, sarmaladı, kararttı ve odanın geri kalanını bloke etti. Sihrinin başka neler yapabileceğini bildiğim için bu beni korkutmalıydı ama bedenimi saran mürekkepli dallar sıcak ve davetkârdı. Beni sarmaladıkları kadar hızlı bir şekilde benimde eridiler ve yerleşmeden önce kendi işaretlerimin çizgileri boyunca titreştiler.

Güç kanımda dolaşıyordu. Bana büyüünün bir kısmını vermişti ve ben de her bir parçasını kullanmaya niyetliydim. Solgun yüzlü Tallon bir kez başını salladı ve beni bir kez daha cesaretlendirirken hançeriyle kendi savaşına devam etti. Ellerimi kaldırarak gücü dışarı yönlendirdim ve işaretlerimin ele geçirilmiş olanlara doğru kabarak bir kez daha önümdeki her şeyi yutmasını izledim. Tallon'ın büyüyle güçlenen işaretlerim, ele geçirilmiş olanı yuttu. Ve sonra sadece

Daha önce olduğu gibi göz açıp kapayıncaya kadar çöktü, bedenime geri döndü ve beni sersemletti.

Tökezledim ama düşmeden önce ayağımı yakaladım, ele geçirilenler de tökezleyip başlarını sallayıp gözlerini ovuştururken omuzlarımı geriye attım. Solgun ve titriyorlardı ama en önemlisi hayattaydılar.

Parmakları parmaklarıma dolandı ve vücudum kendini toparlayıp gelenin sadece Tallon olduğunu fark etmeden önce neredeyse irkiliyordum. Hançerin sapındaki ölümcül tutuşumu nazikçe kaldırmasına izin verdim, parmaklarım çözülürken ağrıyordu. Bir kez başını salladı, bizi Eadric'e ve balo salonunun geri kalanına bir kez daha çevirmeden önce hızla gülümsedi.

Bir adım daha yaklaştık.

Kale, o yaldızlı kapılardan içeri adım attığımdan beri hiç deneyimlemediğim bir durgunluğa büründü. Bir kez daha, sadece bir kaleydi, taş, ahşap ve metal katmanları. Daha fazlası değil.

"Daha fazlasını çağıracağım," diye nefes nefese kaldı Eadric, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ben.

"Artık yok." Nasıl olduğundan emin değildim ama sözlerimin doğru olduğunu biliyordum.

Hiç şüphesiz. Bu duvarların içinden çekip çıkaracak daha fazla kötülük kalmamıştı. "Hiçbir şey yok."

Bizimle savaşmak için geriye kalan herhangi bir şeyi çağırmaya çalışırken ve başarısız olurken parmakları seğirdi. Ama hiçbir şey yardımına gelmedi. Halkı dehşet içinde olanları izledi, iri gözlerle birbirlerine bakarak sinmişlerdi.

"Hiçbir şeyiniz *yok*," dedim usulca.

"Peki şimdi ne yapacaksın?" Gözleri yanımdaki Tallon'a kaydı. "Şimdi böbürlenme fırsatın mı var, Tallon? Bana karşı üstünlüğünle övünmek için mi? Tahtı ele geçirmek mi istiyorsun, Kalyx'in habercisi? Veressia'nın Kralı mı olmak istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Halk seni asla kabul etmeyecek."

"Benim taca ihtiyacım yok."

"O zaman neden hâlâ buradasın?" Eadric kükredi, tükürükleri dudaklarını kapladı. "Beni şimdi öldürecek misin? Bu insanlara gerçekte kim olduğunu gösterecek misin?"

"Seni öldürmeyecek," diye cevap verdim. Şok içinde geri çekildi ve sonunda dikkatini bana verdi ama ben devam ettim. "Senin sefil hayatına son verme şerefine erişecek kişi ben olacağım. Sonra da cesedinden tedaviyi alıp Veressia'yı onları ittiğin mezardan kurtaracağım."

Eadric gözlerini kısıtı ve yavaşça sahneye çıktı. "Seni ve senin gibileri şatomda ağırladım, güvenlik ve emniyet sundum ve sen de karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

"Bizi ailelerimizden çaldınız ve bunu bir onur gibi gösterdiniz."

"Ona kardeşlerini öldürme emrini verdiğimi biliyorsun, değil mi? Geldiğin gün, sen daha bu balo salonuna adımını atmadan onlar çoktan mezar için işaretlenmişlerdi." Zehri tıslıyordu, sessizdi ama daha az ölümcül değildi. Bakışlarını Tallon'a çevirdi, boncuk gözlerinde belli belirsiz bir zafer sırtışı vardı, sanki bu bilgi beni Tallon'a düşman edecekmiş gibi.

Emrin zamanlamasıyla ilgili bilgi şok ediciydi ama Eadric'e bize karşı kullanabileceği bir şey vermeyi reddettim. İzlerim tenimde ısınırken dudaklarımı dişlerimin üzerine doğru kıvrıdım, kıvranıyor ve bir kez daha serbest kalmak, Eadric'in kanıyla ziyafet çekmek için yalvarıyordum. Tallon elimi sıktı ve hafifçe başını salladı. Büyünün gitmesine izin vermemi ve istediğini yapmamı emrediyordu. Onu bir kez daha kucaklamam için. "Yine çok geç kaldınız prensim. Bunu zaten biliyordum. Ve şimdi, bunu hayatınla ödeyeceksin."

Büyüm dışarı fırladı, derimden uzaklaştı ve mürekkep gibi bir karanlık kütesine dönüştü, keskin kenarlar ve duman birbirine dolandı. Balo salonunda ürkmeyen ve korkudan sinmeyen tek kişi Tallon'dı.

Kitle Eadric'e doğru kaymaya başladı.

-Durduğu yerde taş kesildi ve etrafını sardı, yüzünü örtmeden önce kollarını, gövdesini, boynunu sıkıca sardı. Ben yapmadım

Burnuna ve boğazına doğru ilerlediğini anlamak için karanlığın altını görmem gerekiyordu - gücün altında boğulduğunu hissedebiliyordum.

Tallon elini uzattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Kalabalık için bu belki bir destek işaretiydi ama benim için bir güvenceydi. Kendi kanımda boğulmaya başlayan kişinin *ben* olmadığımı dair bir güvence. "Geri çek onu," diye mırıldandı. "Bu onuru hak etmiyor. Bırakın öldüğünü görsünler."

Gölge sürüsünün derime geri battığını, bedenimi içten dışa ısıttığını hayal ettim ve bir çırpıda Eadric'in bedeninden geri çekildiler ve tam olarak bunu yaptılar, kolum ve boynum boyunca geri yerleştiler. Tekrar büyümüşler, göğsüme ve köprücük kemiklerime yayılmışlar ve neredeyse diğer omzuma ulaşmışlardı.

"Öldünüz prensim," diye fısıldadım. Bu kez, Tallon yanımdayken, Eadric'in burnundan ve ağzından kan akmaya başladığında irkilmedim ya da tereddüt etmedim. Kendi zihnime çekilmedim ya da annemin bedenini hayal etmedim. İzledim ve Korkak Prens'in kontrol etmeye çalıştığı silahla ölmesinden zevk aldım. Tallon'un elinden olmayabilirdi ama ikimizin de artık özgür olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı.

Boğazını sıktı ve boğuldu, kan dudaklarından uçarak yüzüne ve çenesine sıçradı. Titreyen elleri kalabalığa doğru uzandı, birinin ona yardım etmesi için yalvardı ama kimse kıpırdamadı. Görünüşe göre para sadakati satın alamıyordu. Eadric'in hırıltılı bir konuşma denemesi daha katlarda yankılandı. Yaşadığı kadar dramatik bir şekilde ölme cüreti göstermesi benim de sinirlerimi bozmuştu. Kendi kanında boğulurken yüzü hem kızarmış hem de solgundu, kıpkırmızı zehri ciğerlerine daha fazla çeken her hırıltılı nefeste tükürüyordu.

Sylviana, Tallon'un karşısındaki tarafta bacağıma doğru kıvrıldı ve oluşan gülümsemeye engel olamadım. "Çok komik," diye mırıldandım onlara, hâlâ son nefesini vermeye çalışan Eadric'e bakmadan.

nefes alır. "Daha önce karanlıktan hep korkardım. Ama siz ikiniz bunu tersine çevirmekten memnun görünüyorsunuz."

Kollarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştığında kıkırdaması alçak ve zengin bir ses tonundaydı. "Artık karanlık sensin. Ve bir daha kimse sana zarar veremeyecek." Eğildi ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Hiç bu kadar çarpıcı görünmemiştin kurdum. Seni Veressia ve Ötesi'nde sergilemek mi yoksa odama kilitleyip bir daha hiç çıkmamak mı istediğime karar veremiyorum."

Vücudum hem güç hem de tahrikle titriyordu ama yavaş yavaş ölmekte olan prensin ve onun cümbüşçülerinin farkında olduğumdan istediğim gibi tepki veremiyordum. Hâlâ tedaviye ihtiyacımız vardı ve benim de bir an önce Emyl'e ulaşmam gerekiyordu. "Sonra," diye söz verdim. "Emyl'i gördükten sonra ikisini de yapabilirsin."

Son bir nefesle boğulan Eadric'in bedeni yere yığıldı, kan gölünün içine düştü, görmeyen gözleri mücevherlerle süslü tavana bakıyordu. Kendi yarattığı mezara.

Tallon'dan ayrılıp Eadric'in cesedine yaklaştığımda balo salonu sessizdi. Cesedin üzerine eğilip ceketinin ve pantolonunun ceplerini karıştırmaya başladığımda hiç duraksamadım, yerlere yayılan kan yığınlarının arasından geçtim ve elbisemin altına nasıl sızdığını umursamadım. Ceketini hareket ettirdiğimde camlar birbirine çarptı ve iç cebine girerek içi kıpkırmızı sıvıyla dolu iki cam tüp çıkardım.

Görmesi için Tallon'a uzattım. "Bu o mu?"

Yaklaşp başını salladı ama kaşlarını çattı ve kalabalığa sırtını dönerek yanıma çömelirken yüzünü sadece benim görebilmemi sağladı. "Bunlar onlar, ama ikiden çok daha fazla olmalılar. Son gördüğümde on üç kişiydiler. Ve bu haliyle," başıyla şişeleri işaret etti, "yine de parçalara ayrılmalrı gerekiyor. Bir şişe beş yüz kadar insana yeter."

Dudağıımı çiğnedim. Tedaviyi yaptırmıştım; istersem şimdi Emyl'e ulaşabilirdim. Hatta birazını Zaharya, Maricara ve Elena'ya da verebilirdim.

Kalabalık huzursuzlanmaya başladığında bile kapıları korumaya devam etti. Ancak bu Veressia'nın tamamı için yeterli olmayacaktı. Bin kişi, sadece kale duvarlarının içindekiler için yeterliydi. Dışarıda kalan, Jura'da ve civar köylerde sıkışıp kalmış yedi bin kadar insanı ve dağların ötesinde kim bilir daha kaç kişiyi boş verin.

"Kaç kişi enfekte Tallon?" Ben sordum. "Tutukluluğu kırıldığından beri yeni insanlara bulaştırmayı bıraktığınızı varsayıyorum, ama kaç kişi zaten hasta?"

Yüzü utançla gerildi ve gözlerime bakamadı. "Korkarım çok fazla. Bu son günlerde, bana pek çok acı çektirdi."

Sözlerini, yüzündeki acıyı, başını eğmesine neden olan utanç ve mahcubiyeti işlerken bir süre sessiz kaldım.

"Üzgünüm, Odyssa."

"Yapma. Bunu sana o yaptırdı, değil mi? Bunu asla kendi başına yapmazdın, değil mi?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tabii ki hayır."

"Seninkine yaptığın gibi benim sesimi de yükseltebilir misin?" Elimi iki şişenin etrafına kapatıp ayağa kalkarak sordum. Hâlâ bana bakmıyordu. Şişeleri bir elime alıp diğer elimle çenesini kaldırdım ve avucumu yanağına yaydım. İçini çekip yüzünü elime çevirmesi ve şarap şişesinin açtığı yara izinin olduğu yere bir öpücük kondurması beni rahatlattı. Tırnaklarımı çenesindeki hafifçe tozlanmış yara izine doğru kıvırdım. "Bana güveniyor musun Tallon?"

"Elbette." Tallon başını salladı ve sözlerimin geri kalanı yerine oturunca kaşlarını çattı. "Şüphesiz ve sahip olduğum her şeye."

Sözleri nefesimi kesti, beklenmedik bir ciddiyetle. Aslında cevaplamam gereken bir soru değildi ama sesindeki inancı duymak, yüzünde görmek... Ne kadar rahatlatıcı olduğunu inkâr edemezdim. Ve olan her şeye, bana hâlâ anlatmadığı her şeye rağmen ona ben de güveniyordum. Yine de kelimeler boğazımda düğümlendi ve geri çekilip elimi yüzünden indirirken tek yapabildiğim başımı sallamak ve minnettar bir gülümsemeyle yetinmek oldu.

İkimiz de endişeli kalabalığa baktık. Derin bir nefes aldım ve Tallon'un eline uzandım ama onun da bana uzandığını fark ettim. Verdiğim nefes beni sakinleştirdi.

"Bu kalenin bir yerlerinde daha fazla tedavi olduğunu biliyorum. Ayrıca neredeyse geçtiğimiz yıl boyunca hepinizin bu duvarların dışındaki insanların çektiği acıları görmezden geldiğinizi, bu hapishanenin uydurma güvenliğinden memnun olduğunuzu da biliyorum. Kendinizi içkiye boğdunuz ve sizden aşağı gördüklerinizi görmezden gelmek için kendinizi yemeğe verdiniz." Büyüm derimden kalkmaya başladı, talimat almadan maskaralığa devam ediyordum. "Kalan tedavinin nerede olduğunu bana ilk kim söylerse o yaşayacak."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ ŞEF

Talabalık bir kalp atışı kadar sessiz kaldı; balo salonunda nefes alma sesi bile duyulmuyordu. Ve sonra, odanın yan tarafından bir kadın konuştu.

"Sana göstereceğim, Odyssa." Camelya kalabalığın arasından geçerek sahneye doğru ilerledi. Gözleri Eadric'in bedenine takıldı, sonra tekrar benimkine döndü. "Onu nerede sakladığını biliyorum ve hepsini sana ve Tallon'a vermekten onur duyarım."

"Camelya." Tallon derin bir baş hareketiyle onu onayladı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

"Bizi özgür bıraktığınız için teşekkür ederiz," dedi sessizce, böylece başka kimse duymayacaktı. Gözlerimi kıstım ama cevap vermedim.

Başını iki yana salladı. "Benim hakkımda ne istersen düşün. İstersen seni tedavi ettikten sonra beni öldür. Ama bunu yapmama izin verin. Kızım hâlâ dışarıda ve onu kurtarmanıza yardım etmek istiyorum."

Dönüp Tallon'a baktım, onun fikrini öğrenmek istiyordum. Camelya'yı benden çok daha iyi tanıyor gibiydi ve Zaharya dışında bu odada bulunan herkes arasında onun kararına güveniyordum. Başını salladı. Çenemi kaldırdım ve Camelya'nın gözleriyle bir kez daha buluştum. "Nerede o?"

O daha cevap vermeden salonun arka tarafında bir kargaşa oldu. Birisi, çaresiz bir ruh, Zaharya'ya saldırdı ve onu yakalamaya çalışıyordu.

onu yolumdan ittim. Öfkem patladı ve işaretlerim uçarak kalabalığın üzerinde süzüldü, ona elini uzatacak kadar aptal olan adama bir engerek yılanı gibi saldırdı. Eadric'in aksine, onun ölümü uzun sürmedi. İşaretler -büyü- bir kez vurdu ve adam sarsılarak ve kanlar içinde yere yığıldı.

"Kimse onlara dokunamaz." Bu sefer sesimi yükselten kişinin Tallon olmadığını bilmeme gerek yoktu; dikkatle işlenmiş yüz hatlarının altındaki şaşkınlığı hissedebiliyordum.

"Diğer şişeler şarap mahzeninde saklı Odyssa," dedi Camelya sessizce ve dikkatimi tekrar ona çekti.

Ona eşlik edeceğim ve geri dönmesini sağlayacağım, diye konuştu Sylviana. Başını Tallon'a doğru çevirdi. Şimdi gerçek halimi gösterebilir miyim?

Bunun ne anlama geldiğini sormama fırsat kalmadı çünkü Tallon bir huff, bir göz devirme ve küçük bir baş sallama hareketi yapar yapmaz Sylviana önümüze geçti ve *değişti*. Bir kedi olarak anormal boyutlardaydı, sahip olduğu özelliklere göre çok büyüktü ama bu onun da ötesindeydi. Daha da büyüdükçe vücudu değişti ve parıldadı, özellikleri bir ev kedisinden çıkıp ağaçlarda oturup geceleri avını takip etmeye daha uygun bir hale geldi.

Neredeyse belime oturacak olan Sylviana kalçalarının üzerinde geriye doğru çöktü ve bana baktı. Yüzünde aynı kalan tek şey gözleri ve çatallı diliyle pirzolalarını yalamasıydı. Sarı gözleri eğlenceyle parlıyordu. *Hazır mısın, Odyssa? Şimdi beni görecekler. Her zaman oldukça içgüdüsel bir tepki alır.*

Kendini balo salonuna tam olarak ne zaman gösterdiğini biliyordum çünkü tüm kalabalık toplu bir nefes aldı ve öndeki bir kadın çılgık atarak arkadaşına doğru bayıldı. Bana karşı sadece nazik olan bu yaratığın bu korkunç insanlardan bu kadar çok korku salması içimi tarif edilemez bir sevinçle doldurdu.

Solgun ve titreyen Camelya'ya başımla işaret ettim. "Sylviana sen onu alırken sana eşlik edecek."

Onlar ayrılırken balo salonuna boğuk, zoraki bir sessizlik çöktü, kapılar kapanırken arkalarında yüksek sesle yankılandı. Tallon gözlerini kalabalıktan ayırmıyor, bir kişinin üzerinde asla uzun süre kalmıyor, tehdidi sürekli değerlendiriyordu. Mevcut durum karşısında büyüm işbirliği yapıyor olabilirdi ama enerjimin azaldığını hissedebiliyordum ve eğer kalabalık gerçekten ölmemizi istiyorsa, sayıca bizden çok daha fazlaydılar.

Bayılan kadının ortağı, sanki bu düşünce onu hayata döndürmüş gibi, "Hainler!" diye bağırarak sahneye doğru fırladı.

Ben tepki veremedim Tallon'ın kendi büyüsü adamı boğazından yakalamıştı. Yavaşça ilerledi, adama yaklaşıırken ayakkabıları aynalı zeminde tıkrıyordu.

"Prensin için ölür müsün?" diye sordu adama, Eadric'in cesedinin hâlâ yattığı yere doğru başını sallayarak. Adam cevap vermeyince Tallon omuz silkti. "Öyle olsun."

Kalabalığın mırıltıları neredeyse adamın boğuk nefeslerini bastırarak kadar yüksekti ama tam olarak değil. Yine de bu sesler karşısında kendi kafamın içine çekilmedim. Odağım tamamen Tallon'da, gözlerindeki parlak meydan okumada, rahat çenesinde ve gevşek omuzlarında kaldı. Onun kadar rahat olmayı ne kadar isterdim. Ama evime dönene kadar, Emyl'i kendi gözlerimle görene kadar rahatlamayacaktım.

Adam yere yığılırken kalabalığa sırtını döndü ve yanıma geldi. Kaşlarını çattı ve elime uzanarak kolumdaki sıcak karıncalanmayı göğsüme doğru gönderdi. "Neredeyse bitti, kurdum. Yemin ederim. Ve sonra kardeşine ulaşacağız."

Başımı salladım ama gözlerindeki yumuşaklık, sadece benim için, beni eklemeye cesaretlendirdi: "Ve sonra, bizimle ilgili o konuşmayı yapacağız."

Cevap veren gülümsemesi hınzırcaydı ve sesi tavandan sarkan siyah kadife gibiydi. "Ne kadar bir

ama evet, kesinlikle konuşacağız."

Yüzüm ve boynum vücuduma yayılan sıcaklıkla kızardı ve en azından kızarıklığın en kötüsünü örtecek olan elbisenin yüksek yakası için son derece minnettardım.

Yüzü bir kez daha ciddileşti. "Seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Bu gece burada yaptığınız şeyin zor olabileceğini anlıyorum. Sen iyi bir insansın ve bu..." Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum. Büyünü kavrayışın olağanüstü ve..."-yaklaştı ve başını kulağıma eğdi, sesi alaycı bir hal aldı-"dürüst olmak gerekirse, bu kadar güce sahip olman seni olduğundan daha da yıkıcı bir şekilde çekici kılıyor."

Ona cevap verecek, bir değil iki can almanın zor olması gerektiğini ama belki de şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamadım. Zor olması gerektiğini düşündüyse, öyle olmadığını bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü bilmiyordum. Dudağımı ısırdım. "I-"

Sylviana bir kez daha beni kurtardı, bu sefer elinde şişkin siyah bir kese tutan Camelya ile geri döndü. Kalabalık bir kez daha o zoraki sessizliğe gömüldü, herkes Tallon'un ya da benim bir şey söylememi bekliyordu.

Sylviana ikimizin arasına baktı, hala birbirimize yakın duruyorduk ve Tallon'un sırtı hala kalabalığa dönüktü, eğlenen bir ifadeyle. *Burada neler oluyor?*

Tallon gözlerini kediye dikti. "Onda mı?" Sylviana başını eğdi.

Camelya'nın titreyen eli keseyi bana doğru uzattı ve ben de onu kaptığım gibi göğsüme doğru çekip açtım. Hızlıca saydım ve Eadric'in cesedinden aldığım iki şişeyi de eklediğimde elimizde on beş şişe vardı. Veressia'daki herkese yetecek kadar. Rahatlamamanın yakıcı gözyaşlarını yuttum ve Tallon'a başımı salladım.

"Güzel," dedi gülümseyerek. Hâlâ toplanmış olan ve kaderlerini nefeslerini tutarak bekleyen kalabalığa doğru başını salladı. "Ne yapacağınıza siz karar verin."

"Ben mi? Ama sen-"

Başını salladı ve eğilerek dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Senin intikamını aldığın gibi ben de senin intikamını alıyorum Odyssa. Eadric öldü. Ben özgürüm. *Biz özgürüz*. Onlar senin. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap."

Hem bana duyulan güvenden memnun hem de kaleden bir an önce çıkmak için endişeli bir şekilde toplananları incelerken, büyüm göğsümdeki o çukurda titreşti. Bu korkunç insanlardan sorumlu olmak istemiyordum ama Tallon onlara karşı bir şeyler yapılması gerektiği konusunda haklıydı.

Yaptıklarının, daha doğrusu yapmadıklarının kefareti öyle ya da böyle ödeyeceklerdi, bunu kesinlikle biliyordum.

"Prensiniz öldü ve şimdi hepiniz bir karar vermelisiniz," diye odaya seslendim ve dikkatlerini tekrar tamamen üzerime çektim. Sylviana'nın önümde koruyucu bir şekilde oturduğunu gören ön taraftakilerden bazıları endişeyle yer değiştirdi. "Eğer hâlâ yerdeki cesede sadıksanız, şimdi ve burada ölmeyi seçebilirsiniz. Size söz veriyorum Tallon ölümünüzü çabuklaştıracak."

Birinin konuşmasını bekleyerek birbirlerine baktılar. Kimse konuşmadı.

"Veressia'ya ve halkına sadıksanız ve yalan duvarlarınızın ardında korunurken sergilediğiniz korkunç davranışın kefareti ödemek istiyorsanız, bu tedaviyi krallığın dört bir yanına dağıtmama yardım edecek ve elinizden geldiğince kime yardım edebiliyorsanız edeceksiniz. Ne pahasına olursa olsun."

Kalabalık canlandı, önce küçük mırıltılar duyuldu, sonra insanlar kendi aralarında yüksek sesle konuşmaya başladı. Aptalca planları olan birinin bizi tekrar sıkıştırmasını bekleyerek gerildim, ama daha önceki uyarı darbeleri doğru gibi görünüyordu.

Tallon sırtımı dürttü ve ben de derin bir nefes aldım. "Prensin parasını nerede sakladığını kim biliyorsa, paranın Veressia'nın her yerine dağıtılmasını istiyorum. En çok ihtiyacı olanlara. İlk önce en çok kaybedenlere." Sesime soğukluk katarak sahnenin kenarına doğru bir adım attım. "Eğer içinizden birinin bu paradan *herhangi birini* kendine aldığını fark edersem, sonuçtan hiç hoşlanmayacaksınız."

Sessizlik, endişeli bir yer değiştirme dalgasıyla kalabalığın üzerine çöktü. Sonunda biri konuştu. Ses o kadar yumuşak ve ürkekti ki, ateş basmış kulaklarım ve onları dolduran çınlama yüzünden zorlukla duyabildim. "Bu artık kaleden ayrılabilceğimiz anlamına mı geliyor?"

"İsrar ediyorum." Camelya'ya başımla işaret ettim. "Camelya tedavinin bölüştürülmesini ve tüm krallığa dağıtılmasını denetleyecek. *Hiçbiriniz önce onu görmeden* ve yanınıza hem yön hem de tedavi alacağınızdan emin *olmadan ayrılmayacaksınız*. Şafak vakti herkes kaleden çıkmış olacak."

"Şafakta ne olacak?" diye bağırdı biri. "Tedaviye neden şimdi ihtiyaçları var? Her şey bitti!"

"Şafakta, Auretras Kalesi her zaman olması gerektiği gibi bir mezar haline gelecek." Kalabalığa sırtımı döndüm ve titreyen bir nefes verdim. Neredeyse bitmek üzereydi. "Ve henüz ölmemiş olan acı çekenler de var. *Ölmeyecekler*."

"Neden ben?" Camelya gözlerini kocaman açarak fısıldadı.

"İşte böyle telafi ediyorsun," dedim. "Yardım etmek için şafaktan hemen öncesine kadar kalacağız ama gitmem gereken başka bir yer var."

Başını salladı ve gözlerinde bir şeyler değişti, burada geçirdiğim zaman içinde tanıdığım Camelya'ya daha çok benzemeye başladı. Parmaklarını kalabalığa doğru şıklattı ve genç bir adam sıçrayıp yanına koştu, gözleri kocaman açılmıştı ve Tallon ile benim aramda gidip geliyordu. "Evet, Camelya?"

"Git bana kütüphaneden krallığın haritasını getir. Buraya getir. Biraz da parşömen ve mürekkep getir, hem de bolca." Ona el salladı ve

Kalabalığa tekrar baktı ve bir sonraki hedefini buldu. "Luca, buraya gel lütfen."

Beyaz saçlı ve kırışık elli yaşlı bir adam yaklaştı. Vücudunda genç adamınki gibi bir tedirginlik yoktu ama hafifçe kamburlaşmasına neden olan bir yorgunluk vardı. "Evet, Camelya?"

"Bu şişeleri herkesin yanına alabileceği kadar küçük dozlara bölmemiz gerekiyor. Tıbbi odada bu konuda yardımcı olabilecek bir şey var mı?"

Tallon'la bakiştık ama o omuz silkti ve dikkatini tekrar Camelya'ya verdi. Yaklaşımım ile ilgili bir sorunu olsaydı şimdiye kadar bana söylerdi diye düşündüm. Kalbim hala çarpıyordu ve akşamki olaylar beni yakalamaya başlamıştı, görüşüm hafifçe dalgalanıyordu. Tallon'a yaklaştım, yaşlı adam cevap verirken onu dinlemedim. "Daha ne kadar ayakta kalacağım dan emin değilim," diye mırıldandım.

"Büyü yüzünden. Keşke bu yükü senden alabilseydim," diye cevap verdi, kolunu belime doladı ve beni yanına çekti. Bana gücünü sundu. Ben de hemen ona yaslandım. "Burada işimiz neredeyse bitti kurdum. Biraz daha dayanabilirsin, söz veriyorum."

Yaşlı adam da kalenin kapılarından geçerek gözden kayboldu ve Camelya bana döndü. "Diğerlerine ihtiyacım var. Şimdi kapıdan çıkabilirler mi?"

Dudaklarımı ısırdım, emin değildim. Tallon yine de yumuşak bir adım attı. "Evet, kalabalığı izleyeceğim. Kapılara yaklaşan olursa durdurulacak."

Bir an tereddüt etti ve sonra kararlı bir şekilde başını sallayarak diğerlerini getirmek üzere kalabalığın arasından ilerledi. Tallon ve ben balo salonunun önüne dönen kalabalığı dikkatle izledik ama kimse kapılara yönelmedi.

Sahneye yaklaştıklarında, "Çıkarın şu lanet şeyleri," diye emrettim. "Bir daha asla bunları giymenize gerek kalmayacak."

Aynı anda üçü de başlarındaki kırmızı kumaşı yırttı. Elena ve Maricara beni şüphyle izlediler ama gözlerinde her zamanki zehir yoktu. Zaharya gözlerini Sylviana'dan ayırmadı ama yine de bana yaklaştı ve beni sert bir kucaklamanın içine çekti. "Başardın," diye fısıldadı kulağıma. "Senin sayende özgürüz. *Teşekkür ederim.*"

"Artık hepimiz özgürüz," diye karşılık verdim ve ona aynı sıklıkla sarıldım.

Ayrılarak diğerlerinin yanına döndü ve Camelya onları yan duvarlardan bir masa temizleyip sahneye getirmeleri için yönlendirdi. Tallon'a bakarak, "Ve lütfen cesediyle bir şeyler yapabilir miyiz?" diye sordu.

Sırtışının titreşimi o kadar kısıydı ki neredeyse kaçırıyordum ve başını salladı. "Elbette."

"Bununla ne yapacaksın?" Sahneyi dolduran cesetlere bakarak sordum.

"Onları Öteki Dünya'ya götür." "Oh."

"Bana eşlik etmek ister misiniz? Onlarla gitmeme gerek yok, ama hatırladığın Ötesi'ni farklı koşullar altında görmek istersen, Camelya herkesi organize ederken şimdi ideal olur." Sesi yumuşaktı ve hayır dersem buna saygı duyacağını biliyordum.

Belki bir yanımda hayır demek istiyordu ama bir yanımda Tallon'ın Ötesi'nin kâbus gibi bir yer olduğu konusunda neden yanıldığım konusunda bu kadar kararlı olduğunu merak ediyordu. Odası yeterince güzeldi ama sarp kanyonlar çok daha farklıydı. "Eğer dönmek istersen, dönebilir miyiz?"

"Elbette, ne zaman istersen."

"Pekala, ben de seninle geliyorum."

"Camelya," diye seslendi. "Birazdan döneceğiz." Kadın dalgınca başını salladı, hâlâ Zaharya ile konuşuyordu.

Tallon elini salladı ve balo salonu kayboldu, geriye sadece biz ve Eadric'in artık başka bir dünyada olan cesedi kaldı. Öteki Dünya, Eadric'in

Daha önce gördüğüm, karanlık, yükselen uçurumlar ve aşağıdaki oyulmuş kanyonlarda kıpkırmızı nehirler. Ama şimdi farklıydı.

Islık çalarak tenimi delip geçen buz gibi soğuk rüzgâr yerine, yüzüme neredeyse ılık gelen hafif bir esinti vardı. Çığlıklar yoktu, izlendiğimi hissetmiyordum, midemde kötü bir şey olmasını bekleyen bir korku çukuru yoktu. Uçurumlar ürkütücü görünmüyordu ve nehir yavaşça kıvrılıyordu.

"Nasıl?" Titreyerek nefes verirken sordum.

"Şatonun bazı şeyleri etkilediğinden şüpheleniyorum ama bence en önemlisi, içindeki karanlıktan korkuyordun. Şimdi bunu kabul ettin, kendi gerçeğini kabul ettin."

"Neden buradan ayrılasın ki?" diye sordum. "Madem bu kadar güzeldi, neden gittin?"

"Burada başka birini görüyor musun?" Omuz silkti ve etrafındaki boşluğa baktı. "Arada sırada birileri geçiyordu. Ve elbette sarayda Kalyx'le konuşabiliyordum ama yalnızdım Odyssa. Ben bir Ölüm Habercisiydim - insanlar beni görmekten memnun değildi. Varlığımın ne anlama geldiğini anladıklarında dehşet içinde kaçıştılar. Yaşamak istedim, birinin bir kez olsun onunla birlikte olduğum için mutlu olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istedim."

"Zaten Eadric de herkesin senden korkmasına neden oldu," diye mırıldandım, kalbim onun için parçalanıyordu.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Sana kadar." "İlk başta senden korkuyordum,"

diye itiraf ettim.

Gülüşü vücudumu ipek gibi sarıyordu ve ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamıyordum. Elini başımın arkasına götürdü ve beni bedenine daha da yaklaştırdı. "Hayır Odyssa, benden asla korkmadın. Meraklıydın, kesinlikle. Şüpheli ve kızgındın, kesinlikle, ama asla korkmadın."

"Korkmalıydım."

"Evet, yapmalıydın. Ama yapmadığın için sonsuza dek minnettar olacağım. Sen benim tüm varlığım boyunca aradığım şeysin, kurdum ve seni asla bırakmayacağım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, sesindeki sahiplenme duygusu beni gizliden gizliye memnun etti. Daha önce hiç kimse *beni* istememişti, sadece onlar için yapabileceklerimi istemişti. O benim de aradığım ve sahip olmak için kendime asla izin vermediğim şeydi. Onun gitmesine de asla izin vermeyecektim; o artık benimdi. "Öp beni, Tallon."

Gözleri gümüş renginde parladı ve sonra parladı.

Veressia'ya ve balo salonuna döndüğümüzde, Camelya bir şekilde kalabalığı sahneye yayılmış masaların önünde, balo salonunun sonuna kadar uzanan dört uzun sıra haline getirmişti. Her sıranın başında Camelya, Zaharya, Maricara ve Elena duruyordu, her birinin önünde bir harita ve dirseklerinde küçük cam şişelerle dolu bir kutu yığını vardı. Herkesin masaya gelip kısa bir konuşmadan sonra haritadaki bir bölüme yönlendirilmesini ve kutudan bir şişe kıpkırmızı verilmesini izledim.

Sıralar hızla ilerledi ve çok geçmeden balo salonu sadece işleri için izin verilmesini bekleyen insanlarla doldu. Ve tam zamanında, gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Henüz şafak sökmemişti ama sökmek üzereydi. Başımı kaldırıp odaya bakan ve her şeyi değerlendiren Tallon'a baktım.

"Yapılacak doğru şey bu mu?" Birden ne emrettiğimden emin olamayarak sordum.

Bana baktığında bakışları yumuşadı. "Evet, kesinlikle."

"Hazırız," diye seslendi Camelya, tereddütlerimi daha da artırarak.

Ben cevap veremedim Tallon başıyla onu onayladı ve ben de minnettarlığımı ifade etmek için elini sıktım. "Onları gönder o zaman. Biz de ayrılacağız. Kaleyi boşaltın ve sonra kapıları dışarıdan kilitleyin." Durakladı. "Bütün kapıları, Camelya, tünellere açılanları bile. Kapılar kilitlendikten sonra anahtarları nehre atın. Bir daha kimse bu kaleye giremeyecek."

Herkes balo salonunu terk ettiğinde neredeyse titriyordum, kendim de dışarı çıkıp Emyl'in yanına gitmek için sabırsızlanıyordum. Geçen her dakika kaslarımın daha da gerildiğini, yay gibi kıvrıldığını hissediyordum. Sonunda, *nihayet*, balo salonu buraya konuk olarak gelenlerden boşalmıştı. Artık çok ciddiydik, sadece altımız kalmıştık.

Endişeme rağmen diğerlerine hitap etmek istedim. "Artık hepiniz özgürsünüz ve umarım evinize dönüp bu kalenin sizden aldıklarını bulursunuz."

"Sen de öyle." Maricara ilk yanıt veren kişi olarak beni şaşırttı. "Bu kale hepimizin içindeki kötülüğü ortaya çıkardı ama bunun üstesinden nasıl geldiğinizi görmek bana umut veriyor. Umarım hepimiz aynı şeyi yapabiliriz."

Tallon arkamdan, "Yolculuğunuzda güvende olun," diye gürledi.

Hepimiz birbirimizle vedalaştık, Tallon Camelya'ya talimatlarını tekrar hatırlattı. Bir an daha geçti ve sonunda Tallon ve ben balo salonunda yalnız kaldık. Hem fiziksel hem de duygusal maskemin düşmesine izin verdim. Bu şatodan çıkma ihtiyacıyla titriyordum. "Emyl şimdi, lütfen."

Tallon başıyla onayladı ve beni yanına çekerken kendi maskesini çıkardı. Büyüsünden bir girdap etrafımızı sardı ve düştüğünde evimin önündeki sokaktaydık ve şafak vakti gökyüzü artık kırmızı değildi.

Boğazımdaki yanan gözyaşlarını yuttum ve kapıya yaklaştım. Kolu denedim, açıldı ve kilitlendi.

Ama ölüm ve çürüme kokusu beni karşılamak için kapıdan dışarı fırladı ve dizlerimin üzerine çöktüm, dökülmemiş gözyaşlarım boğazımın arkasını yakıyordu.

Çok geç kalmıştım. Emyl ölmüştü.

OceanofPDF.com

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

A Kederimin ortasında, Tallon'un arkamda hareket ettiğini ve kapıyı kapattığını hissettim, ancak ölümün kokusu hala burun deliklerimde yanıyordu. Beni ayağa kaldırmaya çalışmadı, onun yerine yanıma çöktü.

ve elini enseme koydu.

"Burada kal, kurdum. Ben içeri gireceğim," diye mırıldandı. Onun bu sözlerine karşı koyacak ne enerjim ne de isteğim vardı. Başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu ve ardından kapı kapanmadan önce koku bir kez daha dışarı yayıldı.

Ellerim titriyor, nefesim kesiliyor ve tüm vücudum kendi üzerine çökmek istiyor gibiydi. Tüm bunlar bir hiç içindi. Ailem kalmamıştı ve o kalede yaşadığım cehennemden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Artık onların sevgisine layık olduğumu asla kanıtlayamayacak, onları fikirlerini değiştirmeye ve beni bir bakıcıdan ziyade bir kız kardeş olarak görmeye ikna edemeyecektim. Tek fırsatımı kaybetmişim, Tallon ve benim kaçmak için kullandığımız büyüden gelen kan nehirlerine kapılmışım.

Kapı tekrar açıldı ve Tallon sıkıca kapatarak dışarı çıktı. Bu kez beni ayağa kaldırdı ve kapının hemen yanındaki banka oturttu, soğuk taşın üzerinde önümde diz çöktü. "Özür dilerim, Odyssa."

"Ne kadar sürecek?" Mırıldanıyordum, sesim düşmeyen gözyaşlarımdan boğuk çıkıyordu. Sonunda bakışlarımı ellerimden Tallon'ın yüzüne çevirdim. "Ne kadar zamandır

öldü mü?"

İçini çekti ve hâlâ üzerimde olan kanlı elbisemin üzerinden dizime süründü. "Belki iki ya da üç gün." Diğer eliyle cebine uzandı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. "Bu komodinin üzerindeydi. Sana gönderilmiş."

"Okudun mu?"

"Evet."

"Okumalı mıyım?"

Tereddüt etti. "Bir noktada, evet, ama şu anda bu sadece sana zarar verir."

Titremesini engellemek için başarısız bir girişimle dudağımı sertçe ısırđım. Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarım sonunda boğuk bir hıçkırıkla birlikte döküldü. Tallon küfrederek bana yaklaştı ve kollarını belime doladı. "Biliyorum, benim-" Bir an duraksadı. "Eğer yardımı olacaksa, bu mektubu okumanızı istediğini hiç sanmıyorum. Orada bir tane vardı Annene ve kardeşine de gönderilmiş." "Ne yazıyordu Tallon?"

Tekrar iç çekti, belli ki bana söylemek istemiyordu. Bir süre sonra ayağa kalktı ve yanıma oturdu. "Annen için, Rhyon için, kendisi için seni suçladı. Hayatı boyunca ters giden her şey için seni suçladı. Ailesini mahvettiğini ve ona göre bir kız kardeşi olmadığını söyledi."

Beklemediğim bir şey değildi ama kelimeleri Emyl'in değil de Tallon'un dudaklarından duymak beklediğimden çok daha fazla acı verdi. Şaşırtıcı bir şekilde bu sefer gözyaşı dökmedim. Çoğunlukla hissizleşmişim. Kardeşimin bana karşı olan hislerini biliyordum, hayatı boyunca da biliyordum ama onları değiştirebileceğimi ummuştum. Rhyon'u ve annemizi kurtaramasam bile onu kurtararak kendimi ona kanıtlayabileceğimi ummuştum.

Tallon beni kucağına çekti ve çenesinin altına sıkıştırdı. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi mırıldandı: "Onların sevgisine her zaman layık oldun,

Odyssa. Ve sana asla bunu hak etmen gerektiğini hissettirmemeliydiler." "Ben sadece birinin beni sevmesini istedim. Beni seven bir ailem olsun istedim. Ben. Onların beklentilerini karşılayamadığım ne demek? Onların sevgisini kazanamadığımı mı?"

"Senin sevgine layık olmadıklarını. Sen kendininkini koşulsuz, tereddütsüz verdin, onlarsa kendileri için daha fazlasını yapmanı sağlayacak küçük bir çabayla kendilerininkini senden esirgediler." Çenemi kaldırdı ve gözlerindeki tereddütsüz *sevgi* ağzımı açık bıraktı. Gözlerindeki bakışın gerçekte ne anlama geldiğini anladığımda gülümsedi. "Hiçbir yükümlülük altında değilken birinin seni sevmesi daha anlamlı değil mi?"

"Beni sevemezsin Tallon," diye itiraz ettim. Yine de, bunu söylerken bile, ona olan hislerimi tarif etmem için beni zorlarsa, aşktan daha uygun bir kelime olmayacağını biliyordum. "Daha yeni tanıştık ve sen bir *tanrının* habercisisin. Ben..." Başımı salladım, kalbimin ve zihnimin bana ne haykırdığını anlamaya çalıştım.

"Sen her şeyimsin," diye ekledi ve başımı kaldırıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Ve bana senin hakkında ne hissettiğimi söylemeye cüret etme Odyssa. Henüz söyleyemesen de senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum." Beni tekrar öptü. "Sen her zaman sevgiye layık oldun ve Veressia o kalede onlar için neler yaptığını her zaman bilecek. Sen *iyisin*, aşkım."

Cevabım dudaklarına bir öpücük daha kondurmak oldu; evet, onu da sevdiğimi ya da biraz daha zaman verilirse seveceğimi göstermek için her şeyimi öpücüğün içine akıttım.

"Bu çok hoş." Eğlenen bir ses ikimizi de irkiltti. Merdiven sahanlığında uzun boylu, kırışmış siyah saçları belirgin elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak şekilde düzgünce geriye taranmış bir adam duruyordu. Sabah esintisine karşı ağırlaşan siyah yün ceketinin yakalarını çekiştiriyordu. Gözleri karanlıktı ama yine de canlıydı ve gümüş beneklerle çalkalanıyordu. Adamın dudaklarındaki hınzır gülümseme tanıdıktı ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Kimsin sen?" Tallon beni kucağından indirip yabancıyla benim arama girerken temkinli bir şekilde sordum.

Tallon ayağa kalkarken içini çekti. "Neden buradasın Kalyx?"

"*Aylardır* o lanetli yerden kurtulmanı bekliyordum," dedi adam -*Ölüm Tanrısı Kaliks*-. Çizmeli ayağını en alttaki merdivene dayadı ve Tallon'a baktı. "Gerçekten de neden hemen dönmek yerine burada oyalandığını görmeye gelmeyeceğimi mi sandın? Ben meraklı bir adamım, Tallon."

"Yani sen meraklısın."

"O da var, evet." Kalyx bana gülümsemek için Tallon'un etrafından dolandı, neşeli sırıtış yerini samimi ve sıcak bir gülümsemeye bıraktı. "Merhaba Odyssa. Sonunda seninle tanışmak çok güzel, canım."

Tallon'a baktım, burnunun kenarını çimdiklemesini ve başını sallamasını izledim. Birdenbire taşlar yerine oturdu ve o sırıtışın ve o gözlerin neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Onları her gün aynada görüyordum. Tallon'un önceki sözleri aklıma geldi. "Benim sihrim hakkındaki şüphelerinle kastettiğin bu muydu?"

"Evet. Ama şu ana kadar emin değildim." Aramıza baktı. "İkinizi burada, birlikte görünce, akraba olduğunuz inkar edilemez."

"Şüphelendin mi?" Kalyx bana dönmeden önce Tallon'a meraklı bir kaş kaldırarak sordu. "Görünüşe göre arayı kapatmamız gereken bir şeyler var."

"Cüretkâr olduğum için beni bağışlayın," dedim terbiyemi hatırlayarak, "ama şüphelerimizi doğrulayabilir misiniz? Sizinle akrabayım, değil mi? Bu yüzden mi işaretlerim ve büyülerim diğer hayatta kalanlara kıyasla bu kadar belirgin?"

"Evet, canım. Sen benim torunumsun."

"Oh." Bunu yüksek sesle duymak, sadece bir an için beslediğim şüphelerden çok daha gerçekçi hale getirdi ve böylece dünyam bir kez daha alt üst oldu. Babamın babası olmalıydı, çünkü annemin ailesiyle ben küçükken, onlar ölmeden önce bir kez karşılaşmıştım. Babamı hiç tanımamıştım, annemi terk ettiğini öğrendikten sonra onu hiç sormamıştım. Tam olarak

Şimdi onu sormak istediğimden emindim. Kulaklarım çınladı ve bilgi kafama dank edince oturduğum yerde hafifçe sallandım.

"Buraya benim için gelmedin," diye suçladı Tallon, kollarını bana dolayarak. "Döndüğümüzde onu sana getirecektim ve bunu sen de biliyorsun. Neden *şimdi* buradasın?"

"Seninle özel olarak konuşacağız Tallon, bundan emin ol." Kalyx'in kara gözlerinde şiddet parladı. "O aptalca pazarlığı yaptın ve bak bunun yüzünden neler oldu."

Ayağa fırladım ve kendimi Tallon'ın kucağından kurtardım. "Bunun için onu suçlama. İsteseydin müdahale edemeyeceğine inanmamı gerçekten bekleyemezsin. Onu orada kraliyet için bir kukla olarak *bıraktın*, bu yüzden ona yaptırdıkları şey için onu suçlayamazsın."

Kalyx'in gözlerindeki öfke bakışlarını bana çevirdiğinde söndü. "Haklısın elbette. Yine de Tallon bana ne aradığını söyleseydi, bu pazarlığı yapmaktan en başta kaçınılabilirdi." Birlikte bizi süzdü, bakışları Tallon'un elini sarmış olan benim elime takıldı. "Sanırım sonunda her şey yoluna girdi, ne olursa olsun."

Dudağımı çiğnedim, kardeşlerim ve annem hakkında soru sormanın uygun olup olmayacağını, Öteki Dünya'da olup olmadıklarını ve mutlu, huzurlu olup olmadıklarını tartıştım.

Kalyx bana bakarak, "Değiller," diye cevap verdi. Bir el salladı. "Özür dilerim, bu benim güçlerimden biri. Biri ölümler hakkında soru sorarsa, duyarım. Ailen ölüyken huzurlu değil, çünkü hayattayken de huzurlu değillerdi. Gerçi Tallon'dan duyduğuma göre, bu uygun bir ceza."

"I-" Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Tallon'un önceki sözleri kulaklarımda yankılanıyordu ama Ölüm Tanrısı'nın bana ailemin huzur içinde olmadığını söylemesini görmezden gelmek zordu. "Onlara yardım edebilir misin? Lütfen?"

Gözleri hüznünlendi. "Hayır, canım. Öteki Dünya'da kendi ölümünden sonraki yaşamlarını getirdiler. Ben Öteki Dünya'nın gözetmeniyim, koruyucusuyum.

efendisi."

"Sen çok iyisin kurdum," dedi Tallon beni yanına çekerek. "Kurtardığın insanları düşün; o kalede bile değiştirdiğin hayatları düşün."

"Onlar benim ailem," diye vurguladım.

"Ben senin ailen değil miyim?" Kalyx sordu. Sert bakışım karşısında omuz silkti. "Belki haddimi aşıyorum ama bana öyle geliyor ki senin onlar için taşıdığın önem kadar ben de senin için önem taşıyorum. Ve bu bir aile yapmaz." Küçük verandada önümüzde durana kadar basamakları yavaşça tırmandı. "Ölüm kaçınılmazdır, Odyssa. Çabalarını yaşayanlara odakla, ölümlere değil. Onları hatırla elbette ama artık kendi hayatın var."

"Ve sanırım bunu nasıl yaşamam gerektiğine dair fikirleriniz var." Sesim yükseldi. "Babam, yani senin *oğlun*, annemi hamileyken terk etti. *Beni* terk etti. Hayatımı nasıl yaşamam gerektiği konusunda fikir yürütmeye ne hakkınız var?"

"Oğlum öldü, Odyssa. Bu yüzden anneni ve seni terk etti. Oğlum aptal ve kibirli biriydi ama başka seçeneği olsaydı sizi geride bırakmazdı. Annenin hamile olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanmıştı. Bana söylemek için eve geldi ve sonra bana ulaşmadan geçmişi onu yakaladı." Kalyx'in gözleri - benim gözlerim- kederliydi.

"Bana ondan bahset," diye talep ettim. Babamı düşünürken aklıma gelen onca şey arasında beni *istemiş* olması hiç yer almamıştı.

"Zamanı gelince," dedi başıyla selam vererek. "Belki de Öteki Dünya'ya gittiğimizde." Sonra gülümsedi, paylaşmaktan memnun olduğu bir fikri olduğunda ürkütücü bir şekilde Tallon'a benziyordu. "Ve elbette ne yapmanı istediğime dair fikirlerim var. Eve dönmeni istiyorum. Bir aile arayışında olan tek kişi sen değilsin. Müjdecilerimle, özellikle de Tallon'la idare ettim ama onlar benim kanımdan değil. Güçlerini öğrenmene ve büyüünü geliştirmene yardımcı olmak için elimden geleni yapmak istiyorum." Elini bana doğru uzattı. "Eğer izin verirsen tabii."

Başımı kaldırıp Tallon'a baktım, fikrini öğrenmek istiyordum. Omuz silkti, yüzünde rahat bir gülümseme vardı. "Ne olursa olsun benimle birlikte Öteki Dünya'ya gelmeni isteyecektim. Bu senin kararın ama şunu bil ki orada benimle olmanı istiyorum." Kalyx boğazını temizledi. Tallon gözlerini devirdi ve ekledi, "Bizimle birlikte."

"Şimdi senin iyiliğin ne olacak?" diye sordum. Bu bir işaret olmalıydı, beni kardeşlerim ve annemle ilgili çelişkilerimden ne kadar kolay uzaklaştırabiliyordu, onunla birlikteyken onları unutmak ne kadar kolaydı.

"Belki de bunu başka bir zamana saklamalıyım."

"Lütfen flörtleşmeyi sonraya sakla. O benim torunum Tallon," diye tersledi Kalyx, dudağı sahte bir tiksintiyle geriye kıvrılmıştı. Sonra tekrar o sıcak gülümsemesine döndü. "Peki, Öteki Dünya'da bize katılacak mısın Odyssa?"

"Tallon'la mı kalacağım?"

"Elbette."

"Benden ne bekleniyor?"

"Kendiniz için arzu etmediğiniz hiçbir şey yok. Sen bir tutsak değilsin, benim emrim altında da değilsin. Sen benim varisimsin ve Ötesi ve içindekiler üzerinde serbestçe tasarrufta bulunacaksın."

Bir kez daha Tallon'a döndüm. "Sylviana orada olacak mı?"

"*Burası onun bulunduğu yer mi?*" Kalyx ağzından kaçırды. Gözlerini kısmıştı. "Lanet olası yaratık."

Tallon genişçe gülümsedi. "Evet, orada olacak. Ona aldırmayın, sadece sizi tercih ettiği için üzgün. O Kalyx'in favorisi."

Sadece bir an tereddüt ettim. Ne de olsa, şu anda kullandığım büyüyü öğrenmek istiyordum ve Tallon'un yanından ayrılmaya hazır değildim. Şimdi değil, birlikte kendimizi yeni yeni keşfederken. Ve artık Veressia'da benim için hiçbir şey kalmamıştı. En azından onsuz yaşayamayacağım hiçbir şey. "O halde sana katılacağım."

Kalyx alkışladı. "Harika. Artık gidelim mi?"

"Kale," diye hatırladım. "Herkes dışarı çıktığında, onu kalıcı olarak mühürleyebilir misin? Anahtarları nehre atma talimatı verdiler ama daha sonra hiçbir cesur aptalın kaba kuvvetle içeri giremeyeceği şekilde büyüyle mühürlenirse kendimi çok daha rahat hissederim."

"Elbette," dedi kolayca. "Piç prens öldüğüne göre artık oradaki sihir üzerinde hiçbir etkisi kalmadı. Onunla ne istersen yapabilirim."

Umutsuzca şatodaki büyüü, Eadric'in Cethin'le yaptığı bir pazarlık olup olmadığını sormak istedim ama artık bir önemi yoktu. Eğer büyü gitmişse ve Kalyx onu bir daha kimsenin giremeyeceği şekilde mühürleyebilmişse, bu yeterliydi. "Yap şunu."

"Peki lideri olmayan Veressia'ya ne olacak?" Kalyx sordu. "Uzun zamandır lidersizler. Hayatta kalacaklar."

"Pekâlâ." Alçak sesle eğildi. "Herkes boşalttıktan sonra burayı mühürleyeceğim. o."

Tallon elimi sıktı ve Kalyx'e devam etmesi için başıyla işaret etti. Biz de onu takip ettik. Onu merdivenlerden aşağı, artık bir mezardan biraz daha fazlası olan eski evimden uzağa götürdüm. Sarsılarak durdum, gitmeden önce son bir şey yapmam gerekiyordu.

"Ne oldu?" Ben cebini karıştırırken Tallon sordu.

Emyl'in mektubunu elimde tutarak merdivenlerden çıktım ve kapının koluna dayadım. Okumama gerek yoktu, kendi el yazısıyla yazdığı zehirli vedasını görmeme gerek yoktu. "Hoşça kal, kardeşim."

Tallon'ın yanına döndüğümde, elimi tekrar onun elinin içine soktum ve sıktım. O da başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve sık mama karşılık verdi. Kalçamın yanında soğuk bir nokta belirdi ve Sylviana'nın bize katıldığını görmek için baktım. Tallon bir kahkaha attı ve sabırsızca ayağını yere vuran Kalyx'e seslendi. "Artık hazırız."

Kalyx elini salladı ve sokakta bir portal açılarak Tallon'un ve benim büyülerime çok benzeyen siyah kıvrımlarla çerçevelenmiş Ötesi'ni ortaya çıkardı. Geçidi incelerken midemde çukurlaşan endişeye rağmen

Geçidin diğ er tarafında görünen sarp siyah kayalar, Tallon'la birlikte korkmadan geçtim.

OceanofPDF.com

KİRALIK DOKUZ

T kapı arkamızdan kapandı ve Tallon beni sıkıca yanına çekti. Öteki Dünya'nın sakin havasını solurken, tam olarak ait olduğum yerde olduğumdan emindim. Nihayet.

Portal arkamızda çökerken Kalyx, "Sizi sarayımla tanıştırmak isterim," dedi.

Daha önceki soğuk rüzgârdan çok farklı olan yumuşak esinti elbisemi inciklerime bastırdı, kumaş kanla nemlenmişti ve bana neyden kaçtığımızı hatırlatıyordu. Tallon yüzümü buruşturduğumu fark ederek elimi sıktı. "Önce temizlenip dinlenelim, olur mu?"

Kalyx eğildi. "Elbette. Seni taht odasında bekleyeceğim. Tallon, yolu hâlâ biliyorsun, değil mi?"

Tallon göz devirmesini güçlkle bastırdı. "Evet, yolu hatırlıyorum. Gideli iki yıl bile olmadı, bir asır değil."

Tallon arkasını döndüğünde büyükbabam geniş, fazla masum bir gülümsemeyle bizi uğurladı ve bana göz kırptı. "Gidin, temizlenin. Dinlenin. Size gösterecek çok şey var ama artık ikiniz de burada olduğunuza göre bol bol vaktiniz var."

Sesindeki sıcaklık ve gerçek sevinç karşısında kalbim sıkışmıştı. Beni burada *istiyordu*. Ötesi'nin ne kadar farklı görüldüğünden hâlâ bunalmış bir halde, Tallon'un beni kara toprak patikadan aşağı çekmesine izin verdim, Kalyx'ten uzaklaşırken omzumun üzerinden onu izledim. Sonunda onun görüş alanından çıkarken

Tallon bizi yüksek bir taş sütunun etrafından dolaştırırken, dikkatimi bana her şeyi veren adama geri çevirdim.

"Buraya temelli döndüğün için mutlu musun?" diye sordum. Eli benimkinde sıcacıktı ve ikimizi de hâlâ saran kana rağmen korkmuyordum. Sylviana patikada ilerlemeye devam ederken yanımıza geldi. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Saraya kadar yürüyebileceğimizi düşündüm, böylece kâbuslarının dışındaki Ötesi'ni görebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Geri döndüğüm için çok mutluyum ama burada benimle olduğun için çok daha mutluyum."

"Buraya gelmem için beni gerçekten arayacak mıydın?" Kâbuslarımla ilgili kısım üzerinde durmadım. Uyanıkken ve buraya kendi isteğimle geldiğimde buranın çok daha farklı bir yer olduğunu zaten kanıtlamıştı. Eğer bana göstermek isterse, görmekten memnun olurdum. Ayrıca, Öteki Dünya'da başka neler olduğunu merak ediyordum.

"Kesinlikle." Tereddüt yoktu, sadece zaman zaman küstahlığa varan o küstah güven vardı.

"Şey, sanırım başka bir iyilik bulacaksın..." Yolda bir köşeyi döndüğümüzde sözlerim kesildi. Önümüzde sadece saray olabilecek bir yapı uzanıyordu; pırıl pırıl siyah taştan yapılmış, üzerinde oturduğu uçurumları kaplayan sivri kayalara hiç de yabancı olmayan sivri kuleleri olan yüksek ve geniş bir yapı. Hayretle bakmaya devam ederken durdum ve hem Tallon'un hem de Sylviana'nın beni izlediğini hissettim. Tepkimi bekliyorlardı. "Bu çok güzel."

Tallon elimin tersini dudaklarına götürürken omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ve bunu seninle tekrar göreceğim için çok mutluyum."

Bu ne kadar hoş olsa da, Sylviana konuştu, ikiniz de hala kan içindesiniz. Belki de yıkmak için biraz acele etseniz fena olmaz.

"O haklı. Hadi seni temizleyelim," dedi Tallon. Ellerini kollarımda gezdirdi ve kurumuş kanın bir kısmını sıyırdı. Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi ve nefesini verdiğiğinde, tekrar onun odasındaydık.

Saray. Daha bir gün önce yaralarını sarmak için kullandığım kanlı bezler gitmişti ve oda tertemizdi. Banyonun kapısında durakladı. "Yalnız yıkanmayı mı tercih edersin, yoksa y a n ı n d a biri olsun ister misin? Şu anda seni gözümün önünden ayırmaya pek hevesli değilim."

Hızla artan yorgunluk, alev alev yanan arzuyla kısa bir süre savaştı, ama ben galip gelene karar veremedi tekrar konuştu.

"Söz veriyorum, sadece bir banyo olacak ve en iyi şekilde davranacağım." Sözlerine rağmen sırtışı karnımdaki ateşi körükledi. "Büyünün etkisine henüz alışkın değilsin; dinlenmen gerek. Bırak seninle ben ilgileneyim, lütfen."

Başımı salladığımda yorgunluk arzusun önüne geçti ve kanımdaki yanmayı soğuttu. O bir şey söyleyene kadar vücudumdaki ağırlığın, gözlerimin arkasında oluşan ağrının farkına varmamıştım. "Banyo kulağa hoş geliyor."

Ayakkabılarımdan çıkarak saçlarımı omzumun üzerinden kaldırdım ve sırtımı ona döndüm. Tallon, elbiseyi giydiği gibi saygılı bir şekilde elbisenin tüm kopçalarını dikkatlice açtı, omurga parçasını çıkardı ve ardından kanla kabuk bağlamış elbiseyi vücudumdan sıyırdı. Kollarını belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti ve omzumu süsleyen izlere öpücük üstüne öpücük kondurdu. "Göz kamaştırıcısın, Odyssa."

"Başkasının kanıyla kaplı olsa bile mi?" Omzumun üzerinden ona bakarken alay ettim.

Kahkahası tenime değerken nefesi sıcacıktı. "Özellikle öyle buluyorum."

Akan suyun sesi beni geri çekip ona şaşkınlıkla bakmamı sağladı. "Burada başka biri mi var?"

Beni vücuduna yapıştırdı, ben uzaklaşıp üzerimi örtmek için hamle yaptığımda nazıkçe karşı koydu. "Hayır, kimse yok. Kalyx'in sarayı Auretras'tan çok da farklı değil, taş ve metalden oluşan bir binadan daha fazlası. Sana bir banyo hazırlamasını istedim ve büyü karşılık verdi."

"Bana öğretir misin?" diye sordum. Yorgunluğa rağmen Auretras'ta yaptığım büyü hâlâ aklımdaydı ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Kucağına yaslanarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Onun dokunuşu, belirsizliğin girdaplı akıntıları arasında rahatlatıcı bir çapaydı. Sıcaklığı, Emyl'in mektubunun hâlâ kemiklerimde sızlayan sızısını dindirdi.

Tallon'ın dudakları kulağıma değdi, sesi alçak bir fısıltıydı ve tüylerimi diken diken etti. "Sana bunu ve daha fazlasını öğreteceğim. Burada istediğin her şey senin olacak Odyssa. Ama şimdilik seni temizlememe izin ver."

Nazik bir dürtmeyle beni bekleyen küvete doğru yönlendirdi, yüzen bitkiler ve parıldayan yağlarla dolu kokulu sudan buhar yükseliyordu. Tallon küvete girerken elimi tuttu ve kendimi suyun kucağına bıraktım. Kendimi hemen rahatlamış ama aynı zamanda garip bir şekilde enerjik hissettim, sanki su vücudumdaki yorgunluğu alıp götürmüştü ve geride sadece tatmin olmuş bir başarı hali bırakmıştı.

"Bana katılmayacak mısın?" diye sordum. Kana bulanmış önlüğümü bedenimden çekip çıkarmıştı ama kendi giysilerini henüz çıkarmamıştı, küvetin yanında dizlerinin üzerine çökerken kollarını sıvamakla yetindi. "Sen benden daha çok kana bulanmışsın."

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalamak için öne doğru eğildi ama öpücük çok kısa sürdü ve geri çekilirken ağzını kovaladım, gümüş gözleri parıldarken o sırtış tekrar yerine yerleşti. "Benim için endişelenme kurdum. Önce sen." Elini suyun içinde gezdirdi ve bunu yaparken kalçama çarptı. "Ayrıca, bu küvetin ikimizi birden taşıyabileceğini sanmıyorum."

Mırıldandım, suyun içine daha da yerleştim. Haklıydı ve arkadaşlık isteğinin çok farklı bir şekilde yerine getirilmesini beklemem de, ulaşabileceğim mesafede kaldığı sürece her şey yolunda gidecekti. Ben de ondan uzaklaşmak istemiyordum. O burada, Öteki Dünya'da Auretras Kalesi'nde gördüğümünden çok daha rahat olsa da, ben değildim.

Tallon yanımda yere yerleşti, bir el bezi alıp suya daldırdıktan sonra nazikçe cildimde gezdirirken varlığı sabit bir işaretledi, kan ve savaş kalıntıları dokunuşunun altında soluyordu.

Su kıpkırmızı dönüyordu ve ben gözlerimi Tallon'ın yüzüne dikmek yerine yaptıklarımızı hatırlatan şeyi izlemek için mücadele ettim. Yapmak zorunda olduğumuz şeyi.

"Rahatla aşkım," diye fısıldadı, sesi beni rahatlatıcı bir kucak gibi saran yatıştırıcı bir melodiydi. "Düşünceler ve sorular için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

Gözlerimi kapatarak bu duyguya teslim oldum ve aramızda akıp giden sevgi akımına kendimi kaptırdım. Tallon'un dikkatli varlığının güvenliğinde, Ötesi'nin kaosunun ortasında teselli buldum, önümüzde ne tür sınavlar olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğimizi biliyordum. Su şırıldıyor ve el bezi cildimi hafifçe törpölüyordu ama gözlerim kapalıyken, etrafım ılık suyla çevriliyken ve Tallon'ı yanımda hissederken, uykunun kıyısına sürüklendim ama asla tam olarak düşmedim.

Bir süre sonra, Tallon'un yanağını kavrayan eliyle sıcak dalgınlığımdan sıyrıldım. "Kurdum, korkarım banyodan çıkma vakti geldi. Görünüşe göre büyükbaban sabırsızlanıyor."

Gözlerimi açtığımda onu bambaşka bir kıyafet içinde ve tamamen kansız görünce şaşırdım. Şimdi, kolları dirseklerine kadar itilmiş ve düğmeleri açık bırakılmış koyu mor bir gömlek giymişti, böylece izlerinin boğazına ve köprücük kemiklerine nasıl indiğini görebiliyordum. Dişlerimle düğmeleri koparmak istedim. Ona göz kırptım. "Ne zaman gittin?"

Sırıltısı yerini dişlerini gösteren ve yanaklarını çukurlaştıran tam bir gülümsemeye bıraktı. "Kendinde değildin, kurdum. Ama sadece bir süreliğine ayrıldım." Yerden zarifçe kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Gel. Eğer Kalyx gelip bizi kendisi almak zorunda kalırsa, korkarım bu hiç de hoş bir deneyim olmaz."

Beni küvetten çıkarmasına izin verdim ve kabarık bir havlu uzatırken kollarına girdim. Dudaklarımı ısırarak buraya dönmekle hata yapıp yapmadığımızı merak ettim. "O ne yapardı?"

Tallon havluyu vücudumda gezdirirken durakladı. "Oh, hayır Odyssa, öyle değil. Bize zarar vermez, yemin ederim. Ben daha çok dayanılmaz bir sataşmayı kastetmiştim. Özür dilerim."

Başımı sallayarak havluyu elinden aldım ve bakışlarından kaçınarak kurulanmaya devam ettim. "Hayır, aptalca davranıyorum. Sanırım değilim..." Doğru kelimeleri aradım.

Eli dirseğimi kavradı ve bakışlarının bakışlarımı yakaladığı yerde beni ayağa kaldırdı. "İstenmeye alışık değilsin. Sevmeye. Sorun değil, kurdum. Sana öğreteceğiz."

Kurudum ve sessizce giyindim, Tallon'un benim için hazırladığı omuzları açık, kıpkırmızı elbiseyi giyerken bir yandan da ona ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Kendi sevgimi, kendi isteğimi nasıl ifade edeceğime dair hiçbir örneğim yoktu, ama bunu umutsuzca istiyordum. Ona desteğini ve ilgisini ne kadar takdir ettiğimi söylemek istiyordum. Bunun yerine, yüzünü ellerimle kavrayıp her şeyi bir öpücüğe dökmekle yetindim. Dizlerimi güçsüz bırakan ve göğsümü kabartan bir öpücük.

Tallon da pek iyi durumda değildi. Uzaklaşıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken sesi boğuk çıkıyordu. "Bu odayı terk etmeliyiz. Kesinlikle yalancı durumuna düşmek istemiyorum ama büyükbaban bizi şimdi bulmaya gelirse, yatakta bulduğunda ne yapacağından endişeleniyorum."

Bunun üzerine nihayet göğsümden bir kahkaha yükseldi. İşe yaradığım sürece ne yaptığım ile ilgilenen kimse yokken, bir büyükbabaya sahip olmamın saçmalığı. Hem de bu düşünceye üzülecek kadar umursayan bir dedeye. Garipti ama keyifli bir şekilde. "Gidelim o zaman. Zaten burası hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Sana her şeyi öğreteceğiz," diye söz verdi. Odadan çıkarken elimi tuttu. "Seni sarayıyla tanıştırmak isteyeceğinden şüpheleniyorum. Diğer tanrılardan bazıları burada olabilir ama onları bu kadar çabuk çağırmayabilir."

Kanım dondu ve yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Cethin?"

"Bunu ona daha sonra sormayı planlıyorum ama Cethin buraya pek sık gelmez." Elimi dudaklarına götürdü. "Güvende olacaksın Odyssa. Yemin ederim, tıpkı Auretras'ta yemin ettiğim gibi, sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Yemininden sonra bile Auretras'ta bana zarar geldiğini söylemedim. Zamanı değildi ve daha fazla yetkiye, daha fazla güce sahip olsaydı, yeminini tutacağını biliyordum. "Nasıl davranmalıyım?"

"Kendin ol." Sözleri sertti. "Burada maske takmak zorunda değilsin kurdum. Bir daha asla."

"Bir daha asla," diye tekrarladım. Kulağa hoş gelse de, bunun asla onun söylediği kadar kolay olmayacağını biliyordum. Hayatımı bir maskenin ardında yaşamıştım ve maskeyi atmak derimi yüzmek gibi olacaktı. Ama bunu yapacaktım. Yapmak istiyordum.

"Ahh, sevgili torunum aramıza katıldı," Kalyx'in pürüzsüz sesi, ancak taht odası olabilecek bir yere girdiğimizde taşın üzerinde gürledi. Auretras Kalesi'nin balo salonuna çok benzeyen bu odanın zemini, etrafını çevreleyen fenerleri yansıtan pürüzsüz siyah taştan yapılmıştı ve altın damarlarla kaplı siyah sütunların üzerine yerleştirilmişti. Eadric'in sadece özlem duyabileceği bir şekilde muhteşemdi.

"*Dinlenmesi* gerek Kalyx," dedi Tallon dişlerini sıkarak. "Etrafta dolanmaya değil. Bu bekleyebilirdi."

"Saçmalık!"

"Auretras'ta yaptığı kadar büyü harcamaya alışık değil." "Öğrenecek. Bu önemli; onunla tanışmaları gerekiyor."

"Bekleyebilirler."

"Kesin şunu!" Ellerimi kulaklarıma götürerek tısladım. Her şey çok *gürültülüydü*. Çok fazla. İlk geldiğimizden beri bir şeyler değişmişti ve sanki her şey güçlenmişti, tüm sesler kafamın içine hücum ediyor ve etrafımda dönüyordu. "Bu da ne böyle?"

"Neyin var?" Tallon yanıma koşarak sordu. "Ne yaptın Kalyx?"

"Ben sadece vebanın vücudundaki etkilerini tersine çevirdim." Kalyx'in sesindeki endişe açıktı ama ses tonu hâlâ kulaklarımı deliyordu. "*Senin* bozduğunu ben düzelttim."

"Onu *geri* al," diye talep ettim. "Bende yanlış bir şey yoktu. Onu istemiyorum. Bunu istemiyorum."

"Geri al. Şimdi."

"Tamam, tamam." Kalyx elini salladı ve odanın üzerine çöken bir battaniye gibi gürültü boğuldu. Sesi suyun altındaymış gibi geliyordu ama idare edilebilirdi. Tanıdıktı ve ben de buna alışmıştım. "Bu daha mı iyi?"

Ellerimi kulaklarımdan indirdim. "Çok."

"Gerçekten yeniden bir bütün olmayı istemiyor musunuz?"

"Ben asla daha az yapılmadım." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir daha benim adıma karar vermeye tenezzül etme, özellikle de bedenimle ilgili. Seni gayet iyi duyabiliyorum. Nefes alabiliyorum. Hayatımı gayet iyi idare edebilirim ve kimsenin aksi yönde karar vermesine ihtiyacım yok."

Tallon hiçbir şey söylemedi ama azarlanmış bir köpek yavrusu gibi başını öne eğen Kalyx'in yüzündeki kibirli sırıtışı hissedebiliyordum. "Elbette canım."

"Şimdi," dedim Tallon'un elini sıkarak. "Kiminle tanışmamı istersin, Kalyx? Tallon haklı; çok yorgunum ve dinlenmek istiyorum ama bunun senin için de önemli olduğunu anlıyorum."

"Elbette canım," diye tekrarladı Kalyx. Doğruldu ve ellerini çırpmadan önce alçak sesle eğildi. "Sarayım, eğer bize katılırsanız. Size torunum Odyssa'yı takdim etmek istiyorum. Ve elbette hepiniz en sevdiğim habercim Tallon'u tanıyorsunuz."

Duvarları kaplayan sütunların arasından insanlar belirdi. Sadece bir avuç kadarlardı ama yine de kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Tallon maske takmamamı söylemişti ama yine de bu insanları etkileme arzumu inkâr edemezdin. Kalyx'i etkilemek için.

Tallon elimi iki kez sıktı, şüphesiz bana onun varlığını ve sözlerini hatırlatıyordu.

"Merhaba," diyerek kalabalığı selamladım. Başka bir şey söylemeye dilim varmıyordu, hele de bana bakmalarından bunalmışken.

"Eiran'ın kızı mı?" diye sordu bir kadın, bana dikkatle bakarak. Yüzümde her ne bulduysa hoşuna gitmişti, çünkü doğrudu ve gülümsemesi neredeyse kör ediciydi. "Tabii ki öyle; şimdi anlıyorum. Hoş geldin Eiran'ın kızı, Öteki Dünya'ya."

Eiran. Babamın adını hiç bilmemiştim; annem söylemeyi reddetmişti. Boğazım tanımadığım bir adam için akıtamayacağım gözyaşlarıyla dolmuştu, bu yüzden başımı sallayarak karşılık verdim.

"Kendinizi ona tanıtın," diye emretti Tallon. Kollarımız birbirine değecek şekilde bana yaklaştı ve ondan sızan sıcaklık bir kez daha ayaklarımın üzerinde durabilmem için gereken tek şeydi. "Daha yeni geldi ve isimlerinizi bilmiyor. Kalyx korkunç bir ev sahibi."

Büyükbabam gözlerini devirirken birkaçı gülümsemelerini gizlemek için mücadele etti. Görünüşe göre Tallon kendi maskesinin çıkarılmasını benimsemişti. Onu Eadric'in kullandığı ölüm aleti gibi değil de kendisi gibi görmek hoşuma gitmişti. Bana yaklaşmak için tökezlediler, küçük selamlarla birlikte isimlerini söylediler. Bana babamın adını veren kadın önce konuştu ve kendini Imelda olarak tanıttı. Sonra, Evander. Silas. Amira. Hale. Runa. Eris. Thane.

Hepsiyle selamlaştım, yüzlerini ve isimlerini elimden geldiğince hafızama kaydettim.

"O senin varisin olacak mı?" Uzun saçlı, hafif sarışın bir adam olan Hale sordu. "Eğer isterse," diye yanıtladı Kalyx, beklentiyle bana bakarak.

"Şimdi karar vermesine izin verme," diye neredeyse homurdanıyordu Tallon. "Bu kadar yeter; *dinlenmeye* ihtiyacı var."

"Peki," dedi Kalyx gözlerini devirerek. "O halde yarın akşam Odyssa ve Tallon'u karşılama partisi düzenleyeceğiz. Odyssa bir karar verdiğinde, bir duyuru yapılacaktır. Şimdilik Tallon benim varisim olarak kalacak."

"Varis sen misin?" Diğerleri kendi aralarında parti hakkında konuşmaya başladığında nefesimin altında sordum. Bunu bana söylememişti ve istediğim son şey ondan bir şey almaktı. Yeterince alınmıştı zaten.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Senin varis olmanla ilgili bir sorunum yok. Ayrıca, senin yanından hiç ayrılmamayı planlıyorum. Belki de ortak varis olabiliriz."

Kalyx'in gözleri bize dikildi ama daha ağzını açmadan taht odasının kapıları açıldı ve ellerini önünde kavuşturmuş telaşlı bir adam içeri girdi.

"Böldüğüm için özür dilerim lordum," diye söze başladı eğilerek. "Sizin için acil bir mesajım var."

Kalyx adamı bir süre izledikten sonra, "Odayı boşaltın," diye emretti. Bana ve Tallon'a kaşlarını kaldırdı. "Kalabilirsiniz."

Saraylılar dışarı çıktı ve geniş odada bizi endişeli adam, Tallon ve büyükbabamla baş başa bıraktı. Yargılayıcı bakışların ağırlığı üzerimden kalkınca kendimi daha rahat hissettim ve adamı inceledim. Altın sırmalı bir ceket giymişti, ağır ve kesinlikle pahalıydı.

"Odyssa, bu Caspian," diye tanıttı Tallon. "Kendisi tanrılar arasındaki elçidir."

"Kimin bana bir mesajı var?" Kalyx öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak sordu.

"Alastriona," diye durakladı ve doğru kelimeyi arıyormuş gibi yüzünü buruşturdu, "sahil açıklarında habercilerini kaçıran bazı korsanlarla ilgili sorunlar yaşıyor. Onlarla başa çıkmak için sizden yardım istedi."

"Elbette öyle." Kalyx derin bir iç çekerek kaşlarını ovuşturdu. "Pekâlâ, o zaman ona birazdan orada olacağımı söyle."

Adam aceleyle geri çekilmeden önce eğildi.

"Ve ona varislerimi getireceğimi söyle," diye seslendi Kalyx arkasından. Kapılar kapanırken bize baktı. "Evet, aranızdaki o küçük konuşmayı duydum. Bunu yarın tartışacağız."

Yüzüm kızardı, bir uyarıdan korktum, ama Tallon sadece alay etti. "Bu seni memnun etti; yalan söyleme. Artık bir seçim yapmak zorunda değilsin."

"Alastriona...?" Annemin bana anlattığı hikâyeleri hatırlamaya çalışarak ve bir türlü bulamayarak sordum.

"Konuyu değiştirmek zorunda değilsin Odyssa. Burası Auretras gibi değil," dedi Tallon. "Bir fikre sahip olduğun ya da Kalyx'i sorguladığın için kimse sana zarar vermeyecek."

Başımı salladım, taktığımı bile fark etmediğim maskenin ardını bir kez daha gördüğü için minnettardım. Elini sıktım. "Teşekkür ederim, Tallon. Gerçekten de Alastriona'nın kim olduğunu hatırlamıyorum."

"Denizlerin Tanrıçası," diye karşılık verdi Tallon ve ben ona teşekkür ederek gülümserken parmaklarımı sıktı. Bana göz kırptı. "Onu seveceksin."

"Ona nasıl yardım edebilirsin?" Kalyx'e sordum. Kalbimi sevinçten uçursa da Tallon'un alayını görmezden gelmek zorundaydım, yoksa sorularım sürekli cevapsız kalacaktı. "Senden ne yapmanı istiyor?"

"Gerçekten yardım edebileceğimden emin değilim. Eğer onların basitçe öldürülmesini isteseydi, bunu kendisi de yapabilirdi." Omuz silkti, tahtından kalktı ve giysilerini düzeltti. "Ama biz dostuz, bu yüzden en azından neler olduğuna bakmaya gideceğim. Bizimle gel Odyssa. Onunla tanışmanı istiyorum. Tallon haklı; ondan hoşlanacaksın. Onun da senden hoşlanacağına dair garip bir his var içimde."

OceanofPDF.com

BU TALLON VE ODYSSA'NIN HİKAYESİNİN SONU...

Ama Tallon'ın POV'undan bu bonus bölümle hikayeye geri dönebilirsiniz:

[Buradan Okuyun](#)

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

BEYOND THOSE GILDED WALLS, Edgar Allan Poe'nun çok sayıda eserinden esinlenilmiştir. Hepsini buldun mu?

- Kızıl Ölümün Maskesi Kara
- Kedi
- Usher Hanesi'nin Çöküşü Fatih
- Solucan
- Rüya İçinde Rüya Perili
- Saray
- Sapkın Ligeia'nın İfriti
- Asla Şeytanla Bahse Girme
- Kafanı Al Aaraaf
- Denizdeki Şehir
- Helen'e
- Lenore

İNCELEME BIRAKIN

Umarım Veressia'daki gezinizden keyif almışsınızdır.

Lütfen tercih ettiğiniz platformda BEYOND THOSE GILDED WALLS için
bir inceleme bırakmayı düşünün!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Jourdan'a, ben inanmazken bile bu kitaba inandığın için teşekkür ederim.

Bunu mümkün kılan herkese teşekkür ederim. Bu kitap farklı bir şeydi, ama yazmam gerektiğini düşündüğüm bir şeydi ve ürkütücü küçük bebeğim için aldığım tüm desteği kelimelerin ötesinde takdir ediyorum!

Her zaman olduğu gibi eşime ve aileme özel olarak teşekkür ederim.

Bu hikayeyi şekillendirmeme ve olabilecek en keyifli hale getirmeme yardımcı olan harika beta okuyucularıma teşekkür ederim.

Yerim olsaydı, bu yazma işinde bana destek olan herkesi tek tek sayardım ama bu başlı başına bir kitap olur. Sadece şunu bilin, desteğiniz benim için dünyalara bedel ve her biriniz olmasaydınız burada olacağımdan şüpheliyim.

Bianca'ya bir başka muhteşem kapak için ve vizyonumu muhteşem bir şekilde hayata geçirdiği için teşekkür ederim.

Auretras Kalesi'nin muhteşem haritası için Rachael'e teşekkür ederiz.

Bu hikâyeyi geliştirirken bana yardımcı olan Booklight Editorial'dan Carly'ye teşekkür ederim. Carly, tüm bu macera boyunca elimden tuttun ve sana daha fazla minnettar olamazdım.

Ve okuyucularıma, teşekkür ederim. Bana bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi kelimelerin ötesinde seviyorum!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Jessica S. Taylor (o/o) karanlık fantezi aşk romanlarının yazarıdır. İlk kitabı THE SYREN'S MUTINY, çocukluğunda korsanlara ve deniz kızlarına duyduğu sevgiye bir övgü niteliğindedir. O zamandan beri daha ürkütücü şeylere geçiş yaptı, tıpkı birinin yaptığı gibi.

Çocukken, Jessica eline geçen her kitabı yuttu ve bu yeterli olmadığında kendi kitaplarını yazmaya başladı.

Jessica Kentucky'de doğup büyüdü, ancak şu anda kocası ve kedisine Nebula ile birlikte güney Maine'de yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda Jessica konserlerden, seyahat etmekten ve ailesiyle vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Daha fazla bilgi edinmek için web sitesini ziyaret edin

ve özel içerik ve güncellemelerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine katılın!
www.authorjessicastaylor.com

OceanofPDF.com

İÇERİK DANIŞMA YERLERİ

- Ebeveyn ölümü (yarı grafik, sayfa içi) - 1-2. Bölümler
- Kardeş tarafından sözlü ve fiziksel istismar (kısa, sayfa içi) - Bölüm 2-4
- Gaslighting (hafif, sayfa içi) - Bölüm 12, 13
- Yaralanma ve vücut dehşeti (grafik, sayfa içi) - 11, 13, 16, 20. Bölümler
- Kardeş ölümü (bahsedilir, sayfa dışı) - 26, 29, 37. Bölümler
- Orta ila açık cinsel içerik - 24, 33. Bölümler
- Şiddet ve cinayet (grafik, sayfa içi) - 20, 28, 35, 36, 37. Bölümler
- Keder - baştan sona
- Bir ebeveyn tarafından duygusal ihmal (ima) - baştan sona
- Kan ve vahşet (grafik, sayfa içi) - baştan sona

Bu listede yer almayan ve endişe duyduğunuz bir konu varsa, lütfen bana [jess@ authorjessicastaylor.com](mailto:jess@authorjessicastaylor.com) adresinden e-posta [gönderin](#). Kitabımda bulunup bulunmadığını (ve nerede bulunduğunu) size bildirmekten mutluluk duyarım.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.